

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Talih ve Kader

HARTOM

ON İKİ EV SERİSİ BEŞİNCİ KİTAP

SHARON SHINN

YAYIN NO 2145

TALİH VE KADER

Sharon Shinn

Orijinal Adı *Fortune and Fate*

İngilizceden Çeviren Beril Tuccarbaşıoğlu Uğur

Editor Burcu Karatepe

Kapak Tasarımı Asmin Ayşe Gundogdu

Sayfa Tasarımı Pınar Demirhan

1 Basım Mayıs 2020

ISBN 978 · 605 · 304 589 · 2

Sertifika No 43949

© Sharon Shinn, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz

ARTEMIS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel (212) 513 34 20-21 Faks (212) 512 33 76

e-posta editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No. 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel (212) 674 97 23 Faks (212) 674 97 29 Sertifika No 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SHARON SHINN

Talih ve Kader

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

*Uzun Chicago yolculuklarında, el fenerinin ışığında
kitap müsveddelerimi okuyup özellikle bu hikâyeyi çok
beğenen Matt'e. Ve ailesinin diğer üyeleri,
ebedi misafirlerim, Shari, Rich ve Jessica'ya.*

1. BÖLÜM

Karryn arabadan indiğine o kadar minnettar oldu ki ayakları yere değer değmez dizlerinin bağı çözüldü. Tover kolunu sımsıkı tutmasaydı belki de düşecekti. Tover onu çamurlu avludan geçirip yıkık dökük tavernanın kapısına doğru çekiştirdi. Karryn onun peşinde tökezleyerek yürürken bir yandan da etrafına bakınıp nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Düz arazide tek tük ağaçlar vardı. Demek ki hâlâ Fortunalt'ın kuzeybatısındaydılar. Hızlı ilerlemelerine rağmen Karryn, Rappengrass'a varacak kadar uzun bir süredir yolda olduklarını sanmıyordu.

Tover'ın peşinden avluda sürüklenirken genç adamın zaten onu Rappengrass'a götürmeyeceğini düşündü. Peşlerine derhal bir arama ekibi takacaklarını biliyordu. Dolayısıyla saklanmak için uygun bir yer seçmeliydi ki bunu da ancak Fortunalt sınırları içinde kalarak başarabilirdi. Karryn istemsizce titredi. Önceki gün öğlen yola çıkmışlardı ve her geçen saat ümitsizliği biraz daha artıyordu. Gerçi hareket halinde oldukları sürece kendini nispeten güvende hissediyordu. Tover arabada ona herhangi bir tecavüz girişiminde bulunmamıştı. Ama bir odada yalnız kaldıklarında bunu deneyecekti şüphesiz.

Karryn yeni bir panik dalgasıyla sarsıldı. Tover geceyi burada geçirmeyi mi planlıyordu? Tover onu sertçe kapıya doğru çeker-

ken arkasına baktı. Çamurlu avluda yarım düzine araba daha vardı. Sürücülerin bazıları atlarını değiştirirken diğerleri yemek yemek için içeri girmişti. Karryn arabanın camından dışarıyı pek seçememişti, ama ıssız kır yollarında ilerlediklerini biliyordu. Bu han, kilometreler sonra rastladıkları ilk konaklama yeri idi. Binanın önünde birkaç tane de eyerli at vardı. Binicileri içeride kahvaltılarını ederken onlar da keyifle yemlerini yiyordu.

Karryn biraz olsun umutlandı. Taverna kalabalıktı. Birilerinden yardım isteyebilirdi. Biri onu tanıyıp kurtarmak isteyebilirdi. Ama dikkatli olmalıydı. Çocuklarıyla seyahat eden bir hanım ya da bir soylunun evinde muhafızlık eden ayık bir asker bulmalıydı. Kötü niyetli bir şövalyenin eline düşerse, ona Tover'dan bin beterini yapabilirdi. Karryn annesinin tüyler ürpertici hikâyeleriyle büyümüşü. Haydutlar küçük kızları kaçırap akıl almaz işkenceler yapıyordu. Öyle ki, Serephette'in bile bunları anlatmaya dili varmıyordu. Karryn artık on altı yaşındaydı ve annesinin muhtemelen tecavüzden bahsettiğini tahmin edebiliyordu. Haydutlar o kızların bağırsaklarını döküp onları can çekişerek ölmeye terk etmiyordu. Gerçi tecavüze uğramak da en az bunun kadar korkunçtu. Kötülüğün bir paralı askerden ya da bir asilzadededen gelmesi de fark etmezdi.

Tover Banlish bir serlordun oğluydu zira. Ve bir serramarayı kaçırap onu zorla karısı yapmaya kalkışacak kadar alçak bir adamdı. Böylece büyük bir servete kavuşmayı planlıyordu. Karryn onun beceriksiz evlenme teklifini biraz sertçe reddedince meseleyi başka yollardan çözmeye karar vermişti.

Tavernanın kapısında Karryn'i hızla kendine çekip yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"İçeride uslu duracaksın," dedi tehditkâr bir fısıltıyla. "Bela arama." Bakışları bu kadar sert olmasaydı ve Karryn ondan bu denli nefret etmeseydi, belki onu çekici bulabilirdi. Kumral ve gür saçların çerçevelediği hoş bir yüzü vardı aslında. Ama mavi gözleri iki buz parçasından farksızdı ve vücudu öfkeyle gerilmişti.

“Biriyle konuşmaya kalkışırsan, seni boğup bayıldığını söylerim. Olay çıkarırsan da gideceğimiz yere varana kadar yürümek zorunda kalırsın.”

Karryn onun suratına tükürmek istedi. Ama içeri girip karnını doyurmak için sabırsızlanıyordu. Yola çıktıklarından beri sadece dört kere mola vermişlerdi. Yüreği korkuyla sıkışırken bir de tutulan belinin ve bacaklarının ağrısıyla boğuşmak zorunda kalmıştı.

“Sıkıştım,” dedi. “Bana bir lazımlık bulmazsan ihtiyacımı arabada gidermek zorunda kalacağım.”

Tover burnunun dibine kadar girip “Rahat durursan içeride işini halledersin,” diye tısladı.

Karryn bir şeyler söylemesi ya da en azından başını sallaması gerektiğini biliyordu. Ama Tover’dan nefret ettiği için duraksadı. İçeri girdikleri gibi avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu aslında. Ama korkusu nefretinden ağır basıyordu. Ayrıca bir şeyler atıştırıp ihtiyacını giderme şansını da kaybetmek istemiyordu.

Dolayısıyla öfkeyle başını salladı. Tover kapıyı itip onu içeri çekti. Karryn yüzüne çarpan sıcak hava ve mutfaktan yayılan mis kokularla bir kez daha bayılacak gibi oldu. Gözlerini kapadığının bile farkında değildi. Ta ki karşısında onları bir masaya buyur eden kılıksız kıızı görene dek.

“Kahvaltı mı edeceksiniz?” diye sordu kız.

“Evet,” dedi Tover. “Bize yumurta ve sosis getir. Arabacıyla bana iki de bira. Kız kardeşim süt içecek. Önce kardeşimin ihtiyacını görebileceği bir yer var mı? Saatlerdir yoldayız.”

Kız dar bir koridoru işaret etti. “Yemeğiniz birazdan hazır olur,” dedi ve gitti.

Koridorun ucundaki tuvalet leş gibi kokuyordu. Karryn yine de yol kıyısındaki çalılıklardan daha rahat olduğuna karar verdi. Kil testideki serin suyla elini yüzünü yıkadı. Odada ayna yoktu. İsabet, diye düşündü. Nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu zira. Siyah gür saçları düğüm düğüm olmuş, yeşil elbisesi kırış-

mıştı. Kırmızı yanaklarının solduğundan ve suratının sapsarı kesildiğinden emindi. İçeride olay çıkarmaya kalkışırsa Tover kolaylıkla kaçığın teki olduğunu iddia edebilirdi.

Tover'ın yanına döndüğünde etrafına kaçamak bakışlar fırlattı. Odadakilerin hiçbirinin ona yardım edebilecek tipler olmadığını görünce hayal kırıklığıyla sarsıldı. Masalardan birinde çok yaşlı iki kadınla torunları yaşında bir genç kız oturuyordu. Ya gerçekten öyleydi ya da hizmetçileriydi. Başka bir masada gürültücü bir aile vardı. İki yaramaz çocuk ve genç ebeveynleri. Barın yakınındaki bir masada kamburunu çıkarmış, sessizce yemeğini yiyen kısa saçlı ve tıknaz yolcunun kadın mı erkek mi olduğunu bile anlayamadı. Diğer masalarda gruplar halinde oturan haydut kılıklı adamların bazıları birbirleriyle sohbet edip zar atıyordu. Bazıları da asık suratlarla dışarıyı izliyordu.

Hiçbiri Karryn'e yardım edemezdi.

Az sonra, kılıksız garsonları üç kocaman, dumanları tüten tabakla masaya yaklaştı. Karryn'in midesi buruldu. Açlıktan ölüyordu. Bir şeyler yediğinde kafası daha iyi çalışacaktı. Belki o zaman işe yarar bir plan yapabilirdi.

İkinci lokmasını ağzına atmıştı ki arabacı onlara katıldı. Kocaman elli, iriyarı ve kel bir adamdı. Yol boyunca Tover'la birkaç kelime ya etmiş ya etmemiş, Karryn'le ise hiç konuşmamıştı. Karryn ondan, Tover'dan da çok korkuyordu. Hafifçe çekik, kara gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Yürürken kemerindeki silahlar birbirlerine çarparak tıngırdıyordu.

"Kısraklardan birinin nalı düşmüş," dedi birasına uzanırken. "Nalbantın işi yarım saat sürer."

Tover belli ki sinir olmuştu, ama çaresiz başını salladı. "Tamam. Atların hepsini yemledin mi?"

Arabacı başını salladı. "Bugün çok yol alacak mıyız? Bir ara atları değiştirmek gerek."

"Seksen kilometremiz daha var. Çoğunlukla arka yolları kullanacağız."

Arabacı yine başını salladı. “O zaman siz sürersiniz. Ben yorgunluktan ölüyorum. Ha burada birkaç saat kalırsanız dersiniz, tamam. Biraz uyursam kendime gelirim.”

Tover etrafına bakındı. “Burada olmaz. Fazla işlek.”

Arabacı Karryn’e göz atıp sıırıttı. Karryn iskemlesinde iyice büzüldü. Adam pis pis güldü. “Bunun amcası olacak o ukala bir tarafını kaldırıp peşine düşer mi diyorsunuz? Ben hiç ihtimal vermiyorum doğrusu.”

Tover alayla homurdandı. “Jasper Paladar çöp kovaşına düşen bir kediye bile kurtaramaz,” dedi. “Ama Forten Şehri’nde eskiden Rayson Fortunalt’a hizmet eden muhafızlar var. Paladar onları Rayson’ın kızının peşine düşmeye ikna edebilir.”

Arabacı hâlâ sıırıtarak Karryn’i süzüyordu. “Jasper amcacığın seni kurtarmaya gelir mi ha, ne dersin?” diye sordu alaycı bir sesle. “İhtiyar, aygırına atlayıp masal kahramanları gibi karşımıza dikilir mi?”

Karryn hiç düşünmeden masadan tuzluğu kaptı. Onu arabacının küstah suratına fırlatacağı ki Tover avcunu bileğine yapıştırarak elini masaya mıhladı.

“Sana uslu dur dedim,” diye fısıldadı buz gibi bir sesle kulağına. “Bir serramarra olduğunu unutma ve ona göre davran.”

Karryn acıyla inlememek için dudaklarını ısırıldı. Ama bileğinin kırıldığından şüphelenmeye başlamıştı doğrusu. Gözlerini masaya dikti.

“Yüzüme bak,” diye tısladı Tover. “Serra, yüzüme bak.” Bileğine biraz daha bastırdı. Karryn bağırmmamak için kendini tutarak başını kaldırdı. Tover’ın mavi gözlerinde o kadar soğuk bir ifade vardı ki o anda yanındaki adamdan bile daha ürkütücü görünüyordu.

“Darvis’e bir şeyler fırlatamazsın,” dedi sakın, ama tehditkâr bir sesle. “İnsanların dikkatini çekecek hiçbir şey yapamazsın. Yoksa burada bir oda tutarım ve hemen bugün karım olursun. Bu sefer anlaştık umarım?”

Karryn'in acı ve korkudan nefesi kesilmişti. Tover'ın ifadesiz yüzüne baktı. Orada bir nebze olsun insanlık aradı. Belli belirsiz bir acıma duygusu. Ama yoktu. Başını salladı.

"Evet," dedi boğuk sesiyle. "Burada olmaz. Lütfen, yola devam edelim."

Tover parmağıyla yanağını okşadı. "Duydun mu, Darvis? Ser-ramarra bu sefil hanı beğenmedi. Banlish Malikânesi'nin konforunu tercih ediyor."

Darvis alayla sırıttı. "Ben fırsatı kaçırmayın derim."

"Ah, hayır. Hanımına gerçek bir beyefendi olduğumu kanıtlayacağım." Tover avcunu bileğinden çekip Karryn'in elini nazikçe dudaklarına götürdü ve öptü. "Sizi memnun etmek için ne kadar çabaladığımı görüyorsunuz ya?"

O sırada biraz ileriden kuru bir ses geldi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Üçü de boş bulunarak şaşkınlıkla sıçradı. Karryn birden umutlandı. Bir yabancı onu kurtarmaya mı gelmişti? Ama umudu yerini hızla hayal kırıklığına bıraktı. Karşılarında dikilen kişi odaya ilk girdiğinde fark ettiği ve cinsiyetine karar veremediği yalnız yolcuydu. Ama dar bir asker ceketiyle bir binici pantolonu giymesine rağmen, yakından bir kadın olduğu açıkça belli oluyordu. Belinde bir kılıçla birkaç hançer asılıydı. Fakat Darvis'in silahlarıyla boy ölçüşemezlerdi tabii.

Kısa boylu kadının bütün dikkati Karryn'in üzerindeydi. "Kocanız size kötü davranıyorsa ondan kurtulmanıza yardımcı olabilirim," dedi usulca. "Sonra sizi güvenli bir yere götürürüm."

"Bu ne küstahlık!" diye bağırdı Tover. Darvis iskemlesini devirerek ayağa fırladı. Karryn arabacının kılıcını çektiğini duydu. Tover küfrederek Karryn'in bileğine yapıştı.

Kadın zerre kadar etkilenmişe benzemiyordu. Gözlerini Karryn'e dikmişti ve bakışlarındaki mesaj açıkça okunuyordu: *Bana güven. Sana yardım edebilirim.* "Atım dışarıda," dedi. "İsterseniz sizi derhal kocanızdan uzaklaştırabilirim."

Karryn o anda kararını verdi. “O benim kocam değil,” dedi soluk soluğa. “Şey...”

Ama gerisini getiremeden Tover ayağa fırladı ve onu da yerinden kaldırdı. Darvis o tuhaf kadına doğru atıldı. Karryn çılgık atarak kendini Tover’dan kurtarmaya çalıştı. Ama Tover bileğini mengene gibi sıkıyordu. Karryn bağırarak yüzünü çekilen kılıçlardan korumaya çalıştı.

Darvis’le kadın dövüşmeye başlamıştı. Tover, Karryn’i onlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama Darvis iki kez Karryn’e çarptı. Karryn ikincisinde masanın üzerine doğru savruldu. Kadının dakikalar içinde öleceğini sanıyordu. Ama ufak tefek yabancı hâlâ ayaktaydı. Darvis’in beklemediği bir anda hamlesini yaptı. Iriyarı arabacı hayret ve acıyla bağırdı. Sonra eliyle karnını tutarak iki büklüm oldu.

Tover, Karryn’in kolunu bırakıp kılıcını çekti. Yere çömelip bir panter gibi kadının üzerine atladı. Karryn çılgınca etrafına bakınarak Tover’ın kafasına fırlatacak ağır bir şey aradı. Kadına zaman kazandırmaya çalışıyordu. Gelgelelim buna hiç gerek yok gibiydi. Kısa boylu yabancı üç hamlede Tover’ın saldırısını savuşturdu. Kılıcını elinden düşürdü ve onu sağ omzundan yaraladı. Tover bağırarak masaya yığıldı.

“Bu ikisi bir süre kendilerine gelemez,” dedi kadın Karryn’e sakince. “Eşyalarını al da gidelim buradan.”

Karryn kapıya doğru koştu. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Odadaki herkes şaşkınlıkla olan biteni izliyordu. “Eşyalarım arabada,” diye bağırdı Karryn. “Ama hiçbirine ihtiyacım yok! Gidelim!”

Asker kadın ona yetişti ve dışarı fırladılar. “Arabanız hangisi?” diye sordu. “Dingillerden birini kırarsak peşimize düşemezler.”

Karryn zınk diye durup avludaki arabalara baktı. Ne yazık ki Tover’ın arabasını dışarıdan görme imkânı olmamıştı. O da Karryn’i ailesinin armasını taşıyan bir arabayla kaçırarak kadar aptal değildi. “Bilmiyorum! Ama atlardan birinin nalı düştü.”

“Güzel,” dedi yabancı. Karryn’i bir kazığa gevşekçe bağlı, beyaz, gürbüz bir ata doğru çekiştirdi. “Bu onları yavaşlatır. Bir süre dörtnala gideriz. Sonra durup ne yapacağımıza karar veririz.”

Tam o sırada tavernanın kapısı açıldı ve Darvis böğürerek dışarı fırladı. Gömleği kan içindeydi ve sol elindeki kılıcı öfkeyle sallıyordu. Ama kısa boylu kadın üzerine koşup göğsüne kafa atarak onu bir kez daha gafil avladı. Darvis bağırarak arkaya doğru savrulurken o sırada dışarı çıkmaya hazırlanan Tover’a çarptı.

“Koş!” diye bağırdı yabancı Karryn’i beyaz ata doğru iterek. Tekrar kılıcını çekmişti. Ama Karryn olacakları görmek için beklemek yerine eyere tırmandı ve atı kadının yanına sürdü. Kısa boylu yabancı kılıcını kınına sokup Karryn’in arkasına atladı ve atın böğrünü hafifçe tekmeledi. Davis’le Tover’ın arkalarından küfrettiğini duydular. Çamurlu avluyu hızla geçtiler ve yola çıktılar.

Karryn nihayet özgürdü!

2. BÖLÜM

Wen atının ikisini uzun süre taşıyabileceğini sanmıyordu. Güçlü ve koşmayı seven bir hayvandı. Ama iki binici ona ciddi anlamda yük oluyordu. Üstelik yeni yolcusu Wen'den daha uzun boylu ve ağırdı. İşin kötüsü, iyi bir binici de sayılmazdı. Eyerde ikide bir dönüp arkasına bakıyor ve eteğini zapt etmeye çalışırken durmadan kıpırdanıyordu. Wen atının da en az onun kadar rahatsız olduğundan emindi.

“Kıpırdayıp durma,” dedi elinden geldiğince nazıkçe. “Birazdan duracağız zaten.”

Kız tabii ki yine başını çevirip onu görmeye çalıştı. “Ama durursak bize yetişirler!”

Wen başını salladı. “Biliyorum. Onun için yol kenarında saklanıp önümüzden geçmelerini bekleyeceğiz. Sonra daha yavaş gidebiliriz.”

“Ya geçip gitmezlerse? Ya bizi görürlerse? İkimizi de öldürürler!”

Wen dayanamayıp sıırttı. “Hiç sanmam. İkisi de iyi dövüşmüyor.” Bir an durup düşündü. “Uzun boylusu güçlü. Birkaç taktik biliyor. Sokak kavgalarında kendini korur. Ama asil olan beceriksizin teki. İkisinin de kolayca hakkından gelirim.”

Kız yine eyerde arkasına dönmeye çalıştı. “Kimsin sen? Beni kurtardığın için teşekkür ederim, ama bunu neden yaptın? Şu

ufacık halinle kocaman iki adamla dövüşüp nasıl kazandın?”

Wen az kalsın onu yere itecekti. Tavernada oturduğu masadan bile genç kızın en tahammül edemediği tiplerden olduğunu anlamıştı. Belli ki zengin bir ailede büyümüş ve fazlasıyla şımartılmıştı. Heyecanlı tavırlarıyla ikide bir yükselen sesinden sinirli bir yaradılışa sahip olduğu anlaşıyordu.

Ama Wen onun zor durumda olduğunu da fark etmişti. Yerinden kalkıp yanına gitmesinin sebebi buydu. Wen'in kabahati büyüktü. Hiçbir şey vicdan azabını dindiremezdi. Ama kızı o iki adamın insafına bırakırsa sonradan çok üzüleceğini de biliyordu.

“Hayatımın çoğunu silahlarla talim yaparak geçirdim,” dedi kibar davranmaya çalışarak. “Ufak tefek olabilirim, ama iyi bir savaşçıyım. Yardımına koştum, çünkü aksini düşünemezdim bile.”

“Tover beni bir buçuk gün önce kaçırdı,” dedi kız acı bir sesle. “Ondan nefret ediyorum! Evlenme teklifini reddettim. Bana *Görüşeceğiz*, dedi ve zorla arabasına bindirdi. Annemle amcam endişeden deliye dönmüştür.”

Wen önce ne diyeceğini bilemedi. “Demek sana o kadar âşık?” diye mırıldandı sonra. “Sevgisini kanıtlamak için garip bir yol seçmiş.”

Kız bir kahkaha attı. “Bana değil, servetime tutkun.”

O halde bu kız bir soyluydu. Üstelik çok zengindi. Wen hırslı damat adaylarının daha önce de bu tür işlere kalkıştıklarını görmüştü. Ama dünya üzerinde bir evliliğe nefretle başlamaya geçecek kadar yüklü bir çeyiz olabileceğine inanası gelmiyordu. “Herhalde o da bir soylu,” diye tahmin yürüttü. “Kendisinin de malı mülkü yerinde?”

“Elbette öyle! Tover bir devvaser. Bir serlordun oğlu! Ama bu kadarıyla yetinmiyor. Bir serramarrayla evlenip bir gün marlord olmak istiyor.”

Wen'in gözleri hayretle irileşti ve önünde oturan siyah saçlı genç kızı görebilmek için hafifçe geri çekildi. Bir serramarrayı

mı kurtarmıştı? On İki Ev'in hangisindendi acaba? Fortunalt'taydılar ve Rappengrass, Storian ve hatta Gisseltess'e sadece birkaç günlük mesafedeydiler. Yüce tanrılar adına, Rayson Fortunalt'ın kızını kurtarması ne ironik olurdu ama!

“Kimsin sen?” diye sordu usulca.

Genç kız ona meydan okurcasına sırtını dikleştirdi. “Karryn Fortunalt.”

Wen bir an konuşamadı.

Rayson Fortunalt'la Halchon Gisseltess'in krala karşı bir isyan başlatmasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Gillengaria'daki Ev'lerin yarısı da savaşta onlardan taraf olmuştu. Kısa ve kanlı bir çarpışmanın ardından, asi marlordların ikisi de hayatlarını kaybetmişti. Ama birçok iyi ve dürüst insanın da kanına girmişlerdi. Wen, Coeval'ı, Tir'i ve Moxer'i sevgiyle andı. Yakın dostlarını ve silah arkadaşlarını. Hepsi de yeri dolmayacak kayıplardı.

Gelgelelim en büyük kayıp hiç şüphesiz ki Kral Baryn'in ölümü olmuştu. Savaşın ilk günlerinde hain bir saldırıda can vererek genç yaştaki kızının omuzlarına istemeden ağır bir yük yüklemişti. Baryn'i düşünmek Wen'in yüreğini sızlattı.

Nasıl öldüğünü hatırlamak.

Wen'in sessizliği Karryn'in de nihayet durulmasına neden olmuştu. Wen artık onu eyerden itmek istemiyordu. Çıplak elleriyle öldürmek istiyordu.

Tabii ki bu bir seçenek değildi. Onu yol kenarına terk edip peşindekilerin eline düşmesine de sebep olmayacaktı. Karryn'in bütün hikâyesini bilmiyordu. Ama parçaları birleştirdiğinde olanları az çok tahmin edebiliyordu. Serramarra Karryn, bu unvanı almaya hak kazanacak yaşa geldiğinde, Fortunalt'ın marleydisi olacaktı. Kocası marlord olarak anılacak ve ikisi birden Gillengaria sosyetesinin en seçkin grubuna dahil olacaktı.

Şu Tover denen genç adam herhalde ikinci sınıf lordlardan ve arazi sahiplerinden oluşan yeni ve muhalif çevreye mensuptu.

Savaşa katılan isyancılardan bazıları On İki Ev'e bağlı ve biraz da alayla On Üçüncü Ev olarak anılan bu ikinci sınıf lordlardı. Marlordlara hizmet etmekten usanıp bağımsızlıklarını ilan etmeye kalkışmışlardı. Kendi topraklarına, unvanlarına ve vârislerine sahip olmak istiyorlardı.

Baryn, marlordların sıkı sıkıya yapıştığı birkaç küçük mülkü, bir avuç On Üçüncü Ev soylusuna vermek taraftarıydı. Onun ölümünden sonra bu paylaşımı yapmak kızı Amalie'ye ve danışmanlarına düşmüştü. İki yılı aşkındır, Baryn'in fikir babası olduğu plan başarıyla yürüyordu. Şimdi On İki Ev'in yanı sıra Yirmi Dört Malikâne ve birçok kafa karıştırıcı, ama lordlar arasındaki kıskançlığı ortadan kaldıran onlarca unvan vardı. Marlordlarla marleydilerin vârislerine serramar ve serra-marra, yeni serlordların vârislerine de devvaser ve devvaserra deniyordu. Bu unvanlar Wen'i hiç ilgilendirmiyordu doğrusu. Bir asilin karşısında gerekirse eğiliyor ve sessizliğini koruyordu. Tanrılar biliyor ya, bir daha hiçbiriyle karşılaşmamayı tercih ederdi.

Karryn titrek bir sesle bir şeyler mırıldandı. Wen onun ağladığından şüphelendi. "Efendim?" diye sordu soğuk bir sesle. "Duyamadım?"

"Benim suçum yoktu dedim."

"Anlamadım? Hangi konuda?"

"O babamın savaşıydı. Benim değil."

"Eminim öyledir," dedi Wen. Sesi hâlâ buz gibiydi.

Karryn başını kaldırdı. "Babam korkunç bir adamdı. Ondan nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Ama şimdi herkes savaş yüzünden beni suçluyor. Kralın ölümünden beni sorumlu tutuyorlar."

Wen bu sözler üzerine belirgin bir tepki gösterince atı duraksadı. Wen onu sakinleştirdikten sonra ruhsuz bir sesle karşılık verdi. "Baryn'in ölümünden birçok insan sorumlu. Ama seni o listeye eklemek haksızlık olur."

Sözlerinde samimiydi. Ama bu, Karryn Fortunalt'ı sırf var olduğu için affetmesini kolaylaştırmıyordu. Öte yandan, onu affetmek zorunda değildi zaten. Ondan hoşlanmak zorunda da değildi. Onu güvenli bir yere götürecek ve arkasına bile bakmadan gidecekti.

Bırakmak demişken... Wen içinden geçtikleri kırlara baktı. Dar yol işlek değildi. Devvaser tabii ki anayollardan uzak durmayı tercih etmişti. Kuzey Fortunalt'ın bu bölgesi çorak sayılırdı. Tek tük ağaçlar ve otlar dışında arazi tamamen çıplaktı. Yolun elli metre kadar dışına çıkıp yavaşlayabilirlerdi.

Wen bu düşünceyle aşağı atladı. Karryn telaşla ona baktı. “Ne yapıyorsun? Burada duramayız! Saklanacak hiçbir yer yok!”

Wen başını salladı. “Bence bizi burada aramazlar. İn hadi. Yürüyeceğiz.” Yolun aşağısına doğru baktı. “Çabuk ol. Aramızda en fazla on beş dakika vardır.”

Karryn attan inip onu izledi. “Ya bizi görürlerse?”

“Korkma. Seni koruyabilirim.”

Karryn hâlâ endişeliydi. “Neden? Benden hoşlanmıyorsun bile.”

Wen öfkesini dizginlemeye çalıştı. “Neden hoşlanayım? Seni tanımıyorum.”

“Hiç anlamıyorum. Benden ve Ev'imdeki herkesten nefret ederken bana neden yardım edesin?”

Wen tüm acelelerine ve yarım kulakla etrafı dinlemesine rağmen zınk diye durdu. Dönüp öfkeyle Karryn'e baktı. Karryn henüz çok gençti. Saçı başı dağılmış, gözleri korkuyla irileşmişti. Ama Wen'in karşısında ezilip büzülmek yerine ona diklendi.

“Yalan mı? Benden ve ailemden nefret etmiyor musun?”

“Hayatını kurtarmayı başaramadığım bir adama karşı sorumluluklarım var,” dedi Wen gergin bir sesle. “Kendime söz verdim. Bundan sonra başkalarına elimden geldiğince yardım edeceğim. Onu koruyamadım, ama başkalarını kurtaracağım.” Atının yularını çekerek yeniden yürümeye başladığında, Karryn sessizce peşine takıldı.

Yüksek çalılıkların ardındaki küçük bir ağaç kümesinin arasına girdiler. Beyaz at yoldan görünebilirdi. Dolayısıyla Wen onu yatırıp üzerini eyer örtüsüyle örttü. Küf yeşili battaniye ilkbaharın kıyısında olmalarına rağmen hâlâ kahverengi kalan bitki örtüsüyle mükemmel bir uyum sağladı. Karryn'le Wen de bir battaniyeye sarınıp beyaz aygırın yanına oturdu.

Wen kılıcını çıkarıp kucağına koydu. Bileğine bağlı bıçağı kontrol etti. Kemerinden çıkardığı hançeri sol eline aldı.

“Kim o adam?” diye sordu Karryn.

Wen ona boş boş baktı. “Ne?”

“Kurtaramadığın adam.”

“Sessiz ol, serra. Yoksa devvaserin atının sesini duyamayız.”

“Kim o, söylesene,” diye fısıldadı Karryn.

Wen ters bir cevap vermeye hazırlanarak ona baktı. Ama Karryn'in yüzünde inatçı bir ifade vardı. Wen önceki değerlendirmesini bir kez daha gözden geçirdi. Serra zengin ve biraz da şımarık olabilirdi, ama kolay bir hayat yaşamadığı belliydi. Rayson Fortunalt gibi hırslı ve çıkarıcı bir adamın ona layıkıyla babalık edebildiğinden şüpheliydi doğrusu. Karryn de istediklerini elde etmek için çalışıp didinmek zorunda kalmıştı anlaşılan. Wen soğuk bir cevapla onu geri püskürtemeyecekti.

“Hizmetinde olduğum adam,” dedi. “Onun muhafızıydım. Haydutlar ona saldırdı. Onu koruyamadım.”

Karryn'in koyu kahverengi gözleri merakla irileşti. “Kaçtın mı?”

“Tabii ki hayır! Savaşım.”

“Yaralandın mı?”

Az kalsın ölüyordu. Hatta ölse daha iyiydi. “Evet.”

“O zaman senin suçun yok. Elinden geleni yapmışsın.”

Wen sesindeki kederi gizleyemedi. “Ondan önce ben ölmeliydim,” dedi. “Düşecekse benim ölümün üzerine düşmeliydi.”

“Sağ kaldığın için kendini hiç affetmeyecek misin?”

Wen derin bir nefes aldı. Ruh hali daha iyi özetlenemezdi. “Asla,” dedi.

Karryn ona biraz daha sokuldu. “Çok aptalca.”

“Sen de Ev’ini isteyen bir adam tarafından kaçırılacak kadar aptalsın. Dolayısıyla fikrinin benim için hiçbir değeri yok.”

Karryn’in suratı asıldı, ama neyse ki konuyu daha fazla uzatmadı. Wen gözlerini kapayıp etrafı dinledi. Devvasele adamını kolayca öldürebilirdi. Ama onları yaralamayı tercih etmişti. Şu kahrolası savaşta o kadar çok ölüm görmüştü ki artık gerekmedikçe kimsenin canını almayacaktı. Bunu ancak korumaya yemin ettiği kişinin hayatını kurtarmak için yapabiliyordu.

Bir de kendi canını kurtarmak için. O an geldiğinde hayatını saldırganınıninkinden daha değerli bulacağını düşünüyordu zira.

Karryn’i kaçıranların canlarını bağışlamakla kalmayıp onları ciddi şekilde yaralamaktan da kaçınmıştı. İki adam yaralarını sarıp kiralık atlarla en fazla yirmi dakika sonra peşlerine düşmüş olabiliyordu.

Ama nal seslerini duyduğunda, ters yönden geldiklerini fark etti. Wen başını yana eğip kaç kişi olduklarını tahmin etmeye çalıştı. İkidenden fazla, ama beş kişiden daha kalabalık değillerdi. Atlarını dörtlüyle koşturmuyorlardı, fakat hızlı sayılırlardı.

Bu da Wen’in aklına daha önce sorması gereken bir soruyu getirdi. “Forten Şehri’nden seni aramaya çıkacak kimse yok mu?” Önceki konuşmalarını hatırladı. “Amcandan bahsetmiştin?”

“Gerçek amcam değil. Ben öyle diyorum.”

“Her neyse. Çoktan peşine düşmüştür herhalde?”

“Elbette.” Ama Karryn bundan hiç de emin görünmüyordu. “Yani tabii ki düşecek. Yokluğumu fark ettiğinde.”

“Neden fark etmeyecek ki?”

Karryn gözlerini kaçırdı. “Ona nereye gittiğimi söylememiş olabilirim. Belki beni başka bir yerde sanıyordu.”

Wen derin bir iç çekti. Bu kız gerçek bir baş belasıydı anlaşılan. Ondan bir an önce kurtulmalıydı. “Amcan evde olmadığını fark ettiğinde peşine adamlarını takar herhalde?” Yolun karşısını işaret etti. “Ne taraftan gelirler? Güneybatıdan mı?”

“Bilmem,” dedi Karryn. “Burası neresi ki?”

Wen yeniden işaret etti. “Forten şehri güneybatıda. Amcanın adamları mantıken o taraftan gelmeli.”

Karryn başını salladı. “Doğru. Sence gelenler onlar mı?” Gözleri umutla parladı.

“Olabilir. Ama keşke daha çok adamını yollasaydı.”

“Belki de yeterince asker toplayamadı.”

Bir serramarranın bunu söylemesi tuhaftı doğrusu. Sonra ilk atlılar görüldü. Wen, Karryn’e sessiz olmasını işaret etti. Ağaçların arkasından başlarını uzattılar. Atlılar dört kişiydi ve hepsi de erkekti. Siyah ve altın sarısı üniformalar giymişlerdi. Atları güçlü ve cins hayvanlardı. Wen onların şaşılacak bir asaletle önlerinden geçip gidişlerini kederle izledi.

“Askerler,” diye fısıldadı Karryn.

Wen başını salladı.

“Belki bize yardım edebilirler,” dedi Karryn. “Onlara başımdan geçenleri anlatırım. Tover ve Darvis’le savaşmana yardım ederler.”

Wen hâlâ konuşacak halde değildi. Başını iki yana salladı.

“Neden?” diye üsteledi Karryn. “Onları tanıyor musun?”

Bu kız bir kere konuşmaya başladı mı susmak nedir bilmiyordu. Ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. Askerler arkalarına bile bakmadan gözden kaybolmuştu.

“Evet,” dedi Wen. “Bu adamlar Kraliçenin Gezginleri. Bize yardım edemezler.”

Karryn oturduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı. “Burada daha ne kadar saklanacağız?” diye sordu.

Wen derin bir nefes aldı. Gezginler gittiği için artık bunu daha kolay yapabiliyordu. “Dostların önümüzden geçip gidene kadar.”

“Onlar benim dostlarım değil.”

Wen boş laflarla çenesini yormak istemediği için cevap vermedi. Gezginlerin burada işi neydi? Kraliçe Amalie onlara bir görev mi vermişti? Fortunalt’ta bir sorun mu çıkmıştı?

Bunları neden düşünüyordu ki? Onu zerre kadar ilgilendirmiyorlardı. Wen'in Ghosenhall'daki kraliyet sarayındakilerle hiçbir bağlantısı kalmamıştı.

Karryn sonraki on dakika boyunca kıpırdanmaya devam etti. Ama Wen sırtını dikleştirip sessiz olmasını işaret ettiğinde kulak kesildi. Dört nala koşan iki atın nal seslerini şimdi ikisi de duyabiliyordu. Sonraki an iki binici görüldü. Karryn nefesini tuttu. Ama Wen'in, atlıların devvaserle adamı olduğunu anlaması için buna ihtiyacı yoktu. Kendilerine yeni atlar bulmuşlardı. Hızlı ve güçlü hayvanlardı.

Nal sesleri uzaklaştığında Karryn nefesini gürültüyle üfledi. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Wen de bunu düşünüyordu. Etrafına bakınarak yavaşça doğruldu. Devvaserin saklandıklarından kuşkulanıp geri dönmekten korkuyordu. “Bir yerleşim yeri bulacağız,” dedi. “Büyük bir kasaba olabilir. Seni oradaki garnizona teslim ederim. Forten Şehri'ne kadar sana eşlik ederler. Amcanın minnetini kazanmak hoşlarına gidebilir.”

Karryn başını salladı. “Tamam.”

Wen onu dikkatle süzdü. Karryn hâlâ somurtuyordu ve yüzünde küstah bir ifade vardı. Ama yorgunluğu iri gözlerinden okunuyordu. Yanakları pençe pençe kızarmıştı. Kaçırılalı bir buçuk gün olduğunu söylemişti. O zamandan beri can korkusuyla yaşıyordu. “Yakınlarda bildiğin bir kasaba var mı?” diye sordu.

Karryn başını iki yana salladı. “Nerede olduğumuzu bile anlamadım.”

Wen'in sabrı taşıverdi. “Gillengaria'nın bütün tanrıları adına, sen serramarra değil misin? Yaşın geldiğinde ki o zamana dek hayatta kalabilecek kadar beynin olduğunu varsayarak söylüyorum, bu toprakların her karışı senin olacak! Bütün yolları, nehirleri, kasabaları ve evleri bilmen gerekmez mi? Bir marleydi olmak bunu gerektirmez mi? Senin topraklarına sahip olduğun kadar onlar da seni sahiplenmeli.”

“Bilmiyorum işte!” diye bağırdı Karryn. “Babamın akıllı fikri topraklarındaki altınlardaydı! Bir marleydi nasıl olunur bilmiyorum! Kasabaları da bilmiyorum! İstersen çekip gidebilirsin. Ama bana ne kadar aptal olduğumu söyleyip durmaktan vazgeç!”

Karryn bununla birlikte saklandığı yerden fırlayıp yola doğru yürümeye başladı. Wen onun ayaklarını yere vura vura uzaklaşmasını izledi.

Beyaz aygır belki hareketsiz yatmaktan ya da iki huysuz kadının tartışmasından sıkılmış olmalıydı ki hafifçe kişneyerek ayağa kalktı. Wen onun burnunu okşayıp battanileri katladı ve derin bir iç çekti.

Her ne kadar bunu canı gönülden istese de, genç bir kızı Fortunalt kırlarında terk edip kendi yoluna gidemezdi.

Atını yularından çekerek Karryn’e yetişene kadar koştu. Özür dilemeyi kendine yediremedi, ama atışmaya devam etmek de anlamsızdı. “Bir plan yapmalıyız,” dedi. “En yakındaki kasabaya ulaşmaya çalışalım. Ben bu taraftan gelmedim. Yol nereye çıkıyor bilmiyorum. Ama er ya da geç bir yerleşim bölgesine denk geliriz diye düşünüyorum. Orada ilk iş sana bir at alalım.” Duraksadı. “Paran yoktur herhalde?”

Karryn belli belirsiz başını iki yana salladı. Gözlerini ayaklarına dikmişti. Aksi halde, yürümeyi bile unutacağından korkar gibi bir hali vardı.

“Yemeğin de yoktur?”

Karryn yine başını iki yana salladı.

“Aç mısın? Bende bir şeyler var.”

“Handa yedim,” dedi Karryn usulca.

“Elma da var. İster misin?” Wen kendince ona zeytin dalı uzatmaya çalışıyordu.

Karryn başını salladı. “Olur.”

Wen çantasından iki elma çıkarıp birini uzattı ve tekrar yürümeye başladılar. Hareket etmek iyi gelmişti, ama çok geçmeden yenden ata binmeleri gerekecekti. Yürüyerek bir yere varmaları zordu.

Wen aklını kurcalayan bir meseleyi hatırladı. Elmasını gömleğinin ucuyla iyice silip “Amcanın yeterince asker toplayabileceğinden şüpheliydin,” dedi. “Neden öyle düşünüyorsun?”

Karryn iç çekip koçanı yolun kıyısına fırlattı. “Jasper askerlere söz geçirebilecek biri değil.”

Wen bir süre konuşmadı. “Nasıl biri peki?” diye sordu sonra.

“O bir âlim. Kitap okur, hikâyeler yazar. Ama fiziken güçlü biri değil. Onu elinde kılıçla hayal edemiyorum. Ya da biriyle dövüşürken.” Wen’e yan yan baktı. “Boyu senden uzun. Ama onu tek hamlede yere devirebilirsin.”

Wen adamla hiç tanışmamasına rağmen bunu yapabileceğinden emindi. “Kendisi bir şövalye olmasa bile, Ev’in muhafızlarını peşine takabilirdi.”

“Herhalde,” dedi Karryn. Ama bundan kuşkulu görünüyordu.

“Muhafızlarınız var, değil mi?”

“Evet. Ama babamın askerlerinin çoğu savaşta öldü.”

Tabii ya. Kraliçe, Fortunalt’ın yakın zamanda bir ordu kurmasını engellemek için elinden geleni ardına koymamıştı. Yine de bir Ev’in mutlaka kendi askerleri olmalıydı. Yoksa başlarına gelmeyen kalmazdı.

Gerçi bir serramarranın kaçırılması da yeterince büyük bir olaydı.

“Diyelim amcan bir düzine kadar adam topladı,” dedi Wen.

“Seni kaçıranın devvase olduğunu tahmin edebilir mi?”

“Tover’in benimle evlenmek istediğini ona hiç söylemedim.”

“O halde edemez. Kaçırıldığında nerede olduğunu da bilmediğine göre... Yüce tanrılar ve tanrıçalar adına, nasıl bu kadar tedbirsiz davranabildin?”

Karryn çenesini havaya dikti. “Jasper çok zekidir. Belki de başıma gelenleri çoktan tahmin etmiştir.”

“Kim bu adam? Nasıl bir bağınız var da senin hamin oldu?”

“Annemin kuzeni. Adı, Jasper Paladar. Babamın ölümünden sonra bizimle yaşamaya başladı.”

“Onu annen mi davet etti? Yoksa sen yirmi bir yaşına basana kadar Fortunalt’ı yönetmesi için kraliçe tarafından mı atandı?”

Karryn başını iki yana salladı. “Ne annem ne de kraliçe. Jasper amcayı kraliçenin eşi seçti.”

Wen’in gözleri hayretle irileşti. Jasper Paladar’ı bu kıza göz kulak olması için Cammon mı seçmişti? O halde gözünde tam bir hanım evladı olarak canlandığı adamın mutlaka bir özelliği vardı. Cammon insanlar hakkında asla yanılmazdı. “Amcanı seviyor musun?” diye sordu Karryn’e.

Genç kız hevesle başını salladı. “Öz babamdan daha çok. Jasper çok nazik ve iyi biri. Bana bir sürü şey öğretti. Duygularımı ona açmadığım zamanlarda bile ne hissettiğimi şıp diye anlıyor.”

Jasper, Wen’in gözünde bir kademe daha yükselmişti. Cammon ona güveniyordu ve Karryn gibi başıboş yetişmiş bir kız ona hayrandı. Gelgelelim, sorumluluğundaki birini layıkıyla koruyamamıştı. Wen bunun bir insanın yapabileceği en korkunç hata olduğuna inanırdı.

“Umarım yakında ona ve Fortunaltlı askerlere rastlarız,” dedi. “Biz yine de yolumuza devam edelim. Bir şey daha,” diye ekledi. “Bu sefer eyerde ben önde oturacağım.”

Karryn kıkırdayınca o inatçı ve korkmuş çocuk gitti, yerine hayatın hep iyi yanlarını görmüş genç bir leydi geldi. “Nasıl istersen. Yine de rahat edebileceğini sanmıyorum ya neyse.”

Wen atı yularından çekip durdururken başını salladı. “Orası öyle.”

Ayağını üzengiye attığında Karryn, “Dur,” dedi. “Daha adını bile bilmiyorum.”

Wen sadece bir an duraksadı ve omzunun üzerinden genç kıza baktı. “Willa,” dedi.

3. BÖLÜM

İki saat daha, yavaş bir tempoda ilerlediler. Karryn önceleri Wen'in fazlasıyla sıkıcı bulduğu konulardan bahsetti. Arkadaşlarını, kıyafetlerini ve geçen kış katıldığı baloyu anlattı. Ama çok geçmeden esnemeye ve cümlelerinin arasındaki sessizlikler uzamaya başladı. Sonunda Wen'in beline sardığı kolları gevşedi. Başı Wen'in sırtına düştü. Wen, genç kızın neredeyse eyerden düşecek kadar derin bir uykuya dalmasını sabırla bekledi.

Yakında mola vermeleri gerekecekti. Neyse ki, Karryn'in aksine, Wen'in parası vardı. Karınlarını doyurup bir at satın alabilir ve gece için bir handa konaklayabilirlerdi. Tabii uzun boylu, yufka yürekli, bilge amca onlara daha önce ulaşmazsa.

Bir kavşağa geldiklerinde Wen, Karryn'i sarstı. "Uyan. Burası tanıdık geldi mi? Sence şu yol nereye çıkıyor?"

Karryn iç çekerek doğruldu. "Güneybatıya gideceğimizi sanıyordum."

"Son durağımız orası. Ama kuzeydoğuda daha yakın bir kasaba var mıdır acaba?"

Karryn ağzını kapatarak esnedi. "Bilmiyorum dedim ya, nerede olduğumuzdan bile haberim yok."

"Dikkatini topla," dedi Wen sertçe. "Marlordlarla marleydile-
rin topraklarıyla mistik bağları olması gerekir. Eğer..."

“Ben mistik değilim!” diye bas bas bağırmaya başladı Karryn. “Fortunalt’ta mistiklere iyi gözle bakılmaz.”

“Babandan ve inançlarından nefret ettiğini sanıyordum,” dedi Wen kaşlarını çatarak. “Mistiklerden nefret eden oydu. Sen onları hoş görmelisin.”

“Mistiklerden nefret etmiyorum,” dedi Karryn gergin bir sesle. “Ama kimsenin bana mistik demesini istemem. Ben sihirlerle doğmadım. Öyle şeyler bilmem.”

Wen iç çekti. “İyi, tamam. Sence sağa mı gidelim, sola mı? Dediyini yapacak değilim. Sadece fikrini soruyorum.”

“Bence düz gidelim,” dedi Karryn somurtarak. “En yakın kasaba o tarafta.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Sahi mi?” diye sordu Wen sonunda.

“Neden öyle söyledim, bilmiyorum,” dedi Karryn.

Wen atını hızlandırırken sırtıttı. “Göreceğiz bakalım. Her halükârda devvaser dostunun sola saptığını tahmin ediyorum. Onun için bizim düz gitmemiz en doğrusu.”

Sadece on beş dakika sonra, alçak bir tepeye tırmandıklarında, altlarındaki sığ vadiye kurulu kasabayı gördüler. Ghosenhall ya da Forten Şehri kadar büyük değildi tabii, ama içinde dükkânlar, ahırlar ve hanlar vardı.

“Damarlarında sihirler dolaşmıyor olabilir,” dedi Wen sırtıtarak, “ama sende kesinlikle serramarra kanı var. Hadi gidip karnımızı doyuralım ve bir at alalım.”

Yemekten sonra Karryn’in keyfi yerine geldi ve uykuya ihtiyacı olmadığını söyledi. “Eve dönmek istiyorum,” dedi. Bunun üzerine, Wen bir ahırdan pazarlıkla yaşlı, ama iyi huylu bir kısırak satın aldı ve yeniden yola koyuldular. Çok geçmeden, kavşaktan güneybatıya doğru ilerliyorlardı.

“Bundan sonra dikkatli olmalıyız,” dedi Wen. “Amcan seni aramaya çıkmışsa ona kendimizi göstermeliyiz. Ama devvaserin geri dönme ihtimaline karşı da uyanık olmalıyız. Nal sesleri duyarsak hemen saklanıyoruz, anlaştık mı? Onun için, tek sıra

halinde ve yavaş ilerlemeliyiz. Etrafı dinlemek için de çok sessiz olacağız.”

Wen, Karryn’in çenesini tutabileceğine pek ihtimal vermiyordu doğrusu. Neyse ki genç serramarra yorulmuştu. Bütün enerjisini atın üzerinde durmaya harcamak zorundaydı. Wen eyerde dimdik oturuyordu. Başını hafifçe eğip kulaklarını dört açmıştı. Belki de atı satın alırken bir de fedai kiralamalıydı. Devvaserle iri kıyım arkadaşından daha iyi bir savaşçı olduğu doğrudur. Ama onlara arkadan saldırırlarsa gafil avlanabilirdi. Başına incek sert bir darbeye bayılabilir ve Karryn yine onların eline düşebilirdi. Wen genç kızdan pek hoşlanmasa da, her serramarra birden fazla kişi tarafından korunmayı hak ederdi.

Wen nal tıkırtıları ve boğuk insan sesleri duyduğunda yola çıkmalı belki yarım saat olmuştu. Gürültüye bakılırsa, onlara doğru ilerleyenler hayli kalabalık bir grup vardı. Aygırı yoldan çıkardığında, Karryn telaşla onu izledi. Ama Wen saklanmaları gerektiğinden emin değildi doğrusu. Tover kendine paralı askerler tutmadiysa, devvaserle arkadaşı bu kadar şamata yapamazdı.

“Amcan değilse bile sorun çıkaracaklarını sanmıyorum,” dedi Karryn’e. “Burada durup geçmelerini bekleyelim.”

İki dakika sonra, ilk atlılar görüldüğünde, Wen bile bekledikleri yardımın geldiğini anladı. Gri üniformalı, beyaz işlemeli siyah kuşaklı on asker saydı. Ortalarında iyi giyimli, üflesen uçacak kadar zayıf ve sakallı bir adam vardı. Yüzü endişeyle çarpılmıştı.

Karryn kısırağını ona doğru koşturdu. Bir yandan da, “Jasper amca! Jasper amca!” diye bağıırıyordu.

Wen yerinden kıpırdamadan hafifçe gülerek onu izledi. Karryn’in atını dört nala onlara doğru sürdüğünü gören askerler ona yol açmak için kenara çekildi. Jasper Paladar atından inip Karryn’e doğru koştu. Karryn de kısırağından indi. Gerçekten de fasulye sıırığı gibi bir adamdı. Koyu kumral saçlarıyla sakallarına düşen aklar ona ciddi ve biraz da üzgün bir hava katmıştı. Gerçi şimdi gülümsüyordu. Kuzeninin kızına sımsıkı

sarıldı. Wen ne konuştuklarını duyamıyordu. Jasper amca belki de Karryn'i azarlıyordu. Ya da tanrılara şükrediyordu.

Karryn onun kollarından kurtulup heyecanla bir şeyler anlatmaya başladı. Belli ki başından geçenleri özetliyordu. Askerler yer değiştirdiğinde Wen onları göremez oldu. Belki de en doğrusu Fortunalt askerlerine bir selam çakıp oradan hızla uzaklaşması olacaktı. Wen minnet sözcüklerini tehlikeli maceralardan bile daha yorucu buluyordu zira. Son iki yıldır, şansı yaver gitmiş ve birçok insana yardım edebilmişti. Durmadan hareket halinde olmak ona doğru bir şey yaptığı hissini veriyordu. Bir amacı varken mutluydu.

Gelgelelim, kurtarma görevlerinin sonrasında kararsızlığı ve beceriksizliği tutuyordu. Biraz da öfkeleniyordu hani. *Ne olmuş yani? Kocana, kızına ya da arkadaşına yardım ettim. Bunda büyüülecek ne var? Teşekkürlerin beni utandırmaktan başka bir işe yaramıyor. Başarım bana en büyük başarısızlığımı hatırlatıyor.*

Evet, evet. En iyisi şimdi çekip gitmek olacaktı. Karryn şaşkınlıkla etrafına bakınıp "Daha demin buradaydı," diyecekti.

Ama Wen'in tereddüdü uzun sürmüştü. Askerler iki yana açıldı ve Karryn peşinde hamisiyle ona doğru koştu. Wen onun tüm yorgunluğuna rağmen ilk kez güzel göründüğünü düşündü. Ya da belki yalnızca mutluydu.

"Willa! Willa! Bak, bu benim amcam, Jasper. Sana teşekkür etmek istiyor."

Wen zoraki sırtıp atından indi ve saygıyla eğildi. Doğrulduğunda, Jasper Paladar karşısında duruyordu. Wen bu uzun boylu adamın yanında kendini ufacık hissetti. Jasper Paladar onun konumunda birinden hiç beklenmeyecek bir hareket yaparak Wen'e elini uzattı. Wen de onu taklit etti ve el sıkıştılar. Karryn'in amcasının avcu, ömrü boyunca eline tek bir silah almamış gibi yumuşacık ve nasırsızdı.

"Karryn sıradışı hikâyesindeki rolünüzü anlattı," dedi. Wen bu tığ gibi adamdan böyle gür ve güzel bir ses çıkabileceğine

hiç ihtimal vermezdi doğrusu. “Adım, Jasper Paladar. Karryn’in hamisiyim. Onu kurtarıp bir felaketin önüne geçtiğiniz için teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Wen. “Benim için zevkti.”

“Sizi ödüllendirmek isterim.”

Wen az kalsın gülecekti. Bunu beklemiyordu doğrusu. “Böyle bir beklentim yok,” dedi.

“Olabilir, ama kahramanlık bazen pahalıya patlayabilir. Hiç olmazsa çabanızın karşılığını ödemek isterim.”

Wen bu kez güldü. “Aslında kısrakı Karryn için aldım. Belki onu satın almak istersiniz. Dönüş yolunda bir bineğe ihtiyacı olacak nasıl olsa.”

“Pek öyle ahım şahım bir at değil, ama...” diye başladı Karryn, ama Wen’in bakışlarını fark edince ağız değiştirdi. “Tabii ki onu sevdim.”

“Karryn mükemmel bir kılıç ustası olduğunuzu söyledi,” dedi Jasper Paladar. Wen’e merak ve şüpheyle karışık bir ifadeyle bakıyordu. Gri gözleri düşünceliydi. Karryn onun bilgeliğinden bahsetmemiş olsa bile, Wen karşısındaki adamın sıradışı bir zekâya sahip olduğunu anlayabilirdi. “Bir kadın için alışılmadık bir yetenek,” diye ekledi Jasper.

“Kılıç kullanmayı bildiğim doğru, ama Karryn biraz abartmış doğrusu,” dedi Wen sakın bir sesle. “Bir asilzadeyle bir haydudu alt etmek pek zor değil. Muhafızlarınızdan herhangi biri de onları kolayca yenebilirdi.”

Jasper gür kaşlarını kaldırdı ve yüzündeki ifade sertleşti. “Bunun doğru olmasını isterdim,” dedi usulca. “Ama kuzenimin kocası tahta savaş açtıktan sonra Ev’imiz adına savaşacak iyi askerler bulmamız zorlaştı.”

“Yakın tarihe bakarak kendi ordunuzu kuramamanızı anlayabiliyorum,” dedi Wen. “Ama özel muhafızlara ihtiyaç duymanızı kraliçe bile anlayışla karşılayacaktır. Hiç olmazsa bir daha bu tür bir olayın yaşanmaması için bu şart.”

Jasper Paladar kaşlarını çattı. “Karryn henüz bana bütün hikâyeyi anlatmadı. Fakat belli ki kendini tehlikeye atmış. Annesine söylediği yere gitmemiş. Serramarra olması gereken yerde olmadıkça işini en yarım yamalak yapan askerleri bile suçlayamayız.”

“Katılmıyorum,” dedi Wen.

Jasper şaşırdı. “Neden?”

Wen askerleri işaret etti. “İyi eğitilmiş muhafızlar efendilerinin peşinden ayrılmaz. Kraliçe Amalie, Ghosenhall’daki saraydan her çıktığında peşinde en az iki gezgin olur. Onları çağırmasına bile gerek kalmaz. Bazıları onu günün her saati izliyor.”

“Ama Amalie kraliçe,” diye karşılık verdi Jasper. “Her an tehlikede olabilir.”

Wen omuz silkti. “Haklısınız. Yeğeninizin güvenliğinden endişe duymanız için bir sebep yoktu belki. Fortunalt siyaseti konusunda da bilgi sahibi değilim. Ama görünüşe bakılırsa, soylulardan bazıları huzursuz. Bunu münferit bir olay gibi düşünmeyin bence. Her türlü tehlikeye karşı hazırlıklı olun.” Gözleri Karryn’e kaydı. “Yeğeninizi iyi eğitilmiş ve onun peşinden bir an olsun ayrılmayacak muhafızlar tarafından korunmalı. Gül almak için pazara gitmesi ya da bir delikanlıyla buluşmak için bahçeye inmesi fark etmez. Her an, her yerde korunmalı.”

“Kimseyle buluşmayacaktım!” diye bağırdı Karryn.

Jasper Paladar düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. “Talih’te uzun zamandır işler böyle yürümüyor.”

Wen önce bu kelimeyi kullanmasına şaşırdı. Ama sonra uzun yıllar önce öğrendiği bir bilgiyi hatırladı. Fortunalt’ın marlordlarına ev sahipliği yapan ve Forten Şehri’nin kalbinde bulunan en büyük ev, halk arasında nedense Talih olarak biliniyordu. Gillengaria’nın diğer her yerinde, marlordların evleri bulundukları şehrin ismini taşırdı oysa. Belki de Rayson Fortunalt yaşadığı evi kendine mal edecek kadar açgözlü bir adamdı.

Wen lordun sözlerine sakince cevap verdi. “Yeğeninizin haya-

tına değer veriyorsanız, işleyişte bazı değişiklikler yapmalısınız. Karryn bir dahaki saldırıdan sağ çıkamayabilir.”

“Peşimde fedailerimle dolaşmak istemiyorum,” diye surat astı Karryn. “Balolara bile onlarla mı gideceğim? Ya da Lindy’yi ziyarette gittiğimde?”

“Evet,” dedi Wen.

“Kaç kişiden bahsediyorsunuz?” diye sordu Jasper. Yolda sabırla bekleyen askerleri gösterdi. “Bütün kışlalardan ancak bu kadar adam toplayabildim.”

Wen atlılara göz attı. Uzaktan kesin konuşmak zordu, ama pek de etkileyici bir gruba benzemiyorlardı. Bazıları çok genç, bazıları çok yaşlıydı. Kimileri boş oturmaktan göbek bağlamıştı. Birkaçı da işimi bitireyim de gideyim havasındaydı. Fortunalt en iyi askerlerini savaşta kaybetmiş olmalıydı. “En az on kişi,” dedi Wen. “Sekiz saatte bir nöbet değişecek dört kişilik gruplar lazım. On altı ya da yirmi kişi daha ideal olur tabii. Sadece askerler de değil, onları yönetecek bir komutan, silahlar ve bir talim alanı da olmalı. Tabii askerlerin yatacağı bir de kışla. Ayrıca kılıçları ve atları en iyisinden olmalı.” Başını iki yana salladı. “İyi bir muhafız ekibi istiyorum demeniz yetmez. Bu konu üzerine kafa yormalısınız.”

Jasper Paladar derin bir iç çekti. “Vaktimi ve bütün kaynaklarımı o sırada önemli gördüğüm konulara harcadım,” dedi. “Ama serramarranın güvenliği hepsinden önemli tabii. Sizi anlıyorum.”

Wen başını salladı. “Güzel. En azından bu talihsiz olaydan iyi bir ders çıkardınız.”

“Bizimle Fortunalt’a gelip muhafızların komutanı olmak ister misiniz?” diye sordu Jasper pat diye.

Wen ona hayretle baktı. Karryn’in, “Ah, lütfen!” diye bağırmasına aldırmadı.

“Hayır,” dedi net bir tavırla.

“Neden?” diye sordu Jasper.

“Beni tanıımıyorsunuz. Göründüğüm kadar iyi niyetli ya da sadık olup olmadığımı bilmiyorsunuz.”

“Ben ikisinden de eminim,” dedi Jasper ciddi bir sesle.

“Ne olur, bizimle gel,” diye yalvardı Karryn. “Yanımda olursan kendimi güvende hissedeceğim.”

“Hayır,” dedi Wen yine. “Başka sorumluluklarım var.”

“Ne gibi?” diye sordu Jasper Paladar. “Fazla vaktinizi almayacaklarsa bekleyebiliriz.”

Wen onu soğuk bakışlarla süzdü. “Başkalarıyla tartışamayacağım türden sorumluluklar.”

“Uzun zaman önce ölen birine karşı yaptığı bir hatayı telafi etmeye çalışıyor,” diye atıldı Karryn.

Jasper yine kaşlarını kaldırdı. Wen sinirlenmişti. “Nedenlerim yalnızca beni ilgilendirir,” diye tersledi amca yeğeni. “Size hiçbir açıklama borçlu değilim. Teklifiniz için teşekkür ederim, ama kabul edemeyeceğim.”

“Fikrinizi değiştirirseniz, Talih’in yolunu biliyor musunuz?”

“Hiç gitmedim, ama bulurum.”

Jasper hafifçe eğildi. “O zaman umarım kararınızı yeniden gözden geçirirsiniz ve sizi pek yakında aramızda görürüz. Gel, Karryn. Artık dönmeliyiz. Annen meraktan çıldırmıştır.”

Kolunu yeğeninin omzuna atıp onu atına götürmeye çalıştı. Ama Karryn ondan kurtulup Wen’in boynuna atıldı. Wen bunu hiç beklemediği için donup kalmıştı. “Umarım gelirsin,” dedi. Geri çekilirken gözleri yaşlarla dolmuştu. “Orada sana ne kadar ihtiyacımız var bilemezsin.”

“Karryn,” diye seslendi Jasper. Genç kız kös kös amcasının yanına dönüp Wen’e el salladı. Nihayet atlarına bindiler. Jasper son anda Wen’e kısırağın parasını ödemişti. Wen, Karryn’in vedasına aynı şekilde karşılık verdi ve atlılar ilerideki dönemeçte gözden kayboldu.

Bir serramarrayı kurtarmanın bedeli buydu demek? Wen şimdi kendini gerçek bir dosttan ayrılmışçasına üzgün, tuhaf ve eksik hissediyordu.

Ve Karryn Fortunalt arkadaşı bile değildi.

Wen şöyle bir silkinip atına bindi. Bir an hangi yöne gideceğine karar veremedi.

“Bu sabah serramarrayla karşılaşmadan önce nereye gidiyordum oraya tabii,” diye mırıldandı.

Ama asıl sorun da buydu işte. Belirli bir hedefi yoktu. Ne bir hedefi ne de bir amacı. Hiçbir yerde ya da hiç kimseyle olması gerekmiyordu. Tek işi başı dertte yabancılar bulmaktı. Ona kısa bir süreliğine ihtiyaç duyan ve sonrasında başını alıp gitmesine aldırmayacak insanlar.

4. BÖLÜM

Wen, Karryn'le uğradıkları kasabada iki gün geçirdi. Sokaklarda dolaşarak geçici bir iş aradı. Birikimi hızla eriyordu. Jasper Paladar'ın da dediği gibi, kahramanlık bazen pahalıya patlayabiliyordu.

Wen sonunda Forten Şehri'ne gidecek bir yükü korumak için fazladan askerler arayan küçük bir nakliye şirketinde işe girdi. Parası, kısa sürecek bir iş için o kadar iyiydi ki tertipli ofisten tam bir keşmekeşin hâkim olduğu yükleme alanına geçtiğinde, muhafızların komutanına neyi koruyacaklarını sormadan edemedi.

Adam cevap vermeden önce onu sert bakışlarla tarttı. Wen onun otuzlarının sonunda olduğunu tahmin etti. Ondan yedi sekiz yaş büyük duruyordu. Kasları, yıpranmış üniformasının altından bile belli oluyordu. Bal rengi kısacık saçları, kahverengi gözleri ve birdenbire yüzünde beliriveren muzip bir gülümsemesi vardı.

“Yükü koruyabileceğinden emin olana dek muhteviyatını seninle paylaşmamam daha doğru olur,” dedi belirgin bir aksanla.

Wen ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Askerlere, özellikle de erkeklere kendini kanıtlamaya alıştı. En sağlam arkadaşlıkların da savaş meydanında kurulduğuna inanırdı. “Belki de buna hiç kalkışmamalısın,” dedi. “Burada kendimi kanıtlayabileceğim bir yer var mı? Seninle mi kapışacağız, yoksa beni başka birine mi devredeceksin?”

“Kendi işimi kendim görebilirim,” dedi komutan ve başıyla avlunun arka tarafını işaret etti. El arabalarıyla işçilerin arasından geçtiler. Ezilmiş çimenlerle kaplı, çamurlu bir köşeye geçtiler.

Komutan yeğenin düğmelerini açıp eldivenlerini çıkardı. Wen de üstünü başını düzelterip kılıcını çekti. Komutanın, kılıcını beğeniyle süzdüğünü gördü. Sonra o da tek hamlede kılıcını kınından çıkardı.

Kimse bu küçük düello için talim kılıçları kullanmalarını önermemişti.

“Adın ne?” diye sordu adam. “Hiç olmazsa, kimi haklayacağımı bileyim.”

“Willa,” dedi Wen. “Ya seninki?”

“Orson.”

O sırada, iki genç adam kan kokusu almış vahşi hayvanlar gibi yanlarında bitti. Onlar da komutan gibi, nakliye şirketinin armasını taşıyan, koyu renkli giysiler giymişti.

“Özel bir kural var mı?” diye sordu Wen.

Adam yine sıırttı. Yüce Tanrılar adına! Tıpkı Justin’e benziyordu. Bal rengi saçları, o tembel ve alaycı gülümsemesi ve iyi bir dövüşün beklentisiyle parlayan gözleri.

Hayır. Justin’i düşünmeyecekti. Ardında bıraktığı hayata dair hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordu.

“Sakatlanırsak ikimiz de işe yaramayız,” dedi Orson. “Öldürücü darbeler yok. Kanı ilk akıtan kazanır. Merak etme, derin kesmem.”

“Anlaştık,” dedi Wen ve beklemeden saldırdı.

Orson hazırlıksız yakalanmıştı. Ama çabuk toparlandı. Hızlı ve son derece hırslıydı. Saniyeler içinde Wen kendini geri sıçarken buldu. Rakibin üzerine gelmesine izin vererek onun güçlü ve güçsüz taraflarını anlamaya çalıştı. Orson iriyarı bir adamdı ve kuvvetliydi. Kılıcı onunkine çarptığında, Wen titreşimi omuzlarına dek hissediyordu. Ama kendinden fazla emin ve biraz da sabırsızdı. Öte yandan, Wen dikkatli ve sabırlıydı. Orson kılıcı-

nı kalbine doğru savurduğunda yana sıçradı ve kılıcının ucuyla onun silah tutan kolunu sıyırdı.

Orson hayretle bağırarak geri çekildi ve koluna baktı. Wen adamların güldüğünü duydu. “Fena tufaya geldin, Orson,” diye bağırdı biri. Orson cebinden çıkardığı paçavrayı bileğine bağlayıp bir ucunu dişleriyle sıkıştırdı.

Wen’e baktığında bu kez gözlerinde saygı vardı. “Göründüğünden iyisin,” dedi, onu da kılıcı gibi hayranlıkla süzerek. “Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?”

“Tilt’in kuzey sınırında haydutlarla boğuşurken,” dedi Wen ki bunda biraz olsun doğruluk payı vardı.

“Epey azılı tipler olmalılar,” dedi Orson. “İşi hâlâ istiyorsan senindir.”

Wen başını sallayıp ilk sorusunu yineledi. “Yük ne?”

“Altın kapılar.”

“Ne? Cidden altından mı yapılmışlar?”

Orson gülerek başını salladı. “Kahrolası şeyler katır gibi ağırlar. Her tarafları oymalarla kaplı. Çiçekler, çelenkler ve daha ne ararsan var. Muhtemelen bir servet değerindeler. Storian yolundan buraya dönmüşler.”

“Yolda bir çatışma yaşanmış,” dedi diğer adamlardan biri. “Muhafızlardan ikisi ağır yaralanmış.”

“Onun için işe alındın,” dedi Orson.

Wen hâlâ şaşkındı. “İyi de kim altın kapılar sipariş eder ki?”

“Zenginler,” dedi diğer adam.

Wen hemen Forten Şehri’nin tek zengin ailesini düşündü. Eğer bu yük Talih’e gidecekse, Wen tesadüfün bu kadarına hayret edecekti doğrusu. “Serramarra mı?” diye sordu usulca.

Orson başını iki yana salladı. “Hayır. Bir On Üçüncü Ev soyusu.”

Wen rahatladı. Gerçi siparişi veren Jasper Paladar olsaydı, bahçeye çıkıp nakliye şirketinin çalışanlarını karşılayacak hali yoktu ya, neyse. “Ne zaman yola çıkıyoruz?” diye sordu.

“Yarın erkenden,” dedi Orson. “Kalacak yerin var mı? Ahırın arka tarafındaki yataklardan birinde uyuyabilirsin.”

Wen başını iki yana salladı. “Handa oda tuttum. Yarın sabah görüşürüz.”

Gece keyfi yerindeydi. Yemeğini tek başına yedi. Parasını bastırıp güzel bir banyo yaptı. Sonra silahlarını temizledi. Bakımlarını yapıp hepsini tek tek parlattı. Hareket halindeyken kendini daha iyi hissediyordu. Ama bir yerde biraz uzun kaldığında içi içini yemeye başlıyordu. Kendini rahatlamaya ve arkadaş edinmeye layık bulmuyordu. *Sen huzuru hak etmiyorsun*, diyordu kafasının içinde bir ses. *Güvende olmayı hak etmiyorsun. En ağır işleri ve yalnızlığı hak ediyorsun.*

Wen işte bu yüzden dur durak bilmiyordu. Savaş bittiğinden beri bir yerde bir aydan uzun kalmamıştı. Bir daha hiç rahat yüzü görür müydü? Onu da bilmiyordu.

Orson, Forten Şehri’ne iki gün sonra varacaklarını hesaplamıştı. Yolculuk iyi başladı. Kafileleri altı muhafız ve bir arabacıdan oluşuyordu. Bol bol erzakları vardı. Hava açıktı. İlk günün öğle saatlerinde, Wen haftalardır kendini bu kadar iyi hissetmediğini düşündü. O ve Orson küçük kafilenin önünde ilerliyordu. Kapıları taşıyan araba hemen arkalarından geliyordu. Birbirlerine takılarak ve fıkralar anlatarak vakit geçiriyorlardı. Orson, Wen’e hâlâ Justin’i hatırlatıyordu. Justin’in on yaş yaşlanıp olgunlaşmış hali gibiydi. Bu da onun yanında kendini rahat hissetmesine yardımcı oluyordu. Daha ilk bakışta Orson’ın görüldüğü gibi biri olduğunu anlamıştı. Biraz kaba saba, kavgacı, ama sözünün eri ve mert bir adamdı. Wen onun sınırlarını ve yeteneklerini biliyordu. Onu kolundan yaraladığı anda Orson’ın artık onu bir kadın gibi görmediğini de sezmişti.

Ve bütün bunlarla hiçbir derdi yoktu.

Öğle yemeği saati geldiğinde, arabayı yolun kenarına çekip yemek çıkınlarını çıkardılar ve günün ikinci yarısında kafileye

kimin öncülük edeceğini saptamak için zar attılar. Wen bu tür oyunlarda hiç şanslı olmadığını biliyordu. Dolayısıyla değer verdiği hiçbir şey için kumar oynamamaya yemin etmişti.

“Yine kaybettin, Willa,” dedi muhafızlardan biri. Stef adında güçlü kuvvetli bir delikanlıydı. On sekizinden daha büyük değildi. “Arkaya kaldın.”

“Sen öndeysen mesele yok,” dedi Wen. “Birbirimizden uzak olalım da gerisi mühim değil.”

Arabacı endişeli gözlerle etrafı süzüyordu. Anayolda olmalarına rağmen, Fortunalt’ın bu bölgesi oldukça ıssızdı. Bir saattir hiç kimseye rastlamamışlardı. “Burası hoşuma gitmedi,” diye homurdandı. “Çok tenha.”

Orson kalkıp atına bindi. “Yeterince oyalandık zaten. Herkes atlara.”

Birkaç dakika içinde yeniden yola koyulmuşlardı. Wen’le ağzını bıçak açmayan Carp adındaki adam, kafilenin en arkasına geçmişti. Wen yol arkadaşının sessizliğinden memnundu. Böylece tüm dikkatini yola verebiliyordu. Kış sert geçmemiştii anlaşılan. Bitkiler daha şimdiden yeşermeye başlamıştı. Ya da belki de güney topraklarında ilkbahar erken başlıyordu. Helven ve Nocklyn’de geçirdiği aylardan sonra, Fortunalt’a geleli henüz birkaç hafta olmuştu. Bölgeyi de, mevsimlerini de tanıımıyordu. Ama güneyli Ev’lerin ikliminin daha yumuşak olduğunu biliyordu. Belki de burada daha uzun kalmayı düşünmeliydi.

Hem sonrasında ne yapacağına karar vermek için bolca zamanı olurdu.

Arabacının hâlâ endişeli olduğunu fark etti. İkide bir dönüp arkasına bakıyordu. Birkaç gün önceki saldırıda da dizginleri o tutuyor olmalıydı ki bu da huzursuzluğunu açıklıyordu. *Bu kadar değerli bir yük taşısaydım, kılıç kullanmayı öğrenirdim,* diye düşündü Wen. Ama adam silahlıysa bile Wen bunu fark etmemişti ve o, bu tür şeyleri dikkat bile etmeden fark edebilen biriydi.

Neyi koruduğunu bilmeseydi, araba gözüne son derece sıradan görünebilirdi. İki atın çektiği eski, tahta bir vagondan ibaretti. Arkaya kalın bir branda gerilmişti ve altından saman balyaları görünüyordu. Oymalı altın kapılar bunların arasındaydı. Öğle yemeği için durduklarında bezi kaldırıp üsttekini hayranlıkla süzmüşlerdi. Ama arabacı bundan hiç memnun olmamış ve brandanın kenarını öfkeyle örtmüştü.

Yola çıkalı bir saat kadar olmuştu ki Wen hayal meyal sesler duydu. Carp'la sohbet ediyor olsaydı onları asla fark etmezdi. Dizginlere asılıp atını durdurdu ve kulak kesildi. Evet, atlılar yaklaşıyordu. En az onlar kadar kalabalıklardı.

Wen hiç düşünmeden kılıcını çekti. "Orson!" diye seslendi. "Peşimizde birileri var!"

Arabacı küfrederek dizginlere asıldı. Diğer adamlar silahlarını çekip atlarını döndürdü. Birkaç dakika sonra, dörtlüye koşan atlılar görüldü. Yedi kişiydiler. Kılıçlarını çekmişlerdi.

Wen bunun Karryn'i kurtardığı günkü gibi önemsiz bir çarpışma olmayacağını biliyordu. Bir ölüm kalım mücadelesi verecekti. Kendini tutması anlamsızdı. Eyerinde öne doğru eğilip atını topukladı. Beyaz aygır bir savaş atıydı. Korkusuzca ileri atıldı. En öndeki haydutlardan biriyle sertçe çarpıştılar. Wen kılıcını adama saplayarak onu atından düşürdü. Ürken hayvan, binicisinin üzerinde tepinerek acılarını çabucak dindirdi.

Wen'in onları izleyecek vakti olmadı. İkinci haydudun saldırısını savuşturmak için eyerinde döndü. Carp'la Stef nihayet yardımına koştu. Onları kafilenin başında at süren Orson izledi. Haydutlardan birinin ölümüyle sayıları eşitlenmişti. Wen beraber çarpıştığı savaşçıları tanıımıyordu. Onun kadar adam öldürebileceklerinden emin değildi. Ama şimdilik ikinci haydudu haklayıp gidişata göre hareket etmek en akıllıcası olacaktı.

Saldırganı neredeyse onun iki katıydı. Wen'i sert bir kılıç darbesiyle atından düşürebileceğine güvendiği belliydi. Wen ufak tefekliğinin avantajını kullanarak birkaç hamleyi savuşturdu ve

kılıcını adamın boğazına sapladı. Adamın ağzından kanlı köpükler saçıldı. Gözleri arkaya devrildi ve kolları gevşekçe sarktı. Wen kılıcını saplandığı yerden çıkarırken etrafına bakınarak yeni rakibine karar vermeye çalıştı.

Orson dövüştüğü adamı öldürmüştü. Carp da şimdilik iyi idare ediyordu. Ama diğerleri zorlanıyordu. “Stef!” diye seslendi Orson, Wen’e. Wen vakit kaybetmeden delikanlının yardımına koştu. İkisi elbirliğiyle haydudun etrafını sardı. Adam omzuna ve dizine inen darbelerle küfrederek atının burnunu çevirdi ve dört nala kaçmaya başladı.

“Peşinden gidelim mi?” diye sordu Stef soluk soluğa.

Wen başını iki yana salladı. *Sorumluluğundakileri koru*, derdi Tayse. *Dikkatinin dağılmasına izin verme*. “Diğerlerine yardım edelim,” dedi.

Ama ötekiler durumu kontrol altına almış gibiydi. Kavgaya karışan altı muhafız ve yedi hayduttan, Wen sadece dördünün hâlâ dövüştüğünü gördü. Altı kişi yerdeydi. Ama sadece dördü ölmüştü ve hepsi de saldırganlardandı.

“Sen yaralılara bak,” dedi Wen, Stef’e ve kalan haydutlarla dövüşmek için ileri atıldı.

Saldırganlar rakiplerine bir kişinin daha katılmasıyla birlikte pes etmiş gibi görünüyordu. Biri diğerine seslendi ve kaçmaya başladılar. Orson onları yolun aşağısına doğru yirmi metre kadar takip etti. Ama o da Wen gibi, taşıdıkları yükün güvenliğine daha çok önem veriyordu. Yanlarına dönüp atının üzerinden durum tespiti yapmaya çalıştı.

Wen çoktan çömelmiş, ölen saldırganlardan birinin ceplerini karıştırıyordu. “Bir şey yok,” diye seslendi. “Bir Ev’in renklerini giymemişler. Paralı asker olamayacak kadar da paspallar. Bence sıradan haydutlar.”

Orson başını sallayıp ortaya konuştu. “Yaralılar kim? Durumları ne?”

“Fibbons’la Jack,” diye yanıtladı Stef. Sesi gergindi. Wen onun

ilk kez gerçek bir kan banyosuna tanık olduğundan şüphelendi. “Jack iyi. Ama Fibbons baygın.”

Orson’ın bakışları bir kez daha Wen’e kaydı. “Yaralı bakmayı biliyor musun? Bu kadar iyi dövüştüğüne göre, belki bu işlerden de anlarsın.”

Wen sırtıttı. “Kırık çıkıktan anlarım. Ama diğerleri uzmanlık alanıma girmiyor.”

Carp şöyle bir kıpırdandıktan sonra atından indi. “Ben bir bakayım,” dedi. “Az buçuk tıp bilgim var.”

Orson, Stef’e baktı. Delikanlının daha ne kadarını kaldıracabileceğini anlamaya çalışıyordu. “Stef, sen arabanın önüne geç,” dedi. “Haydutların geri dönmesi ihtimaline karşı gözünü kulağını açık tut. Willa, biz de seninle şu ölüleri yoldan kaldıralım.”

Wen ayağa kalkıp eldivenlerini taktı. Ölen adamın ceplerini kolay karıştırmak için onları çıkarmıştı. Orson atından indiğinde ona fısıldadı. “Gerçekten geri dönebileceklerini mi düşünüyorsunuz?”

Orson başını iki yana salladı. “Üç kişi kaldılar. İki kötü yaralı. Bizim dört sağlam adamımız var. Seninle ben hâlâ savaşabilecek durumdayız. Yakında arkadaşları yoksa üçüncü kez bize bulaşmazlar.”

“Üçüncü mü?” diye sordu Wen. “Bunlar daha önceki saldırganlar mı sence?”

“Hiç şaşırmam. Yükü Storian’dan beri takip ediyor olabilirler. Altın bir kapı gibi taşınması zor bir mal çalmaya kalkışıyorsan, onunla ne yapacağını hesaplaman gerekir. Sıradan bir hırsızın bu zahmete gireceğini sanmıyorum.”

Wen ona hak verircesine başını sallayıp cesetlerden birinin ayaklarını tutmak için eğildi. Orson da adamın kollarını tuttu ve ölüyü yarı sürükleyip yarı taşıyarak yoldan kaldırdılar.

“Bu taraflarda kanun kaçakları çok galiba?” diye sordu Wen ölüyü yere attıklarında.

Orson omzunu silkip ölü adamın üzerinden bulaşan tozlar-

dan kurtulmak için ellerini çırttı. “Savaştan beri sular durulmuyor,” dedi. “Rayson Fortunalt’ın peşinden Ghosenhall’a at süren iyi askerlerin neredeyse hepsi öldü. Aslında çoğu savaşa gitmek istemiyordu. Ama Fortunalt onları tehdit etti. Rütbelerini ve tüm haklarını geri alacağını söyledi. Zor bir dönemden geçiyoruz.”

Wen ona sert bir bakış fırlattı. “Sen de krala isyan edenlerden misin?”

Orson yeniden omuz silkti. “Kendimi bildim bileli askerim. Forten Şehri’nden beş yıl önce ayrıldım. Savaş rüzgârları esmeye başlamıştı. Başıma gelecekleri az çok tahmin edip kendi yoluma gitmek istedim. Ama kaderimde savaşmak varmış. Ariane Rappengrass’ın ordusuna katıldım. Buraya geleli bir yıl kadar oldu. Maalesef kalıcı bir iş bulamadım. Fortunalt’ta bir gün işlerin düzene gireceğine inandığım için dişimi sıkıyorum.” Ellerini yana açtı. “Ama şimdilik durum pek parlak değil.”

Wen diğer ölüyü almak için döndü. Orson da onu izledi. “Ya sen?” diye sordu.

Wen ölüyü bacaklarından tuttuğunda öfkeyle homurdandı. Bu onun öldürdüğü iriyarı adamdı. Dağ gibi vücudunu değil beş metre, beş santim bile yerinden oynatmak imkânsız gibiydi. “Söyledim ya? Tilt’ten geldim.”

“Oralı olabilirsin. Ama eğitimini başka yerde almışsın. Senin gibi dövüşen az bulunur.”

Wen tıpkı onun gibi omuz silkti. Orson’ın fazla üstelemeyeceğinden emindi. Onlar gibilerin hayatlarında anlatmak istemeyecekleri dönemler mutlaka olurdu. Justin mesela. Tayse onu bulana dek Ghosenhall sokaklarında sürten adi bir hırsızdı. “Orada burada muhafızlık yaptım,” dedi. “Ben de savaşa katıldım. Kraliyet ordusuyla birlikteydim.”

“Akıllı olan adam başka türlüünü yapmazdı zaten,” dedi Orson, iriyarı haydudu yol kenarına attıklarında. Sonra sırtıttı. “Ya da akıllı olan kadın.”

Wen çömelip Orson’a eğilmesini işaret etti. “Ben bunların sı-

radan kanun kaçakları olduğundan kuşkuluyum,” diye fısıldadı. “Bizim arabacı bir dümen çeviriyor.”

Orson’ın gözleri parlıyordu. At arabasına doğru kurnaz bir bakış fırlattı. “Neden?”

“Yalnızca bir his. Saldırıdan önce diken üzerindeydi. Yemekte oyalanmamıza bozuldu. Bence haydutlarla yolun belirli bir noktasında karşılaşmamız için acele ediyordu.”

Orson bir süre sessiz kalarak bu ihtimali düşündü. “Kanıtlanması zor,” dedi sonra.

“Biliyorum. Ama üç gün içinde iki baskın? Ya Storian’dan beri arabanın izini sürüyorlar. Ya da arabacı rota konusunda onlara bilgi ulaştırıyordu. Tek mantıklı açıklaması bu.”

“Kalan ölüleri de taşıyalım. Sonra arabacıyı bir köşeye çeker, ifadesini alırız.”

Yolu temizlemeleri on dakika sürdü. Sonra yaralıların durumuna baktılar. Jack ayaklanmıştı bile. Küfrederek kılıç tutan elinin parmaklarını açıp kapatıyordu. Ama Fibbons hâlâ sersem gibiydi.

“Arabada yatabilir mi?” diye sordu Wen.

“Kapıları çizer,” dedi Orson.

“Yanlarına uzanır.”

Ağır kapıları güç bela kenara çekip yaralının, samanların üzerine uzanabileceği kadar bir yer açtılar. Orson bir adım geri çekilip Wen’e imalı bir bakış fırlattı. “Forten Şehri’ne kadar daha kaç kez saldırıya uğrayacağız acaba?”

“Bir daha olmaz umarım,” diye homurdandı Carp.

Orson bilerek arabacıya döndü. “Sen ne dersin? Hey! Dostların bizi yine pusuya düşürmeye kalkışacak mı? En iyisi sen bize şu işin aslını anlat. Bir daha ne sen yorul ne de biz.”

Arabacı bembeyaz kesilerek ona bakakaldı. Sonra dizginleri kaptığı gibi atları koşturdu. Araba hızla ileri atılınca arkada yatan Fibbons acı ve hayretle bağırdı. Orson küfrederek atına atladı. Hepsi de Fibbons’a yardım etmek için atlarından inmişti. En-

gebeli arazide hoplaya zıplaya ilerleyen arabaya ilk Wen yetişti. Orson da hemen arkasından geldi. Atını topuklayıp Wen'in önüne geçti ve arabaya koşulan atları yavaşlatmaya çalıştı. Bu arada, Wen uygun bir ânı kollayıp beyaz aygırının üzerinden arabacının yanına atladı.

Adam panikle ona döndü. Wen'in kafasına ve omuzlarına vurmak isterken dizginler elinden kaydı. Wen onun silahlı olmadığını fark etti. Adamın yumruk yağmurundan korunmak için geri çekilerek bıçağını çekti ve onu arabacının boğazına dayadı. Orson atları kontrol altına almıştı. Ama hâlâ çok hızlı gittikleri için Wen'in bıçağının ucu her an arabacının etine saplanabilirdi.

"Kendini öldürtmekle eline ne geçecek?" diye sordu sakın bir sesle. Bıçağı adamın boğazından çekmeden, diğer eliyle dizginleri yakaladı ve atları durdurdu. Fibbons'ın acıyla inlediğini ve diğerlerinin nal sesleri duydu. Omzunun üzerinden baktığında, Stef'le Carp'ın dörtmala onlara yaklaştığını gördü. Jack, Fibbons'ın atıyla arkadaydı. Beyaz aygır yolun dokuz on metre kadar gerisinde sinirli adımlarla dolaşıyordu.

Orson atından inip arabacının diğer yanına oturdu. "Seni aşağılık," diye tısladı ve adamı şiddetle sarsmaya başladı.

"Kes şunu," dedi Wen sertçe. "Ya bırakalım yoluna gitsin ya da onu bağlayıp arkaya atalım ve Forten Şehri'ne götürelim."

Orson adamı bir kez daha silkeledi ve suratına bir tane patlattı. Arabacı öksürerek iki büklüm oldu. "Hayatta bırakmam," dedi Orson hiddetle. "Onun yüzünden iki adamımı kaybedebilirdim! Onu Forten Şehri'nde yargıca teslim edeceğim. Tabii hemen şuracıkta işini bitirmezsem."

Wen onun tehdidine aldırmadı. Orson öfkeyle hareket edecek bir adam değildi. Arabacı ona saldırsaydı, kendini korumak için onu öldürebilirdi. Ama silahsız bir tutsağa zarar vermezdi.

"Ellerini bağlayıp arabanın arkasına atın," dedi Wen. "Sonra yola koyulalım. İçinizde araba sürmesini bilen var mı?"

Stef bu görev için gönüllü olunca Wen rahat bir nefes aldı.

Arabayı grupta en kötü dövüşen kişinin sürmesi güvenlikten ödün vermemelerini sağlayacaktı. Arabacıyı bağlayıp Fibbons'ı rahat edeceği şekilde yeniden yatırmaları ve iki yedek atı arabanın arkasına bağlamaları biraz zaman aldı. Nihayet Orson'ın liderliğinde yeniden yola çıktılar. Carp'la hafif yaralı Jack arabayı arkadan takip ediyordu. Wen de izlerini yok etmek için kırk beş elli metre kadar arkada kaldı.

Aslında bu taktiği önceden de uygulamalıydılar. Justin keşif görevlerinde daima arkada kalarak nöbetçilik görevini üstelenirdi. Böylece olası bir saldırıyı onlara erkenden haber verebilirdi. Wen haydutları daha önceden duysaydı, belki bu kadar hazırlıksız yakalanmazlardı.

Gerçi Wen'in içinden bir ses Fibbons'la Jack'in her halükârda yaralanacağını söylüyordu. İkisi de vasat savaşçılardı. Stef desen tam bir umutsuz vakaydı. Wen, Carp'ın nasıl dövüştüğünü görememişti, ama olayı tek bir sıyrık almadan atlatmasına bakılırsa kendini idare edebiliyordu. Gelgelelim, Orson gerçekten iyiydi. Wen avludaki kapışmalarından sonra ondan bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Orson'ın onun kadar taktik bilgisi olmasa da, Wen bir savaşta ona gözü kapalı güvenebileceğini biliyordu artık.

Böyle bir silah arkadaşının varlığı kısa bir süreliğine de olsa ona iyi gelmişti doğrusu.

İki saat daha yol aldıktan sonra küçük bir köye rastladılar. Bir han bulamadılar, ama tavernacının karısı birkaç altın karşılığında yaralı Fibbons'ın misafir odasında kalmasına izin verdi. Diğerleri karanlık basana dek yola devam etti. Sonra arabayı çalırların arasına çekip kamp kurdular. Orson akşamüzeri verdikleri moladan beri ağzını bıçak açmayan arabacıyla erzakını paylaştı. Nöbet dağılımı yapıp battaniyeleriyle kayaların arasındaki düzlüklere kıvrıldılar.

Wen yıldızların altında, serin ilkbahar havasında, bir hırsız ve dört yabancı eşliğinde, nihayet evinin yolunu bulan kaybolmuş bir çocuğun huzuruyla uyudu.

*

Forten Şehri'ne ertesi gün, akşam karanlığı çökmeden biraz önce vardılar. Wen ilgiyle etrafına bakındı. Güneyin başlıca liman kentlerinden birinin işlek ve kalabalık olmasını bekliyordu elbette. Ama çevrelerindeki hareketten resmen başı dönmüştü. Denizciler, askerler, tüccarlar, asil hanımlar, dilenciler ve birkaç tane de yankesici gördü. Tuzlu deniz havası balık ve at kokuyordu. Ama bunun yanı sıra, akşam yemeği hazırlıklarının yapıldığı evlerden iştah açıcı et ve soğan kokuları da yayılıyordu.

“Handa bir oda tutup karnımızı doyuracak kadar para kazanırız umarım,” dedi Wen, Orson’a. Kente girdiklerinden beri, nöbeti bırakmış onunla at sürüyordu. Dar sokaklarda arabayı bırakın layıkıyla korumak, idare etmek bile zorlaşmıştı.

Orson başını salladı. “Dün gece de bir oda tutabilirdik, ama tutsağımızla ilgili açıklama yapmak istemedim,” dedi başıyla arabacıyı işaret ederek. “Aynı sebeple, yükü teslim etmeden önce ondan kurtulmak istiyorum.”

Yargıcın evini sora sora buldular ve arabacıyı sert görünüşlü kanun adamına teslim ettiler. Wen serramarra Karryn’in Forten Şehri’ndeki hukuki meselelere karışıp karışmadığını düşünmeden edemedi. Belki de bu görevi onun yerine Jasper Paladar yerine getiriyordu.

Limanın kokusundan ve kalabalığından uzaklaşıp kentin batı kıyısındaki büyük eve ulaştıklarında gece olmuştu. Karanlıkta güçlkle seçilen bina parlak, siyah bir taştan inşa edilmiş gibi duruyordu. Çatısı bakırdı.

“Kabul et, altın kapılar buraya çok yakışacak,” dedi Orson alayla.

“Kraliçenin sarayı gibi,” dedi Wen. “Bir On Üçüncü Ev lordu için bu kadar şaşaa biraz abartılı değil mi?”

Yükü indirmeleri Wen’in umduğundan uzun sürdü. Ama hizmetkârların ağır kapıları arabadan indirip eve taşımalarını izlemek eğlenceli oldu doğrusu. Uşaklardan biri tökezleyip de

yanındaki herkes dizlerinin üzerine düşünce Stef kahkahayı bastı.

“Şu kahrolası şeylerden kurtulduğuma seviniyorum doğrusu, dedi Orson. “Yürüyün, kalacak bir yer bulalım.”

Limana ve ana caddeye yakın bir handa neşeyle yemeklerini yediler. Kocaman porsiyonlar ve birkaç sürahi bira keyiflerini yerine getirmişti. İçki dillerini çözmüştü. Birbirlerine yarı gerçek yarı uydurma kahramanlık öyküleri anlatarak eğleniyorlardı. Stef hepsinden az konuştu, ama en çok o içti. Doğal olarak, masadan bile kalkamadan kusmaya başladı. Wen’le Orson kahkahayı bastı. Stef’i hep birlikte kalmak için tuttukları büyük odaya kadar taşımak zorunda kaldılar. Wen ceketini çıkarıp kendini tek kişilik yatağa attı ve dakikalar içinde mutlu bir uykuya daldı.

Sabah diğerleriyle birlikte uyanıp Orson artık dönüş yoluna koyulmaları gerektiğini hatırlattığında Wen birden panikledi. Kısa sürede bu adamlara alışverişmiş, onlarla fazla samimi olmuştu. Hayır, bunu yapamazdı. Onu silah arkadaşları bilip ona güvenmelerine izin veremezdi. Sonra en olmadık zamanda onları yarı yolda bırakamazdı. Onlarla kalamazdı.

Diğerleri tıraş olurken, o ve Orson kahvaltı sipariş etmek için aşağı inene dek bir şey söylemedi. “Sizinle gelmeyeceğim,” dedi sonra.

Orson ona sert bir bakış fırlattı. Ama yemek salonundaki bir masaya yerleşene kadar hiçbir yorum yapmadı. Odadaki tek fark müşterilerin ayık olmasıydı.

“Belli ki, seni kovalayan bir iblis var,” dedi Orson sonunda. “Ondan daha ne kadar kaçacaksın?”

“Sen de bir iki iblis tanımışsın anlaşılan.”

Orson başını sallayıp sosisini çatalına taktı. “Ben onlardan kaçmak yerine üzerlerine giderim.”

“Ben de bunun için çalışıyorum.”

Orson lokmasını çiğneyip yuttu. “Fikrini değiştirirsen, nakliye şirketinde senin gibi birine her zaman ihtiyaç var. Beni ararsan

da bir süre daha orada olacağım.” Gözlerini ona dikti. “Birini aramak senin tarzın mı bilemem tabii.”

“Son zamanlarda değil.”

Stef, Jack ve Carp da onlara katıldı ve bolca şamata yaparak kahvaltılarını ettiler. Wen az sonra dönecekmiş gibi onlardan izin isteyip masadan kalktı. Yolun aşağısına doğru yürüdü. Dostları şehri terk ettiğinde atını alacak ve yoluna gidecekti. Kıyıyı takip ederek güneşe inmeyi planlıyordu. Ya da kafasına göre bir doğu rotasını da deneyebilirdi. Yol onu nereye götürürse. Belirli bir hedefi yoktu nasıl olsa.

5. BÖLÜM

Wen kendini bile şaşırtarak bütün günü Forten Şehri'nde geçirdi. Ghosenhall'a kıyasla görülecek çok şey yoktu, ama kentin cıvıltısı ve sürprizleri hoşuna gitmişti. Saygın dükkânların olduğu bir sokağın hemen arkasında tavernalar, genelevler ve kumarhanelerle dolu bir meydana rastlamak onu her seferinde şaşırtıyordu. Soylu bir hanım hiç gocunmadan yol kıyısında müşteri bekleyen bir fahişenin yanından geçebiliyordu. Ghosenhall'da zengin ve fakir mahalleler böyle iç içe değildi. Kötü şöhretli sokakları herkes bilir ve toplumun saygın üyeleri oralardan uzak durmaya dikkat ederdi.

Justin işte o kötü şöhretli sokaklardan birinde doğmuştu.

Ayakları Wen'i birden fazla kez o mahallelere götürmüş ve böyle bir çevrede hayata tutunmaya çalışmanın nasıl bir deneyim olduğunu anlamaya çalışmıştı. O bambaşka bir çocukluk geçirmişti. Derme çatma çiftliklerinde altı erkek ve kız kardeşi ve kuzenleriyle birlikte büyümüştü. Köpekler, kediler, ördekler ve hatta evcil kertenkeleler hayatından eksik olmamıştı. Wen ortanca çocuktü. Ufak tefek oluşu ve sıradan tabiatından ötürü sıkça görmezden gelinirdi. Ama haksızlığa hiç dayanamazdı. Öfke nöbetleri efsaneviydi. Üç abisi sayesinde hayatta sahip olduklarını korumak için savaşması gerektiğini erken yaşta öğrenmişti. Üç kız kardeşine bakarak da hayatını güzel elbiseler giyip aptal

oğlanlarla fındırdeşerek geçirmek istemediğini fark etmişti. Büyüyünce annesi gibi kendi evini çekip çevirmek ve babası gibi, sürekli iki yakasını bir araya getirme mücadelesi vermek istemiyordu.

Ama Wen kalabalık bir evde yaşamayı, kardeşleriyle boğuşup ağız dalaşı yapmayı seviyordu. Bir süre sonra, sahip olduğu özellikler onu bir asker olmayı düşleyecek şekilde şekillendirmişti. İşle eğlence arasındaki ayrımların belirsiz olduğu, kaba saba oğlanlarla dolu bir evde büyümek onu sert ve dayanıklı birine dönüştürmüştü.

Sonra Ghosenhall'da yerini bulmuştu.

Ve onu kaybetmişti.

Şimdi de Forten Şehri'nin keşmekeşinde hayatına nasıl bir yön vereceğini düşünüyordu.

Kimseden yol tarifi almadı. Bilinçli olarak onu aramadı. Ama akşamın erken saatlerinde kendini, Talih denen malikâneyi içinde barındıran araziye bakarken bulmak onu hiç şaşırtmadı. Şehrin göbeğinde olmasına rağmen hareketlilikten uzaktı. Bahçenin etrafı daha önce hiç görmediği türde bir çalıyla çevriliydi. Kafasının tepesinde uzanan iç içe geçmiş dalların arasından dökme demir kapının parmaklıkları güçlkle seçiliyordu. Bu sık çalılar muhtemelen evin ilk savunma hattıydı.

Wen yüzünü dalların arasına gömdü. Neyse ki dikenler seyrekti. Wen arkalarındaki büyük ve eski gri, taş binayı görebildi. Pencerelerin üst pervazlarıyla kemerlerinin, diğer lordun evindeki siyah, parlak mermerden yapıldığını görünce sırtıttı. Ama oradaki gibi görgüsüzce kullanılmadıkları için burada hoş görünüyorlardı.

Wen'in bakışları çimenliklere ve ek binalara kaydı. Çimenler yeşermiş, çiçek tarhları sarılar ve leylak renkleriyle bezenmişti. Bir patikada elinde kovalarla yürüyen bir mutfak hizmetçisi gördü. Demek ki ek binalardan bazıları mandıra olarak kullanılıyordu ve mutfak kesinlikle arka taraftaydı. Evin kanatlı kapılarına çıkan bahçe yolunda iki asker dolanıyordu.

Wen kaşlarını çattı. Sadece iki muhafız mı vardı? Jasper Paladar serramarranın başına gelenlerden hiç ders almamıştı anlaşılan.

Wen asker kışlarına ve belki bir talim alanına rastlama umu-duyla çit boyunca yürüdü. Ama çalılıklar giderek sıklaştı ve çok geçmeden demir parmaklıkların yerini metal levhalar aldı. Wen artık Talih'in etrafındaki araziye göremiyordu.

Gerçi bunu neden umursayacaktı ki? Serramarra artık onun sorumluluğunda değildi. Hamisi küçük hanımı kendi yöntem-leriyle korurdu elbette. Wen sabaha yola düşecek ve bir daha Karryn Fortunalt'ı ya da Jasper Paladar'ı hiç düşünmeyecekti.

Sabah yağmur vardı. Wen ıslak havada yolculuk etmenin eziyeti-ni iyi bildiğinden o günü de şehirde geçirmek istedi. Ama sonra bu tür seçimlerin direncini kıracağını ve onu aciz göstereceğini düşündü. Eyer çantalarının kayışlarını sıktı. Paltosunun düğme-lerini boynuna kadar ilikledi ve sırf kendine bunu yapabileceğini kanıtlamak için yola çıktı.

Güneydoğuya inen rastgele bir rota seçti ve salına salına o ta-rafa doğru ilerledi. Öğlene doğru yağmur hafifledi ve nihayet ye-mek için durduğunda tamamen dindi. Ama yollar çamur içinde kalmıştı. Bu kötü havada seyahat eden tek yarım akıllı o değildi neyse ki. Yolda üç dört at arabasına rastlamıştı. Akşama doğru, güneş bulutların arasından görünene dek, onun gibi yalnız bir yolcuyla hiç karşılaşmadı.

Birki örtüsünün alçak, ama sık olduğu ıssız bir yolda ilerli-yordu. Ağaçlar bile tek başlarına ayakta duramayacak kadar yo-rulmuşçasına birbirlerine yaslanmıştı. Okyanustan esen şiddetli rüzgârda böyle bodur kalmalarına şaşmamak lazımdı.

Wen bir dönemeci döndü ve az kalsın yol ortasında ağlayan birinin üzerinde geçecekti.

Küfrederek dizginlere asılınca atı korkuyla kişnedi. Neyse ki yol ortasındaki kişi, ürken atın nallarından son anda kaçabildi.

Wen aygırı sakinleştirip başını kaldırdığında tüm bunlara neden olan kişinin yol kıyısında dikildiğini gördü.

On yaşlarında bir oğlan çocuğuydu. Zayıflıktan kemikleri sayılıyordu. Kızıl, dolaşık saçları ve kahverengi, iri gözleri vardı. Üstü başı perişandı. Giysileri ona uyması için beceriksizce küçültülmüş gibiydi. Serin havaya rağmen ayakları çıplaktı. Karryn bile bu kadar yalnız ve çaresiz görünmüyordu.

Wen atından indi. Çocuğu ürkütmemek için yavaşça yaklaştı. “Merhaba,” dedi küçük kız kardeşlerinden biriyle konuşur gibi. “Yolunu mu kaybettin? Burada ne yapıyorsun?”

Çocuk konuşmaya çalıştığında ancak hıçkırmayı andıran bir ses çıkarabildi. “Ablamla Forten Şehri’ne gidiyorduk, ama yaralandı,” diye ağladı. “Galiba bacağı kırıldı.” Yolun aşağısını gösterdi. “Burada kamp kuralım dedik. Ama ateş yakmayı beceremedim. Suyumuz da yok. Ablam bayıldı. Yardım bulabilirim sandım, fakat kimse durmadı.” Bir kez daha gözleri doldu, ama bu kez kendini tuttu. Gömleğinin kirli koluyla gözyaşlarını sildi. “Lütfen, bize yardım edin. Ablam yürüyemiyor.”

Wen boş kırlara baktı. Birine pusu kurmak için daha ideal bir yer düşünemiyordu. Kötü niyetli kişiler saf bir yolcuyu kolayca ağlarına düşürebilirdi. Ama çocuk o kadar küçük ve kırılgan görünüyordu ki Wen ona acıdı. Hem söyledikleri doğruysa onu burada yapayalnız bırakamazdı. “Tamam,” dedi. “Beni ablana götür.”

Çocuğun yaşlarla ıslanan kirli yüzü mutlulukla aydınlandı. “Sahi mi? Bu taraftan!” Yolun solundaki çalılıkların arasına dalarak bir ağaç kümesine doğru yürüdü. Wen elini kılıcına atarak onu izledi.

Oğlanın ablası yerde yatıyordu. Altında bir battaniye bile yoktu. On üç, on dört yaşlarındaydı. Çocuğunkinden daha koyu renkli saçları soluk yüzüne düşmüştü. Bir bacağını kıvrırmıştı. Diğer sopa gibi dümdüz duruyordu. Wen kızın hiçbir yerinde kan olmadığını fark etti ki bu da şüphelerini bir kat daha artırdı.

Eğilip avcunu kızın alnına koydu. O sırada, küçük kızın gözleri açıldı, ama vücudunda tek bir kas bile oynamadı. Wen'e bakıp "Tuzak," diye fısıldadı.

Wen ayağa fırladığı gibi silahlarını çekti. Arkasını döndüğünde kuru dalların çıtırdadığını duydu. Bodur ağaçların arasından üç kişi fırladı. Üçü de erkekti ve silahlıydılar. Sadece biri Wen'e sorun çıkarabilecek kadar iriyarıydı. Wen sıçrayıp en yakındaki-nin kasığını tekmeledi ve o ivmeyi kullanarak diğerinin üzerine çullandı. İlk adam acıyla uluyarak yere düştü. Ama çok geçmeden kalkacaklardı. Hızlı davranmalıydı. Daha havadayken bıçağını ikinci adamın boğazına sapladı. Adam anında can verdi. Wen yere inerken üçüncü adamla dövüşmeye başladı.

Rakibi çam yarması gibiydi, ama yavaş ve aptal görünüyordu. Kurbanının saldırganına dönüşmesini beklemediği o kadar belliydi ki. "Vazgeç," diye tısladı Wen. "Kaç, kurtar canını."

Ama sesi ya da bir kadın olduğunun fark edilmesi adamın öfkesini köpürtmeye yetti. Böğürerek ona doğru atılırken kılıcını hoyratça savurdu. Teknik bilgisinin zayıf olduğu belliydi. Gücüne güveniyordu. Wen hayatta kalmak için onu mümkün olduğunca savuşturmalı ve beceriksizce kullandığı silahının arasından gövdesine ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Ölümcül bir vuruştan kaçınacaktı. Kimsenin canını almak istemiyordu. Onu yavaşlayıp korkutmak niyetindeydi. Adam geri çekilip gömleğinin kızıla boyanışını hayretle izleyecekti.

Bu arada ilk adam ayaklanmıştı. Saldırmaya hazırlanıyordu. Arkadaşından daha tehlikeli olmasına rağmen, Wen için kolay bir lokmaydı. Birkaç hamleyle onu etkisiz hale getirdi. Adam yaralı sağ kolunu göğsüne bastırarak acıyla bağırdı. Yerdeki adam hiç kıpırdamıyordu.

"Hepinizi öldürebilirim," dedi Wen soğuk bir sesle. "Eğer istediğiniz buysa."

Iriyarı olanı bir adım geri çekilip kararsızca arkadaşına baktı. Ama yüzü yaralarla kaplı ve tilki suratlı ikinci adam kılıcını sol

eline geçirip yine saldırdı. Öfkesi yüzünden şimdi daha dikkatsiz, ama daha ölümcüldü. Wen geri çekildi. O sırada, arkasından sesler geldi. *Kızın ayağı kırık değilmiş*, diye düşündü içinden. Ama şimdilik çocuklarla ilgilenerek vakit kaybedemezdi.

Kötü bakışlı adam ona yine saldırdı. Wen kılıcını kaldırdı. İki silah çarpıştı ve Wen hızla eğilip kılıcını adamın kalbine saplayıverdi. Adam şaşkınlıkla bağırdı. Dizlerinin üzerine düşerken tuhaf bir inilti çıkardı. Wen kılıcını çekip aldı ve kalan son rakibine döndü.

Ama iri kıym haydut ellerini sallayarak geri çekildi. “Hayır, uzak dur benden.” Sonra beceriksizce döndü ve bir tabur asker kadar gürültü yaparak çalıların arasından kaçmaya başladı. Wen onu gözden kaybettikten sonra bile sesini duyabiliyordu. Az sonra nal sesleri geldi. *Atları varmış*, diye düşündü. *İşime yarayabilirler.*

Yerdeki adamların gerçekten öldüğünden emin olmak için nabızlarını yokladı. Ellerini silerken yüzü asıktı.

Bir haftada üç çarpışma onun standartlarına göre bile fazla sayılırdı. Bunu o istememişti, ama dikkatsiz davranmıştı. Bir tuzaktan şüphelenmesine rağmen, tehlikenin göbeğine dalmıştı.

Çocuklara dönerken onların kaçmış olabileceklerini düşündü. Ama bodur ağaçlardan birinin altında korkak tavşanlar gibi birbirlerine sarılmışlardı. Kızın bacağı sağlamdı ve boyu Wen kaddardı. Üstü başı kardeşininki kadar perişandı.

Wen onlara doğru yürüyüp ellerini beline koydu. “Şimdi anlatın bakalım,” dedi sertçe. “Sizin yüzünüzden iki adam öldü. Bana sizi de öldürmemem için bir sebep söyleyin.”

Bunun boş bir tehdit olduğunu bilemezlerdi. Ama en azından oğlan istifini bozmadı. “Oh olsun!” dedi kendini ablasının kollarından kurtararak. “İkisi de bunu hak etti! Howard bizi dövüyordu. Ricky de çok kötü bir adamdı. Ginny bıraksa onu kendi ellerimle öldürürdüm!”

Şu yumurcağın birini öldürme ihtimali sıfırdı, ama Wen gözlerini kıstı. Haydutlara kendi arzularıyla mı, yoksa zorla mı hiz-

met ediyorlardı? “Onlarla ne işiniz vardı?” diye sordu. “Masum yolculara tuzak kurmalarına nasıl alet olursunuz? Beni öldürebilirlerdi!”

“Fırsatını bulsalar öldüreceklerdi zaten,” dedi Ginny sakince. Kestane rengi saçlarını yüzünden çekip olgun bir tavır takınmaya çalıştı. Bu hali Wen’e dokundu. Şu yaşlı bakışları gencecik yüzüne hiç yakışmıyordu. “Başkalarını öldürdüklerini gördük. Onlara yardım etmek istemedik, ama... Gerisini getirmedi. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ginny’nin canını yaktılar,” dedi oğlan öfkeyle.

Wen bununla neyi kastettiklerini duymak bile istemiyordu. “Ellerine nasıl düştünüz?” diye sordu.

“Howard bizim üvey abimiz,” dedi Ginny. “Annemiz geçen yıl öldü.” Omzunu silkti. “Howard bir süre şoförlük ve çiftliklerde işçilik yaptı. Ama hiçbirinde dikiş tutturamadı. Birkaç haftadır yoldaydık.”

“Çok kötüydü,” dedi oğlan.

“Bryce’ın dediği gibi,” diye ekledi Ginny, “öldüklerine seviniyorum.”

Wen derin bir nefes aldı. “Evet, galiba size iyilik ettim. Asıl soru şu, ikinizle ne yapacağım?”

Bryce gözlerini kocaman açarak ona umutla baktı. *Onlara yardım edeceğimden nasıl bu kadar emin?* diye düşündü Wen öfkeyle. Ama Ginny’nin olgun ifadesi değişmedi.

“Biz kendimize bakabiliriz,” dedi. “Yardımanız için teşekkür ederiz.”

Bryce’ın kaşları çatıldı. “Nasıl bakacağız? Paramız yok. Karnımız aç. Nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz ve...”

“Bir yolunu buluruz,” dedi Ginny.

“Gerek yok,” dedi Wen sertçe. “Artık yalnız değilsiniz. Ben varım.” Ginny itiraz etmek için ağzını açtığı anda Wen ona sırtıttı. “Sakin beni başından savmaya kalkışma, küçük hanım,” diye uyardı. “Üvey abinle arkadaşlarına neler yaptığımı gördün.”

“Size ihtiyacımız yok,” dedi Ginny.

“Sen ona bakma,” diye atıldı Bryce. “Bal gibi var.”

Wen çevreye göz attı. Ölümler ve iki kardeşin eşyalarının bulunduğu eski püskü çanta dışında hiçbir şey yoktu. “Sonuncu adam atla kaçtı galiba,” dedi. “Başka atlar da var mı? İşimize yarayabilirler.”

Bryce hevesle başını salladı. “İki tane daha var.” Sonra yüzü düştü. “Ama biz at binmeyi bilmiyoruz.”

“Öğrenirsiniz,” diye kestirip attı Wen. “Siz atları getirin. Ben de şu ikisinin üzerini arayayım. İleride kamp kurarız.” Gece oluyordu. Ellerini çabuk tutmazlarsa bütün bunları karanlıkta yapmak zorunda kalacaklardı. “Hiçbirimiz cesetlerin yanında uymak istemeyiz.”

“Öldüklerine göre sorun yok,” diye mırıldandı Bryce.

Ginny ona ters ters bakınca yüzünü ekşitti. Wen gülmemek için dudaklarını ısırıldı. “Atları getirin,” diye yineledi.

İki kardeş uzaklaşırken Wen, Ginny’nin Bryce’i azarladığını duydu. Adamların silahları saklamaya degecek kadar kaliteli değildi, fakat birinin para kesesi doluydu. Çoğunlukla bakır ve birkaç tane de gümüş para vardı. Wen çocukların üvey abisinin hangisi olduğunu bilmiyordu. Yine de para onlara miras kalmış sayılırdı. Diğer adamın üzerinden de birkaç bakır para çıktı. Kemerinin tokası da gümüştü. Bir tefeciye satabilirlerdi. Wen kemeri belinden çıkarıp üzerine sıçrayan kanları otlara sildi.

Çocuklar on dakika sonra atlarla geri döndü. İkisi de yaşlı ve bakımsızdı. Biri Bryce’i ısırmağa çalışıyordu. Wen iç çekti. Çocukları eğitilmiş aygırına bindirip kendisi şu huysuz hayvanlardan birini almak zorunda kalacaktı. Ertesi günkü yolculuğu düşünmek bile istemiyordu.

Gerçi bugünü beklediğinden daha heyecanlı geçirmişti. Hatta kendini gayet iyi hissediyordu. Bir kurtarma görevini daha başarıyla tamamlamıştı. Akşam yemeğini de yalnız yemeyecekti. İki yetimin sohbetinden ne kadar hoşlanacağı meçhul-

dü, ama hiç olmazsa bir başına kalamayacaktı.

“Bu gece ne kadar yol alabiliriz dersiniz?” diye sordu Ginny kibarca. Anneleri her kimse, Howard denen adamın babasıyla evlenme gafletinde bulunmasına rağmen, çocuklarına biraz terbiye verebilmişti. En azından kızına.

“Ancak bir iki kilometre,” dedi Wen. “Kan kokusundan ve ona gelebilecek yırtıcı hayvanlardan uzaklaşsak yeter.” İncecik ufuk çizgisine baktı. “Gidelim.”

Ginny çantayı aldı. Wen onların beyaz aygırına binmesine yardım etti ve yola düştüler. Wen hiç düşünmeden kuzeybatıya, Forten Şehri’ne doğru ilerledi. Koruması altındaki şu biçarelerle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama şehirde hayatta kalma ihtimalleri daha yüksekti. Wen nasıl bir yol izleyeceğine oraya gidince karar verecekti.

Yirmi dakika sonra, bodur bir ağacın kıyısına kamp kurdular. Bryce ateş için odun toplarken Wen de atların eyerlerini çıkarıp çantaları karıştırdı. Bulduğu üç matara da ağzına kadar doluydu. Elmalar kurtlu, ekmekler küflü olmasına rağmen, erzak paketleri de vardı. Kuru etler hâlâ iyi durumdaydı. Birkaç kat gömlekle pantolonu tekrar çantalara koyma zahmetine girmedi. Bundan sonra kimsenin işine yaramazlardı.

Eyer örtülerini Ginny’ye fırlattı. “Al, yay şunları,” dedi. “İkisini yere ser. Birini üzerimize alacağız.”

Odunların çoğu ıslaktı. Yanmaları uzun sürdü. Nihayet tutuştuklarında, Wen yiyecekleri çıkardı. Bryce etlere aç kurt gibi saldırdı. Belki de üvey abisi onu aç bırakarak bugünkü çirkin oyuna zorlamıştı. En az kardeşi kadar aç görünen Ginny ağırbaşlılığından ödün vermeden etinden küçük ısırıklar alıyordu. Biraz yiyip gerisini bıraktı.

“Bir sürü yiyeceğimiz var,” dedi Wen. “Forten Şehri’nde yemek alacak kadar paramız da var. İstedğin kadar yiyebilirsin.”

Kız başını kaldırdı. “Forten Şehri’ne mi gidiyoruz?”

Wen etini ısırıp çiğnedi. “Neden? Gitmememiz için bir sebep mi var?”

“Orası çok büyük,” dedi Bryce. “Kaybolabiliriz.”

Demek ki, iki kardeş çiftlik çocuklarıydı. Kızlara alışkınlardı. “Benimle kaybolmazsınız,” dedi. “Gitmeden önce sizi güvenli bir yere yerleştireceğim.”

“Nereye gideceksin?” diye sordu Bryce merakla.

“Nereye istersem oraya.”

“Fortunaltlı değilsiniz,” dedi Ginny. “Aksanınız çok tuhaf.”

“Tilt’tenim. Kuzeyde bulundunuz mu?”

Ginny başını iki yana salladı. “Annemiz ölene kadar çiftliğin beş kilometre ötesini bile görmedik.”

“İnek sağmayı ve hayvanları yemlemeyi biliyorsunuz o zaman,” dedi Wen. “Bahçe işinden de anlırsınız.”

Ginny başını salladı. Ama Bryce gözlerini devirdi. “Odun kesip saban sürebiliriz. Kaçan domuzları yakalarız. Elimizden her iş gelir.”

“Forten Şehri’nde iş bulabilir miyiz?” diye sordu Ginny. İlk kez umutlu görünüyordu.

“Şu halinizle hiç sanmıyorum,” dedi Wen. “Ama banyo yapıp temiz pak giyinirseniz neden olmasın? Yeter ki size dürüst bir işveren bulalım. Sizden hiçbir şekilde faydalanmaya kalkışmamacak birini,” diye ekledi.

“Ah, o işi Bryce halleder,” dedi Ginny.

Wen şaşırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Ginny söylediklerine pişman olmuş gibiydi. “Hiç. Kardeşim insan sarrafıdır. Onu kastettim.”

Wen’in gözleri Bryce’a kaydı. Çocuk masum bir ifadeyle elmasını dişliyordu. “Enteresan,” dedi Wen. “Bunun için hayat tecrübesi gerekir. Sakın sen bir okuyucu olmayasın?”

Bunu uzun bir sessizlik takip etti. İki kardeş birbirlerine baktı. Bryce’ın ablasıyla düşünceleri aracılığıyla iletişim kurduğu o kadar belliydi ki. Ginny sonunda isteksizce başını salladı. “Evet, Bryce bir okuyucu.”

Wen'in şaşkınlıktan kaşları havalanıverdi. Bir okuyucu diğer insanların hislerini ve düşüncelerini okuyabilirdi. Bunları onlardan gizlemek mümkün değildi. Bir adamın anlattığı gerçek hikâyelerin içindeki yalanları ya da bir kadının merhametli yüzünün ardındaki kötülüğü şıp diye sezerlerdi. Gillengaria'nın en yetenekli okuyucusu olarak anılan Cammon, iyiyi kötünden en ufak bir çaba göstermeden ayırabiliyordu.

Bu çocuk da onun gibiydi demek... "Bir mistiksin, öyle mi?" diye mırıldandı.

Ginny panikledi. Gillengaria'da mistiklerin sırf büyüleri yüzünden idam edilmesinin üzerinden henüz birkaç yıl geçmişti. Ama Bryce mutlulukla başını salladı. "Annem bana hiçbir zaman inanmadı, ama Ginny neler yapabildiğimi biliyor."

Ginny kolunu kardeşinin omzuma attı. "Bryce hiç yanılmaz." Wen düşündü. "Öyleyse bugün beni durdurduğunda..."

"Bize yardım edeceğini biliyordum," dedi çocuk hevesle. "Doğru kişinin gelmesini bekledim. Bir sürü kişi durabilirdi, ama hiçbirisi Howard'la ötekilerin hakkından gelemezdi. Senin bize kötülük etmeyeceğini de biliyordum."

Tuzağa düşmek yeterince kötüyken, Wen bir de kurban olarak özellikle seçildiğini öğreniyordu. Ama bir yandan da koltukları kabarmıştı doğrusu.

"Bu önemli bir yetenek," dedi. "Aklını kullanırsan iyi para kazanabilirsin."

"Olmaz," diye atıldı Ginny. "Onun bir okuyucu olduğunu kimse bilmeyecek. Odun kesip ahırlarda çalışabilir. Ben de yemek pişirip temizlik yaparım. Ama bir mistik olduğunu kimseye söyleyemezsiniz."

"Bunu yeniden düşünün derim," diye mırıldandı Wen. "Son iki yılda dünya değişti. Onu sırf sihirleri için isteyebilecek birini tanıyorum."

"Kim?" diye sordu Ginny sertçe. "Bir mistiği kim ne yapsın?"

Wen'in aklındaki isim, Jasper Paladar'dı. Serramarranın hami-

si bir mistiğin yardımını minnetle kabul ederdi. Böylece kimin dost, kimin düşman olduğunu kolayca anlayabilirlerdi.

“Güvenilir bir danışmana ihtiyaç duyan güçlü biri,” dedi Wen. “Şehre gittiğimizde bunu yine konuşuruz.”

Ginny başını salladı, ama hâlâ huzursuzdu. “Bana güvenebilirsiniz,” dedi Wen yumuşak bir sesle. “En azından, kardeşin bunu biliyor. Zarar görmenize izin vermem.”

“Biliyorum,” dedi Ginny. “Ama daha adını bile söylemedin.”

Wen duraksadı. Genç mistik yalan attığını anlayacaktı şüphesiz. Dolayısıyla kelimelerini dikkatle seçti. “Bazıları bana Willa der.” Bu doğru olduğu için Bryce ona karşı çıkmadı.

“O halde sana teşekkür etmeme izin ver, Willa,” dedi Ginny resmi bir tavırla. “Bizi sağ salim Forten Şehri’ne götüreceğine inanıyoruz.”

6. BÖLÜM

İki çocuk da at üzerinde rahat edemediği için Forten Şehri yolculuğu Wen'in beklediğinden de uzun sürdü. Tek başına olsa aynı mesafeyi bunun yarısı sürede kat ederdi. Ginny'yi aygıra bindirip kendisi Bryce'ı önüne oturttarak haydutlardan birinin atına binmişti. Buna rağmen kağrı arabası gibi ilerliyorlardı. Geç bir öğlen yemeği için durduklarında hepsi tedirgindi ve karanlık bastığında Forten Şehri'ne hâlâ yarım günlük mesafedeydiler. Yine kamp kurdular ve sabaha erken başladılar.

Şehir görünmeden burunlarına tuzlu kokusu geldi. Onu menideniyete dair diğer kokular takip etti. Hedeflerine yaklaştıkça, Ginny'nin huzursuzluğunun arttığını anlamak için bir okuyucu olmaya gerek yoktu. Ama Bryce, Wen'in kucığında heyecanla kıpırdanarak liman şehrini görmeye çalışıyordu. Forten Şehri nihayet görüldüğünde Bryce duruldu ve büyülenmiş gibi onu seyre daldı.

Öğle üzeri şehrin kapılarından geçtiler. Wen hemen konaklayacakları bir yer arayışına girdi. Yemek yiyip banyo yapabilecekleri düzgün bir han bulmak istiyordu. Ama kir pas içindeki çocuklara dudak bükmeyecek kadar gözü tok bir sahibi de olmamalıydı tabii. Wen kentin dış mahallelerinde cadaloz kılıklı bir kadınla dünyadan bihaber görünen kocasının işlettiği bir hanı uygun buldu. Bir saat sonra çocuklar yıkanmış, saçlarını taramış ve temiz

giysiler giymişti. Ginny nereden bulup buluşturduysa hâlâ nemli olan kestane rengi saçlarına eski bir kurdele bile takmıştı.

Wen onları yataklardan birine oturtup Howard'la Ricky'den aldığı paraları çıkardı. Bryce'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Ama Ginny fazla etmeyeceklerini biliyordu. Dolayısıyla gözlerini kısma-
makla yetindi. "Bunlar üvey abinizle arkadaşının üzerinden çıktı," dedi Wen. "Sizde kalsınlar. Atlarla koşum takımlarını da satabiliriz. Sizi en azından birkaç gün idare ederler. Sonra kalacağınız ve çalışıp ekmeğinizi çıkaracağınız bir yer bulmalıyız."

"Ben hancının karısına sorabiliriz diye düşündüm," dedi Ginny usulca. "Burada yardıma ihtiyacı varmış gibi duruyor."

Wen başını salladı. "Olabilir. Şehirde dolaşp ilginizi çeken bir yer bulmaya da çalışabiliriz. Belki Bryce..." Eliyle bir jest yaptı. "Size neresinin daha uygun olduğunu sezebilir." Çocuklar bunlarla meşgulken Wen, Jasper Paladar'la görüşmeyi planlıyordu. Büyüler konusunda eski marlorddan daha açık görüşlü olup olmadığını anlamaya çalışacaktı.

"Aslında o adamın yanına gitmemizi istiyorsun," dedi Bryce. "Bir mistik işine yarayabilir demiştin."

Çocuğun aklındakileri okuyabilmesi çok sinirdi doğrusu. Bir ara Justin'e düşüncelerini Cammon'dan nasıl koruyabildiğini sormalıydı.

Hayır. Justin, Ghosenhall'da yaşıyordu ve Wen bir daha onu hiç görmeyecekti.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. "O da bir seçenek tabii," dedi. "Ama rahat etmeyeceğiniz bir yerde kalmak zorunda değilsiniz."

Ginny ayağa kalktı. "Önce şehri dolaşalım," dedi. "Buraya ilk kez geliyorum. Nasıl bir yermiş anlayalım bakalım."

Çocuklar önce Forten Şehri'nin kalabalığından ürkerek Wen'e sokuldu. Öyle ki Wen, her adımında onlardan birine takılıyordu. Bryce'ın gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Ara sıra Wen'in göre-

mediği tehlikeleri sezmiş gibi irkiliyordu. Wen çocuğun dört bir yanından üzerine üzerine gelen duygu ve düşüncelerle şaşkına dönmesini anlayabiliyordu. Hayatında ilk kez gerçek bir talim alanında dövüştüğünde, etrafında bağrıışan adamların sesleriyle birbirine çarpan silahların melodik şingirtisini resmen duyularına karşı bir saldırı olarak algılamıştı.

Ama Wen nasıl kalabalıkta talim yapmaya çabucak alıştıysa, Bryce da çok geçmeden kentin gürültüsüne uyum sağladı. Bir saat sonra, o ürken ve canından bezmiş hali kalmamıştı. Gördüklerini merakla inceliyordu. Ginny sessiz ve kararlıydı. Geçtikleri her yeni sokağı onlara sunabileceği fırsatlar açısından değerlendirir gibiydi.

Wen'in onlara, önce şehrin en gürültülü yerlerini göstermesinin aslında bir amacı vardı. Limanın çevresinden uzaklaşıp batıya doğru ilerlediklerinde, iki çocuğun da gözle görülür şekilde rahatladığının farkındaydı. Buradaki mahalleler daha sakin ve nezihti. Hele Talih'in bulunduğu geniş caddede in cin top oynuyordu.

Bryce tabii ki Wen'in maksadını anlamıştı. Koşup yüzünü Talih'in canlı çitine gömdü. "Kalmamızı istediğin ev burası mı?" diye sordu çalılıkların arkasındaki binayı görmeye çalışarak.

Ginny her zamanki ağırbaşlılığıyla kardeşinin yanına gitti. O da eğilip malikâneyi görmeye çalıştı. "Ne kadar büyük," dedi. "Burada oturanlar bizi neden istesin?"

"Önemli insanlar, büyük yeteneklere daha çok ihtiyaç duyar," dedi Wen. Sonra omzunu silkti. "Buradakiler bir okuyucuyla ablasını işe almak ister mi, bilmiyorum. Ben sadece size evi göstermek istedim. Dilerseniz, bu fikre nasıl baktıklarını soruştururum. Ya da unutul gitsin. Limana dönüp size orada bir iş bakalım."

Ginny bir an duraksadı. Sonra başını salladı. Geldikleri yöne doğru yürümeye başladılar. Ginny azimle yoluna devam etti. Ama Wen, Bryce'ın birkaç kez omzunun üzerinden Talih'e baktığını gördü.

*

Birkaç günü eğlenceye ayırdılar. Wen iki kardeşin hayatın keyfini çıkararak büyüdüğünü hiç sanmıyordu. Bundan sonraki yaşamları da çalışarak geçecekti. Dolayısıyla hazır fırsat varken, onları biraz mutlu etmek istedi. Ginny'yle Bryce'ı eski silahlarla sanat eserlerini görmeleri için bir müzeye götürdü. Bir tiyatro kumpanyasının her akşam gösteri yaptığı parka gittiler. Bir ticaret gemisinin kaptanına çocuklara gemiyi gezdirmesi için para verdi. Sonra adamın bir arkadaşı onları yelkenlisiyle dolaştırdı. İki çocuk da okyanusu ilk kez görüyordu. Bryce'ı deniz tuttu, ama karaya çıktıklarında Ginny de o da yeniden okyanusa açılıp açılamayacaklarını sordu. Hem de defalarca!

Wen atları ilk gün sattı. Birilerinin hayvanları birlikte görüp tanıma ihtimaline karşı farklı alıcılar buldu. O parayla Ginny'ye iki tane elbise, Bryce'a iki gömlekle pantolon ve ikisine de ayakkabılar aldı. İki gün boyunca iyi beslenip temiz pak giyinen ve geceleri huzurla uyuyan çocuklar artık bambaşka görünüyordu. Muhtemelen anneleri ölmeden önceki hallerine dönmüşlerdi.

“Bugün hancının karısıyla konuştum,” dedi Ginny ikinci gece yatmaya hazırlanırken. Bryce çoktan uyumuştı.

Wen başını salladı. “Gördüm. Size iş teklif etti mi?”

“Evet. Bryce'la bana bir oda ve yemek verecek. Üç ay sonra kendimizi kanıtladığımızda da haftalıklarımızı almaya başlayacağız.”

“Adil bir teklif. Bryce onu sevdi mi?”

“Sormadım,” dedi Ginny her zamanki ağırbaşlı kararlılığıyla. “Ben de insanları az çok tanıyorum.”

Wen dayanamayıp sırtıttı. “Sen zeki bir kızsın. Öyleyse teklifi kabul edeceksin, öyle mi?”

Ginny yanında uyuyan kardeşine baktı. Wen odanın karşılarındaki yatağına uzanarak ondan bir cevap bekledi. “Bryce'ın bir şansı olsun istiyorum,” dedi Ginny sonunda. “Şu büyük ev konusunda sana hak verdim. Bir handa büyürse hayatı boyunca

böyle yerlerde çalışacak. Ama bir marlorda hizmet ederse, kim bilir önüne nasıl fırsatlar çıkar?”

“Yalnızca Bryce’in geleceği söz konusu değil ki,” dedi Wen. “Senin de önünde uzun bir hayat var.”

Ginny başını iki yana salladı. “Ben önemli değilim. Bryce iyi olsun yeter.”

“Kendini de düşün, Ginny,” dedi Wen. “Çünkü şu hayatta kimse seni senden fazla düşünmüyor. Ne istediğine karar ver ve hayallerinin peşinden git. Ayağına gelmelerini bekleme. Maalesef öyle bir şey olmayacak.” Sesinin bu kadar sert çıkmasını planlamamıştı. Kendine hayret etti.

Ginny iri gözlerini yüzüne dikmişti. “O zaman sen neden hayallerinin peşinden gitmedin?” diye sordu. Eliyle odayı işaret etti. “Burada olmak istemediğin kesin.”

Wen gözlerini kapadı. Bir gün kimsesiz bir kıza kendini açıklamak zorunda kalacağı aklının ucundan geçmezdi. “Bir süre hayal ettiğim hayatı yaşadım,” dedi iç çekerek. “Olağanüstüydü. Sonra tek bir hatamla bir çuval inciri berbat ettim.”

“Hatayı telafi edemez misin?”

Wen yatakta yüzünü duvara döndü. Ginny’nin kapıyı kilitleyip mumu söndürmesini bekledi. “Hayır,” dedi sonra. “Ede-mem.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ginny bir süre odada dolaştıktan sonra yine oturdu. “Yarın o soyluyla konuşur musun?” diye sordu. “Belki Bryce’la beni işe almak ister.”

Wen gözlerini açıp karanlığa baktı. Jasper Paladar’ın ona bir iyilik borcu vardı. “Olur, konuşurum,” dedi. “Hadi uyu artık. Yarın büyük gün.”

Wen, Jasper Paladar’ın çalışma odasında beklerken, umduğundan daha gergindi. Canlı çitin ortasındaki demir parmaklıklı kapıda sadece bir muhafız bekliyordu. Wen evin yakınında da kimseyi görememişti. Kötü niyetli birinin tuttuğu bir paralı asker

kolayca eve girip Karryn Fortunalt'a ulaşabilirdi. Bazı insanlar derslerini geç alıyordu anlaşılan.

Gerçi bu evde insan yolunu kolayca kaybedebilirdi. Wen sadece giriş holüyle çalışma odasının arasındaki koridoru görmesine rağmen, bu kaniya varmıştı. Malikânenin ortasından geçen sarmal merdiven çok büyüktü ve koridorlar bir labirenti andırıyordu. Her katta hole bakan balkonlar vardı. Binanın içi de gri-siyah taşlardan inşa edilen dışı kadar kasvetliydi. Beyaz mermer zeminde büyük, siyah diskler vardı. Wen'in önünden geçtiği odalar oymalı kakmalı mobilyalarla döşenmişti. Pencerelelerin iki yanında koyu renkli, ağır perdeler asılıydı.

Tek ayağı üzerinde döndü. İçinde bulunduğu oda evin geri kalanı kadar sert görünümlü değildi, çünkü dağınıktı. Büyük çalışma masasının üzeri kâğıtlarla doluydu. Yerden dağ gibi kitap ve mektup yığınları yükseliyordu. Masada duran kirli şarap kadehinin yanındaki tabakta yarısı yenmiş bir dilim ekmekle akşamdan kalmış gibi kaskatı kesilmiş bir parça peynir vardı. *Evde fare yok herhalde*, diye düşündü Wen. *Yoksa şunları çoktan tırtıklarlardı.*

Ayak sesleri duyduğunda sırtını dikleştirdi. Jasper Paladar içeri girerken kibarca eğilmek için hazırlandı. Ama adamı görünce bir an olduğu yerde kalakaldı. Ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Ama sakalını, aralarında kır tellerin gümüş gibi parladığı kumral saçlarını ve zeki bakışlı, gri gözlerini hatırlıyordu.

"Willa," dediğinde Wen sesinin ne kadar etkileyici olduğunu da hatırladı. "Seni yeniden görmeyi beklemiyordum. Geldiğini duyunca sevindim." Başını kapıdan dışarı uzatıp onlara yiyecek ve içecek bir şeyler getirmelerini istedi.

"Aç değilim," dedi Wen.

Jasper Paladar gülerek kapıyı kapattı. "Ama ben öyleyim ve sana hiçbir şey ikram etmeden karşında yemek yiyemem. Otur, lütfen."

Pencerenin önündeki koltukları işaret etti. Kendisi de devasa büyüklükteki çalışma masasının arkasına geçmek yerine yanına

oturdu. Bacakları o kadar uzundu ki Wen onları uzatsa pervaza degeceklerini düşündü. Kendi ayakları yere zor değiyordu. Bir an kendini ufacık hissetti. Ama sonra bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

“Son görüştüğümüzden bu yana şehirde miydin?” diye sordu Jasper.

Wen başını iki yana salladı. “Hayır. Buraya gelmek gibi bir planım yoktu. Ama sonra geçici bir iş buldum. Şehre gelen pahalı bir yüke nezaret ettim.”

“Ve buraya uğrayıp Karryn’in nasıl olduğunu görmek istedin,” dedi Jasper. Bunu gayet olağan bulur gibi bir hali vardı.

Wen dayanamayıp güldü. “Hayır. Aslında sizinle konuşacağım. Ama serramarranın keyfi yerindedir umarım?”

“Ah, evet. Seni kaçırdığını duyunca çok üzülecek. Şehre bir arkadaşını ziyarete gitti.”

Wen, Karryn’in çabasız sohbetini hatırladı. “Serramarranın çok arkadaşı var.”

“Çok tanıdığı var demek daha doğru olur,” diye düzeltti Jasper Paladar. “Kaçının gerçek dostu olduğunu bilmiyorum.”

“Peşine bir muhafız taktınız herhalde?” diye sordu Wen. Yine dilini tutamamıştı.

Jasper belli belirsiz gülümsedi. “Buraya bunun için mi geldin? Karryn’in güvenliğinden emin olmak için?”

“Hayır,” dedi Wen. Sonra dayanamayıp ekledi. “Ama aldığınız tedbirleri maalesef çok yetersiz buldum.” Huzursuzca kıpırdandı.

“Çekinme, lütfen. Fikrini açıkça dile getirebilirsin.”

Wen eliyle sabırsız bir jest yaptı. “Kapıya sadece bir tane muhafız dikmek de nedir? Bu şekilde kimsenin gözünü korkutamazsınız! İsteyen size kolaylıkla ulaşabilir. Evde kaç tane asker var? Bir talim avlusu göremedim. Ya da bir komutan. Evin güvenliğinden kim sorumlu?” Başını iki yana salladı. “Karryn güvende değil. Siz de öyle.”

“Anladığımı kadarıyla bizi gözetlemişsin,” dedi Jasper ruhsuz bir sesle.

“Niyetim casusluk etmek değildi. Geçerken gördüklerimi söylüyorum.”

Jasper başını yana eğdi. “Teklifim hâlâ geçerli. Seni komutanım olarak işe alabilirim. Kendi ekibini kurarsın. Bunun için hiçbir masraftan kaçınmam.”

Wen dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben böyle bir iş istemiyorum. Ama başka birini bulabilirsiniz.”

“İş istemiyorsan, benimle ne konuşacaktın?”

“Biri var. Daha doğrusu, iki kişi. Yaşları küçük. Ama birinin bazı özel yetenekleri var. Serramarranın işine yarayabilir.”

Jasper kaşlarını kaldırdı. “İki toplantı arasında on dakikalık boş vaktim vardı. Onu da sana ayırdım. Ama senden umduğum sözleri duyamıyorum. Kim bu küçük insanlar? Onlara neden iş vereyim?”

Jasper’ın çocuklara *küçük insanlar* demesi Wen’i az kalsın güldürecekti. Ama kendini tuttu. “Mistik bir oğlanla ablası,” dedi. “Onlara yolda rastladım. Zor durumdaydılar. Çocuk bir okuyucu. Benden yardım istemesinin güvenli olduğunu biliyordu. Yeteneği ne kadar güçlü bilmiyorum. Ama bu etkileyici bir özellik. Biliyorsunuz, kraliçenin eşi de bir okuyucu.”

Jasper Paladar dudaklarını büzdü. “Elbette, biliyorum. Cammon’la birkaç yıl önce tanışma fırsatı yakaladım. Karryn’in hamisi olarak beni o önerdi.”

“Bu görevi istiyor muydunuz?” diye sordu Wen merakla.

“Böyle bir teklif beklemediğimi söylesem yalan olmaz. Kendi evimde işime gücüme bakan bir insandım. Fortunalt’ın istikrarsız siyaset ortamında Karryn’e akıl hocalığı yapmak kolay bir vazife değildi.”

“Reddedebilirdiniz.”

“Kraliçenin eşini reddetmek pek alışlagelmiş bir davranış değil,” dedi Jasper. Wen’in şaşırdığını görünce güldü. “Elbette beni tehdit etmedi. Ama durumu bana onu reddedemeyeceğim şekilde aktardı. Dürüstlüğüme ve görüşlerime çok değer verdiğini

açıkça belli etti. Belki yerimde bir başkası olsaydı ona kolayca hayır derdi. Ama ben yapamadım.”

“Cammon iyi bir adam,” dedi Wen usulca. “Amalie de iyi bir kraliçe.” Gerçi ikisi de bir ülkeyi yönetmek için çok gençti. Baryn’ın hâlâ tahtta olması herkes için daha iyi olurdu.

“Ama Gillengaria hiç olmadığı kadar karışık!” dedi Jasper. “Ellerinden geleni yapıyorlar. Hatta umduğumdan daha iyi idare ediyorlar ve...” Omzunu silkip gülümsedi. “Ama sen buraya benimle siyaset tartışmaya gelmedin. Şu mistik. Onu ne olarak işe almamı istiyorsun? Benim danışmanım mı olacak? Serlordlar, tüccarlar ve memnuniyetsiz toprak sahipleriyle yaptığım toplantılarda yanımda mı oturacak? İyi niyetinden şüphem yok, sevgili Willa. Ama bu planın yürüyeceğini düşünmüyorum.”

Wen’in tepesi atıverdi. “Ayrıntıları henüz düşünmedim, lordum.” Jasper’a sert bir bakış fırlattı. “Yoksa siz de büyülerden nefret edenlerden misiniz?”

“Sorduğun buysa, sokaklarda mistik taşlamıyorum.”

“Bugünlerde kimse bunu yapmıyor,” dedi Wen. “Mistiklere kötü muamele etmek artık suç sayılıyor.”

“Geçmişte de bu tür davranışlarım olmadı. Ama mistiklerle bir ilgim de olmadı. Açıkçası, böyle bir çocuğu işe almanın bana nasıl bir fayda sağlayacağını anlayamadım.”

Wen öne eğildi. “O bir silah. Bir tehlike belirmedikçe bir silahı nasıl kullanacağınızı kestiremezsiniz.”

Jasper arkasına yaslanıp bir süre sessizce onu izledi. “Entere-san,” dedi sonunda. “Tam da bir askere yakışacak bir bakış açısı. Her zaman araştırmacı bir kişiliğim oldu ve aklımdaki son noktaya ulaşmadan rahat edemem. Kendime daima bir gerçeği keşfetmek, bir kültürü anlamak ya da bir teoriyi kanıtlamak gibi hedefler koydum. Araştırmamı somut bir şekilde etkileyecek bir şeyle karşılaştığımda, ne kadar beklenmedik olursa olsun, onu bir kenara bırakırım. Dikkatimi dağıtmaktan kaçınırım. O şey nadiren ilgimi çeker ve işimi bitirdiğimde dönüp onu kurcalarım.

Fakat bir gün işime yarar diye onu aklımın bir köşesine yazmam.”

Wen yorum yapmadı, ama içinden bunun kısıtlı bir bakış açısı olduğunu düşünmeden edemedi. Kim bir gün işine yarar diye yolda bulduğu bir deri parçasını ya da sıradışı bir taşı cebine atmazdı ki? Ya da kim birinin ya da bir şeyin her an faydalı ya da tehlikeli olabileceğini düşünmezdi? Böylesi bir dar görüşlülükle kim hayatta kalabilirdi?

“Bu çocuk,” dedi Jasper “düşünceleri okumak dışında başka neler yapabiliyor?”

“Mutfakta ya da ahırlarda çalışabilir.”

“Ya ablası? Bu arada, yaşları kaç?”

“Hiç sormadım. Ama Bryce dokuz on yaşlarında. Ginny de ondan en fazla üç dört yaş büyük. Yemek yapmayı biliyor. Bahçe işinden de anlıyor. İkisi de çiftlikte büyümüş. Ellerinden her iş geliyor. Zeki ve çalışkan çocuklar.”

“Seninle ne ilgileri var?”

Wen derin bir nefes aldı. “Dediğim gibi, onlara yolda rastladım. Bana güveniyorlar. Ve başka kimseleri yok.”

“Bana bu çocuğun gerçekten işime yarayacağını düşündüğün için mi geldin? Yoksa sana iyilik borcumu ödemem için emrivaki yapmaya mı?”

Wen işte şimdi gerçekten öfkelenmişti. “Bana bir iyilik borcunuz var, evet,” dedi soğuk bir sesle. “Ama bu ikisini işe alarak sadece bir yardımda bulunmayacaksınız. Sizin de işiniz görülecek. Neyse, lafı fazla uzatmanın âlemi yok. Onlara başka bir yer bulacağım. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

O konuşurken Jasper Paladar da ayağa kalkmıştı. Wen kapıya döndüğünde, “Lütfen, gitme,” dedi. “Çocukları işe alabilirim. Ama bir şartım var.”

Wen kapıya doğru iki adım atmıştı bile ve yoluna devam etmek istiyordu. Ama Bryce’la Ginny’yi güvenli ellere emanet etmeyi bundan da daha çok istiyordu. Durup Jasper Paladar’a döndü. “Nedir?”

“Sen de gelip Talih’te çalışacaksın.”

Wen’in yüzü asıldı. “İş aramadığımı söylemiştim.”

“Olabilir, ama sana ihtiyacım var. Muhafızım beceriksizin teki. Karryn’i eve getirdiğimde baş muhafızı kovdum. İyi askerler bulmak için etrafta soruşturdum. Ama onları seçmeyi ve eğitmeyi bilmiyorum. Haklısın. Karryn iki hafta öncesinden daha da büyük tehlikede. Ben onu koruyamıyorum. Ama sen bunu yapabilirsin. Görevi kabul et. İşe kimi istersen al ve evi koru. Ben de yetimleri yanıma alayım. Bence gayet iyi bir anlaşma.”

Wen’in aklı, o kadar karışmıştı ki resmen titriyordu. Ghosenhall’dan ayrıldığından beri hiçbir yerde birkaç haftadan uzun kalmamıştı. Bunun düşüncesi bile kalbinin özlem ve korkuyla dolmasına neden oluyordu. Teklifi kabul etse dahi görevini layıkıyla yapabilecek miydi? Yoksa tüm benliğini ele geçirip hayatını karartan o korkunç vicdan azabı yüzünden bir gece ansızın çekip gidecek miydi?

“Ne kadar bir süreden bahsediyoruz?” diye sordu sertçe.

“Evimin güvenliğini sağlaman ne kadar sürer?”

“En az altı ay.”

“O halde bir yıl diyelim mi?”

“Hayır!”

Jasper yine başını yana eğdi. “Sen söyle.”

Wen sığ bir nefes aldı. Göğsü ağrımaya başlamıştı. İnsanların hayatlarını ona emanet etmesini kesinlikle istemiyordu. “Bana güvenemezsiniz,” dedi soluk soluğa.

Paniği Jasper’ı telaşlandırmamış, ama meraklandırmıştı. “Senin küçük okuyucu da böyle mi düşünürdü? Yoksa her ne pahasına olursa olsun seni işe almamı mı tavsiye ederdi?”

Wen ona öfkeli bir bakış fırlatmakla yetindi.

O sırada kapı çalındı ve bir uşak elinde tepsiyle içeri girdi. “Ah, teşekkürler,” dedi Jasper Paladar.

Wen hâlâ sıkıntılıydı, ama biraz sakinleşmişti. Uşak tepsiyi sehpaaya bırakırken Jasper onu yeniden koltuklara davet etti.

Uşak çıktığında Wen yerine geçti.

“Beni tanımıyorsunuz,” diye başladı.

“Doğru,” dedi Jasper ona koca bir dilim pasta uzatarak. Narin porselen tabak onun uzun parmaklı ellerine ne kadar yakışıyorsa Wen’in kısa ve küt parmaklarının arasında da bir o kadar garip görünüyordu. “Ama yeteneklisin. Karryn’i kurtarmak için bunca zahmete girdin. Onun yeniden kaçırıldığını ya da başına daha kötü şeyler geldiğini duymak istemezsin herhalde? Ben onu koruyamıyorum. Uzun süre bir yere bağlı kalmak istemediğini görebiliyorum. Bana sebebi söylemeyeceğini de biliyorum. Onun için sorumu yineliyorum. Sen burada ne kadar kalırsın? Şundan bir lokma al ve iyice düşün.”

Wen lokmasını yutabileceğini bile sanmıyordu, ama Jasper’ın dediğini yaptı. Pasta nefisti. Ghosenhall’da bilinmeyen bir baharatla tatlandırılmıştı. Dayanamayıp bir lokma daha aldı. “Tutamayacağım bir söz vermek istemiyorum,” dedi sonunda.

Jasper istifini bozmadı. “Ne kadar? Üç ay mı?”

“Hayır.”

“Bir ay?”

“Belki,” dedi Wen isteksizce.

Jasper bir an düşündü. “Bir ay için anlaşılsak, ama bu süre bittiğinde istediğimiz düzen oturmazsa yeniden düşünüsen? Belki ucu açık bir anlaşma kendini boğuluyormuş gibi hissetmemeni sağlar.”

Böyle hissettiğini nereden biliyordu? Wen pastadan bir çatal daha almasaydı belki de ağzı açık kalacaktı. “Bilemiyorum,” dedi.

“Ama bir aya razısın?”

Wen’in cevap vermesi bir hayli uzun sürdü. “Evet.” Jasper’a sert bir bakış fırlattı. “Ben gittikten sonra Bryce ve Ginny burada kalacak.”

Jasper Paladar’ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Pek tabii,” dedi. “Bakma seni ikna etmek için onları kullanmama. Sonrasında buradaki hayatlarına devam edecekler.” Tabagını sehpa bırakıp elini uzattı. “Talih’e hoş geldin.”

7. BÖLÜM

Senneth kapıyı bile çalmadan Cammon'ın çalışma odasına daldı. Onunla görüşmeyi Cammon istemişti. Yolda olduğunu tabii ki biliyordu. Yakın dostlarının gün içinde her an nerede ve ne yaptıklarına hâkim olduğu için onu hazırlıksız yakalamak imkânsızdı. Bu da bazı nezaket kurallarını bertaraf ediyordu ki Senneth aslında aralarındaki teklifsizlikten bazen rahatsız oluyordu. O ve Kirra en azından Cammon'ın yanına yürüyerek giriyordu. Justin'in içeri bir dalışı vardı ki gören Cammon'ı camdan atacağını sanırdı. Donnal bazen bir sineğe dönüşerek ilk Cammon'ın ona hitap etmesini bekliyordu. Aralarında yalnızca Tayse kapıyı çalıp içeri davet edilmeyi bekliyordu. Ama Tayse de ömrünü kraliyete hizmet ederek geçirmişti. Tahta yakın birine saygısızlık etmesi mümkün değildi.

Cammon'ın arkası dönüktü. Küçük çalışma odasının en güzel özelliklerinden biri de pencerelerin tavandan yere kadar oluydu. Baryn hayattayken burası sarayda en çok sevdiği odaydı. Net ve canlı renkleriyle rahat mobilyaları hâlâ eski kralın zevkini yansıtıyordu. Amalie tahta çıktığında bile pembe ve altın yaldızlı çalışma odasından vazgeçemediği için burası Cammon'a kalmıştı. Gerçi Cammon dört duvar arasında kalmaya alışık değildi. Sık sık Ghosenhall sokaklarını dolaşmaya çıkıyor ya da gezginlerin talim yaptığı avluyu ziyaret ediyordu.

“Beni emretmişsiniz, majesteleri?” dedi Senneth sesine yaltakçı bir tını katarak.

Cammon çatık kaşlarla ona döndü. “Bana öyle deme.”

Senneth pantolon giydiği için reverans yapamadı. Ama sırf onu sinir etmek için yerlere kadar eğildi. “Ama siz benim kralımsınız.”

“Değilim! Sadece kraliçenin eşiyim.”

“Halk size Kral Cammon diyor, efendimiz. Kulağa pek hoş, pek tatlı geliyor.”

“Marlordlarla serlordlar unvanlara aşırı önem verdikleri için aptalca bir işe kalkışmıyor. Ben de sesimi çıkarmıyorum. Ama sana emrediyorum, bir daha bana *majesteleri* demeyeceksin.”

Senneth daha fazla dayanamayıp güldü. Doğrulup kapıya yaslandı. “İstediğin olsun diye kraliyetin ayrıcalıklarını kullanmayı biliyorsun,” dedi. “Sen demin bana bir şey mi emrettin bakayım?”

Cammon’ın yüzüne çocuksu bir gülümseme yayıldı. İki yıldır Kraliçe Amalie’nin eşi olmak onu birçok bakımdan çok değiştirmişti. Ama aksi için özellikle çabalamadığı sürece, hâlâ bir liman kentine yanaşan bir ticaret gemisinden iki dakika önce inen bir serseriye benziyordu. Uşağı kumral saçlarını on dakika önce taramamışsa, dolaşık tutamlar halinde alnına düşüyorlar ve üstü başı ne hikmetse, giyindikten on dakika sonra buruş buruş oluyordu. Bakışlarında yaşından umulmayacak bir bilgelik vardı. Senneth ve diğerleri oldum olası Cammon’ın özel biri olduğuna inanıyordu. Hiçbirinin asla öğrenemeyeceği sırlarla dünyaya gelmiş gibiydi.

“Evet, bana her zamanki gibi davranmanı emrediyorum,” dedi. “Otur ve son havadisleri ver.”

Senneth duvar dibindeki iskemlelerden birine otururken Cammon kendini bir koltuğa attı. “Senin bilmediğin yok ki,” dedi Senneth. “Her şeyi benden önce öğreniyorsun. Sohbetin tadı kalmıyor.”

Cammon ona kırılgan bir ifadeyle baktı. “Sadece sizi biliyorum. Herkesin izini süremem ya?”

“Dur bakayım. Abim Kiernan’dan bir haber geldi. Brassenthwaite’te işler gayet yolundaymış. Kardeşim Will, Danalustrous’tan mektup yolladı. Casserah’la ikisinin bebek beklediğini biliyorsun herhalde?”

Cammon başını salladı. “Kirra söyledi. Yani...” Omzunu silkip güldü.

“Kirra teyze olacağı için heyecanlandı ve sen üç yüz küsur kilometre uzaktan bunu hissettin,” dedi Senneth. “Gördün mü? Sana hiçbir şey anlatmama gerek yok.”

“Gezginler döndü mü?” diye sordu Cammon ilgili görünmeye çalışarak. “Kelti’yle diğerleri?”

“Sanki bilmiyorsun! Dün onları gördün ya?”

“Ben görmedim. Onlarla Amalie konuştu. Ne haberler getirmişler?”

Senneth ona dik dik baktı ve cevap vermedi.

“Tamam,” dedi Cammon. “Seninle gezginlerin güneyli Ev’lerden getirdikleri havadisleri konuşmak istedim.”

Senneth hafifçe doğruldu. “Nihayet kralım bana dürüst davranıyor.”

“Ben kral değilim!”

Senneth sırtıttı. “Ne yapayım? Seni kızdırmak hoşuma gidiyor. Gezginler ne anlattı ki? Neyi konuşacağız?”

“Sen onlarla görüştün mü?”

“Hayır, ama Tayse’e rapor verdiler. Gisseltess’ten Fortunalt’a kadar önemli bir sorun olmadığını söylemişler. Ama yolcular haydutlardan yaka silkiyormuş. Tayse savaştan sonra dara düşen askerlerin kanunsuz işlere kalkıştığından şüpheleniyor.”

“Amalie de o fikirde.”

Senneth başını yana eğdi. “Eee? Genel af kanununu gözden geçirmek mi istiyorsun?”

Cammon kaşlarını çatıp parmaklarını bacağına vurdu. “Aca ba başka durumlar da mı var diyorum. Güneyli Ev’lerdeki huzursuzluğun başka nedenleri de olamaz mı?”

Senneth kulak kesildi. “İstikrarsızlık gibi mi? İki yıl önceki gibi bir isyan çıkmasından mı endişe ediyorsun?”

Cammon yüzünü buruşturdu. Düşüncelerini dile getirmekte güçlük çeker gibiydi. “Emin değilim. Kimsenin tahta karşı bir ayaklanma başlattığını hissetmiyorum. Yine de o tarafları ziyaret etmek işe yarayabilir. Duruma yakından bakarız.”

“Gezginleri bunun için göndermediniz mi?”

“Bu kez sadece onlar gitmesin diyorum.”

Senneth gözlerini kocaman açtı. “*Sen* mi gideceksin?”

Cammon başını salladı. “Gerçekte ne olup bittiğini en iyi ben anlarım.”

Savaştan beri, Cammon da Amalie de başkentten ayrılmamıştı. İstemediklerinden değil. Danışmanları kraliçeyle kocasının yollara düşmesini asla doğru bulmadığı için. Ama Amalie dört duvar arasında yaşamayacağını açıkça dile getirmişti. Haftada en az bir kere şehrin sokaklarını dolaşıyordu. Gillengaria halkı kraliçenin bilinen rotasındaki yollarda toplanıp onu çiçekler ve sevgi gösterileriyle selamlıyordu. Amalie, tahta çıktığından beri On İki Ev’in tümünü ziyaret etmek istediğini defalarca dile getirmişti. Bu bir nevi güç gösterisi ve bir meydan okuma olacaktı. Ama şimdiye dek Senneth, Tayse ve Amalie’nin dayısı Romar onun evde kalması için diretmişti.

Senneth kraliçeyi sonsuza dek saraya hapsedemeyeceklerini biliyordu. Hatta onu bugüne kadar tutabilmelerine bile hayret ediyordu. Amalie kraliçelerin en uysalı olmasına rağmen, inandıkları konusunda şaşılacak kadar inatçıydı. O halkın kraliçesi olmak istiyordu. Uzak ve soğuk bir hükümdar olarak anılmak istemiyordu.

Ama ülke hâlâ bu kadar karışıkken...

“Büyük risk,” dedi Senneth. “Hele de yollardaki çeteler söyledikleri kadar azılıysa.”

“Yanıma birkaç tane muhafız alırım.”

“Birkaç tane mi?” diye bağırdı Senneth, ama sonra Cammon’ın ona takıldığını fark etti.

“Sen ve Tayse. İkiniz bana yetersiniz. Kraliçenin mistiği ve gezgini beni korur.”

“Biliyorsun, eskisi gibi değilim,” dedi Senneth buruk bir sesle.

Cammon elini uzattı. Senneth uzanıp avcunu onunkinin üzerine koydu. Teni hâlâ normal bir insanınkinden daha sıcaktı. Ama büyüünün en alevli günlerindeki gibi kızgın değildi.

“Birkaç aydır ateşi çağırdığını görmedim,” dedi Cammon. “Biraz toparlandın mı?”

Senneth elini çekti. “Eh işte.”

“Göster.”

Senneth elini yumruk yaptı ve bir an damarlarındaki ısının yükseldiğini hissetti. Sonra parmaklarını açtı. Parmak uçlarında alevler dans ediyor ve kolu kızıl bir eldiven giymişçesine parlıyordu. Masadaki kâğıtlara dokunduğunda tutuştular. Senneth uzanıp perdeleri tutuşturdu. Odanın ısı hissedilir şekilde yükseldi ve etrafı duman kokusu sardı.

“Elimle dokunmadıkça hiçbir şeyi yakamıyorum,” dedi. “Eskiden şehrin bir ucundan diğer ucuna ateş fırlatırdım.”

“Hâlâ irade gücünle yangınları söndürebiliyor musun?” diye sordu Cammon.

“Evet,” dedi Senneth ve parmaklarını büktü. Odadaki bütün alevler söndü. Perdelerde ya da masanın üzerindeki kâğıtlarda bir is lekesi bile yoktu. “Bir cehennem ateşi yakmak kadar tatmin edici değil tabii.”

“Ciddi bir tehlike altındayken gücün artabilir mi diye merak ediyorum doğrusu.”

Senneth suratını ekşitti. “Aynısını ben de düşündüm. Ama öyle bir durumda kalmak istemediğim için umarım bunu asla öğrenmem.”

“Her halükârda, benim istediğim şeye yetecek kadar gücün var. Güneyli Ev’leri ziyaret edeceğim ve sen de benimle geleceksin.”

“Amacın ne? Gisseltess, Rappengrass ve Fortunalt’ı teftiş mi edeceksin? Sorun çıkarabilecek birilerini mi arayacaksın? Ya mar-

lordlarla marleydilere nasıl bir açıklama yapacaksın?”

“Kraliçenin ilerleyen günlerde planladığı resmi ziyaretler için hazırlık yaptığımı.”

“Cammon!” Senneth yerinden fırladı. “Bunda ciddi değilsin umarım?”

Cammon ona tepkisine anlam veremiyormuş gibi baktı. “Elbette ciddiym. Amalie bütün Gillengaria’yı gezmek istiyor. Daha fazla beklemeyecek. Ama yola çıkmadan önce yollarla Ev’lerin güvenliğinden emin olmalıyım.”

Senneth derin bir nefes aldı. Tayse bundan hoşlanmayacaktı. Ama Tayse her zaman pratik düşünen biri idi. Kraliçe bu ziyarette ısrarcı olduğu takdirde o da kırların haydutlarla asilerden temizlendiğinden emin olmak isteyecekti. “Tayse’le ben seninle geliriz,” dedi. “Ama Justin’in Lirrens’den dönmesini bekleysek? Bu tür görevlerden dışlandığında nasıl bozulduğunu biliyorsun.”

“Ona haber yollayacağım,” dedi Cammon. “Bizimle Gissel Ovası’nda buluşabilir.”

“Tayse yanımıza kaç gezgin ve kraliyet muhafızı almamızı uygun görür bilmiyorum. Neyse. Bırakalım, sayılara o karar versin. Kaç gezginin daima hükümdarın yanında kalması gerektiğiyle ilgili bir kanun var mı?”

“Amalie kırk demişti. Yani yanıma dokuz gezgin alabilirim.”

Gezginler kırk dokuz kişi kaldı, diye düşündü Senneth. Aslında elli olmaları gerekiyordu, ama sekizi savaşta ölmüş ve dördü barış sağlandığında görevden ayrılmıştı. Bu saygın görev için Ghosenhall’a yüzlerce aday gelmişti. Ama Amalie en seçkin muhafızlarını seçmekte acele etmiyordu. Hükümdarla gezginleri arasında sıkı ve neredeyse mistik bir bağ olurdu. Gezginler kral ya da kraliçelerine mutlak bir sadakatle hizmet ederdi. Bunun karşılığında, hükümdarlar da onlara sorgusuz sualsiz güvenirdi. Dolayısıyla bir Gezgin’i seçmek kolay değildi. Bu bir güven anlaşmasıydı. Senneth’in bildiği kadarıyla, hükümdar hayatta olduğu sürece bir gezgin onun hizmetinden asla ayrılmazdı.

Ellinci gezgin olmak için yarışan gelecek vaat eden birçok genç asker vardı. Ama Amalie adaylarla görüşmekten vazgeçmişti. “Yeterince gezginim var,” diyordu soranlara. Herkes bir kişinin eksik olduğunu biliyordu. Ve Amalie’nin kimseyi onun yerine koymak istemediğini de biliyorlardı.

“Dokuz Gezgin’le yeterince güvende olursun,” dedi Senneth. “Ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsun?”

“Tayse ne zaman hazır olur dersin?”

Senneth sırttı. “Acelen varsa, derhal.”

Cammon güldü. “O kadar da değil. İki haftadan önce saraydan ayrılamam. Romar’ın katılmamı istediği bir ziyafet var.”

Senneth ayağa kalktı. “O zamana kadar Tayse hazırlıkları çoktan tamamlar. Ona bir rota çizip adamlarını seçmesini söyleyeyim.”

“Kadınlar da olsun,” dedi Cammon.

Senneth ona merakla baktı.

“Bence Janni de bizimle gelmeli.”

“Elbette. Özel bir nedeni var mı?”

Cammon şöyle bir düşündü. “Bence bu seyahat hoşuna gider,” dedi sonra.

Demek ki gerçek nedenini ona söylemek istemiyordu. Başkalarının duygularını kolayca okuyabilen Cammon, bazen insanı çıldırtacak kadar ketum davranabiliyordu. Ama Janni’yi göreve dahil etmekte bir sakınca yoktu. Genç gezgin neşeli, becerikli ve asla altta kalmayan, çetin ceviz bir kızdı. Justin’in bile hakkından geliyordu. “Belirsiz sebeplerden ötürü bu yolculuğa davet etmek istediğiniz başka biri var mı, efendim?” diye sordu Senneth en tatlı sesiyle.

Cammon ona çocuksu gülümsemesiyle baktı. “Hayır, sanmıyorum.”

“Pekâlâ. İsteddiğinizde yola çıkarız.”

8. BÖLÜM

Wen, Talih'in talim alanında yeni askerleri izliyordu. Aslında ortada seyre değer bir manzara yoktu. Talim alanı vasatın altındaydı. Wen bahçenin birkaç dönümündeki bakımlı çimenlerin sökülüp etrafının çitle çevrilmesi için ısrar etmişti. Emri altındaki adamlar her gün burada antrenman yapacaktı. Geceki yağmurdan sonra zemin ıslanıp kalın bir çamur tabakasıyla kaplanınca, ucundan kıyısından da olsa, nihayet gerçek bir talim alanına benzemişti.

Dövüşen adamlar dizlerine kadar çamura batmıştı. Kaygan zeminde durmadan kayıp düşüyorlardı. Güzel. Askerlerin zor koşullara alışması önemliydi. Nerede, ne zaman savaşmak zorunda kalacakları hiç belli olmazdı.

Gerçi şu anda hiçbir şeye hazırlıklı görünmüyorlardı. Wen bu ekibi ancak bir haftada toplayabilmişti. Forten Şehri'nde daha iyi adamlar bulmak zordu. Aslında askere alma süreci hoşuna gitmişti. Parası vardı ve önerdiği iş saygındı. Tavernalarda ve limanda yaklaştığı adamlar onu ilgiyle dinlemişti. *Serramarra Karryn'in güvenliğini sağlayacak yirmi dört tane savaşçı arıyorum. Hayatınızda hiç çalışmadığınız kadar sıkı çalışmaya hazırlıklı olun. Ayrıca Ev'e sadakat yemini etmelisiniz. Hizmetlerinizin karşılığını fazlasıyla alacaksınız. Saygı görecek ve...*

Wen evdeki muhafız alayından kalan birkaç kişiyi işten çı-

karmıştı. Onlara yeni ekip için seçmelere katılabileceklerini söylemesine rağmen hiçbirisi buna yanaşmamıştı. Ama yüzden fazla yabancı Wen'in davetini kabul etmişti. Bazılarının kadın olması Wen'i memnun etmişti. Ekibe hemcinslerini de dahil etmek istiyordu çünkü. Bir kadının fiziksel gücünün bir erkeğinkine nadiren denk olduğunu kendi tecrübelerinden biliyordu. Ama dövüşlerde atiklik, kurnazlık, taktik bilgisi ve hız önemliydi. Bu unsurları birleştirebilen taraf çoğunlukla karşılaşmadan galip çıkıyordu. Gezinler arasındaki kadınlar çoğu zaman sıradışı yetenekleriyle erkeklere taş çıkartıyordu. Kadın askerlerin varlığı Karryn'in de hoşuna gidecekti şüphesiz. Serramarraya sırf bir kadın olduğu için kendini zayıf bir yaratık olarak görmemesi gerektiğini hatırlatacaklardı.

İş için uygun olmayan adayları ayıklamak kolay olmuştu. Wen adaylardan kibirli, asi ve saygısız bulduklarını hemen elemişti. İşin sırrı, yoğurup gerçek bir askere dönüştürebileceği iyi bir hamur yakalamaktaydı. Hayatında eline kılıç almamış genç bir kadın olağanüstü yetenekli olabilirdi. Ya da öfkesini kurnazca idare etmeyi hiçbir zaman öğrenememiş bir delikanlı eğitimle müthiş bir silaha dönüşebilirdi. Wen çoğu zaman sezgilerine güveniyordu.

Anlık bir kararla, son seçmelere Bryce'ı davet etmişti. Çocuk görevini son derece ciddiye alarak talim alanının etrafındaki çitin kazıklarından birine tünemiş ve tüm sabahı savaşçıları izleyerek geçirmişti. Wen öğlen onun yanına gidip kızıl saçlarını karıştırdı.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

Bryce ona mahcup bir ifadeyle baktı. "Kim daha iyi bilmiyorum," dedi. "Anlarım sandım, ama burası bana çok karışık geldi. Ne tarafa bakacağımı şaşırdım."

Wen hayal kırıklığına rağmen ona gülümsedi. "Önemli değil. Kimin daha iyi savaştığını ben biliyorum. Sadece tek bir şeyi merak ediyorum. Onu söyleyebilirsin diye düşünmüştüm."

"Birini sevmedim," dedi çocuk.

“Kimi?” diye sordu Wen. “Elinle gösterme. Onlardan söz ettiğimizi anlamasınlar.”

“Şu iriyarı ve kel olanı. O kötü bir adam.”

Wen öğle yemeği molasında bile antrenman yapan, kel savaşçıya baktı. En iyi adaylardan biriydi ve diğerlerinden daha tecrübeliydi. Wen onu çoktan finalistlerin arasına yazmıştı. “Dövüşürken herkes kötü görünür,” dedi.

“Sen görünmüyorsun. Ama o tıpkı Howard’a benziyor.”

Wen özel bir muhafız alayına birkaç kabadayıyla sadistin dahil edilmesinin yaygın bir davranış biçimi olduğunu biliyordu. Şiddet eğilimliler için askerlik eğlenceli bir meslek olarak görünebilirdi. Ama en iyi askerler zalimlikten zevk almayanlardan çıkardı. Yeri geldiğinde acımasız davranabilir ve rakiplerini öldürebilirlerdi. Ama asla rastgele adam öldürmezler ya da birine acı çektirmeyi kabul edilebilir bir şey olarak görmezlerdi. Wen’in rol modeli, Tayse’ydi. Olağanüstü yetenekli, şaşılacak kadar korkusuz, ama bir o kadar da düşünceliydi. Tayse kışlasında zalim bir askeri asla barındırmazdı.

Wen de onun izinden gidecekti. “Fikrini paylaştığın için teşekkürler,” dedi Bryce’a. “Howard gibileri kesinlikle istemiyoruz.”

Bryce utangaçça gülümsedi. “Belki de yanılıyorum.”

Wen omuz silkti. “Belki de yanılmıyorsun. Hoşuna gitmeyen başka biri var mı?”

“Hayır. Ama sana kimi sevdiğimi söyleyebilirim. Şu mistik kadını.”

Wen şaşkınlıkla ona baktı. “Ne? Mistik mi? Hangisi?”

“Çitin orada ayakkabısını temizleyen kadın.”

Wen’in bakışları çocuğun gösterdiği tarafa kaydı. Kadın Wen’den birkaç yaş büyük, epey uzun ve daha kiloluydu. Yetenekliydi, ama Wen onu biraz hantal bulmuştu doğrusu. Fakat bir mistikse işler değişirdi.

“Gücü ne?”

“Bilmiyorum. Fark eder mi?”

“Galiba hayır,” dedi Wen ve bir süre kadını izledi. Mistik kadın kılıcını dikkatle kontrol edip özenle kılıfına koyduktan sonra yemek yiyenlere katıldı. Düşünceli ve tedbirliydi. İkisi de bir muhafızda olması gereken özelliklerdi. “Başka?” diye sordu. “Şuradaki delikanlıya ne diyorsun? Ginny’den ancak birkaç yaş büyük duruyor.”

“Zeki biri,” dedi Bryce.

“Ya şu kırmızı yelekli adam?”

Wen, Bryce’la on beş kadar adayı daha konuştu. Kel adamla mistik kadın dışında, Bryce hiçbirisi hakkında net yorumlarda bulunmadı. Wen ikisinden hangisinin sezgilerinin daha kuvvetli olduğu konusunda şüpheye düşmüştü doğrusu.

Yemek molasından sonra, tekrar talim alanına girip adayları eşleştirdi. Iriyarı adamı da kendi rakibi olarak seçti. Ona ilk kez bu kadar yaklaşıyordu. Dövüş tarzıyla kişiliğine karar vermeye çalışacaktı. Adam pervasız bir tipti. Wen’in komutanı olması fikrinden rahatsız olmuyordu. Hatta Wen’e doğru bir hamle yaparken suratında beliren alaycı gülümsemeye bakılırsa, kadın askerleri hor görüyordu. Muhtemelen onun emirlerine kulak asmayacak ve aynı rahat tavrıyla bildiğini okuyacaktı. Wen çoğu erkekle ilk başta bu sorunu yaşayacağını tahmin ediyordu. Ama onları birkaç kez yendikten sonra saygılarını kazanırdı nasıl olsa.

Tüm kariyeri boyunca erkek askerlerin güvenini zorla kazandığı için işlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyordu.

Gelgelelim bu adam domuzun tekiydi. Wen bilerek üzerine gidip onu daha sert dövüşmeye zorladıkça alaycı gülümsemesi yerini nefret dolu bakışlara bırakmıştı. Wen’in savunma kalkanlarını bir bir deldiğine inanamıyordu. Onu alt etmeye kararlıydı. Kılıcını hınçla savuruyordu. Wen kafatasının ortadan ikiye ayrılmaması için ikinci kez yana sıçradığında, adamın yüzünde bir kurt gülümsemesi belirdi.

“Ne o, korktun mu?” diye sordu alayla. “Senin gibi bir profes-

yonelin buranın tozunu attırması gerek.”

“Dikkat et,” diye uyardı Wen. “İçimizden biri ciddi şekilde yaralanabilir. Sınırları zorlama. Ekibimi eğitmeye başladığım ilk hafta omzumun kırılmasını istemem.” Aslında kibarca *Herkesin önünde bağırsaklarını dökmek istemiyorum*, demeye çalışıyordu.

“Mesleğin cilveleri işte,” dedi kel kafalı adam ve kılıcını tekrar savurdu.

Wen ona karşılık vermedi. Geri sıçradı ve rakibinin hızını alamayıp üzerine çullanmasını bekledi. Sonra hızla eğilip kılıcıyla kaburga kemiğinin sağ tarafını yardı. Adam öfkeyle uluyarak yana doğru sendeledi. Elini kanlar fışkıran yarasına bastırmıştı. “Pis fahişe!” diye bağırdı. Ona doğru birkaç adım tökezledi, ama Wen istifini bozmadı. Böyle bir yarayla dövüşe devam edemeyeceğini biliyordu. Tayse edebilirdi. Sağ kolu kopsa bile Wen’i yine de öldürebilirdi. Justin de aynı şekilde, böyle önemsiz bir kesik için yavaşlamaya bile gerek duymazdı. Ama karşısındaki adam onlar gibi dayanıklı değildi.

“Yeterince açık ifade ettiğimi düşünüyordum,” dedi sakın bir sesle. “Kimse kimseyi öldürmeyecek.” Diğerleri dövüşmeyi bırakmış, onları izliyordu. “Ama sen bana gerçekten saldırmaya kalkıştın.”

“Beni sakatladın!” diye bağırdı adam.

Wen mesajlarını iletmesi, ayak işlerine koşması ve para işlerini halletmesi için emrine verilen uşağı işaret etti. “Ayırdığın vaktin karşılığını alacaksın,” dedi. “Ama burada işin bitti.”

Kel adam küfrederek ödünç kılıcını yere attı ve talim alanından çıktı. Herkes gerilmişti. Wen öfkesini belli etmemek için yüzüne soğukkanlı bir ifade oturttu. “Devam edin!” diye seslendi ve diğer adaylar tekrar dövüşmeye başladı.

Wen ötekilerin arasından geçip mistik kadının yanına gitti. “Marifetlerini görelim,” dedi. Kadının rakibi onları bırakıp uzaklaştı. “Adın ne?” diye sordu Wen pozisyonunu aldığı anda.

“Yosun,” diye yanıtladı kadın.

Tuhaf bir isimdi. Kadın da tuhaftı zaten. Saçları ve cildi açık renkliydi. Ama yüz hatları narin değildi. Yuvarlak yanakları, basık bir burnu, dolgun dudakları ve omuz hizasındaki tüy gibi saçlarıyla olmayan kaşlarının daha da silik gösterdiği bir yüz ifadesi vardı. Hayatını ağır işlerde geçirmiş gibi, bakışları ve hali tavrı fazlasıyla soğukkanlıydı. Gören bütün gün ağır işçi botlarıyla çamurlu ahırlarda hayvanlarla uğraştığını sanırdı. Belki de gerçekten böyle bir hayatı vardı.

“Başla,” dedi Wen ve Yosun ilk hamlesini yaptı.

Yavaştı, ama antrenmanla telafi edilmeyecek kadar değildi. Tam üç kez Wen’in onu öldürmesine ramak kaldı. Ama Yosun yorulmak nedir bilmiyordu. Dayanıklılık da çeviklik kadar önemli bir özellikti. Doğru eğitimle iyi bir asker olabilirdi. Ama asla büyük bir savaşçı olamayacaktı. O hıza sahip değildi.

Wen durmalarını işaret ettiğinde, Yosun hemen kılıcını indirdi. “Tecrübeli değilsin,” dedi Wen.

Yosun başını salladı. “Sadece kendimi ve adamlarımı korumak için savaştım.” Wen kaşlarını kaldırdığında açıkladı. “Eskiden Gillengaria’nın her tarafına yük taşıyordum. Ara sıra haydutlarla çarpışmak zorunda kaldım.”

“Hiç yük kaptırdın mı?”

Yosun başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Sana özel bir sorum olacak,” dedi Wen ve kadının gözlerinde beliren temkinli ifadeye şaşırmadı. Onları kimsenin duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. “Cevaplamak zorunda değilsin. Ama biri kulağıma senin bir mistik olabileceğini fısıldadı.”

Yosun’un yüz hatları gerildi. “Fortunalt’ta mistiklere iyi gözle bakılmaz.”

“Kraliçenin bir mistik olduğunu söylüyorlar. Eşi de öyle. Bugünlerde büyülere sahip olmak her zamankinden daha güvenli.”

Yosun açık yeşil gözlerini kıstı. “Bunu umursamayacağını mı söylüyorsun?”

Wen omuz silkti. “Aksine, hoşuma gider. Mistiklerle çalışmaya alışkınım.”

Yosun kısa bir kararsızlığın ardından başını salladı. “Evet, öyleyim. Ama bundan söz etmeyi sevmem. Hiç güvenli değil.”

“Yeteneğin ne?”

“Bir şeyleri yerinden kaldırıp taşımak.” Çitin kıyısında üst üste yığılı duran yedek kılıçlara baktı. “Şunları çitin arkasına gönderebilirim.”

Çoğunlukla şekil değiştiricilere, okuyuculara ve ateş mistiklerine alışık Wen için bu değişik bir yetenektir. Böyle bir gücün yaratacağı fırsatları düşündü. “Şimdi herkesin önünde olmaz,” dedi. “Ama bir ara neler yapabildiğini görmek isterim.”

Yosun ilk kez gülümsedi. “Ara sıra işime yaradığını inkâr edemem. Ama küçüklüğümde alıştırma yaparken az dayak yemedim.”

Wen kararını verdi. “Bu iş gerçekten istiyor musun?”

Yosun yine ciddileşti. “Diğerleri kadar iyi olmadığımı gördüm.”

“Değilsin,” dedi Wen dürüstçe. “Ama bazen yetenekler yeterli olmuyor. Seni eğitebilirim. Sen de elinden geleni yaparsın. Ama sadakat önemli. Diğer bütün bağlarını unutmalsın. Önceliğin bu Ev ve serramarra olmalı. Umarım bir ömür boyu onlara hizmete devam edersin. Ama şimdilik bir yıl için söz vermek yeterli.”

İçinden güldü. Kendisi bir ay için bile söz veremezken, başkalarından bir yıllık hizmet bekliyordu. Kendisi en büyük yeminini bozmasına rağmen, başkalarına sadakatle ilgili vaaz veriyordu. Şu tanrıların gerçekten de hınzır bir mizah anlayışı vardı.

Ama Yosun başını sallıyordu. Açık yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. “Söz,” dedi. “Göreceksin, çok çalışacağım. Seni utandırmayacağım. Bana bu fırsatı tanıdığın için pişman olmayacaksın.”

Wen daha şimdiden ona ısınmıştı. İçinden bir ses kararında kanılmadığını söylüyordu.

9. BÖLÜM

Wen'in ekibini oluşturmak için çalışmaya başladığı ilk gün Jasper Paladar onu dağınık ofisine çağırmıştı. İşlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyordu. Wen onun her akşam kendisinden ayrıntılı bir rapor beklediğini anlamakta gecikmedi. Şaşırdı, ama Jasper'ın ilgisi hoşuna da gitti. Her gün konuşurlarsa, Wen ona aksi taktirde unutabileceği detaylardan da bahsedebiliyordu. Jasper belki de onun önem vermediği bir hususu ilgi çekici bulabilirdi.

Wen, Yosun'u işe aldığı günün akşamında Lord Jasper'ın resmiyetten sıkıldığını açıkça anladı. Wen onun çalışma odasında her zamanki gibi o gün yaptıklarını ayakta dikilerek anlatırken Jasper sözünü kesti. "Solgun Anne'nin gümüş gözü aşkına," diye bağırdı masasının önündeki iskemleyi işaret ederek. "Ayakta kalma. Otur lütfen. Karşımda yarım saat ciddi duracağım diye kan ter içinde kalıyorum. Ben böyle şeylere hiç alışık değilim."

Wen baston yutmuş gibi dimdik bir sırtla iskemlenin ucuna ilişti. Tayse'in Kral Baryn'in huzurunda oturduğunu biliyordu. Justin'in de Cammon'la gayet sıkı fıkı olduğunu tahmin ediyordu. Samimiyetleri eskilere dayanıyordu zira. Ama Wen bu tür konularda rahat biri değildi. Amalie prensesken onun yanında rahat davranabiliyordu. Ama Baryn'le her zaman resmiydi.

Tabii Jasper Paladar bir kral değildi.

Huzursuzluğunu üzerinden atmak için doğrudan konuya

girdi. “Adayları giderek azaltıyorum,” dedi. “Bugün beş kişiye iş teklif ettim ve kabul ettiler. İlerleyen günlerde bu sayıyı on dokuz ya da yirmiye tamamlayacağım. Gerisiyle uğraşmaya değmez.”

“Yirmi kişi yetmez mi zaten?”

“Şimdilik evet. Ama yeni muhafızlar aramaya devam edeceğim.”

“Bugün işe kimleri aldın?”

“Üçü tecrübeli askerler. Muhtemelen savaşa katılmışlar. Benimle yaşıt ya da birkaç yaş büyükler. Hepsi de güvenilir adamlar. Karryn’den az büyük bir delikanlı var. Daha pişmesi gerek, ama çok yetenekli. Bir de kadın seçtim.”

Jasper hafifçe şaşırdı, ama sonra onu cesaretlendirmek istercesine başını salladı.

“Bir mistik,” dedi Wen. “Eşyaları dokunmadan bir yerden bir yere taşıyabiliyor. Herkes gittikten sonra bana ufak bir gösteri yaptı. Benim kadar ağır bir kayayı kaldırdı ve tam beş dakika havada tuttu.”

Jasper’ın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Başından beri planın bu muydu? Evimi sihirlerle doldurmak mı? Sırada ne var? Kraliçenin danışmanı şu kadın gibi bir ateş üfleyen mi?”

“Senneth ateş üflemiyor,” dedi Wen sertçe. “Ayrıca hiçbir şey planlamadım. Kadının özel bir yeteneği olduğunu keşfettim ve işimize yarayabileceğini düşündüm. Hepsi bu.”

“Onu bir silah gibi kullanacaksın,” dedi Jasper başını sallayarak. Sesi ciddi olsa da, Wen onun içinden hâlâ güldüğünü görebiliyordu.

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve onu öfkeyle süzdü. “Savaşmaktan anlasaydınız, bazen bir silahın savaşçıdan daha önemli olduğunu bilirdiniz,” dedi.

Jasper pes edercesine ellerini kaldırdı. “Tecrübene saygım sonsuz,” dedi. “Yoksa seni işe almazdım. Diğer askerleri ne zaman seçeceksin?”

“Yarın ya da öbür gün. Hâlâ emin olmadığım bir iki kişi var. Bir de...” Duraksadı.

“Söyle, Willa. Benimle açık konuşabileceğini biliyorsun.”

“Kendime bir yardımcı seçmek istiyorum. Bana eğitimde yardım edebilecek, tecrübeli birini.” *Ben gittikten sonra muhafız alayına o komutanlık eder,* diye eklemeye gerek duymadı.

Jasper Paladar’ın, aklından geçenleri tahmin ettiğinden şüphelendi. Bir okuyucu değildi, ama bakışlarında öyle bir kurnazlık vardı ki Wen, bazen onun etrafında olup biten her şeyi görebildiğini düşünüyordu. Ya da en azından, onu iyi anladığı kesindi. “Personel değişikliğine mecbur kaldığımızda, bizi bırakmayacak birine ihtiyacımız olduğu aşikar,” dedi lord sakın bir sesle. “Aklında biri var mı?”

Wen başını salladı. “Birkaç hafta önce birlikte çalıştığım adam. Eski bir asker. İşi kabul ederse, burada kalıcı olacağına güvenebilirsiniz.”

Jasper Paladar başını sallayarak yavaşça arkasına yaslandı. Onu o kadar uzun bir süre konuşmadan süzdü ki, Wen oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmaya başladı. “Anlatsana, Willa,” dedi sonunda. “Nasıl asker oldun?”

Wen göğsünde kavuşturduğu kollarını indirip eliyle kararsız bir jest yaptı. Sonra ellerini bacaklarına koydu. “İyi dövüşüyordum. Hoşuma da gidiyordu.”

“İyi de amacın neydi?”

Wen ona şaşkınlıkla baktı.

“Demek istediğim savaşıacak bir sebebin olmalı. Kendini ya da malını mülkünü veya sevdiklerini savunma ihtiyacını anlayabilirim. Gün gelir, karizmatik bir marlordla karşılaşırın. Onun fikirlerine ve temsil ettiği değerlere önem verirsın ve onun için savaşmak istersin. Bunu da anlıyorum. Zavallı bir kızcağızın tecavüzcüsüyle boğuştuğunu görürsün. Kılıcını kaptığın gibi adamın kalbine saplayıverirsın. Ama bunların hepsi de birer sebep. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu tür durumlar sana ilham verir. Sırf savaşmak için savaşılmaz ki. Ben bunu cazip bulmayı anlayamıyorum doğrusu.”

Wen ona bakakalmıştı. Onu bu hayata çekenin ne olduğunu sorgulamaya çalışmamıştı hiç. Bunu düşünmemişti bile. “Ama yeteneğiniz yoksa böyle bir davaya hizmet edemezsiniz ki,” dedi kendini düzgün ifade etmeye çalışarak. “Hazır olmak için kendinizi eğitmelisiniz.”

“İşte anlamadığım da bu ya! İnsan hiçbir sebep yokken neden hazırlanır? Kimin onurunu koruyacağını bilmedikçe neden silah kuşanasın?”

Wen bu tartışmayı takip etmekte güçlük çekiyordu. “Sanırım her zaman uğurlarına savaşmaya değecek yerler ve insanlar olduğuna inandım,” dedi.

“Onları nasıl buluyorsun?” diye sordu Lord Paladar. “Şimdiye dek canın pahasına savaşabileceğin biriyle karşılaştın mı?”

Wen dudaklarını birbirine bastırdı. Jasper Paladar bugüne kadar ona geçmişini hiç sormamıştı. Ama baştan beri bunu merak ediyor olmalıydı. “Sırf para için yaptığım işler oldu,” diye itiraf etti. “Askerlik de bir meslek. Ama yanında çalışmaktan utanç duyacağım bir efendiye asla hizmet etmem. Ya da kazancı iyi diye onursuzca bir işi kabul etmem. Şimdiye kadar aldığım bütün kararlarla gurur duyuyorum.”

“Öyleyse neden kendinden bu kadar nefret ediyorsun?” diye sordu Jasper Paladar yumuşacık bir sesle.

Wen o kadar şaşırmıştı ki önce ona bakakaldı. Sonra ayağa fırladı. Jasper Paladar da kalktı. “Willa, dur,” dedi otoriter bir sesle. “Henüz konuşmamız bitmedi.”

Wen yerinden kıpırdamadı. Titriyordu. “Ama benim burada işim bitti,” dedi.

Jasper Paladar gözlerini ondan ayırmadan başını iki yana salladı. “Söz verdin. Bir ay buradasın.”

“Anlaşmamızda sorguya çekilmek ve suçlanmak yoktu.”

“Haksızlık ediyorsun. Benden daha hoşgörülü bir işveren zor bulunur. Sana geçmişini hiç sormadım. Hakkında tek bildiğim, Danalustrous’tan Coravann’a dek her yerde bir sürü adam öldürdü-

ğün. Elimde bir referans olmamasına rağmen sana güvendim. Ama sen basit bir soruyu bile yanıtlamamak için kıyameti koparıyorsun.”

Wen susmaya devam etti.

“Kendinden neden nefret ediyorsun, Willa?”

“Böyle düşündüğünüzü bilmiyordum,” dedi Wen. “Bundan sonra kendime en yakın dostum gibi davranmaya çalışacağım.”

Jasper Paladar hafifçe gülümsedi. Ama bu sahici bir cevap sayılmazdı tabii. “Hiç gerçek bir dostun var mı?”

Wen midesine yumruk yemiş gibi sersemledi. En yakını Janni’ydi, ama diğerleri de sevdiği silah arkadaşlarıydı. Bazıları ölmüş ve hepsini de sonsuza dek kaybetmişti. “Eskiden vardı,” dedi dürüstçe. “Birkaç yıldır ayrıyız.”

“Ya ailen?”

En azından bunu yanıtlayabilirdi. “Annem, babam ve kardeşlerimin çoğu Tilt’te yaşıyor. İki haftada bir onlara yazmaya çalışıyorum.”

“Forten Şehri’ne geldiğinden beri onlara hiç mektup yolladın mı?”

“Elbette.”

“Ama Talih’e bir cevap gelmedi.”

Wen dudağını ısırdı. “Onlara şehirdeki postanenin adresini verdim.”

“Çünkü mektuplarını okuyacağımı düşündün,” dedi Jasper. Sesinde belli belirsiz bir sertlik vardı.

Wen *hayır* diye kestirip atmak isterdi, ama yapamadı. “Çok geziyorum,” dedi. “Onun için, mektuplarımı hep postanelere yönlendiriyorum. Bana ulaştırmaları daha kolay oluyor. Özel yazışmalarımın başkalarının eline geçmemesi için böyle bir yöntem buldum.”

“Burada özel hayatının gizliliğini ihlal edeceğimizi nasıl düşünürsün?”

Wen başını eğdi. “Düşünmedim. Amacım size hakaret etmek değildi.”

“Ama gecenin bir yarısı kaçıp gitme olasılığına karşı arkanda hiçbir iz bırakmak istemedin.”

Wen hayretle başını kaldırdı. Ama bunu aklından geçirmediğini iddia edemezdi. “Aldığım parayı hak etmediğimi düşündüğünüzde bunu bana söyleyebilirsiniz,” dedi. “Ama bunun dışında bırakın işimi yapayım. Hayatıma burnunuzu sokmayın.”

Bu sözler Jasper Paladar’ı kızdırmaktan çok eğlendirmiş gibiydi.

“Sen nasıl bir asker olmak için doğduysan, ben de tam bir işgüzar olmak için doğmuşum,” dedi özür dilercesine. “Dikenli kabuğunu kaldırmaya çalışırken, ara sıra böyle sinirini bozmayaacağımın garantisini veremem. Ama gel bir anlaşma yapalım. İstedğin zaman bana cevap verme. Ya da beni diledğin kadar azarla. Tabii konu sen olduğunda. Diğer her hususta daima dürüst olmalısın. Ama sana bu ayrıcalığı tanıdığım için de bir daha beni anlaşmamızı bozmakla tehdit etmemelisin.”

Wen ona bakakaldı. “Şimdiye dek sizin gibi bir işverenle karşılaşmadım. Yoksa bir soylu olduğunuz için mi böyle konuşuyorsunuz?”

“On Üçüncü Ev asilzadeleri arasında bile sıradışı bir karakter olduğumu yakında öğrenirsin,” dedi Jasper gülümseyerek. “Ever? Anlaştık mı?”

“Sanırım,” dedi Wen. Aslında biraz rahatlamıştı. Odadan öfkeli adımlarla çıkıp silahlarını almaya ve Talih’e veda etmeye hazırdı. Ama bunu istemiyordu. Karışık bir gruptan kendi savaşçılarını yaratma fikrini çekici bulmaya başlamıştı. Yosun’un neler yapabileceğini görmek, Bryce’ın yeteneklerini keşfetmek istiyordu. Henüz ne Talih’ten ne de Forten Şehri’nden ayrılmaya hazır değildi.

“Güzel,” dedi Jasper Paladar yeniden masasına otururken. “O zaman yarın akşamki raporunda görüşürüz.”

Wen hafifçe eğilip odadan çıktı.

Wen daha koridorda üç adım bile atmamıştı ki Karryn onu yakaladı. “Willa! Ben de seninle konuşmak istiyordum!”

Wen duraksadı. Karryn yine neler yumurtlayacaktı acaba? Genç kız Wen’in malikânede işe girmesine çok sevinmiş, ama güvenliği için alacağı tedbirleri duyunca surat asmıştı. Birinci kural, Karryn’in Wen’e haber vermeden hiçbir program için kimseye söz vermemesi ve eve misafir davet etmemesiydi. Wen daha şimdiden Karryn’in bu kuralı ihlal etme çabasına tanık olmuştu. Genç kız onu pohpohlamak, tehdit etmek ya da bütün gün somurtmak gibi farklı yöntemler deniyordu.

“Herkesin on altı yaşındaki kızlardan neden nefret ettiğini anladın herhalde?” demişti Jasper Paladar bu gösterilerden birine tanık olduğunda. “Elinden geleni yap. İdare et onu.”

“İyi akşamlar, serra,” dedi Wen temkinli bir tavırla.

“Amcam bu gece Coverroe’lara gideceğimi söyledi mi?” diye sordu Karryn rahat bir tavırla.

“Hayır,” dedi Wen. “Bana bir saat müsaade edin. Üzerimi değiştirip yemeğimi yiyeyim. Sonra beraber gideriz. Ya da hiç gidemezsiniz.”

Karryn kaşlarını çatıp yumruklarını sıktı. “Coverroe’lar bizim dostlarımız, Willa. Onlardan bana zarar gelmez.”

“Ben Coverroe’ları tanımıyorum.”

“Lindy Coverroe benim en yakın arkadaşım. Sana ondan defalarca bahsettim. Geçen hafta tanıştınız ya?”

Wen hızla Talih’e gelen konukları gözden geçirdi. Lindy Coverroe durmadan kıkırdayan şu pembe yanaklı sarışın olmalıydı. Wen’in evdeki varlığını pek tuhaf bulmuş gibi bir hali vardı. “Eminim, zararsızdır,” dedi. “Ama evdeki diğer insanlara güvenemeyiz.”

“Annesi Fortunalt Evi’nin en sadık vasallarından biri,” diye bağırdı Karryn. “Ayrıca bir On Üçüncü Ev soylusu.”

“Sizi kaçıran adam da bir devvaserdi,” diye hatırlattı Wen.

Karryn tepinmeye başladı. “Aynı şey değil!”

“Tamamen aynı şey.”

“Hayatımın geri kalanını seninle mi geçireceğim? Beni hep böyle gölge gibi takip mi edeceksin?”

“Ben olmasam bile, başka muhafızlar aynen öyle yapacak. Buna alışsanız iyi edersin.”

Karryn tek ayağı üzerinde döndü. “Anne! Willa, Lindy’ylere gitmemize izin vermiyor!”

Wen sıkıntıyla marleydiyi bekledi. Geldiğinden beri, Serephette Fortunalt’la ancak birkaç kez karşılaşmıştı. Ama hiçbirisi unutulacak gibi değildi. Karryn’in annesi uzun boyu ve azametli duruşuyla hoş bir kadındı. Kumral saçlarının arasında gümüş teller parlıyordu. Jasper Paladar’la bir akrabalığı olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Ama Wen onun delinin teki olduğuna karar vermişti. Çukura kaçan iri gözleri elmacık kemiklerini daha da çıkık gösteriyordu. Bir keskiyle yontulmuş gibi duran yanakları daima solgundu. Dimdik ve büyük bir zarafetle yürüyordu. Mühim davetlerde kraliyet ailesine takdim edilmeye alışık bütün soylular gibi son derece kibardı. Gelgelelim, hep bir şeylerden korkar gibi bir hali vardı. Eli kolu ayrı oynuyor, insanlarla konuşurken etrafa kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Wen onlarca yıl Rayson Fortunalt gibi bir adamla aynı çatı altında yaşamının herkesi biraz delirteceğinden emindi. Ama ona anlayışla yaklaşması, marleydinin saçmalıklarını mazur göreceği anlamına gelmiyordu.

Serephette Fortunalt her zamanki gururlu adımlarıyla onlara yaklaştı. Süslü elbisesinin ağır drapeleri ince, uzun vücudunu sarıyordu. “Komutan Willa?” dedi. “Kızım neler söylüyor? Coverroe’lara elbette gideceğiz. Davetlerini haftalar önce kabul ettik.” Her an gözyaşlarına boğulacak ya da şok edici bir sır verecekmiş gibi, sesinde histerik bir tını gizliydi.

Wen kibar, ama kararlı bir tavırla konuştu. “Serramarraya gidemeyeceğini söylemedim. Ama ona ben eşlik edeceğim.” Soluğu annesinin yanında alan Karryn’e baktı. “Eğer bu geceki davetten daha

önce bahsetseydiniz, vaktinde hazırlanır ve sizi bekletmezdim.”

“Ama hemen çıkmamız gerek,” dedi Serephette Fortunalt telaşla. “Yoksa geç kalacağız.”

“Elimden geldiğince çabuk olurum,” dedi Wen soğuk bir tavırla. Anneyle kızın gizlice bakıştığını görünce ekledi. “Umarım beni atlatmayı düşünmüyorsunuz. Lord Jasper arabacıya benden izin almadan hiçbir yere gitmemesini tembihledi.”

Bununla birlikte, Karryn’in öfkeli haykırışını ve annesinin hayret dolu nidalarını duydu. Sonra ikisi de Jasper’ın başını şişirmek için koridorun aşağısına doğru koşturdu. Wen bunu fırsat bilerek elini yüzünü yıkamak ve temiz bir üniforma giymek için kışlanın yolunu tuttu.

Wen işi kabul ettiği gün Jasper yeni üniformalar ısmarlamıştı. Başka askerler alındıkça devamının da geleceğini söylemişti. Karryn’le annesi terziyle kafa kafaya verip yeni bir üniforma modeli tasarlamaya gönüllü olmuştu. Wen buna karşı çıkmadı. Hâlâ savaşın yaralarını sarmaya çalışan eski askerler geçmişi hatırlatmayacak üniformaları görünce Ev’e hizmet etmeye daha istekli olurdu belki. Gerçi Karryn’le Serephette’in modadansa güvenlikleriyle daha çok ilgilenmesini yeğlerdi ya neyse.

“Yosun? Egges?” diye seslendi kışlaya girdiğinde. Şimdiye dek bütün bina onundu. Ama anlaştığı beş kişiden bu ikisi kışlaya hemen taşınmak için hevesli davranmıştı. “Yemek yediniz umarım?” dedi. “Giyinir giyinmez çıkacağız.”

Egges yüksek arkalıklı iskemlelerden birine oturmuş kılıcını temizliyordu. Wen’in sesini duyar duymaz ayağa kalktı. Eski bir askerdi. Wen onu daha kılıcını ilk salladığında beğenmişti. Üstüne başına dikkat etmeyen, kaba adamdı. Ama çok dikkatliydi. İçten gelen bir dikkatle etrafında olup biten hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Boyu Wen’den uzundu, ama dal gibi incecikti. Kır saçlarını o kadar kısa kestirmişti ki kafa derisi görünüyordu. Bıçak kullanırken alttan yapılan hamlelere son derece hâkimdi. Wen bu becerisinin birden fazla kez hayatını kurtardığını tahmin edebiliyordu.

“Nereye?” diye sordu Egges. Şimdiden Fortunalt üniformasının ceketini üzerine geçirmişti. Kurşuni gri kumaşın göğüs kısmına çaprazlamasına bağlanan siyah kuşak Fortunalt incileriyle bezeliydi.

“Bir soylunun evinde parti var.”

Yosun mutfaktan çıkarken elindeki çöreğin son lokmasını ağzına tıktı. Diğer elindeki peynir ekmeği Wen’e uzattı. “Sen yedin mi?” diye sordu. “Bu bir süre açlığını bastırır.”

Beş dakika içinde ellerini yüzlerini yıkamış ve giyinmiş bir vaziyette yeniden malikânenin yolunu tutmuşlardı. “Atları alacak mıyız?” diye sordu Egges. “Yoksa arabayla mı gidiyoruz?”

“Ev şehrin içinde olduğu için arabayla,” dedi Wen. “Siz ikiniz arkaya. Ben arabacının yanına geçeceğim.”

Karryn’le annesi çoktan arabaya binmişti. Wen buna şaşırmadı. Ama Jasper Paladar’ın onları geçirmeye geleceğini tahmin etmemişti doğrusu. Karanlık basmasına rağmen, Wen adamın gülümsediğini görebiliyordu. Onun görevini bu kadar ciddiye alması Lord Paladar’ı hem eğlendiriyor hem de memnun ediyor gibiydi. Wen’in, Karryn’in şımarıklıklarına pabuç bırakmamasını da takdir ediyordu belli ki.

Arabacı dizginleri eline aldığı anda Jasper, “İyi yolculuklar,” diye seslendi. “İyi eğlenceler.” Arabanın içine bakıp el salladı, ama Wen iki kadının da ona karşılık verdiğini görmedi. Lord Paladar’ın ona el sallayabileceğine ihtimal vermediği için o da istifini bozmadı.

Birkaç kilometre sonra, Wen’in tanıdığı bir mahalleye girdiler. *Ama yok canım*, diye düşündü. Sonra bakır kiremitli, parlak siyah taşlı evi görünce hayretle gülümsedi. Hele meşalelerin aydınlattığı oymalı kakmalı, altın kapıları gördüğünde gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. O böyle görgüsüzlüklerden etkilenecek biri değildi. Paralarını çarçur edip zenginliklerini vurgulamaya çalışan insanlardan hiç hoşlanmazdı. Gerçi bu evin de onun gibileri etkilemek için inşa edilmediği apaçık ortadaydı.

Bir uşak hanımların arabadan inmesine yardım etti. Wen de aşağı atladı. Karryn ona dehşetle baktı. “Bizimle içeri gireceğini söyleme,” diye fısıldadı. “Bunu bana yapamazsın!”

“Serra, evde serbestçe gezebilmeliyim,” dedi Wen ciddi bir sesle. Amalie bir yaz ülkenin bütün soylu Ev’lerini ziyaret etmişti. Justin, Tayse, Hammond ve Coeval gittiği bütün balolarda ona eşlik etmiş ve marlordların hiçbirisi bundan şikâyet etmeye cesaret edememişti. Bir serramarra bir prenses kadar değerli olmayabilirdi. Ama güvenliği önemliydi. “Sizinle içeri gelip etrafa bakınacağım. Odaların konumlarını saptayıp muhafızlarımı ona göre yerleştireceğim. İçeriden gelebilecek tehlikeler de dışarıdan gelebilecekler kadar önemli.”

Serephette Fortunalt her zamanki azametli yürüyüşüyle yanlarına geldi. “Komutan Willa,” dedi. “Bu bir On Üçüncü Ev balosu. Elbette bazı nahoş olaylar yaşanacak. Ama biz yine de kibarlığımızdan ödün vermemeliyiz.”

Karryn, Wen’e son kez ateş püsküren gözlerle baktıktan sonra annesinin peşinden içeri girdi. Egges ve Yosun arabadan inmişti. Eve giren konukları izliyorlardı. Wen onlardan neler beklediğini çabucak anlattı.

“Marleydi biraz tuhaf bir kadın,” dedi Egges.

“Ama onu hayatın pahasına koruyacak ve öz annen gibi seveceksin,” dedi Wen.

Egges usulca gülümsedi. “Ya da ondan daha çok.”

Sonraki üç saati, birlikte ya da yalnız evi ve bahçeyi dolaşarak geçirdiler. Binanın güvenlik açısından zayıf yönlerini saptayıp bir tehlike durumunda kullanabilecekleri kaçış rotalarını belirlediler. Wen’in içeriyi şöyle bir dolaşması yetmişti. Kötü niyetli biri eğer biraz da becerikliyse eve kolayca sızabilirdi. Wen gecenin geri kalanında kendini oraya mutfaktan, yan bahçeden ya da verandadan girerken hayal etti. Egges’in aklı da aynı şekilde çalışıyordu. Büyük bir ağacın gölgesinde on dakika kadar dikile-

rek binaya çatıdan mı, yoksa ikinci kat pencerelerinden birinden mi daha kolay girileceğini tartıştılar. Yosun bir ara mutfağa gidip aşçıları ayarttı ve elinde et ve hamur işi dolu tabaklarla yanlarına döndü. Belki güvenliği sağlamayla ilgisi yoktu, ama Wen bunun da kesinlikle faydalı bir beceri olduğuna karar verdi.

Aksi halde sıkıcı geçebilecek bir akşam evin belirli aralıklarla devriye gezen muhafızlarıyla şenlendi. Egges malikâneye gelişlerinden on beş dakika sonra, Coverroe'ların on dört tane adamı olduğunu ve hepsinin de silah tutabilen tiplere benzediğini rapor etti. Wen bunu zaten biliyordu, ama Egges'in da onları sayma zahmetine girmesi hoşuna gitmişti. Sonrasında hoşbeş etme imkânı buldular. Hepsi de cana yakın adamlardı. Serramarranın muhafızlarına birkaç el kâğıt oynamayı bile teklif ettiler.

“Bahçe kapısını görebileceğimiz bir yere oturursak, ben varım,” dedi Wen. Egges'la Yosun da başlarını salladı. Birlikte kâğıt oynayıp zar attılar. Sonunda kimse bir şey kazanmadı, ama vakit daha çabuk geçti.

Sonunda evin kapısı hareketlendi. Uşaklar geceyi tamamlayan soyluların arabacılarına işaret etti. Karryn'le Serephette evden en son ayrılanlar arasındaydı. Karryn on dakika kadar da kapıda dikilip Lindy Coverroe'yla bir şeyler fısıldaştı. Nihayet onu bekleyen annesinin yanına döndü.

“Hele şükür,” diye mırıldandı Wen arabacıya. “Gidelim.”

Wen tecrübeli bir asker olarak tabii ki rahatlamaması gerektiğini biliyordu. Birçok pusu gecenin ilerleyen saatlerinde kurulurdu. Dolayısıyla hiç durmadan ıssız sokakları izlemeye devam etti. Arabanın arkasından gelen bir sesle döndü. Egges çoktan elini kılıcına atmış, sesin kaynağını anlamaya çalışıyordu. Wen'e bakıp başını iki yana salladı. Bir sorun yoktu.

Kimse kaçırılmadan ya da soyulmadan, Talih'e sağ salim vardılar. Wen gecenin böyle bitmesinden memnundu. Bundan sonraki gece gezmelerinin de böyle sorunsuz geçmesini ümit etti.

10. BÖLÜM

Sabah Wen kuzeydeki nakliye şirketine bir mektup yazdı. Orson'ın teklif ettiği işle ilgileneceğini düşünüyordu. Ama bu hemen evet diyeceği anlamına gelmiyordu. Wen, Orson'ı doğru anladıysa eski askerin Rayson Fortunalt'tan hoşlanmadığını biliyordu. Bu sebeple marlordun kızına hizmet etmeye sıcak bakmayabilirdi. Öte yandan soyluların evinde muhafızlık yapmak kolay kolay geri çevrilmeyecek kadar saygın bir işti.

Wen gün bitmeden on kişiyi daha işe aldı. Hepsi de erkekti. Onlar dışında bir on kişiye de ertesi sabah son kararını öğrenmeleri için eve gelmelerini tembihledi. Ginny'ye kışlada rastlayınca şaşırdı. Mutfak ve yemek odası olarak kullanılan geniş alanda koşturup duruyordu.

“Yoksa bizim aşçımız mı olacaksın?” diye sordu Wen sırtarak. “Daha talihsiz bir görev düşünemiyorum.”

Kaşlarını çatmasına rağmen Ginny'nin dudaklarında muzip bir gülümseme oynadı. “Baş aşçıyla geçen hafta birkaç kez atıştık. Kışlada dilimi tutmama gerek olmadığını söyleyip beni buraya yolladı. Ama muhafızlara yemek pişirmek hoşuma gidecek. Siz, evdekiler gibi her şeye bir kulp takmazsınız.”

“Önümüze ne koyarsan yeriz,” dedi Egges.

“Her ne pişiriyorsan güzel kokuyor,” dedi Wen, Egges'in yanına oturduğunda. “Aşçının kardeşinle arası nasıl? Ona da kızıyor mu?”

Ginny gözlerini devirdi. “Dalga mı geçiyorsun? Bryce herkesin gönlünü kazanmasını iyi bilir. Aşçı daha şimdiden ona kura-biye pişirip *Aman kendini fazla yorma, evladım*, diyor.”

Egges, Wen’e göz atıp omzunu ovuşturdu. “Ufaklıktan biraz ders alsam fena olmaz,” dedi herkesi güldürerek. Wen bugün onlara epey yüklenmişti. Yeni adaylarla dövüşme görevini Egges’la Yosun üstlenmişti. Sabahtan beri durmadan kılıç sallıyorlardı.

“Şimdiden sızlanmaya mı başladın?” diye hesap sordu Wen. “Ekip tamamlandığında, antrenmanlara başlayacağız. Bunlar daha tatil günleriniz sayılır.”

Wen yemekten sonra Paladar’la günlük görüşmesini yapmak için dışarı çıktı. Ama malikâneye gitmeden önce bahçenin etrafında turladı. Bunu Tayse’den öğrenmişti. O her gece bir ya da eğer yor-gun değilse birkaç kere Ghosenhall’daki sarayın bahçesini dolaşırdı. Wen bu kadar az uykuyla nasıl yetindiğini düşünüp dururdu.

Ama Tayse sıradışı biriydi zaten. Normal insan davranışlarını ondan beklemek yanlış olurdu.

Yine onları düşünmeye başlamıştı işte. Tayse’yi. Justin’i. Kendine kızarak başını iki yana salladı ve eve yöneldi.

Lord Paladar çalışma odasında değildi. Bir uşak onu birinci katta ve evin arka tarafında bulunan kütüphaneye götürdü. Wen içeri girdiğinde tavandan yere kadar uzanan kitap dolu raflara şaşkınlıkla baktı. Yerde de kitap yığınları vardı. Wen tabii ki, kitaplardan ziyade bir yabancının burada kolayca saklanabileceğini düşünüyordu. Şöminenin önündeki şu dev gibi oturma grubunun ya da odanın karşısındaki sedirlerden birinin arkasında. Neyse ki koltukların bacakları kısacıktı. Altlarına kimse giremezdi. Wen çaktırmadan perdelerin arkasına göz attı.

Jasper Paladar şöminenin önündeki kanepeden onu izliyordu. “Girdiğin her odayı inceler misin?” diye sordu. “Bütün eşyaları ezberlemeye çalışır gibisin.”

Wen omzunu silkti. “Herkes yeni bir ortama girdiğinde etrafa bakmaz mı?”

“Elbette. Ama senin kadar dikkatli olduklarını sanmıyorum.”

Başkaları dikkatsizlikten ölebilirdi. Ama Wen asla. Konuyu değiştirdi. “Ne çok kitabınız var.”

Jasper Paladar yüzünü buruşturdu. “Raflardakiler benim değil.”

Wen yerdekileri işaret etti. “Ya bunlar sizin mi?”

“Evet. Bazılarını buraya gelirken getirdim. Bazılarını da sonradan sipariş ettim.”

Wen kitaplıklara göz attı. “Yeni kitaplara ihtiyaç var gibi görünmüyor.”

“Onları çoğu gösteriş amaçlı ve safsatalarla dolu kitaplar. Rayson Fortunalt da, babası da entelektüel kimseler sayılmazdı. Şunları şöminede yaksalar kılım kıpırdamaz. Üstelik ben bir kitabı yakmanın günah olduğuna inananlardanım.”

“Bir görevde bir kitabın sayfalarını çıra olarak kullanmıştık,” dedi Wen.

Lord Paladar suratını buruşturdu. Sonra güldü. “Umarım önce onu okumuşsunuzdur.”

“Hatırlamıyorum.”

“Okuma yazman var mı?”

“Elbette!”

“Ama zevk için okumak sana göre değil.”

“Okulda okumayı hiç sevmezdim,” dedi Wen.

Odaya girdiğinden beri kapıya yakın bir noktada dikiliyordu. Bu konuşmanın ne kadar süreceğinden emin olamıyordu. Lord Paladar gelip karşısına oturmasını işaret etti. Aralarındaki sehpa da oymalı bir kutu duruyordu. Islak ilkbahar havasında geçen bir günden sonra, şöminenin sıcağı Wen’in hoşuna gitmişti doğrusu.

“Mohre’nin *Savaş Teorileri*’ni ya da Nocklyn’in *On İki Savaş*’ını okumadığını söyleme,” dedi Jasper. “Evet, Roth Nocklyn şimdiki marleydinin atalarından biriydi.”

“Okumadım,” dedi Wen.

Lord Paladar arkasına yaslanıp parmaklarını kenetledi. “Mut-

laka severdin. Hep savaşlardan bahsediyorlar.”

“Kesin savaşmayı sıkıcı bir şeymiş gibi gösteriyorlardır.”

“Haklı olabilirsin. Ama macera romanları öyle değil. Kahramanların çoğu babalarının çiftliğinden kaçıp türlü serüvenlere atılan delikanlılar oluyor. Onlardan birini bile okumadın mı?”

“Hayır,” dedi Wen. “Ama savaş kitaplarından daha eğlenceli olmalılar.”

“Sana bir tane yollarım,” diye söz verdi Jasper Paladar.

“Onu okumamı mı bekliyorsunuz? Anlaşmamızda bu da yoktu,” Wen gülüyordu, ama bir bakıma ciddiye.

Lord Paladar avuçlarını birbirine dayayıp işaretparmaklarını çenesine vurdu. “O halde bütün fikir ve düşüncelerini tecrübelerine dayanarak oluşturuyorsun,” dedi. “Bu nasıl mümkün olur?”

Wen şaşırmıştı. “Siz fikirlerinizin bazılarını kitaplardan mı ediniyorsunuz? Belirli bir şekilde düşünmenize ve belirli bir tarzda hareket etmenize neden olan fikirleri?”

“Beni ben yapan, Stolker’ın *Derin Düşünceler*’idir,” dedi Lord Paladar. Bunu o kadar ciddi bir tavırla söylemişti ki Wen şaka yaptığından şüphelendi. “Otuzlarımda okuduğum Hamton’ın *Bir Kır Evinden Notlar*’ı ise karakterimi büyük ölçüde şekillendirdi. Oturup bu iki kitabı okusan, ruhumun derinliklerini daha iyi anlayabilirdin.”

Wen ona bakmakla yetindi.

Lord Paladar hafifçe gülümsedi. “Kabalık etmekten çekinmene gerek yok. Gillengaria’daki tek kitap kurdu ben değilim. Ama okumaya çoğu insandan daha düşkün olduğumu biliyorum. Pek az kişi benim kadar çok kitap okur. Ama senin kadar az okuyanına da hiç rastlamadım doğrusu.”

“Ben de kılıç kullanabiliyorum,” dedi Wen. “Siz de dövüşmeyi bilmiyorsunuz.” Bunun üzerine Lord Paladar bir kahkaha attı.

“Haklısın,” dedi. “Hepimiz kendimize göre becerilerle doğuyoruz. Herkes aynı şeyleri yapabilseydi, dünya sıkıcı bir yer olurdu. Yeteneklerine saygım sonsuz, Willa.”

“Ben de sizinkilere saygı duyuyorum. Böyle... çok okumanıza.”

Lord Paladar hâlâ gülüyordu. “Aynı zamanda bir yazarım,” dedi. “İki biyografi ve Kral Tamor zamanında denizasırtı ticaretin neden gelişemediğine dair bir araştırma kâleme aldım.”

Wen yine yorumsuz kaldı.

“Korkma,” dedi Lord Paladar. “Senden onları okumanı isteyecek değilim.”

“Oh, rahatladım,” diye mırıldandı Wen. “Yoksa beni işten kovun daha iyi.”

“Karryn’in hamisi olmadan önceki hayatımın nasıl geçtiğini öğren diye anlatıyorum.”

Wen aslında onu az çok merak ediyordu. Lord Paladar hazır bu konuyu açmışken dayanamayıp sordu. “Talih’e taşınmadan önce nerede yaşıyordunuz?”

“Fortunalt’ın güneybatı ucunda bir evim var. Talih’le kıyaslanamayacak kadar küçük. Ama orayı severim.” Sesi sertleşti. “Savaşta Rayson’ın parayla tuttuğu Arberharstlı askerler yağmaladığı için biraz tadilat gerekiyor. Ama bir gün eski huzurlu günlerine kavuşacağını düşünüyorum.”

“Karryn’in yanına gelirken ailenizi arkada mı bıraktınız?” Kibarca, *karınız nerede*, diye sormak istemişti. Jasper Paladar yakışıklı bir adamdı. On Üçüncü Ev hanımlarından biri onu yıllar önce kapmıştı şüphesiz.

“Bir kızım var,” dedi Lord Paladar. “Evli ve Rappengrass’ta oturuyor. Eşim beş yıl önce vefat etti.”

“Üzüldüm.”

“Ben de. Çok hoş ve enteresan bir kadındı. Tanısan mutlaka severdin. Yerinde oturamazdı, ama eli kılıç da tutmazdı.”

Wen gülümsedi. “Kitaplarınızı okudu mu?”

“Okumak ne kelime! Onlar için yaptığım araştırmalara bile yardım etti. Ticaret anlaşmalarıyla ilgili kitabımda ona teşekkür ettim.”

Jasper Paladar'ın tarif ettiği, Wen'i anlayamadığı ve kendini içinde hayal edemediği bir dünyaydı. Rahat etmeyeceği ve etmek istemeyeceği bir dünya. "Ya kızınız?" diye sordu. "O da yazıyor mu? Ya da okuyor mu?"

Lord Paladar başını salladı. "İkisini de yapıyor. Ayrıca Rappen Malikânesi'ne yakın küçük ve özel bir akademide edebiyat dersi veriyor." İç çekti. "Onu özlüyorum. Belki bir ara onu Forten Şehri'ne davet ederim. Ben de onu görmeye gidebilirdim, ama Karryn'i yalnız bırakmak istemiyorum. Benimle gelmesini rica etsem, Rappengrass'taki küçük şehirlerin pek ilgisini çekeceğini sanmıyorum."

Wen sırtıttı. "Kim bilir? Belki Karryn'e değişiklik olur. Gitmeye karar vererseniz bana önceden bildirin, lütfen."

"Ekibini kurdun mu?"

Wen gelişmeleri anlattı. Lord Paladar onu dikkatle dinledi. Wen ona bahsettiği bütün isimleri hatırlamasına şaşırıp kaldı. Konuşması bittiğinde gitmeye hazırlandı. Ama Jasper Paladar onu bir kez daha şaşırtmayı başardı.

"*Cruxanno* oynar mısın?" diye sordu.

Wen'in gözleri sehpadaki oymalı kutuya kaydı. "Evet, ama iyi değilim."

Jasper hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Tüh. Ben de askerler boş vakitlerinde kışlada strateji oyunları oynar sanırdım."

Wen sırtıttı. "Daha çok iskambil oynar ya da zar atarlar. Kafalarını fazla yormamak için. Hep tetikte olmaları gerektiğinden dikkatleri dağılsın istemezler." Kutuyu işaret etti. "Hem şunlar eyer çantasında taşımak için hiç pratik değil."

"Bir iki tur oynasak?"

Wen şaşırdı. "Olur. Ama dediğim gibi, iyi değilim. Benimle oynamak size zevk vermeyebilir."

Lord Paladar kenarları katlı kutuyu açınca ortaya geniş bir oyun tahtası çıktı. Yüzeyi epey aşınmıştı. Taşların durduğu mor, kadife keseyi Wen'e fırlattı.

"Taşları dizmeyi biliyorsun değil mi? Ben kâğıtları dağıtayım."

Wen kılıçları, kalkanları, kaleleri, atları, taşları ve piyonları dizdi. Gerçekten de güzel bir oyun setiydi. Taşlardan bazıları gümüş, bazıları altındı ve üzerlerinde değerli taşlar vardı. Wen'in şimdiye kadar gördüğü tahta ve kalay-kurşun karışımı setlere hiç benzemiyordu.

"Sabaha kadar oynayıp bitiremeyebiliriz," dedi. "Bir ay süren *cruxanno* maçları gördüm."

"Birkaç saat oynar, tahtayı olduğu gibi bırakırız. İki arkadaşımın oyunlarından biri bir yıl sürmüş. Hâlâ onu konuşurlar."

Wen içinden o iki adamın Gillengaria'nın en sıkıcı tipleri olduğunu düşündü. Gerçek silahlarla talim yapmak varken, kim bir savaş oyunuyla o kadar vakit harcardı?

"Bizimki o kadar uzun sürmesin," dedi. "Burada bir yıl kalmayacağım."

Jasper Paladar elini uzattığında Wen ona zarları verdi. "Bizimki sen gitmeden çok önce biter," dedi Jasper.

Birkaç dakika sessiz kalarak bütün dikkatlerini oyuna verdiler. Wen bir savaş oyununda savaştan hiç anlamayan bir adama yenilmeyi kendine yediremeyeceğini düşündü. Dolayısıyla taşlarını dizerken her zamankinden daha özenli davrandı.

"Şuradaki koruluk benim," dedi Jasper Paladar.

"Koruyu size bırakıyorum, ama güneydeki dağları istiyorum," diye karşılık verdi Wen.

İki saate yakın oynadılar. Wen umduğundan daha çok eğleniyordu. *Cruxanno*'nun en başı seyirciler için oldukça sıkıcıydı, çünkü rakipler çoğunlukla hamle yapmaz ve kafalarında bir strateji belirlerdi. Wen, Jasper Paladar'ın ilk birkaç düzine hamlesini büyük bir dikkatle hesapladığını fark etti. O ise daha çok saldırı başladığındaki gelişmelere göre hareket ediyordu.

"Saldırmaktansa savunma hattını güçlü tutmaya dikkat ediyorsun," dedi Lord Paladar uzun bir sessizlikten sonra. "Zorlu bir rakipsin. Zayıf yanlarını göstermiyorsun. Ama seni kalenden dışarı çekebilirim..."

“Beni yenmek istiyorsanız, neden taktiğimi anladığınızı belli ediyorsunuz?” diye sordu Wen bıkkınlıkla.

Jasper Paladar şaşkınlıkla başını kaldırdı. Sonra yüzüne şaşılacak kadar sevimli bir gülümseme yayıldı. “Demek ben bu oyunu bundan kaybediyorum!” Arkasına yaslandı. “Bence artık bırakalım ve yarınki hamlelerimizi düşünelim.”

Wen oyun tahtasına şüpheyle baktı. “Taşları kimse yerlerinden oynatmaz umarım. Buraya kadar geldim. Her şeye sil baştan başlamak istemem.”

“Kâhyaya tembihlerim,” dedi Lord Paladar. Uzun bacaklarını öne uzattı. “Söylediğinden daha iyi oynamana sevindim.”

Wen güldü. “Neden? Ne fark eder ki?”

“İki haftaya bir konuğum gelecek. Bu oyunda çok iddialı. Onu yenebileceğimi sanmıyorum. Ama en azından biraz zorlamak istiyorum. Seninle alıştırmaya yaparsak, karşısına daha güçlü çıkarım.”

Wen onu sessizce süzdü. Jasper Paladar ince, yorgun yüzü ve yumuşacık elleriyle kimsenin gözünü korkutabilecek biri değildi. “Dediğiniz kadar ustaysa sizden korkacağını sanmam,” diye mırıldandı.

Lord Paladar güldü. “En azından, onu biraz huzursuz etmek niyetindeyim.”

“Konuğunuz kim?” diye sordu Wen.

“Zellin Banlish.” Wen ona merakla bakınca “Serlord Zellin,” diye ekledi. “Karryn’i kaçıran gencin babası.”

Wen bu sözler üzerine ayağa fırladı. “Serlordu oyun oynamak için buraya mı davet ettiniz? Günlerdir devvaserin yaptığı yanına kar mı kalacak diye düşünüp duruyorum. Onu evini başına yıkmakla tehdit edeceğiniz yerde çaya çağırdığınıza inanamıyorum!”

Jasper Paladar elini kanepenin koluna koydu. “Şiddete şiddetle karşılık vermek her zaman en doğru çözüm değil,” dedi. “Bazen insan bunu çok istese de, sonuçları yıkıcı olabilir.”

“Biri bana vurursa, ben de ona vururum,” dedi Wen öfkeyle.

“İnsanlara vuran biri suratının ortasına bir tane yumruk yemeyi hak eder.”

“Tover’ın Karryn’i kaçırdığını kanıtlayamam.”

“Karryn’in sözlerinin bir değeri yok mu?”

“Elbette var, ama Tover’ı suçüstü yakalamadım. Bir görgü tanığı da yok. Tover, Karryn’in onunla kendi isteğiyle kaçtığını söyleyecek. Ya da ona muhafızları olmadan Fortunalt’ta bir başına rastladığını ve korumasına aldığını iddia edebilir.”

“*Ben* Karryn’i onunla gördüm. Zorla alıkoyulduğu o kadar belliydi ki.”

“Ama serlord Zellin oğlunun sözüne karşılık, adı sanı belli olmayan bir askerin anlattıklarına rağbet etmez.”

Wen yumruklarını sıktı. Ne hallere düşmüştü! Bir zamanlar kral bile ağzından çıkan her kelimeye inanırdı.

“Oğlunun büyük bir hakaret ettiğini ve gelecekte bu tür davranışlara müsamaha göstermeyeceğimi ona kendi yöntemlerimle anlatacağım,” dedi Jasper. “Serlord gerektiğinde acımasız olabileceğimi anlayacak ve oğlunu uyaracak.”

“Bir oyunla hepsini nasıl başaracaksınız hiç anlamadım.”

Jasper gülümsedi. “Oyun oynarken konuşmayacağız diye bir kaide yok.” Etrafına bakındı. “Ortamin da etkisi olacak. Burası benim küçük çalışma odamdan daha ürkütücü.”

“Kapıya iki muhafız dakin,” diye önerdi Wen. “Hem serlordun sinirlerine hâkim olamayıp sizi boğmaya kalkışmamasını garantilersiniz. Hem de iyi korunduğunuzu görür.”

Jasper başını salladı. “Sen ve seçtiğin biri kapıda nöbet tutabilirsiniz.”

“İnsanlar beni ilk başta korkutucu bulmayabilir.”

“Evet, ama beni gerçekten boğmaya çalışırsa, yanımda olmanı yeğlerim.”

Wen sıırttı. “Şiddete karşılık stratejik davranmaya ne oldu?”

Jasper başını yana eğdi. “Sen askersin. Çoğunlukla hangisinin galip geldiğini sen söyle.”

“Duruma göre değişir.”

“Bununla neyi kastediyorsun?”

“Arazi koşulları, siperler, asker sayısı, komutanların becerileri... şans faktörü de var tabii.”

“Tüm şartlar lehine gelişirse, küçük bir ordu daha büyük bir orduyu yenebilir mi?”

“Tabii,” dedi Wen. “Ama şansım varsa, büyük bir orduda hizmet etmeyi yeğlerim.”

Jasper oyun tahtasını gösterdi. “Burada eşit şartlarda başlıyoruz. Belirleyici faktörler strateji ve yetenekler oluyor. Güç denkleme girmiyor bile.”

“Güç daima denkleme dahil olur,” dedi Wen. Artık gülmüyordu. “Elimi bir savuruşumla oyun tahtasını ve üzerindekileri yere fırlatabilirim. Kaba kuvvet daima kazanır.”

“Ama bu oyunda ona yer yok!”

“Beni yenmenizi engelleyecekse neden olmasın?”

“Ya şeref?”

“Bir *cruxanno* oyununda mı?” diye sordu Wen alayla.

“Genel konuşuyorum. Savaşta bile başvurmayacağın taktikler vardır muhakkak?”

“Savaşlarda insanlar ölür,” dedi Wen haşin bir ifadeyle. “Savaşmanın onurlu bir yanı yok.”

Jasper Paladar gözlerini kıstı. “Bana dairesel mantık yürütüyorsun gibi geliyor.”

Wen ellerini yana açtı. “Bir adamı sırtından bıçaklar mıyım? Hayır. Silahsız birine zarar verir miyim? Ancak çıplak elleriyle bana bir tehdit oluşturuyorsa. Sorumluluğumdaki birini korumak için çizgimin dışına çıkar mıyım? Tehdidin büyüklüğüne bağlı. Kavgaları ben başlatmam ve bunu onurlu bir davranış olarak görürüm. Ama saldırı altındaysam, acımasızca karşılık veririm. Ve bazen bu karşılık sizi dehşete dışırebilir.”

“Bu bana söylediğin en dürüşte şey olabilir,” dedi Jasper usulca.

Neden kabuğunu kaldırmaya çalışıyordu? Neden hislerine ve düşüncelerine bu kadar değer veriyordu? Sonuçta Wen işini layıkıyla yapıyordu. Bundan ötesi onu neden ilgilendiriyordu? “Kâhyanız ya da uşağınızla da aranızda bu tür konuşmalar geçiyor mu?” diye sordu. “Onların da kişiliklerinin karanlık yönlerini ortaya çıkarmaya çalışıyor musunuz?”

“Şimdilik hayır,” dedi Jasper neşeyle. “Onların anlatacağı hiçbir şeyin senin gözlemlerin kadar renkli olacağını sanmıyorum.”

Wen Jasper’ın onu göndermesini bekliyordu. Ama dayanamayıp ayağa kalktı. “Askerlerle daha çok sohbet ederseniz, hepsinin benim gibi konuştuğunu görürsünüz. Sandığınız kadar sıradışı biri değilim.”

“Sahi mi?” diye seslendi Jasper arkasından. “Hepsi senin kadar ilginçse, bütün muhafızlarımı yakından tanımaya vakit ayırmalıyım. İyi geceler, Willa. Yarın görüşürüz.”

11. BÖLÜM

Sonraki birkaç gün içinde yeni muhafızların eğitimi başladı. Wen akşamları Lord Paladar'la *cruxanno* oynamaya devam ediyordu. Jasper Paladar'ın centilmenlik edip ona yenilmek gibi bir niyeti olmadığı ortaya çıkmıştı. Wen de daha oyunun ilk başında sırf işvereni olduğu için ona merhametli davranmamaya karar vermişti. İki rakip birliklerini temkinli hamlelerle ilerletirken birbirlerinin güçlü ve zayıf yanlarını tartıyordu. Oyun yavaş ilerlemesine rağmen, ikisi de halinden memnundu.

Bir daha Wen'in savaş hakkındaki görüşlerinden bahsetmemişlerdi. Wen bunun için tanrılara şükreliyordu.

Oyun başladıktan üç gün sonra Wen, Orson'ın şehre geldiği haberini aldı. Onu limandaki bir meyhanede bekliyordu. Wen öğleden sonraki talime nezaret etmesi için Eggles'ı görevlendirdi ve Orson'la rıhtımda buluştu. Orson en iyi meyhanelerden birini seçmişti ve bu saatte bomboştu. Arkaya oturup bira söylediler.

“Son görüştüğümüzden beri epey yol kat etmişsin,” dedi Orson.

“Sadece geçici bir iş. En azından benim için.”

Orson oturduğu yerde kaykılırken bile elini kılıcının yakınından hiç ayırmıyordu. Tıpkı Wen gibi. Wen, Jasper Paladar'la yaptığı uzun sohbetlerden sonra, kafasını karıştırmayan biriyle vakit geçirmekten memnundu. “İş nedir?” diye sordu Orson tembelce.

“Bana uygun olduğuna nasıl karar verdin?”

Wen gözlerini ona dikti. “Eski marlordu pek umursadığını sanmıyorum,” dedi.

Orson başını salladı. “Az bile söyledin.”

“Kızı on altı yaşında. Vakti gelince marleydi olacak. Karryn... Wen başını iki yana salladı. “Nasıl desem? Biraz sağ solu belli olmayan bir kız. Bir bakıyorsun dünya tatlısı. Sonra istediği olmayınca keçi gibi inatçı. Bazen de aptallığı tutuyor. Ama ondan hoşlanmadığımı söyleyemem. Babası gibi şiddet yanlısı biri değil. Hele krala asla isyan etmez. Daha doğrusu, kraliçeye.”

“Bunları neden anlatıyorsun?”

“Fortunalt savaşın yaralarını hâlâ saramamış,” dedi Wen. “Yollarda çeteler kol geziyor. Serramarra birkaç hafta önce kaçırıldı. Şans eseri kurtuldu.” Şimdi o şansın ayrıntılarına girmeye gerek yoktu. “Marlord savaşta ölünce Talih’te bir avuç asker kalmış. Onlar da Karryn’i koruyamamış. Hamisi beni bir muhafız alayı kurmam için işe aldı. Yirmi, yirmi dört kişi bu işi hakkıyla yapar diye düşündüm.”

Orson onu ilgiyle süzdü. “Gerçekten iyi olmak zorundalar.”

Wen başını salladı. “İyi eğitilmiş, disiplinli ve Ev’e sonuna kadar sadık olmaları şart. Haydutlarla isyancı lordların gözünü korkutmak için bu kadar kişi yeter.”

“Doğru. Kraliçenin bile elli tane gezgini var.”

Kırk dokuz. Ya da Wen öyle duymuştu. “Şimdiden yirmi kişi buldum,” dedi. “Hepsi de bu işin altından kalkabilecek tipler. Ama bana yardım edecek biri lazım.”

“Onları eğitmemi mi istiyorsun?”

“Komutan yardımcısı olup ben gittikten sonra komutanlığa terfi edersin diye düşündüm.”

Orson ne şaşırdı ne de başka bir tepki gösterdi. Wen’i uzun zaman önce tartmıştı. Sahte mütevazılık söylemlerinde de bulunmadı. Sırt sırta savaşmışlardı. Birbirlerini az çok tanıyorlardı. “Ömür boyu sürececek bir sorumluluktan söz ediyorsun.”

“Neden olmasın? Büyük lordların çoğu güvenecekleri birini buluyor ve onunla sonuna kadar gidiyor.”

Orson bardağının kenarındaki bir lekeyi tırnağıyla kazıdı. “Sana söyledim,” dedi. “Fortunalt Evi’ne karşı bir sevgim yok. Sevmediğim bir adamın kızına tarafsız bakamayacağımdan endişe ediyorum.”

“Karryn’in, babasından nefret ettiğini bilmek içini rahatlatır belki.”

“Belki,” dedi Orson. “Ama on altı yaşındaki bir kızın daha birkaç sene bir muhafız alayına emredemeyeceği ortada. Hamisi nasıl biri?”

Jasper Paladar’ı nasıl tarif edebilirdi ki? “Hayatımda tanıdığım en tuhaf insanlardan,” dedi Wen. “Ama ondan hoşlandım. Çok zeki bir adam. Çok okuyor. Durmadan düşünüyor. Silahlardan anlamıyor. Bir asker olmanın ne demek olduğunu biliyor-muş gibi davranmaya kalkışmıyor. Ama bana saygı duyuyor. Ben de ona duyuyorum.”

Orson kaşlarını kaldırdı. “Cömert mi bari?”

Wen sırtıttı. “Kastettiğin buysa, hizmetinin karşılığını fazlasıyla veriyor.”

“Sen ne kadar kalacaksın?”

“Bir ay için söz verdim. O altı ay kalmamı istedi. Orta yolda buluşuruz diye düşünüyorum.”

“Sana itaatsizlik edebileceğimden çekinmiyor musun? Madem senden sonra komutan olacağım, neden şimdiden onlara otoritemi kabul ettirmiyorum?”

Wen ona bakmakla yetindi. Az sonra, Orson’ın bakışları yumuşadı ve kahverengi gözleri birer çizgi halini aldı. “Hayır, bunu yapmayacağımı biliyorsun. İnsanlar hakkında yanılmıyorsun.”

“En azından bir konuda yanılmadığımı umuyorum. Bir kadından emir almaktan gocunmayacağını düşünüyorum.”

Orson omzunu silkti. “Saygımı hak eden herkesten emir alabilirim.”

“Bir kadınla silah arkadaşı olmaktan da çekinmezsin umarım? Şimdiden iki kadını işe aldım. Bulursam başkalarını da almayı planlıyorum.”

Orson sıırttı. “Kendine müttefik mi arıyorsun?”

Orson yanında oturuyor olsaydı, Wen ona bir tane patlatırdı. “Ekibe farklı güçler katabilecek insanlar arıyorum.”

“Eli kılıç tutan ve mantıklı davranan kimseyle derdim olmaz.”

“Ya mistikler?”

Orson arkasına yaslanıp gözlerini Wen’in yüzünde dolaştırdı. “Sen mistik değilsin,” dedi sonra. “Yoksa serramarra mı?”

“Hayır. Ama evde birkaç tane var. Biri de muhafız alayında. Bu konuda bir rahatsızlığın varsa hemen söyle ve bu konuşmayı unutalım.”

Orson çenesini kaşıdı. Birkaç günlük sakalı her zamanki uçarı havasını tamamlıyordu. Wen’e hâlâ Justin’i hatırlatıyordu, ama Orson ondan daha başına buyruktu galiba. “Coravann’dan küçük bir birlikle ayrıldım,” dedi. “Askerlerden biri şekil değiştirebiliyordu. Öyle müthiş bir yeteneği yoktu, ama kendini bir başkasına benzetebiliyordu. Bir akşam adamlardan biri sarhoş olup kavga çıkardığı için karakola düştü. Neden bilmiyorum, ama onu asabileceklerinden endişe ettiler. Şekil değiştirici yargıcın görünümüne bürünüp karakola gitti. Nöbetçi askerleri azarlayıp adamı serbest bıraktırdı. Sonra oradan dörtmala kaçtık. O günden sonra mistikleri sevmeye başladım.”

“Asılmayı bekleyen sarhoş sen miydin yoksa?”

Orson güldü. “Hayır, ama olabilirdim. Çok gençtim ve şimdiki gibi akıllı değildim.”

“Teklifimi kabul edecek kadar akıllı mısın peki? Bir daha orada burada sürtmek zorunda kalmayacaksın.”

“Bunu senin gibi poposunun üzerinde oturamayan birinden duymak enteresan.”

“Şu anda senden bahsediyoruz.”

“Önce evi göreyim,” dedi Orson. “Serramarra ve hamisiyle

tanışayım.” Wen’e dik dik baktı. “Emrime girecek adamları da görmeliyim tabii. Bakalım yeterince iyiler mi?”

Wen Orson’ın ona takıldığının farkındaydı. Tepki vermeye tenezzül etmedi. “Böyle bir işi iyice araştırmadan kabul etseydin, çok çaresiz olduğunu düşünürlerdi zaten,” dedi. “Gel, Ev’e gidelim.”

Orson ilk bir saatinde Talih’in talim alanında yeni muhafızları izledi. Hepsiyle tek tek tanıştı. Wen grubun içindeki eski askerlerin onu bakışlarıyla tarttığını görebiliyordu. Ama tahminlerinde yanılmamıştı. Orson’ı çabucak kabullendiler. Özellikle de çitin üzerinden atlayıp Eggles’la birkaç hamleyi çalışması ona puan kazandırdı.

Bryce da onları izlemeye gelmişti. Wen ona Orson hakkındaki fikrini sordu. “Sanırım ondan hoşlandım,” dedi çocuk. “Kallacak mı?”

“Umarım.”

Orson’ı serramarra ve ailesiyle tanıştırmak daha tuhaf olacaktı tabii. Neyse ki Jasper Paladar’ın ortamı yumuşatacağına güveniyordu. Orson tıraş olup üstüne başına elinden geldiğince çekidüzen verdikten sonra Wen onu kütüphaneye götürdü. Jasper Paladar oyun tahtasını inceliyordu. Geldiklerini duyunca başını kaldırdı.

“Öğleden beri güneydeki birliklerini ne zaman hareket ettireceğini düşünüyorum,” dedi Wen’e. Ama sonra gözleri Orson’a kaydı. Ayağa kalkıp elini uzattı. “Willa’nın arkadaşı olmalısınız. Hoş geldiniz.”

Orson’ın bu nazik karşılamadan hoşlandığı belliydi. İki adam tokalaştı. Jasper ondan daha uzundu, ama Orson daha iriyarı görünüyordu. “Evet, lordum,” dedi. “Willa buradaki iş imkânından söz edince gelip evi görmek istedim.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Bence Willa iyi askerler toplamış. Ama birkaç takviye daha yapmak lazım.”

Jasper belli belirsiz gülümsedi. “Bizimle çalışma konusunda ne düşündüğünü sormuştum.”

Orson, Wen’e baktı. “Bana güvendiğiniz için onur duydum. Ama önce beni daha yakından tanımanız gerektiğini düşündüm. Ayrıca hizmet edeceğim serramarrayla da tanışmak isterim.

“Karryn’le tanışmanın seni teşvik edeceğini sanmıyorum, ama sanırım ayarlayabilirim.” Orson ancak Wen güldüğünde gülümsedi. Lordun espri yaptığından emin olamamıştı belli ki. “Ama sabaha kadar bekleyeceğiz korkarım. Annesi sipariş ettiği elbiseyi beğenmeyince kendini odasına kapadı.”

“Kız kardeşlerim var,” dedi Orson. “O yaştaki kızların nasıl olduğunu bilirim.”

Jasper oyun tahtasına baktı. “*Cruxanno* oynar mısınız?”

“Evet,” dedi Orson. “Ama kâğıt oyunlarında daha iyiyim.” Wen yine güldü.

“Anlaşıldı,” dedi Jasper. “Birkaç kâğıt oyunu öğrenmem şart oldu.”

“Kendi aramızda genelde parasına oynarız,” dedi Wen. “Sakın yeterince ustalaşmadan bir askere meydan okumayın.”

“Yok canım,” dedi Orson. “Buyurun, istediğiniz zaman bize katılın.”

“İnsanın muhafızlarının olmasının ne çok faydası varmış meğer!” dedi Jasper. “Tanıştığımıza sevindim, Orson. Yarın kahvaltıdan sonra çalışma odama gel. Seni Karryn’le tanıştırayım. Birkaç gün birbirimizi tanıyalım. Sonra görevle ilgilenip ilgilenmediğini bana bildirirsin. Willa senin ikinci komutan olmanı istiyor.” *Ve o gittiğinde komutan olacaksın*, diye eklemeye gerek görmedi.

“Siz de beni değerlendirin,” dedi Orson. “Beni bu göreve uygun bulduğunuzdan emin olmanızı isterim.”

Jasper, Wen’e baktı. “Willa sana güveniyorsa, ben de güvenirim,” dedi. “Fortunalt Evi’ne hizmet etmen bizi sevindirir.”

Ertesi sabah Jasper onu Orson’la tanıştırdığında, Karryn olgun

bir genç kadın gibi davranmayı tercih etti. Wen onun annesini etkilemeye çalıştığını düşündü. Serephette Fortunalt yine hortlak görmüş gibi tuhaf bakışlarla onları izliyordu.

“Uzun zamandır mı askerlik yapıyorsunuz?” diye sordu Karryn kibarca.

Orson ciddi bir yüzle yanıtladı. “Bütün hayatım boyunca. Gerçi çok eskiden denizciydim. Ama o zaman bile birkaç kez savaşmak zorunda kaldım.”

“Willa’nın benim için kurduğu muhafız alayı gibi bir birlikte görev aldınız mı?”

“Bir iki kez daha düşük rütbeli bir lordun ya da zengin bir tüccarın yolculuklarına refakat ettim.”

“Willa günün her saati korunmam gerektiğine inanıyor,” dedi Karryn. Bu arada Wen’e suçlayan gözlerle bakmayı da ihmal etmedi.

Orson başını salladı. “Ben de aynısını düşünüyorum.”

“Babamın etrafı askerlerle doluydu ve onlardan nefret ediyordum!”

“Bence Willa sizin için daha kaliteli savaşçılar bulmuş,” dedi Orson usulca. “Sizi asla terk etmeyecek ya da size kötülük etmeyecek insanlar.”

Bu cevap Karryn’in yüzünü güldürdü. “Onlarla bir an önce tanışmalıyım.”

“Harika bir fikir!” dedi Wen. “Ne zaman isterseniz.”

Serephette sohbete katılmak için bu ânı beklemişti. “Bugün olmasın da. Terzi yolda.”

Karryn hülyalı bakışlarla iç çekti. “Bugün olmaz,” diye yineledi. “Ama çok yakında. Orson, bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim.”

Orson’un Karryn’le ilk karşılaşması işte böyle olumlu geçti. Wen de sevinmişti tabii. Ne yazık ki iki gün sonra, eski asker serramarranın en kötü yüzüyle tanışacaktı.

Wen muhafız alayını kurduğuna göre, artık evin güvenliğiyle ilgili başka konulara vakit ayırabilirdi. Bahçe kapısına iki nöbetçi yerleştirdi. Diğer muhafızlar gece gündüz arazide nöbetleşe devriye gezecekti. Jasper'ın hemen her gün tüccarlar ve derebeyliğe bağlı lordlarla görüşmeleri oluyordu. Wen her ihtimale karşı evin içine de bir nöbetçi yerleştirmeye karar verdi. Nöbeti olmayanlar günü yaya ve at üzerinde talim yaparak ve becerilerini geliştirmek için çalışarak geçirecekti.

Wen o sabah Yosun'la dövüşürken, en genç muhafızı Davey çitin üzerinden atlayarak yanlarına koştu. "Komutan!" diye bağırdı. "Serramarranın misafiri var. Büyük, süslü bir araba geldi."

Wen öfkeyle söylenerek Yosun'a dövüşün bittiğini işaret etti. Şu inatçı kız, Wen'e konukları önceden bildirmesi gerektiğini ne zaman öğrenecekti? Uşaklar onları sadece karşılayabilir ve ev sahiplerine takdim edebilirdi. Yalnızca bir asker art niyetli bir kişiyi engelleyebilirdi.

"Orson!" diye seslendi Wen. Çitin üzerinden atlayıp kışlaya koştu. Üniformasının ceketini orada bırakmıştı. "Ev'e gövde gösterisine gidiyoruz!"

Askerler o kadar hızlı hareket etmişti ki malikâneye girdiklerinde Karryn daha yeni aşağı iniyordu. Wen holde durdu ve durumu gözden geçirdi. Lindy Coverroe holün solundaki misafir kabul salonunda bekliyordu. Yanındaki kısa boylu, sarışın kadın annesi olmalıydı. İkisi de kalınca seyahat kıyafetleri giymişti. Wen belki de başka bir yere gitmek için yola çıktıklarını ve geçerken uğradıklarını düşündü.

Yine de Karryn'e ters bir bakış fırlattı. Serramarra yanından geçerken "Habersiz geldiler," diye fısıldadı. Wen'le Orson ifade-siz yüzlerle kapının iki yanına geçti. Wen fazla göze batmadıklarını umdu.

"Karryn, mutlaka bizimle gelmelisin!" diye ciyakladı Lindy tiz sesiyle. Wen genç kız hakkında iyi düşünmek istiyordu, ama elinde değildi. Onu hem sığ hem de sıkıcı buluyordu. Karryn

de dört dörtlük değildi. Ama Lindy'nin elle tutulur tarafı yoktu.

"Nereye?" diye sordu serramarra.

"Coren bu akşamüzeri teknesini suya indirecek," dedi Lindy. "Son dakikada karar verdi. Edwin'le Katlin de gelecek. Tabii Helena da. Herkes orada olacak! Coren uğrayıp seni de almamızı rica etti. Kimseyi tek tek davet edemedi."

Karryn heyecanla el çıırttı. "Durun, Jasper'la anneme haber vereyim! Hemen geliyorum!"

Serramarra odadan fırladığında, Wen'le Orson peşine takıldı. Biraz uzaklaştıklarında, Karryn hışımla arkasını döndü. "Bugün benimle gelmiyorsunuz!" diye tısladı. "Arkadaşlarımla önünde küçük düşmem."

"Boşuna ümitlenmeyin," dedi Wen sakince. "Dört muhafızınız size eşlik etmedikçe evden dışarı adımınızı atamazsınız."

Karryn'in yüzü dehşetle çarpıldı. "*Willa!* Coren Bauler'ın teknesinde bana kim zarar verebilir? Okyanusa açılacağız! Herkesten kilometrelerce uzakta olacağız!"

"Coren Bauler'ı tanımıyorum," dedi Wen. "Sizi suya itmeyeceği ne malum? Edwin'le Katlin'i de tanımıyorum. Belki de size kötülük etmek için fırsat kolluyorlar."

"Forten Şehri'nden denize açılan tekneleri batırmak için bekleyen bir Arberharst gemisiyle de karşılaşabilirsiniz," diye atıldı Orson. "Yirmi denizci dakikalar için hepinizin işini bitirebilir."

"Öyle bir durumda beni dört muhafızım mı koruyacak?" diye bağırdı Karryn.

Orson sıırttı. "*Willa* da, ben de on denizciye bedeliz."

Karryn öfkeyle tepinmeye başladı. "Gelemezsiniz! Herkes aptalın teki olduğumu düşünecek. Ya da *Kıza bak, ne kadar önemli biri olduğunu kanıtlamak için fedailerıyla geziyor, diyecekler.*"

"Ne söyledikleri umurumda değil," dedi Wen. "Ancak biz de gelirsek gidebilirsiniz."

"Emirlerime uymazsanız, ikinizi de kovarım," diye tehdit etti Karryn.

“Bizi amcanız işe aldı,” dedi Wen. “Yalnızca o kovabilir.”

Karryn son bir kez ayağını yere vurduktan sonra dönüp Jasper’ın çalışma odasına doğru koşturdu. Wen hayal kırıklığıyla Orson’a göz attı. Serramarranın şımarıklıklarından yılıp görevi kabul etmeyeceğinden çekiniyordu. Ama Orson sırtarak başını iki yana salladı.

“Bu kızı asıl kendisinden korumak gerek,” diye fısıldadı.

Jasper meseleyi öğrendiğinde doğal olarak Wen’in tarafını tuttu. “Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum, Karryn,” dedi sakın bir tavırla. “Willa senin güvenliğinden sorumlu ve o ne derse o olacak. Coren Bauler’in teknesine yalnız başına gitmene izin vermem. Demaray Coverroe yanınızda olmasaydı, seni o adamın yanına bile yaklaştırmazdım. Aslında belki ben de sizinle gelmeliyim. Sahipsiz olmadığını anlasınlar.”

“El birliğiyle hayatımı mahvetmeye mi çalışıyorsunuz?” diye inledi Karryn. Wen onun gerçekten ağlamaya başladığını fark etti. “Zaten herkes acayip bir ailesi olan tuhaf bir kız olduğumu düşünüyor. Şimdi bir de peşime asker taktınız. Kim benimle evlenmek ister ki? Benimle hâlâ arkadaşlık etmeleri bile mucize!”

Gözlerinin kızarmasına aldırmadan hicırıklara boğuldu. Orson ifadesiz bir yüzle kapının orada dikiliyordu. “Annesini çağırayım mı?” diye sordu Wen.

Jasper başını iki yana salladı. “Serephette’in yardımı dokunacağını sanmıyorum.” Gidip Karryn’e usulca sarıldı. Wen genç kızın onu itmesini bekliyordu. Ama Karryn yüzünü amcasının omzuna gömüp ağlamaya devam etti. Jasper onun kumral, gür saçlarını okşayıp şefkatli sözler mırıldandı. Wen’in umduğundan daha sabırlıydı. Ama Jasper Paladar bir kız babasıydı tabii. Bu tür buhranlara alışık olmalıydı.

“Kimsenin seni tuhaf bulmasını istemeyiz,” dedi tatlı bir sesle. “Ama ne kadar değerli olduğunu anlamalısın. Tover Banlish’le ortadan kaybolduğunda, annenle ne kadar üzüldük haberin var mı? Hamin olarak kendimi suçladım. Seni koruyamadım diye

içim içimi yedi. İkinci bir hata yapmak istemiyorum. Willa, bu muhafız alayını senin için kurdu. Arkadaşlarının yanında utanmanı ister miyim hiç? Ama güvenliğin her şeyden daha önemli.”

Ses tonu ya da içten sevgisi Karryn'in burnunu çekip başını kaldırmasına sebep oldu. “Lindy'ye ne söyleyeceğim?” diye fısıldadı.

Jasper onun başını tutup alnına bir öpücük kondurdu. “Ben Demaray'le konuşurum. Aşırı korumacı bir amca olduğumu ve yanına zorla muhafızlarımı kattığımı söylerim. Benimle dilediği kadar alay edebilir. Umurumda değil. Şimdi. Ben de geleyim mi, yoksa burada mı kalayım? Willa her halükârda sana eşlik edecek. Ama bir de benim varlığıma katlanmak zorunda değilsin.”

Karryn gözyaşları arasında gülümsedi. “Bence sen de gel. Tekneyle gezmeyi seversin. Ah, tanrılar ve tanrıçalar adına, kim bilir nasıl görünüyorum? Coverroe'lara hemen hazırlanacağımı söyle.” Karryn, Wen'le Orson'a tek kelime etmeden eteklerini toplayıp dışarı fırladı.

Jasper onun arkasından bakarken iç çekti. “Ben de üzerimi değiştireyim,” dedi. “Siz ne zaman hazır olursunuz?”

“On dakikada lordum,” dedi Wen ve Orson'la birlikte odadan çıktılar.

Kışlanın önünde Wen, Orson'a yan yan baktı. “Cesaretin kırılmamıştır umarım?”

“Karryn daha çocuk sayılır,” dedi Orson anlayışla. “İnsanların onun hakkındaki düşüncelerine gereğinden fazla önem veriyor. Zor bir çocukluk geçirdiğini söylemiştin. Ama hayal kırıklığına uğradığında bile, amcasının sözünü dinledi. Doğrusunu istersen, bu halini gördükten sonra onu daha çok sevdim.”

Wen rahat bir nefes aldı.

Eggles'la Amie adındaki genç kadın bugün onlara eşlik edecekti. Herkes ceketlerini giyip kuşaklarını bağladı ve Fortunalt arabası ahırdan çıkarken bahçe kapısına koştular. Jasper, Coverroe'arın arabasına sığamayacaklarını düşünmüştü

anlaşılan. Okyanusa kadarki kısa yolculuk için atları almaları da saçma olurdu.

“Üç kişi arkaya, bir kişi öne,” dedi Wen. “Gidelim.”

Wen denizi severdi. Dolayısıyla bu gezinti hoşuna gitmişti. Kuzey Tilt’in bir ucu okyanus kıyısındaydı. Wen ailesiyle kıyıdan doksan kilometre kadar uzakta yaşamasına rağmen, Tilt’teki herkes gibi her fırsatta denize koşardı. Coren Bauler kırkına merdiven dayamış, sefahat düşkünü bir tipti. Kendisinden yirmi yaş küçük insanlarla arkadaşlık etmesi biraz tuhaftı doğrusu.

Jasper Paladar’ın sırf Demaray Coverroe’yla sohbet etmek için koca tekneyi bir aşağı bir yukarı yürümesini de biraz yadırgadı doğrusu. Leydi rahat ve neşeli bir kadındı. Sık sık kahkahalara boğuluyorlardı. Lordla arasında bir hayli boy farkı vardı. Jasper Paladar’la konuşurken başını yukarı doğru kaldırmak zorunda kalıyordu. Demaray Coverroe güzel bir kadın sayılmazdı. Hatta Wen’e göre fazla kırıtiyordu. Ama sarı saçlarına özenle şekil vermiş ve yüzünü ustalıkla boyamıştı. Özgüvenli tavırlarıyla kendine çekici bir hava katmayı biliyordu.

Jasper Paladar çoktan kadının büyüüne kapılmış gibiydi. Wen’le *cruxanno* oynarken bile yüzü bu kadar gülmüyordu. Demaray Coverroe bir espri yaptığında şen kahkahalar atıyordu. Wen ister istemez Lord Paladar’ın merhum karısını düşündü. Leydi onun kadar akıllı, sıcakkanlı ve kültürlü bir kadın mıydı, merak etmişti doğrusu.

Ya da belki *bütün* soylu hanımlar bu standartları Wen’den hiçbir zaman beklenemeyecek şekilde karşılıyordu.

Kıyıya yanaştıklarında, Wen gezintiyi kazasız belasız atlattıklarına memnundu. Fortunalt kafesi Talih’in arazisine girdiğinde daha da rahatladı. Yüzüne yapışan tuzlu deniz havasını yıkayıp sağlıklı bir akşam yemeği yedi.

Her zamanki gibi eve gidip gitmemekte kararsız kaldı. Ne de olsa bütün gün Jasper Paladar’la birlikteydi. Ona anlatabileceği

bir şey yoktu. Yine de bir görünmeye karar verdi. Lord Paladar kütüphanede *cruxanno* tahtasının başındaydı. Onu görünce gülmüseddi.

“Oynayamayacak kadar yorgun mu diye endişe etmeye başlamıştım.”

“Neden yorulayım? Bütün gün oturdum. Orson’la saatlerce karşılıklı kılıç sallasam haydi neyse. Aramızda neredeyse elli kilo var, ama bazen ondan daha güçlü olduğumu kanıtlamak zorunda kalıyorum.”

Jasper Paladar ona merakla baktı. “Gerçekten ondan güçlü müsün?”

Wen karşısına oturdu. “Tabii ki, hayır. Ama daha hızlıyım. Şimdiye kadar ben onu dört kere, o beni bir kere öldürdü. Yani ondan daha iyi dövüşüyorum.”

“Strateji, gücü yener,” dedi Jasper.

“Eğitim, doğuştan gelen avantajları yener,” diye karşılık verdi Wen.

Jasper cevap vermedi ve ikisi de bir süre sessizce oyun tahtasına baktı. Sonunda Wen temkinli bir hamle yaptı. “Şu Bauler denen adamı pek sevmedim,” dedi.

“Ben de sevmiyorum,” dedi Lord Paladar gözlerini tahtadan ayırmadan. “On Üçüncü Ev’den. Ama ahlaksızın teki. Tam da hizmetçisini hamile bırakıp kızcağızı beş parasız evinden atabilecek biri.”

Bu doğru tespit Wen’i güldürdü. Askerlerini yeniden dizdi ve Jasper’ın sıkıntıyla iç çektiğini duyunca sevindi. “Demek bir On Üçüncü Ev soylusu?” diye mırıldandı. “Yeni serlordlardan biri olmayı umuyor muydu?”

“Coren mi?” diye sordu Jasper hayretle. “Yok canım!”

“Neden? Onları nasıl seçiyorlar ki?”

Jasper Paladar arkasına yaslanıp parmaklarını kenetledi. Uzun bir konuşmaya başlarken hep böyle yapıyordu. “Marlordlar feragat edecekleri arazileri belirliyor ve derebeyliğe bağlı bütün lord-

lar arasında bir oylama yapılıyor. Nasıl çekişmeli bir süreç olduğunu tahmin edersin. Rüşvet skandalları mı istersin, gırtlak gırtlak gelme noktasına varan kavgalar mı istersin? Ne ararsan var! Duyduğuma göre, Kianlever ve Tilt'te bir anlaşmaya varılması bazen aylar alıyormuş. Ama Brassenthwaite ve Rappengrass'ta seçimler bir günde tamamlanıyor. Kiernan Brassenthwaite ve Ariane Rappengrass, Ev'lerini ustalıkla yönetiyor da ondan. Oylamadan galip çıkan lordlar Ghosenhall'a gidip kraliçenin onayını almak zorunda."

"Fortunalt'ta hangi arazilerin verileceğini kim belirledi?"

"Ben," dedi Jasper Paladar. "Serephette'le fikir alışverişinde bulunarak tabii."

"Tover Banlish'in babası da oğlu gibiye, birilerinin ona oy verdiğini düşünmek tuhaf geliyor."

Jasper sırttı. "Oğlu gibi caka satmaya bayılmıyor," dedi. "Ve bence daha dürüst. Siyasetten çok anlamıyor. Neil Holden da aynı. Açıkçası, bu unvanı Demaray kazansaydı, işim daha kolay olurdu."

Wen ona şaşkınlıkla baktı. "Serleydi olmak mı istedi?"

"On Üçüncü Ev soylularının yarısı bu yeni unvanı istediklerini açıkça dile getirdi. Demaray çok üstelemedi. Ama bence içten içe hevesleniyordu."

Wen, leydinin şehirdeki evinin parlak siyah mermerlerini ve altın kapılarını düşündü. Demaray Coverroe belki de diğer lordların gözünü bu şekilde boyayabileceğini düşünmüştü. Jasper Paladar eğer bunlardan etkilenersek onun serleydi olması gerektiğini söylüyorsa, Wen işverenin değer yargılarını bir kez daha gözden geçirecekti.

"Oylamayı kazanamadığına üzülüyor mü?" diye sordu.

"Pek belli etmedi. Kraliçenin onayı olmadan henüz hiçbir şey kesin değildi. Amalie'nin Tilt ve Gisseltess'ten gelen iki serlordu reddettiğini duymuştuk. Banlish ve Holden da onlarla aynı kaderi paylaşıyor, Demaray'ın hâlâ bir şansı olabilirdi. Ama krali-

çe ikisini de tereddütsüz onayladı.”

“Siz serlord olmak ister miydiniz?” diye sordu Wen biraz da çekinerek.

“Bir an bile aklımın ucundan geçmedi. Toplumun yeni bir sınıfının ilk temsilcilerinden olma fikri hiç cazip gelmiyor.”

“Ama en az onun kadar zor bir göreve soyunmuşsunuz,” dedi Wen. “Karryn’in hamisi olmak da kolay değil.”

“Sadece birkaç yıl sürecek,” dedi Jasper gülümseyerek. “Hele şu zor günleri bir atlatalım. Karryn yirmi bir yaşına bastığında kuşlar kadar özgür olacağım. Ama serlordluk öyle mi? Hayatının sonuna kadar o unvanı taşımak zorundasın.”

Wen hâlâ onun daha zor bir görev seçtiğini düşünüyordu. Ama üstelemedi. “Sıra sizde,” dedi. “Yorulduysanız bırakabiliriz.”

Lord Paladar tekrar öne eğildi. “Ah, hayır. Daha yeni ısınıyorum.”

12. BÖLÜM

Ghosenhall'dan Gissel Ovası'na yapacakları yolculuk, Senneth gibi hayatını yollarda geçirmiş birini bile zorlayacak gibiydi. Cammon'ın yanında dokuz gezgin olmadan saraydan çıkamayacağını biliyordu. Ama onların yanlarında yetmişe yakın asker, bir sürü elçi, aşçı, uşak ve haberci getireceğini hiç tahmin etmemişti.

“Ülkede barış olduğunu sanıyordum,” dedi Tayse’e. Şehrin kapılarından dışarı akın eden kalabalığı hayretle izliyordu.

Tayse’in esmer yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Nadiren ürkütücü görünmediği anlardan biriydi. Senneth diğer zamanlarda da onu ürkütücü bulmuyordu tabii. Gezginle iki yılı aşkındır evliydi ve korku onun yanında hissettiği duygulardan biri değildi. “Kraliyet ailesi barış zamanı bile başıboş bırakılamaz,” dedi Tayse.

“Üç yıl önce, Amalie’yle yolculuk ederken yanımızda yalnızca yirmi tane kraliyet askeri vardı!”

“Kaç kere geri dönmeye kalkıştık,” diye hatırlattı Tayse. “Gisseltess’in yeterince güvenli olduğuna inanmıyorum. Tedbirli davranmakta fayda var.”

Senneth dramatik bir tavırla iç çekti. “Erkek kardeşlerimi görmek için Brassenthwaite’e gitmekten kaçınıyordum,” dedi. “Şimdi Gisseltess’te de bir kardeşim var ve oraya da gitmek iste-

miyorum. Bu noktaya geleceğimize kim inanırdı?”

Tayse güldü. “Bence en çok sen. Nate’in marleydi. Sabina’yla evlenmesi için elinden geleni yaptın.”

“Sabina’nın kocasını sen öldürdüğüne göre bu düğünü sen mümkün kıldın.”

Tayse fırça yemiş gibi başını eğdi. “Onu öldürme sebebim bu değildi.”

Değildi ya. Tayse, Halchon Gisseltess’i Senneth’in hayatını kurtarmak için öldürmüştü. Ama Gisseltess’in ölümü birçok insana fayda sağlamıştı. “Zaten Nate’ten eskisi kadar nefret etmiyorum,” dedi Senneth. “Ama bu kadar kalabalık gelişimizden pek hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Evinde kraliçenin eşini konuk edecek,” dedi Tayse. “Onur duymalı.”

Senneth sırtıttı. “Bence Nate, Cammon’ı hâlâ Brassen Court’ta yemek yediği serseri olarak görüyor. Onunla aynı masada oturmayı kendine yediremiyor.”

“Bir Gezginin de masasında oturmasını istediğini sanmıyorum. Ya da kardeşiyle evlenmesini. En iyisi, Nate’in nelerden hoşlandığına fazla kafa yormamak. Yoksa dünya hiç gelişemez. Yerimizde sayıp dururuz.”

Senneth güldü. Cammon’a bakmak için saraya girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Onu çalışma odasında ayakta buldu. Amalie de yanındaydı.

“Majesteleri,” dedi Senneth yerlere kadar eğilerek.

Amalie her zamanki gibi içtenlikle gülümsedi. Genç kraliçe daha yirmi birinde bile yoktu. Kızıl sarı saçları, porselen cildi ve gençliğin neşesiyle adeta ışık saçıyordu. Senneth kraliçeliğin ona yaradığını düşündü. Ya da belki kapalı kapılar ardında geçen ergenlik döneminden sonra, bir kraliçenin günlük hayatının hızlı temposu hoşuna gitmişti.

“Yarın için hazırlıklar tamamlandı mı?” diye sordu Amalie.

Senneth başını salladı. “Güneyli Ev’leri işgale hazırlanıyor gi-

biyiz. Tayse nihayet Cammon'ın güvenli bir yolculuk yapacağına ikna oldu. Ama eğer onun saraydan ayrılmasına dair endişeleriniz varsa..."

Amalie ellerini salladı. "Hiç yok. İsterseniz şimdi bile gidebilirsiniz."

Cammon güldü. "Bu yolculuk başarılı olursa, Tayse'le Romar'ın onu şehir dışına yollamakta sakınca görmeyeceğini düşünüyor. Yoksa benden kurtulmaya hevesli olduğundan değil. Tek derdi kendi eğlencesi."

Senneth kaşlarını çatı. "Ayrı kalacağınız için daha üzgün olmanızı beklerdim doğrusu. Evlendiğinizden beri hep birlikteydiniz."

"Daha da öncesinden beri," dedi Amalie. "Cammon'ın beni korumak için saraya gelmesinden bu yana hiç ayrılmadık."

"İşte onun için hüzünlü bir veda bekliyordum."

"Aslında ayrılıyor sayılmayız," dedi Cammon. "İrtibatımız kopmayacak. Tayse habercileri neden yanımıza alıyor anlamadım."

Senneth başını salladı. Cammon sevdikleriyle kilometrelerce uzaktan bile iletişim kurabildiğini kanıtlamıştı. O ve Amalie aşklarını daha kimseler fark etmeden önce, uzun süre düşünceleri aracılığıyla sohbet etmişti. Senneth, bir okuyucu için bu zihinsel yakınlığın fiziksel bir yakınlık kadar duygusal ve tatminkâr olduğunu hayal ediyordu.

"Belki Tayse başkalarına da haber yollamak ister," dedi. "Ya da senin başına bir iş gelirse diye tedbir almıştır. Tayse'i tanıyorsun. Her zaman en kötü ne olabileceğini düşünür ve ona göre hareket eder."

"Boşuna gezginlerin komutanı olmadı," dedi Amalie. "Onun herkesin güvenliğini sağlayacağından eminim."

Senneth önceleri Cammon'ın maiyetindekilerin hızlı ilerleyebileceğine dair umudunu kaybetmedi. Tayse savaşta yüzlerce askeri

hizaya sokmaya alıştı. Ama Cammon'ı hesaba katmamıştı.

Ghosenhall'dan ayrılmalarından yarım gün sonra Cammon'ın kendini kraliyetin büyükelçisi olarak gördüğü ve Gillengaria'daki herkesin sadakatini kazanmaya ant içtiği ortaya çıktı. Öğlen zengin bir kasabadaki büyük bir handa mola verdiler. Cammon han sahibiyle garson kızları içtenlikle selamladı. Sokakta oyun oynarken onun geldiğini duyup hana koşan oğlan çocukları bir süre sonra masasına yaklaşmaya cesaret etti. Henüz beş yaşında bile olmayan sarışın bir kızın gezginlerin ördüğü etten duvarı geçmesine izin verildi. Küçük kız pis ellerini dizlerine koyduğunda Cammon eğilip onun iri gözlerine baktı.

“Sen kral mısın?” diye sordu ufaklık.

Cammon her zamanki kaçamak cevaplarından birini vermek yerine “Evet,” diye yanıtladı onu. “Elmalı turtamdan bir parça ister misin?”

“Ekmek var mı?” diye sordu küçük kız.

“Al bakalım,” dedi Cammon. “Ama üzerine et suyu sıçramış.”

“Önemli değil.”

Cammon ona artan yemeklerinden de verdi. Sonra küçük kızı yanağında öperek herkesi şaşkına çevirdi. Senneth ona ağzı beş karış açık bakakalmıştı, çünkü bunun kısa sürede rotaları üzerindeki her yerde duyulacağını biliyordu.

Gerçekten de, handan çıktıklarında kasaba halkını yol kenarlarında beklerken buldular. Herkes Cammon'ı görmek için birbiriyle yarışlıyordu. Cammon yola atla devam etmek istedi. Böylece halkı selamlayabilecekti. En yakın kasabaya ne kadar uzak olmalarının önemi yoktu. Dağ taş onu görmek isteyenlerle dolmuştu. Genç kızlar ona öpücük yolluyor, babalar omuzlarına aldıkları oğullarına onu işaret ederek “İşte kral,” diyorlardı. Cammon kimseyi düzeltmeye çalışmadı.

O akşam önceden belirledikleri hana planlanandan birkaç saat daha geç ulaşabildiler. “Asıl maksadın bu muydu?” diye hesap sordu Senneth. “Kırlarda dolaşıp herkese sevgi saçmak mı?

Keşke baştan söyleseydin. Biz de planımızı ona göre yapardık.”

“Aslında bunu sana söylediğimi sanıyordum,” dedi Cammon tereyağlı ekmeğini ağzına atarken. “Amalie için güneyin güvenli olup olmadığını anlamaya çalışacağımı söylemiştim.”

“Ben şeyi kastettiğini sandım... Neyse, Boş ver. Yol üzerinde rastladığın bütün bebekleri öpeceksen Gissel Ovası’na planladığımızın iki katı sürede gideceğimizi bil yeter.”

“Acelelerimiz yok ki.”

“Onu anladık.”

Senneth ağır tempoda ilerlemelerinin Tayse’yi sinir edeceğini düşünüyordu. Ama kocasının bunu umursar gibi bir hali yoktu. Tayse kraliyet ailesine sonuna kadar bağlıydı. Ondan Gillengaria’nın bir ucundan diğerine emekleyerek gitmesini isteseler bunu hiç şikâyet etmeden yapardı. “Birinin ona yaklaşıp boğazını keseceğinden endişe etmiyorum açıkçası,” dedi Tayse o gece. “Cammon tehlikeyi mutlaka fark eder. Bırak, insanlara el sallayıp onlarla tokalaşsın. Halkın onu sevmesi Amalie’nin de işine yarar.”

İlerleyen günlerde, kaplumbağa hızıyla yola devam ederlerken Tayse’in habercileri ilk kez işe yaradı. Önden gidip hancılara bir, iki gün geç kalacaklarını haber verdiler. Ya da üç, hatta dört gün. Hava güzel olduğu için, Cammon yolculuğa at sırtında devam ediyordu. Senneth bazen ona arkadaşlık ediyor, bazen de arabanın içinde kestiriyordu. Eyerde uyuklamaya alıştı aslında. Ama araba tartışmasız daha rahattı.

Cammon yemeklerini halkın arasında yemeyi tercih ettiği için Senneth’la Tayse onu ancak sabahları odasında yalnız yakalayabiliyordu. Yola çıkalı iki hafta olmuştu. Bir sabah Senneth ve Tayse odadan çıkan uşağın ardından Cammon’ın yanına girdi.

“Hazır olduğunda gidebiliriz,” dedi Tayse. “Kahvaltı ettin mi?”

Cammon sehpadaki tepsiyi işaret etti. Yiyeceklerin hiçbirine el sürmemişti. “Aşağıda herkesle birlikte yerim diye düşündüm.”

“Hava dönüyor,” dedi gezgin. “Bence bir an önce yola koyulmak gerek. Karanlık basmadan bir sonraki durağımızda olmak istiyorum. Oyalanmazsak sevinirim.”

Cammon iç çekip masaya oturdu. Senneth’la Tayse’e boş iskemleleri işaret etti. “Herkes işleri ağırdan almamdan şikâyetçi,” dedi servis tabağından et ve yumurta alırken. “Onlarla yaşarken Lynnette de hep çok sallandığımı söylerdi.”

“Ortada gerçekten endişe edilecek bir durum olsaydı, sızlanmakla vakit kaybetmezdim,” dedi Tayse. “Seni arabaya attığım gibi buradan götürürdüm.”

Senneth tabağına yumurtanın geri kalanıyla birkaç dilim ekmek aldı. Tayse’in kahvaltısını çoktan ettiğini biliyordu. Sabah ilk iş elini yüzünü yıkayıp bir şeyler yer ve sonra bütün dikkatini görevinin gerekliliklerine verirdi. “Yağmur yağacak,” dedi Senneth. “Bugün arabaya bin. Hem daha hızlı gideriz.”

“O zaman sen de gel,” dedi Cammon. “Arkadaşlık ederiz.”

“Sen şimdi arabayı ısıtmamı da istersin.”

“O da var tabii.” Lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra son derece anlamsız bir laf etti. “Bilmiyorum, ama Sabina’ya sorarım.”

Tayse’le Senneth ona bakakaldı. “Ne oluyor?” diye sordu Senneth. “Şimdi de hayaletlerle mi konuşmaya başladın? Yoksa aklını mı kaçıırıyorsun?”

Cammon istifini bozmadan masadaki dördüncü sandalyeyi gösterdi. “Amalie,” dedi. “Dayısı Romar, Nate’le Sabina’nın bu yakında Ghosenhall’a gelmeyi düşünüp düşünmediğini soruyormuş. Ben de soracağımı söyledim.” Birini dinlermiş gibi durdu. “Bu bir emir değil tabii,” diye ekledi. “Amalie, dayısının yalnızca Gisseltess’in tahtta ilişkisini güçlendirmek niyetinde olduğunu söylüyor.”

Senneth’ın gözleri boş sandalyeden Cammon’la Tayse’e kaydı. Tayse ciddiyetini korumaya çalışıyordu. “Amalie burada mı?” diye sordu boğuk bir sesle. “Bu odada?”

Cammon başını salladı. “Sayılır. Sizi görebiliyor mu ya da

duyabiliyor mu, bilmiyorum. Ah, evet, ikisi de yapabiliyor. Sana günaydın diyor, Senneth.”

“Günaydın, majesteleri,” dedi Senneth çaresizce.

Bu konu Tayse’in ilgisini çekmişti. “Coralinda Gisseltess de ruhunu gezintiye çıkarabiliyordu galiba?” diye sordu.

“Evet, ama Coralinda korkunç bir kadındı ve öldü,” dedi Senneth. “Ayrıca ruhunu bir kilometreden uzağa götüremiyordu.” Gözlerini Cammon’a dikti. “Kraliçe bu numarayı ne zaman öğrendi?”

Amalie’nin tuhaf bir büyüsü vardı. Hâlâ neler yapabileceğini anlamaya çalışıyorlardı. Amalie buna *hırsız büyüsü* adını takmıştı. Etrafındaki mistiklerin yeteneklerini çalabiliyor, ya da taklit edebiliyordu zira. Ama Senneth şimdiye dek hayaletini bedeninden öteye gönderebilen bir tek kişi görmüştü. O da Coralinda Gisseltess’ti.

Cammon’ın şaşırmış gibi bir hali vardı. “Ah, sanırım savaştan beri yapabiliyor. Daha önce bu kadar uzağa seyahat etmemişti. Ama beni takip edebileceğini düşünmüştük. Haklı çıktık.” Omzunu silkti.

“Parlak Anne beni kül etsin,” diye mırıldandı Senneth başını sallayarak. Gerçi Cammon’ın da tuhaf bir büyüsü vardı. Yalnızca duyguları okumakla kalmayıp aynı zamanda onları artırabiliyordu. Bir mistiğin gücünü toplayıp daha kuvvetli bir hale getirebiliyordu. Amalie’yle kilometrelerce öteden iletişim kurması şaşırtıcı değildi aslında. Senneth aynı odadaymışçasına sohbet edebilmelerini doğal karşılayabilirdi. Ama Amalie’nin hayaletiyle kahvaltı yapmalarını beklemiyordu doğrusu.

Tayse her zamanki gibi, pratik düşünüyordu. “Sabina Gisseltess’le bir anlaşma yapmamız gerekirse ve Amalie’nin onayına ihtiyaç duyarsak bu çok işimize yarayabilir,” dedi. “Amalie de bizimle olup bütün konuştuklarımızı dinleyebilir. Kimse varlığını fark etmez.”

“Zaten açıkça söylesek de kimse inanmaz!” diye bağırdı Senneth.

Tayse hâlâ ihtimal hesabı yapıyordu. “Ama Cammon kraliyet adına bazı anlaşmalar imzalama yetkisine sahip zaten. Sence Amalie zamanla başkalarıyla da bu şekilde iletişim kurabilecek mi? Belki başka bir okuyucuyla? Eğer çok çalışıp yeterince tecrübe kazanırsa, belki bir büyükelçiye seyahatlerinde eşlik edip tavsiye verebilir.”

“Neden olmasın?” dedi Cammon. “Amalie kafasına her koyduğunu yaptı.”

“İnsanlar mistiklerden neden korkuyor acaba?” diye homurdandı Senneth.

Tayse ona aldırmadı. “Hele elçilere denizaşırı yolculuklarda eşlik etmeyi öğrenirse, ülkeye büyük yararlar sağlayabilir. Sovenfeld ya da Karyndein’e gittiğini hayal etsenize.”

Cammon üzüntüyle başını iki yana salladı. “Amalie’nin o kadar güçlü olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Bir mistiğin Gillengaria sınırları dışında büyülerini kullanabildiğini ne gördüm ne de işittim.”

“Ya Sovenfeld’li mistikler?” diye sordu Tayse. “Onlar bunu yapabiliyor mu?”

“Bilmem,” dedi Cammon. “Onların büyüleri olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Belki de sınırlarımızın ötesindeki büyüleri araştırmaya başlasak fena olmaz,” diye önerdi Tayse.

Cammon bir an düşündükten sonra gülümsedi. “Amalie bundan sonra denizaşırı ülkelerden gelenlere daha kurnazca sorular soracağını söylüyor. Sihirli büyükelçi fikrine bayılmış. Belki yakında öyle birini buluruz.”

Senneth, Cammon’ın yanına arabaya binerken ister istemez merakla etrafına bakındı. “O da burada mı?” diye sordu.

“Kim? Amalie mi? Saçmalama.” Cammon arabacıya işaret ettiğiinde hareket ettiler.

“Neden saçma olsun? Gördüklerimden sonra her şeye inanırım.”

“Durmadan benimle konuşursa, Ghosenhall’daki işlerine vakit ayıramaz ki. O sırada transa geçtiğini söyledi. Dolayısıyla görüşmelerimizi kısa tutmaya çalışıyoruz.”

Senneth birden panikledi. “Umarım Amalie boş gözlerle duvarları seyrederken kimse içeri girmez. Onun delirdiğini düşünebilirler.”

“Hizmetçisi nöbet tutuyor,” diye yanıtladı Cammon. “Kapıda da her zaman bir gezgin oluyor. Sandığın kadar dikkatsiz değiliz.”

“Ne bileyim? Senin gibi rahat birinden her şey beklenir.”

Cammon güldü. “Sen çok mu tedbirlisin?”

“Ben daha değersizim.”

“Seni tanıyan hiç kimsenin buna katılacağını sanmam.”

Tayse hava konusunda yanılmamıştı. Yola çıkalı bir saat kadar olmuştu ki, buz gibi bir sağanak başladı ve neredeyse bütün gün sürdü. Senneth savaştan beri arabayı ısıtacak kadar güç toplamıştı. Ama zavallı arabacı için üzülüyordu doğrusu. Bir zamanlar yanlarındaki tüm askerleri ısıtabilecek güce sahipti. Şimdi bile yoldan çıkıp kamp kursalar yağmura rağmen kocaman bir ateş yakabilirdi. Ama tüm gücü tükenir ve başına korkunç bir sancı saplanırdı. Hem Tayse’in ne diyeceğini biliyordu. Askerlerin her koşulda yolculuk etmek ve savaşmak için eğitildiklerini söyleyecekti.

“Bu gece başımızın üzerinde bir çatı olması güzel olacak,” dedi uzun bir sessizlikten sonra.

Cammon esnedi. “Haklısın. Justin’i göreceğim için de sevinçliyim.”

“Onunla bugün mü buluşuyoruz?” diye sordu Senneth heyecanla. “Tayse biliyor mu?”

“Ona kalacağımız hanın ismini sorduğumda anlamıştır herhalde. Justin çoktan oraya gitmiştir.”

Gerçekten de, kraliyet kafilesi küçük bir kasabadaki mütevazı işletmeye vardığında Justin onları kapıda bekliyordu. Yağmur

yağmasaydı, Senneth onları yolda karşılayacağından emindi. Justin yerinde duramayan bir adamdı zira. Senneth, Cammon'ın arabadan inmesini beklemeden kendini aşağı attı ve iriyarı gezginin boynuna atıldı. Justin ona kaburgalarını kıracak kadar sıkı sarıldı.

“Justin! Seni görmek ne güzel!” diye bağırdı Senneth. Altı haftalık ayrılık uzun gelmişti doğrusu. “Lirrens nasıldı?”

Justin gülerек bal rengi saçlarını arkaya attı. Cammon'ın omzuna dostça bir şaplak indirdi. Amalie'nin yanında daima saygılıydı. Ama Cammon'a hâlâ küçük kardeşi gibi davranıyordu. “Harala gürele geçti işte. Gece kapımı kilitleyip arkasına barikat kurmasam Torrin beni uyurken bile kavgaya zorlardı.”

Torrin, Justin'in kayınbiraderiydi. Hırslı ve kurnaz bir savaşçıydı. En büyük hayali Justin'i bir kılıç dövüşünde yenmekti. “Düello yaptınız mı?” diye sordu Cammon içeri girerken.

“Hem de kaç kere!”

“Seni hiç yendi mi?”

“Hayır.”

“Desene, senin açısından başarılı bir ziyaret olmuş,” diye atıldı Senneth.

Justin güldü. “Torrin beni asla yenemez. Bazen cesareti kırılmasın diye bunu yapabileceğini düşünmesine izin veriyorum.”

Senneth kapıyı işaret etti. “Tayse birkaç dakikaya burada olur. Bize yemek için özel bir oda hazırlamalarını söyledin mi? Cammon halkın kalbini kazanmak için ana yemek salonunda yemeyi tercih ediyor. Ama en azından bu akşam biz bize olalım. Tabii siz de uygun görürseniz, majesteleri?”

Cammon sırtıttı. “Bir gecelik halkımdan uzak durmaya katlanabilirim sanırım.”

Justin öne geçti ve dar bir koridorun ucundaki küçük odaya girdiler. Beyaz duvarları ve ahşap kirişleriyle sevimli bir havası vardı. “İçkileri söyledim,” dedi Justin.

Yağmurdan sırlıklam olan Tayse içeri girdiğinde ikinci res-

riye geçmişlerdi. Tayse'le Justin kucaklaşmak yerine birbirlerini başlarıyla selamlamakla yetindi. "Yolculuk nasıldı?" diye sordu Tayse kendini bir iskemleye atarken.

"Sorunsuzdu," dedi Justin.

Senneth iskemlesini Tayse'inkinin yanına çekti. Kıyafetlerinden ve teninden yayılan soğuğu hissedebiliyordu. "Elini ver," dedi ve kocasının buz gibi parmaklarını avcuna hapsetti. "En azından seni ısıtayım."

Tayse rahatına düşkün biri değildi. Ama bunca zaman sonra bile serramarranın elini tutmayı bir ayrıcalık olarak görüyordu. Karı koca masanın altında el ele tutuşup yeniden arkadaşlarına baktı.

"Fazla ilerlememiştiniz," dedi Justin. "Şimdiye kadar iki yüz kilometreyi devirmişlerdir diyordum."

"Cammon halkın sevgisini kazanmaya kararlı," dedi Senneth. "Onun için yavaş ilerliyoruz. Eee, anlat bakalım. Ceribel herkesin gönlünü fethetti mi?"

Ceribel, Justin'in kızıydı. Bir yaşını yeni doldurmuştu. Saçları ve gözleri annesininkiler gibi koyu renkti. Ama mizacı Ellynor'a çekmemişti. Tıpkı babası gibi enerjik, meraklı ve çabuk parlayan bir tipti. Senneth onun büyüyünce bir gezgin olmak isteyeceğinden adı gibi emindi.

Justin tabağına biraz daha yemek alırken güldü. "Hem de nasıl! Ama geçen gittiğimizde daha iki aylıktı. Kabadayılıkla her istediğini elde etmeye çalışmıyordu. Bilirsiniz, Lirren kızları uysaldır. Ama Ceribel..." Başını iki yana salladı. "Tam bir baş belası. Ellynor şimdilik onu idare edebiliyor. Ama bana ileride bu çocukla işimiz var gibi geliyor."

Senneth bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı. Ama sonra etrafına bakınıp güldü. "Yalnız olduğumuzu unuttum. Az kalsın fısıldayacaktım. Korkarım hiçbirimiz çocuk yetiştirmek konusunda tecrübeli değiliz. Bu işi kendi yöntemlerinizle halletmek zorunda kalacaksınız."

Justin sırtıttı. “Aslında tavsiyeye ihtiyacımız yok. Ceribel mükemmel bir çocuk bence.”

Tayse’in gözlerinde muzip bir ifade belirdi. “Ellynor’un annesiyle babasına ona hançer kullanmayı öğrettiğini söyledin mi?”

“Justin!” diye bağırdı Senneth.

“Gerçek hançer değil canım,” diye savunmaya geçti Justin hemen. “Sadece tahta bir oyuncak. Aslında söylemeyecektim. Ama Torrin’in kucığında otururken, bıçağını almaya kalkışınca bir açıklama yapmam gerekti. Torrin, Lirren kuralları konusunda fazlasıyla takıntılı. Kızardım, ama bence hoşuna gitti. Ellynor’u almaya gittiğimde, Ceribel çoktan halka oyununu öğrenmiş olur diye düşünüyorum. Torrin’in onu bir şampiyon gibi yetiştireceğinden eminim.”

Senneth bunun, kılıcın ucuna takılan demir halkaları toplamakla ilgili bir oyun olduğunu biliyordu. Ceribel gibi ufacık bir çocuğun bunu becerebileceğinden şüpheliydi doğrusu. Yine de savaşçı Torrin’in yeğenine bu kadar düşkün olduğunu duymak güzeldi. “Aile Ceribel’in Lirrens dışında büyümesini onaylıyor mu?” diye sordu.

Justin kupasını kafaya dikip içkisini tazeledi. “Sanmıyorum. Annesiyle kız kardeşlerinin bazen Ellynor’u sıkıştırdığının farkındayım. Hiçbir Lirren kızının Lireth Dağları’nın ötesinde yaşamasına razı değiller. Torrin’le Hayden da aynı fikirde tabii. Neyse ki Ellynor son derece inatçı.”

“Valri’yi gördün mü?” diye sordu Cammon. Amalie’nin savaştan kısa bir süre sonra Lirrens’e dönen üvey annesiyle çok yakındı. Valri bir daha başkente hiç gelmemişti. Ama Senneth, Amalie’nin de Cammon’ın da onunla iletişimi koparmadığını tahmin ediyordu. Amalie genç kadınla mektuplaşıyor, Cammon da aralarındaki mistik bağ sayesinde ondan haberdar oluyordu.

“İlk gittiğimizde birkaç gün görüştük,” dedi Justin. “Arrol da yanındaydı. Önce tanıyamadım. Saçları uzamış. Aralarında şu tuhaf semboller var. Yüzü değişmiş tabii. Daha mutlu ve huzurlu

görünüyordu. Saraydaki endişeli halinden iz kalmamış.”

Senneth iç çekti. “Savaştan önceki aylarda hiçbirimizin huzuru kalmamıştı. Belki Valri de bizi tanımaz.”

“Ben farklı göründüğümü sanmıyorum,” dedi Cammon.

Justin gülerek onun saçlarını karıştırdı. Gerçi daha fazla dolaşmaları pek mümkün değildi ya neyse. “Neden?” diye sordu Justin. “Üstün başın tertemiz. Bence seni asla tanımazdı.”

“Doğru,” diye mırıldandı Cammon. “En azından bazıları gibi çamur içinde değilim.”

Justin lekeli pantolonuna baktı. “Ne yaparsın? Yol hali.”

“Biz de yoldaydık,” diye üsteledi Cammon.

“Ellynor’a ne zaman döneceğini söyledin?” diye sordu Senneth.

“Birkaç aya dedim. Sahi, bu görev ne kadar sürecek? Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum.”

“Güneydeki Ev’leri dolaşacağız,” dedi Senneth. “Sırayla Gisseltess’e, Rappengrass’a ve Fortunalt’a uğrayacağız. İki ayı geçmez diye düşünüyordum, ama Cammon yoluna çıkan herkesle konuştuğu için bir yılın bile yetmeyeceğinden korkmaya başladım.”

“Üstelik bütün Ev’lerde kalacağız,” dedi Tayse. “Senin Lirrens’e dönmen gerekiyorsa, hiç durma. Yeterince adamımız var. Yeterince askerle yola çıktık. Bizden başka yedi gezgin daha var.”

“Ya? Kimler?” diye sordu Justin hemen. Tayse isimleri saydığı anda başını salladı. “Burada işimiz bittiğinde yanlarına giderim. Ama ben hâlâ bu yolculuğun amacını anlayamadım.”

Senneth, Cammon’ın bütün sebeplerini onlarla paylaşmadığı hissinden kurtulamıyordu. Ama Cammon’ın yol boyunca herkese birlik olmanın öneminden bahsetmesi huzursuzluğunu bir nebze olsun hafifletiyordu. Amacı her neyse barışa yönelik bir şey olmalıydı.

“Amalie bir gezintiye çıkmak istiyor,” dedi Cammon. “Gü-

neyde suların tamamen durulmadığını biliyorum. Aynı turu önce ben tamamlamak istedim.”

Justin, Tayse’e sırtıttı. “Amalie’yi sonsuza dek Ghosenhall’da tutamayacağız anlaşılan,” dedi. “Enteresan bir yolculuk olacak.”

“Ben *bunun da* yeterince enteresan olacağı kanaatindeyim,” dedi Senneth, Cammon’ın masum yüzünü izleyerek. “Nelerle karşılaşacağımızı bilmiyoruz.”

13. BÖLÜM

Wen'in mistiklerle az çok tecrübesi vardı. Savaşta birkaçıyla omuz omuza çarpışmış ve hatta bir ikisini eğitmişti. Senneth Brassenthwaite, gerektiğinde kılıcını da konuşturabilen iyi bir savaşçıydı. Öte yandan, Cammon rakibinin düşüncelerini okumadan onu yenebilecek ustalıkta değildi. Sihrinin imkân tanıdığı zihinsel hassasiyetle savunma becerisini olağanüstü bir şekilde geliştirmişti. Ona karşı bir hamle yapmak neredeyse imkânsız olduğu için, hücum becerilerinin pek de bir önemi kalmıyordu.

Cammon bir savaşçı olmamasına rağmen, Amalie'yi öldürmeye çalışan üç suikastçının işini bitirmişti. En azından, Wen öyle duymuştu. Amalie babasının öldüğü o uğursuz gün Cammon sayesinde hayatta kalmayı başarmıştı.

Wen üzüntüyle başını iki yana salladı ve dikkatini tekrar görevine verdi. O sabah, bir mistiğin becerilerini savaş meydanında nasıl kullanabilecekleri üzerinde çalışıyorlardı. Yosun'u Orson'la eşleştirmişti. Yosun eski askeri geri püskürtebilirse herkesi yenebilirdi. Bir gezginle hiç şansı yoktu tabii. Ama onlar da birer istisnaydı zaten.

Yosun'un Orson'ın kılıcını elinden alması şimdiye kadar ona gözle görülür bir fayda sağlamamıştı. Orson kısa bir şaşkınlığın ardından ona çıplak elleriyle saldırmıştı. Yosun da boğazı sıkılır-

ken, Orson'ı taş yağmuruna tutmaya odaklanamıyordu.

İki rakip ayrıldığında Wen, "Daha saldırgan olmalısın," dedi. Yosun soluk soluğa kalmıştı. Ama Orson hâlâ çakı gibiydi. "Sana zarar verebilecek kadar yaklaşmasına izin verme."

"Savaşın hararetiyle onu kolay kolay yapamaz," dedi Orson. "Böyle durumlarda kendini kurtarmayı öğrenmesi gerek."

"Ona da geleceğiz," dedi Wen. "Önce nelerde zorlanmadığını görmeliyim."

"Kafasına bir kaya düşürebilirim," dedi Yosun soluk soluğa. "Bana doğru koştuğunu gördüğüm anda onu durdururum."

"Tek seferde kaç kilo kaldırabiliyorsun?"

Yosun omuz silkti. "Bilmem. Farklı ağırlıklarla antrenman yapıyorum. Yeterince dikkatimi topladığımda bayağı yüksek kilolara çıkabiliyorum."

"Onları kaldırmasan da itsen daha kolay olmaz mı?" diye sordu Wen.

Orson onun nereye varmaya çalıştığını anlayınca hınzırca sırıttı. "Deneyelim bakalım." Koşuya çıkacak bir atlet gibi çömel-di. "Beni itmeye çalış."

Tek kelime daha edemedi bir buçuk metre kadar yükseğe sıçradı. Yosun ufak bir çığlık atıp ellerini kaldırdı. Orson sanki havada görünmez bir duvara çarptı ve poposunun üzerine düştü. O kadar sersemledi ki bir an düştüğü yerde öylece kalakaldı. Sonra başladı gülmeye.

"İşte bu!" dedi ayağa kalkarken. "Aferin sana!"

Yosun hayretle ellerine baktı. "Vay canına! Bunu ilk kez dedim. Meğer bende ne cevherler varmış!"

"Ölüm kalım mücadelesine girdiğinde fiziksel gücünün sınırlarını öğreniyorsun," dedi Orson.

Wen zevkten dört köşe olmuştu. "Harikaydın, Yosun. Çalışmaya devam et. Bir tehdit karşısında bunu otomatikman yapabilmen gerek."

"Bir seferde kaç kişiyi itebileceğine bakalım," diye önerdi

Orson. “Bir sıra askeri ya da bir atlıyı etkisiz hale getirebiliyorsa yaşadık!”

“Önce seni yeniden devirmeyi deneyeyim,” dedi Yosun. Açık sarı saçlarını kulaklarını arkasına sıkıştırmıştı. Sıradışı gözleri kaba hatlı, geniş yüzünde iki mücevher gibi parlıyordu. Wen onu ilk kez zafer sarhoşu gördüğünü düşündü. Şu ufacık başarıyla bile kendine güveni gelmişti. Belki de ilk defa birini yeniyordu.

Üçü akşama kadar Yosun’un becerileri üzerinde çalıştı. Farklı ağırlıkları nasıl idare ettiğini görmek için Wen, Orson’ın yerini aldı. Yosun, Wen’i daha kolay devirebiliyordu. Ama Wen daha hızlı toparlanıp Yosun’u onunla birlikte yere düşürebiliyordu.

Wen son hamlesinden sonra Yosun’un boğazını keser gibi yaptı. “Öldün.”

“Kadınların kapışmasını izlemek çok eğlenceli,” dedi Orson.

Wen, Yosun’la göz göze geldi. Wen ayağa kalkıp üstünü silkelerken Orson, Yosun’a yardım etmek için elini uzattı. Ama Yosun onu bir çekişte yere düşürdü. Wen üzerine oturup göğsüyle omuzlarını yumruklamaya başladı. Orson bağırarak onu üzerinden atmaya çalıştı. Bu sefer de Yosun, kafası kadar bir taşı kaldırıp pat diye midesine bırakıverdi. Orson inleyerek yana döndü. Ayağa kalkmak için bir girişimde bile bulunmadı.

“Kadınların kapışmasını izlemek bence de keyifli,” dedi Wen. “Erkeklerden daha zeki oldukları kesin.”

Bu sözlerin ardından daha önce hiç duymadığı bir sesle irkil-di. Yosun ilk kez gülüyordu.

Wen o akşam kütüphaneye gittiğinde Jasper Paladar’ın da büyüler üzerine epey kafa yordüğünü keşfetti. *Cruxanno* oyununda neredeyse iki haftayı devirmişlerdi. Wen oyundan biraz sıkılmıştı doğrusu. Bir an önce bitmesini iple çekiyordu.

Öte yandan, bu uzun ve yavaş oyun sayesinde bol bol sohbet etme fırsatı buluyorlardı. Wen bu konuşmalardan giderek daha çok hoşlanıyordu. Lord Jasper’ın hangi konuyu açacağı hiç belli

olmuyordu. Bazen Wen'e yeni muhafızların ne kadar ilerleme kaydettiğiyle ilgili sıkıcı sorular soruyordu. Bazen de Ghosenhall'dan gelen bir haberle ilgili Wen'in fikrini almak istiyordu. Yüzlerce yıl önce ölen marlordların maceralarını anlatmaya bayılıyordu. Wen bu tür hikâyelerin ilgisini çekeceğini hiç düşünmezdi. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde oyun oynamayı bıraktıklarında bile Jasper Paladar'ın anlattıklarını keyifle dinliyordu.

Lord Jasper'ı seviyordu, ama nedenini sorsalar söyleyemezdi. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Wen'in bir arkadaşta aradığı özelliklerin hiçbirine sahip değildi. Belki de sadece onu enteresan buluyordu. Lord Jasper onu sık sık hayrete düşürüyor ve her zaman merakını cezbediyordu. Bir türlü anlamadığıysa, Jasper Paladar gibi bir adamın onda ne bulduğunu. Wen'in yanında hiç sıkılmıyor gibiydi. Cevapları onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmıyordu. Belki de onun sosyal sınıfına mensup herkes böyleydi. İnsanları nasıl rahatlatacaklarını iyi biliyorlardı. Ama Wen aralarında bundan daha derin bir bağ kurulduğunu hissediyordu. Jasper Paladar da ondan hoşlanıyordu.

Bu düşünce bazen içini ısıtıyordu.

Bazen de sahip olduğu üç beş eşyayı bile ardında bırakarak gecenin bir yarısı ortadan kaybolmak istemesine neden oluyordu.

Bir aylık süre yedi gün sonra dolacaktı. Wen, Jasper Paladar'ın bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Ama önceki gece, kütüphaneye girer girmez bu konu açılmıştı.

"Ben asker değilim," diye selamlamıştı Jasper Paladar onu. "Ama ben bile kurduğün ekibin henüz savaştacak durumda olmadığını görebiliyorum. Bir haftada onları istediğin kıvama getiremezsin. Bir ay daha kalır mısın?"

"İyi olur," demişti Wen.

Bir daha da aralarındaki anlaşmadan söz etmemişlerdi. Wen gecenin yarısını kışlada diğerlerinin sığ nefeslerini dinleyerek geçirmişti. Bir kez daha, etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Burada ne kadar uzun kalırsa, birbirlerine o kadar kenetleneceklerdi. Bir

aile gibi olacaktı. Wen buna izin veremezdi. Kendini yine hesapsızca sevgiye teslim edemezdi.

Ama yalnızca beş haftası kalmıştı. Sonra çekip gidecekti.

Her gece Jasper Paladar'ı görmek için kütüphaneye girmeden önceki heyecanını ve korkusunu kontrol etmek için harcadığı çabayı unutmaya çalıştı.

Bu akşam, Yosun'un savaş meydanındaki başarısının heyecanı vardı üzerinde. Ondaki bahsedecekti. Ama Lord Jasper bir başka mistikle birlikteydi. Bryce şöminenin önündeki bir iskemleye tünemişti. Jasper Paladar arkasında, *cruxanno* masasının başındaydı.

"Sol elinizde," dedi Bryce.

"Bravo!" diye şakıdı Jasper.

Wen kapıyı arkasından kapayıp gülümsedi. "Ne yapıyorsunuz?"

Bryce kızıl saçlarını yüzünden çekti. "Lord Jasper'a altın parasını nereye sakladığınızı söylüyorum. On hakkım var. Çoğunu bilirim onu bana verecek. Ama ben tahmin yürütmüyorum ki. Lord Jasper'a biraz haksızlık oluyor doğrusu."

"Bir kere bile yanılmadı," dedi Jasper. "Gerçekten müthiş bir yeteneği var."

Wen elini uzattı. "Bir de ben deneyeyim." Jasper parayı ona fırlattı. "Arkanı dön ve Lord Jasper'a bak," dedi Wen, Bryce'a. Çocuk bunu yaptığı anda parayı birkaç kez bir elinden diğerine geçirdi. Sonra onu sağ yumruğunun içine hapsetti. "Söyle bakalım, hangi elimde?" diye sordu.

"Sağ," dedi Bryce tereddütsüz.

"Doğru." Yine denedi. "Ya şimdi?"

"Sağ."

"Şimdi?"

"Sol."

Parayı ağzına atıp Jasper'a baktı. "Şimdi?" diye sordu Jasper Paladar onun yerine.

“Ağzında!” diye bağırdı Bryce. “Altınımı yutma sakın! Yutarsa bana başka bir altın verirsiniz değil mi, Lord Jasper?”

Wen parayı ağzından çıkarırken Jasper güldü. “Willa’nın öyle bir dikkatsizlik edeceğini sanmam. Ama bir kaza olsaydı da hakkını yemezdim. Olağanüstü bir gösteriydi, Bryce. Yarın gece de aynı performansı sergileyebilir misin?”

“Neden olmasın?”

“Neden? Yarın gece ne var ki?” diye sordu Wen.

“Zellin Banlish geliyor, unuttun mu?”

“Ona bir ders vermenin zamanı gelmişti,” diye homurdandı Wen.

Jasper gülümsedi. “Bryce’a parasını ver. Hadi evlat. Kuşlar bana mutfakta seni koca bir dilim böğürtlenli pastanın beklediğini haber verdi.”

Çocuk gittiğinde Wen, Jasper Paladar’ın karşısına oturdu. “Yarın Bryce’a bir hokkabazlık gösterisi yaptırmakla elinize ne geçecek?”

Lord Paladar bir an kaşlarını çatarak düşündü. “Ben bu gösterinin bir metafor olarak işlev göreceğini düşünüyorum.”

Wen metaforla neyi kastettiğini anlamamıştı. Yine de çenesini tutamadı. “Boğazına bir bıçak dayasam daha etkili olur bence,” dedi.

Jasper güldü. “Güç yerine strateji. Öyle konuşmamış mıydık?”

Wen omzunu silkti. “Ne zaman geliyor?”

“Akşam yemeği saatinde. Karryn doğal olarak bize katılmayacağını söyledi. Akşamı Lindy Coverroe’yla geçirecek. Ama Demaray bizimle olacak. Serephette de tabii. Sonrasında serlordla *cruxanno* oynayacağız. Bunu sabırsızlıkla beklediğini söylemiş.”

Wen çabucak bir hesap yaptı. Dört kişiyi Karryn’le Coverroe’lara gönderse, iki kişi yemek odasında ve daha sonra kütüphanede nöbet tutabilirdi. Bu arada, evde bir tehlike anında

müdahale edecek iki kişi daha olmalıydı. Misafirler geldiğinde, dört ya da altı muhafızın bahçede devriye gezmesi şarttı tabii. Ekibin dinlenebilmesi için gündüz onları fazla sıkıştırmamaya karar verdi.

“Ben burada mı kalayım, Karryn’le Coverroe’lara mı gideyim?” diye sordu.

“Burada kalmanı tercih ederim. Zellin’in hiçbirimiz için tehlike yaratacağını sanmıyorum. Ama bazı konularda fikrine ihtiyaç duyabilirim. Dolayısıyla bütün görüşmeyi başından sonuna izlemen daha doğru olur.”

Wen bu övgü karşısında yüzündeki ifadeyi güçlkle korudu. Başını salladı. “Yosun’la Orson’ı, Karryn’le gönderirim,” dedi. “Peşlerine birkaç kişiyi daha takarım.”

“Yosun şu mistik kadın değil miydi?” Wen başını sallayınca ekledi. “Belki o da bize katılsa daha iyi olur.”

Wen biraz şaşırmıştı doğrusu. Yine başını salladı. Bu durumda evin içine yerleştireceği nöbetçileri en güvendiklerinden seçmeliydi. Eggles da mutlaka aralarında olmalıydı. Yosun’un dövüş tekniklerinden henüz emin olamıyordu. “Neden?” diye sordu.

“Bir metafora daha ihtiyaç duyarsak diye.”

“Mistikleri işe almak konusunda bile çekimserdiniz. Şimdi ne değişti?”

“Fikrimi değiştirdim diyelim. Biraz anlayış, lütfen. Silah kullanmayı daha yeni yeni öğreniyorum.”

Wen dayanamayıp güldü. Jasper ona tatlı tatlı gülümseyerek oyun tahtasını işaret etti. “Buyur bakalım. Bu gece bitirir miyiz dersin? Yoksa yarınki oyun için yeni bir set getirtmem gerekecek.”

Wen ciddiyetini takınarak oyunun üzerine eğildi. “Bence bitiririz. Sıra bendeydi galiba.” Bütün birliklerini kuzeydoğuya kaydırıp güney sınırında yalnızca tacı bıraktı. “Sıra sizde.”

Jasper Paladar hayal kırıklığıyla inledi. “Ama ben buna karşılık veremem ki.”

“Biliyorum.”

“*Cruxanno* böyle oynanmaz. Bölgeni asla savunmasız bırakmazsın! Ya ordumu gönderip kralını öldürürsem?”

“Bunu yapabileceğinizi sanmıyorum, ama göreceğiz. Öyle ya da böyle bu oyun bu akşam bitecek.”

Jasper Paladar başını kaldırıp ona baktı. “Bu kadar pervasız davranabileceğin aklıma gelmezdi.”

Wen gözlerini ona dikti. “Bu yalnızca bir oyun.”

“Tehlike gerçek olsaydı, böyle bir kumar oynar mıydın?”

“Neler kaybedeceğime göre değişir.”

Jasper Paladar derin bir iç çekti. “Ben hayatım boyunca bu tür bir risk almadım.”

Kelimeler Wen’in dilinin ucuna kadar geldi. Ama kendini tuttu. *Evliliğinizde bile mi?* diyecekti. *Kalbinizi bile riske atmadınız mı?* Ama bunları bir soyluya, hele de işverenine asla soramazdı. Wen’in bir evlilik tecrübesi olmamıştı. Âşıkklarını rastgele seçmiş ve kurduğu ilişkilerin kısa süreli olacağını daha en başından tahmin etmişti. Justin’e umutsuzca aşık olduğunda bile, bu ilişki için hiçbir fedakarlıkta bulunmamıştı. Justin onun hislerinden hiçbir zaman haberdar olmamıştı zaten. Wen acı çekmişti evet, ama birine vakit ayırmak ya da zor seçimler yapmak zorunda kalmamıştı.

Uğrunda her şeyini feda edebileceği tek insan kraldı. Onun yaşaması için kendi hayatından vazgeçebilirdi. Ama Baryn ölmüştü ve Wen hâlâ yaşıyordu. Dolayısıyla bir başkasının alabileceği riskleri sorgulamak ona düşmezdi.

“Bence çoğumuzun böyle bir karar vermesine gerek kalmamıştır,” dedi. “Ama *cruxanno*’da kazanmak ya da kaybetmek benim için çok da önemli değil.”

“Yine de pes etmeyeceğim,” dedi Jasper. “Dur, bir düşüneyim. Şunu şuradan alırsam...” Bir süre sonra sustu ve düşüncelere daldı.

Gece bitmeden birkaç mükemmel hamle yaptı, ama işe ya-

ramadılar. Wen'in birlikleri onunkileri köşeye sıkıştırdı. Jasper Paladar teslim olmak zorunda kaldı. "Keşke bir ödül koysaydık," dedi Wen.

"Belki bir dahaki sefere."

"*Cruxanno*'dan sıkılmadınız mı? Bence yarın geceden sonra bir süre şu tahtayı görmek istemezsiniz. En azından ben öyle umuyorum."

Jasper sırıttı. "Mesaj alındı. Belki bana bir iskambil oyunu öğretirsin. Ya da vakit geçirecek başka bir şey buluruz."

Benden sıkılmaya başladıysa, her gece gelmeme gerek yok, düşündü Wen. Ama bunu yüksek sesle dile getirmede, çünkü Jasper Paladar'ın sohbetine hasret kalmak istemiyordu. Bazen sadece bakışarak anlaşmalarını ve hayret nidalarıyla gülmelerini özleyeceğini biliyordu.

Beş haftası kalmıştı zaten. Kendini bu keyiften neden mahrum edecekti ki?

Serlord Zellin Banlish, altı atın çektiği süslü bir arabayla ve dört muhafızıyla çıkageldi. Malikânesi Talih'e yakın olmadığı için, gece yatıya kalacaktı. Wen serlordun muhafızlarına kışlada uymalarını önerdi. Adamlar bunu minnetle kabul etti.

Demek ki efendilerinin başında nöbet tutmak gibi bir niyetleri yoktu. Bu Wen'in işini kolaylaştıracaktı. Ama Zellin Banlish'in tedbirsizliğine de hayret etmişti doğrusu.

Adamı zaten hiç gözü tutmamıştı. Bu da üzerine tuz biber ekti.

Yemekte, Yosun'la ikisi yemek odasının iki ucunda bekledi. Fortunalt incileriyle bezeli kuşakları ve ifadesiz yüzleriyle son derece profesyonel görünüyorlardı. Serephette belli ki yemekte hazır bulunacaklarından habersizdi. Önce onlara imalı bakışlar fırlattı. Ama akşamın geri kalanında onları tamamen görmezden geldi. Zellin Banlish varlıklarının farkında bile değil gibiydi. Orta yaşlı, orta boylu ve eli yüzü düzgün bir adamdı. Kumral

saçları iyiden iyiye seyrelmeye başlamıştı ve gözleri oğlununkiler kadar maviydi. Yuvarlak yüzü birazcık gülse belki sevimli görünebilirdi. Ama ona düşmanca bir hava katan, memnuniyetsiz ifadesi suratına yapışıp kalmış gibiydi. Wen'e onun hakkındaki ilk izlenimini sorsalar, pek de iyi bir gözlemci olmadığını söylerdi. Serlordun kıvrak zekâlı bir adam olmadığı da belliydi.

Öte yandan, Demaray Coverroe hem uyanık hem de akıllı bir kadındı. Yemekte bakışları ara sıra Wen'le Yosun'a kayıyor, sonra dikkatini yeniden sofrada konuşulanlara yöneltiyordu. Gerçi sohbeti daha çok o yönlendiriyordu. Serephette çoğunlukla sessizdi. Erkekler de yemekleriyle daha ilgiliydi. Demaray'ın tatlı gevezelikleri sayesinde, yemek servisi boyunca sohbet bir şekilde aktı. Serlord yeni yarış atından bahsederken biraz olsun neşelendi. Serephette pek beğendiği yeni bir modadan söz etti. Demaray, Jasper'a kitaplarının yeniden basılıp basılmayacağını sordu. Wen kırk yıl düşünse bunu akıl edemezdi herhalde. Leydinin bir başkasının evinde bile örnek bir ev sahipliği sergilediğini düşünmeden edemedi.

Yemeğin ortalarına doğru Demaray yine Wen'le Yosun'a baktı. "Görmeyeli yeni âdetler edinmişsin, Jasper?" dedi alaycı bir tonda. "Karryn'e dışarıda muhafızların eşlik etmesini anlıyorum. Ama evde başımızda beklemeleri biraz tuhaf kaçmıyor mu? Yoksa Serephette'i mi koruyorlar? İkiniz de çok değerlisiniz elbette. Fakat bu kadarı fazla değil mi?"

Jasper kumaş peçetesini dudaklarına dokundurdu. "Karryn istemediği için kimseye söylemedik, ama beş hafta önce birileri onu kaçırma girişiminde bulundu."

Wen, Demaray'ın tepkisini merak ediyordu doğrusu. Karryn'in bu hikâyeyi en yakın arkadaşıyla paylaştığını tahmin ediyordu zira. Lindy de şüphesiz haberi annesine yetiştirmekte gecikmeyecekti. Ama Demaray'ın dehşeti gayet içten görünüyordu. "Ciddi olamazsın! Karryn kaçırıldı mı? Nasıl kurtardınız?"

"İyi kalpli bir yabancı ona yardım etti," dedi Jasper. "Bunu

yapan adam adaletten kaçabileceğini sanıyor. Ama ben buna izin vermeyeceğim.”

Zellin Banlish yarış atları konusu kapandığından beri ilk kez tabağından başını kaldırdı. “Karryn bu adamı bir daha görse tanıır mı?”

Jasper peçetesini kucağına serdi. “Tanımak mı? Onu önceden tanıyordu zaten. Hatta onunla, onun evinde dans etmişti.”

Demaray ayağa kalkacakmış gibi ellerini masaya koydu. Yüzü sapsarı kesilmişti. “Jasper! Kim bu kadar alçakça davranabilir? Ve bu ne cüret?”

“Şimdilik ismini açıklamamayı tercih ediyorum. Ama elimde kanıt olduğunda elbette sizinle paylaşacağım.”

“Olayın üzerinden bir ay geçmiş,” dedi Banlish. “Nasıl bir kanıt toplamayı umuyorsunuz?”

Demaray ona ateş püsküren gözlerle baktı. “Karryn’in sözleri yeterli bence.”

Banlish omuz silkti. “O yaşta bir kız türlü yalanlar söyleyebilir. Belki de genç ve yakışıklı bir lordla evden kaçtı. Bu adamın bir soylu olduğunu varsayıyorum.”

“Kesinlikle öyle.”

“Sonra araları bozuldu ve hamisine de kaçırıldığını söylemek zorunda kaldı tabii. Genç bir lordun onu baştan çıkardığını itiraf etmek işine gelmemiştir.”

Demaray kendi kızının da böyle bir işe kalkışabileceğini düşünmekten korkar gibi Jasper’a döndü. “Ama Karryn bir zarar görmedi herhalde?” diye sordu.

Bu soruyu imalı bir tarzda soruşu Serephette’i daldığı düşüncelerden uyandırdı. “Hayır,” dedi buz gibi bir sesle. “Şerefi kesinlikle lekelenmedi. Gerçi bir marleydi bekâreti bozulsa bile istediğiyle evlenebilir. Bu bakımdan endişen olmasın, Demaray.”

Demaray alınmış gibi dudak büktü. “Serephette! Aşk olsun! Ben onu mu kastettim? Karryn’in sağlığını sormuştum.”

“Onu kaçıran kişi Karryn’le evlenmeyi aklına koymuş,” dedi

Jasper. “Meğer marlordluk hayalleri kuruyormuş.”

“Olacak iş değil!” diye bağırdı Demaray.

Ama Banlish başını salladı. “Tarihte bunun örnekleri var.”

Demaray ona nefretle baktı. “Yine de asla kabul edilemez bir davranış!”

“Tarihler konusunda yanılırsam Jasper beni düzeltir, ama On İki Ev arasında kaba kuvvetle yapılan evliliklere en az yüz yıldır rastlanmıyor,” dedi Serephette soğuk bir tavırla. “Kızımın böyle bir hakarete uğramasını kabul edemiyorum ve tahmin edersiniz ki Jasper’ın suçlunun ismini saklamasını kesinlikle tasvip etmiyorum. Ben olsaydım, bu olayı Gillengaria’nın bütün Ev’lerine duyururdum. Beyefendi bırakın bir serramarrayla evlenmeyi, bundan sonra şerefli bir ailenin kızını almayı bile rüyasında görürdü.”

“O halde söyle,” diye üsteledi Demaray. “Karryn’i kim kaçırdı?”

Serephette’in bakışları bir kez daha hortlak görmüş gibi bir ifadeyle gölgelendi. “Bana söylemedi ki,” dedi. “Jasper’ın sözünden çıkmıyor.”

Zellin Banlish belli belirsiz gülümsedi. “Jasper Paladar burada hükümdarlığını ilan etmiş gibi. Bir On Üçüncü Ev lordu müstakbel marleydinin hayatını yönetsin? Duyulmuş şey değil!”

“Zellin!” diye bağırdı Demaray ve Serephette serlorda insanı iliklerine kadar donduracak bir bakış fırlattı. Ama Jasper yine peçetesini dudaklarına dokundurarak gülümsedi.

“Kraliçe Amalie de tahta çıkmadan önce Romar Brendyn’in himayesindeydi. Kral naibi bir On İkinci Ev soylusu elbette, ama bir marlord değil. Buna rağmen, prenses ona akıl danışmakta sakınca görmüyordu. Ben de kendime onları örnek alıyorum.”

Zellin omzunu silkti. Tabağındakiler dışında diğer her şeye karşı ilgisini kaybetmiş gibiydi. Serephette ayağa kalktı.

“İzninizle,” dedi. “Korkarım, yine başım tutacak. Size afiyet olsun.”

Tek kelime daha etmeden çıkıp gitti. Demaray onun arkasından üzgün gözlerle baktı. “Jasper, ben de kalksam mı artık? Tadımız kaçtı bir kere. Geceyi daha fazla uzatmanın âlemi yok.”

“Bence gitmeyin,” dedi Zellin. “Serephette’in varlığı yokluğu bir zaten.”

“En azından yemeğini bitir,” diye karşılık verdi Jasper. “Nefis bir tatlı hazırladılar.”

Demaray’ın yeniden iskemlesine çökmesi Wen’i şaşırtmadı. Sofrada yaşananların bu ufacık tefecik, asil kadını utandırmaktan çok eğlendirdiğini fark etmişti. Demaray Coverroe kendisinin karışmadığı her türlü skandaldan zevk alabilecek biriydi zira. Wen onun ayrıca erkeklerin ilgisinden fazlasıyla hoşlandığını keşfetmişti. Birileri ona iltifat ettiğinde bir gül goncası gibi açılıp güzelleşiyordu. Bu bakımdan, Zellin Banlish’ten yana şansı yoktu. Ama Jasper yemeğin geri kalanı boyunca onunla sohbet etti. Wen, Demaray Coverroe’nun öfkeyle odadan çıkan Serephette’i pek de umursamadığını düşünmeden edemedi.

Gelgelelim yemek servisi bittiğinde, iki adama eşlik etmesi için bir bahane kalmadı. “Serephette’e sevgilerimi ilet, lütfen,” dedi Jasper onu kapıya kadar geçirirken. “Pek hoş bir akşamdı. Erken bitmesi yazık oldu. Umarım yarın kendini daha iyi hissedersin.”

“Karryn’i sabah erkenden bekliyoruz,” dedi Jasper. “Yakında yine bir araya geliriz umarım.”

Sokak kapısı konuğun ardından kapandığında Jasper, Yosun’la merdivenin dibindeki gölgelerin arasında bekleyen Wen’e göz kırptı. “Gecenin en heyecanlı kısmı başlıyor,” dedi. “Nihayet serlordla *cruxanno* oynayabileceğiz.”

14. BÖLÜM

Bir uşak, serlordu kütüphaneye götürmüştü. Banlish, Wen'in artık kendi yeri olarak görmeye başladığı iskemleye oturmuş taşlarını diziyordu. Jasper'ın peşinden odaya girip kapının iki yanında dikilmeye başlayan Wen'le Yosun'un farkında bile değil gibiydi.

Jasper karşısına otururken “Güzel bir set,” dedi serlord. “Rayson'ın mıydı?”

“Hayır, benim. Buraya gelirken yanımda getirdim. Özel eşyalarımın hep etrafımda olmasını isterim. Onları her gün görmek bana zevk verir. Ama uzun zamandır oynamaya fırsat bulamıyordum. Bana bu akşam büyük bir iyilik ediyorsun.”

Zellin hafifçe homurdandı. “Kazanana bir ödül var mı?”

“Elbette,” diye yanıtladı Jasper. “Oyunun zevki öyle çıkar.”

Arkasında duran Wen'in suratı asıldı. Parasına oynasalardı, şimdiye kadar birkaç altını cebe indirirdi.

“Gerçi bu ödül illa para olmak zorunda değil.”

Banlish yine homurdandı. “Başka ne önerebilirsin ki?”

“Mesele nesine oynadığın değil, neleri riske atabileceğin.”

Banlish oyun tahtasından başını kaldırıp ona ters ters baktı. “Böyle konuştuğunda Serephette Fortunalt kadar deli görünüyorsun.”

“Serephette zor bir hayat yaşadı,” dedi Jasper. “Hepimiz bir

dereceye kadar kontrol edemediğimiz güçler tarafından şekillendiriliyoruz. Ve bir dereceye kadar da, tutkularımız tarafından. Kontrol edebildiğimiz ya da esiri olduğumuz tutkulardan söz ediyorum.”

Zellin’in keyfi kaçmıştı. “Hep böyle saçmalar mısın?” diye sordu somurtarak.

Jasper neşeli bir kahkaha attı. “Sanırım, evet.”

Serlordun ilk hamlesi sıradandı. “Konuşmana itirazım yok,” dedi. “Ne anlatırsan anlat, dikkatimi dağıtamayacaksın. Ama daha mantıklı laflar edersen sevinirim.”

“O halde konuyu sen seç, lütfen.”

Zellin güldü. “Demaray Coverroe.”

“Hoş bir hanım.”

“Öyle,” dedi Zellin. “Ama çok havalanmış. Kocasını öleli ne kadar oldu? Onu çekip çevirecek bir erkeğe ihtiyacı var.”

“Sahi mi? Korkarım, bu hususta sana katılamayacağım. Bence davranışları gayet tutarlı. Kendini pek güzel idare ediyor.” Jasper gözlerini oyun tahtasına dikmiş sonraki hamlesine karar vermeye çalışıyordu.

Zellin alayla homurdandı. “O evi yaptırmak için elinde avucunda ne var ne yoksa harcadı. Hakkını yiyemem. Gerçekten olağanüstü bir yapı. Hatta Banlish Malikânesi’nde yapacağım değişiklikler için onun mimarıyla anlaştım.”

Jasper Paladar kılıçlarıyla askerlerini sıraya dizdi. “Bu değişikliklere serlord seçilmeden önce mi karar verdiniz, yoksa daha sonra mı?”

“Sonra,” diye homurdandı Zellin. “Ama başkente gidip kendimi kraliçeye takdim edene kadar unvanımdan emin değildim doğrusu.” Omzunu silkti. “Gerçi yeni serlordları Amalie onaylamıyor. O iş Cammon’dan soruluyor.”

Jasper hayretle başını kaldırdı. Yüzündeki ifade son derece inandırıcıydı. Ama Wen’i kandıramadı. Jasper Paladar’ın bunu önceden bildiğini şıp diye anladı ve sohbeti daha da büyük bir

ilgiyle dinlemeye başladı. “Kraliçenin eşi mi?” diye sordu Jasper. “Nasıl yani?”

Zellin domuz gibi homurdandı. “Hakkında söylenenleri duymadın mı? Bir mistikmiş.”

“Evet, bir okuyucu.”

“Oy birliğiyle seçilen her serlord ya da serleydi kraliyetin onayını almak üzere Ghosenhall’a gidiyor. Tabii herkes bunu bir formalite olarak görüyor. Kraliçenin huzuruna birer birer çıkıp yemin ettik. Amalie tahtında çocuk gibi oturuyordu. On beş yaşında deseler inanırım. Cammon birkaç soru sordu, ama Amalie hiç konuşmadı.”

“Cammon ne sordu?”

Zellin eliyle sabırsız bir jest yaptı. “Savaşa katıldınız mı? Rayson Fortunalt’ı desteklediniz mi? Topraklarınız verimli mi? Kraliçeye sadık mısınız? Tam bir vakit kaybı. İçimden beni bir an önce onaylayıp gönderseler diye dua ettim. Fortunalt’ta yapılacak iş çok. Yüce tanrılar ve tanrıçalar adına, ortalık öyle karışık ki. Onlarca ev iflas etti. Yüzlerce hayat söndü. Yollarda çeteler kol geziyor. Acemi kraliçeyle kocasının sorularını yanıtlamak yerine eve dönüp bir an önce işe koyulmak istiyordum. Ama gezginler de oradaydı. En ufak bir hakaretimde üzerime çullanırlardı. Dolayısıyla sabrettim.”

Bu sıradışı konuşma Wen’i önce sinirlendirdi. Ama sonra gülmek için kendini zor tuttu. Zellin Banlish, Cammon’ın olağanüstü yeteneğine hiç tanık olmamıştı anlaşılan. Bu unvana layık bulunmasını sağlayan özelliklerinden bile bihaberdi. Cammon, Zellin Banlish’in sorumluluklarını bir an önce üstlenmeye can attığını anlamıştı şüphesiz. Yaşadığı topraklara bu kadar vefalı oluşundan etkilenmişti. Zellin Banlish dik başlı ve sevimsiz bir adamdı. Ama başka vasıfları vardı ve Cammon bunlara dayanarak onu onurlandırmıştı.

Jasper merakla kaşlarını kaldırdı. “Savaşta Rayson’ı destekledin mi diye sorduğunda ne cevap verdin?”

“Gerçeği söyledim! Rayson delinin tekiydi. Vergilerimizi paşa paşa ödüyorduk. Ama bunun dışında ona zırnık koklatmadım. Her gün atla köylere gidip gençlerle konuşuyordum. *Bu herifin ipiyle kuyuya inilmez*, diyordum. Bazıları yine de askere yazıldı. Ama hiç olmazsa birkaçını vazgeçirebildim.”

“Bunu duymak Cammon’ın hoşuna gitmiştir.”

Zellin omuz silkti. Sonunda ordusunu nereye yerleştireceğine karar vermişti. Savunma hattını sağlamlaştırmaya çalışıyordu. “Bilmem ki. Acayip bir oğlan. Gözlerini suratına dikip bir bakışı var ki sanırsın anlattıklarının tek kelimesini bile anlamıyor.”

“Söylenenler doğruysa, her şeyi ve dahasını anlamıştır. Cammon akıl okuyabiliyor diyorlar.”

“Buna ancak safdiller inanır,” diye tısladı Zellin.

“Mistiklerden korkmuyor musun?”

“Ne korkuyorum ne de nefret ediyorum. Umurumda değiller. Akıl okuyormuş! Güleyim bari! Sözümona Senneth Brassenthwaite çıplak elleriyle ateş yakabiliyormuş ve Kirra Danalustrous istediği şekle bürünebiliyormuş. Gözümle görmeden hayatta inanmam. Mistiklerle ilgili bu kadar yaygara koparılmasının sebebi insanların doğaüstü güçlere inanmaya meyilli olmasının bir sonucu bence.”

Wen, Yosun’a göz attığında bıyık altından güldüğünü gördü.

“Mistiklere inanmak için büyülerine tanık olmak gerek,” dedi Jasper. “Fortunalt’ta onlardan uzak kaldık tabii. Rayson hepsini kovdu.” Konuşurken bir yandan da birliklerini diziyordu. Wen oyun tahtasını görmek için başını uzattı. Ama bu açıdan Jasper’ın stratejisini tahmin etmesi imkânsızdı. “Yine de bazılarının önemli güçleri olduğuna inanıyorum. Hele Cammon’inki gerçekten sıradışı.” Arkasına yaslandı. “Tilt ve Gisseltess adaylarında ne gördü de unvanlarını onaylamadı acaba?”

Zellin kayıtsızca omuz silkti. “Beni ilgilendirmez.”

Jasper parmaklarını kenetledi. “Cammon belki de kraliyetin, asillerin hayatlarına müdahil olacağının sinyalinin vermek istemiş-

tır,” dedi. “Belki de reddedilen lordlar sadece birer günah keçisiydi. Kraliyet onları kullanarak bir gövde gösterisi yaptı. Olamaz mı?”

Zellin gözlerini oyuna dikmişti. “Ben mesajı aldım. Hepimiz aldık. Unvanlarımız baki. Amalie yaptıklarımızdan hoşlanmasa bile, bu saatten sonra topraklarımızı elimizden alamaz.”

“Yanlış anladın,” dedi Jasper usulca. “Marlordlar hâlâ krallık için çok önemli. Onların desteği şart.”

“Elbette,” dedi Zellin sabırsızca. “Kraliçe onların da unvanlarını geri alamaz.”

“Unvanı feshedemez,” diye düzeltti Jasper. “Ama onu taşıyan kişiyi değiştirebilir.”

Zellin başını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Jasper hâlâ rahat bir tavırla arkasına yaslanıyordu. Dirseklerini iskemlenin kollarına dayayıp bir vaaz vermeye hazırlanır gibi, parmak uçlarını birleştirdi. “Malcolm Danalustrous birdenbire yoldan çıkıp kiracılarını öldürmeye ve çocuklara işkence etmeye başlarsa, Amalie anında gezginlerini Danan Hall’a yollar ve onu hapse attırır. Sonra da yasal haklarını kullanarak unvanını elinden alır. Ama unvanın kendisini iptal edemez. Ya da vârisini bu haktan mahrum edemez. Sonunda cezayı Ev’i değil, Malcolm çeker. Kızı marleydi unvanını alır. Eğer uygun bulunmazsa yeni bir vâris seçilir ve bu böyle devam eder.”

Zellin ona bakakaldı. “Bu doğru değil.”

“İnan bana öyle.”

“O halde Baryn neden Rayson’la Halchon’un unvanlarını ellerinden almadı? Neden ona savaş açmalarını bekledi?”

“Baryn’le sohbet etme onuruna nail olamadım. Ama ben geç kaldığını düşünüyorum. İki marlord da o farkında olmadan çok güçlenmişti. Onları unvanlarından ettiği takdirde iç savaş belki de daha erken çıkacaktı.”

“Yani bana yeni unvanımı çantada keklik bilmememi söylüyorsun,” dedi Zellin. “O zaman On Üçüncü Ev lordları ne uğ-

runa savaştı? Kendi kaderlerimizi kendimiz belirleyemeyeceksek neden oybirliğiyle seçiliyoruz? Neden ta başkente kadar gidip kraliçeden onay alıyoruz?”

“Yanılıyorsun, Zellin,” dedi Jasper. “Kaderin yine senin elinde. Topraklarının sorumluluğunu alıp ülkenе şerefine hizmet edersen Ev’ini kaybetmezsin ki.”

“Yine de bu iş hiç hoşuma gitmedi,” diye homurdandı Zellin Banlish. “Kendimi sürekli mercek altında hissedeceğim.”

“Hepimiz her an gözleniyor ve yargılanıyoruz,” dedi Jasper. “Bir unvanımız olsun ya da olmasın, her gün dünyadaki yerimizi yeniden hak etmek zorunda kalıyoruz.”

Zellin sabırsızca elini salladı. “Saçmalık. Oyununu oyna, haydi.”

Jasper öne eğilip kalkanlarını dizdi ve tekrar arkasına yaslandı. “Sohbetimi sıkıcı bulduğuna üzıldüm. Korkarım, Karryn de beni bazen oldukça kafa karıştırıcı buluyor.”

Zellin kaşlarını çatı. Wen, Jasper’ın izlediği stratejinin onu şaşırttığını tahmin etti. “Seni Talih’e neden gönderdiklerini hâlâ anlamış değilim,” dedi serlord yemekteki konuya geri dönerek. “Serephette bir serramarranın hamisi olmaya uygun değil elbette, ama sen...” Başını iki yana salladı.

“Beni kraliçenin eşi seçti,” diye mırıldadı Jasper.

Zellin yine başını kaldırdı. “Efendim?”

“Savaştan sonra, tıpkı serlordlar gibi, Fortunalt’tan birkaç soylu da Ghosenhall’a çağrıldı. Amalie Fortunalt ve Gisseltess vârislerinin yirmi bir yaşına basana kadar onlarla ilgilenecek birilerine ihtiyacı olacağına karar vermiş. Sonuçta ikisinin de babaları savaşta öldü. Gisseltess’te, genç serramarların onlara rehberlik edecek bir anneleri var...”

“Ve Nate Brassenthwaite,” dedi Zellin. Bu ismi tükürürcesine söylemişti. “Marleydi onunla evlenerek büyük çılgınlık etti ben-ce ya neyse.”

“Ama söylediğin gibi, Serephette insanlarda bu Ev’i yöne-

rebileceğine dair bir güven uyandıramadı. Dolayısıyla kraliçe Karryn'in yönetimi devralana kadar bir haminin gözetiminde kalmasını uygun buldu." Dramatik bir etki yaratmak istercesine duraksadı. Ama Zellin Banlish dikkatini yeniden oyuna vermişti. "Benimle Cammon görüştü. Gençliği ve çocuksu halleri beni de şaşırttı doğrusu. Ama senin aksine, ben onun düşünce yapısından ve önsözlerinden etkilendim. Açıkçası, onun sıradışı bir genç olduğunu düşündüm. Üzerinde iyi bir intiba bırakacağımı umdum. Başka türlü üzücü olurdu."

Zellin savunmasız bıraktığı bir sınıra asker yağmakla meşguldü. "Ne mutlu sana," dedi ilgisizce. "Gözüne girmeyi başarmışsın işte."

"Evet. Burada olduğuma göre."

Zellin başını salladı. "Sıra sende."

Jasper yine üzerinde düşünülmemiş, aceleci bir hamle yaptı. Zellin ona hayretle baktı.

"Bu oyunu ilk kez oynamadığından emin misin? Hayatımda böyle saçma bir strateji görmedim."

"Bu gece yeni bir taktik deniyorum," dedi Jasper. "Ama boğazım kurudu. Willa, Bryce'a seslenir misin? Bize içecek bir şeyler getirsin."

Bryce bu saatte hâlâ ayakta olamayacak ya da değerli kadehlerle dolu bir tepsiyi taşıyamayacak kadar küçüktü tabii. Ama Wen onu koridorda beklerken buldu. Eski bir uşak üniformasını ona göre küçültmüşlerdi. Göğsündeki incili kuşağı bile eksik değildi. Zavallı sırtını duvara yaslamış, resmen ayakta uyuyordu.

"Lord Jasper içki getirmeni istiyor," dedi gülmek için kendini zor tutarak.

Çocuk anında fırladı ve dakikalar içinde geri döndü. Elindeki tepside bir şişe şarap, iki boş kadeh ve bir tabak şekerleme vardı. Jasper *cruxanno* masasının yanına bir sehpa çekmişti. Bryce'ın tepsiyi dikkatle masaya bırakmasını ve getirdiklerini servis etmesini gülen gözlerle izledi.

“Aferin, Bryce,” dedi. “Bir gün iyi bir uşak olacaksın.

“Teşekkür ederim, lordum.”

“Bizim Bryce enteresan bir çocuktur,” dedi Jasper, Zellin’e. Serlord oyun tahtasından başını bile kaldırmamıştı. “Sen onlara inanmayı reddetsen de kendisi bir mistik.”

Serlord bunun üzerine Bryce’a tiksinierek baktı. Sonra yine başını eğdi. “Bu onun iddiasıdır eminim.”

“Hayır! Bana yeteneklerini çoktan kanıtladı. Hadi Bryce, şu şüpheli serlorda senin gibi bir okuyucunun neler yapabileceğini göster.”

“İstemem,” dedi Zellin Banlish.

“Ama hayata bambaşka bir pencereden bakacaksın,” diye ısrar etti Jasper. Oyun tahtasından en kıymetli taşı, küçük, mücevherli tacı aldı. Bryce’a, “Başını çevir,” dedi ve taşı bir elinden diğerine geçirdi. “Zellin, lütfen. Gerçekten inanamayacaksın. Bryce, taş hangi elimde?”

“Sol.”

Jasper tacı diğer eline geçirdi. “Ya şimdi?”

“Sağ.”

Jasper taşı kır saçlı başına koydu. “Şimdi?”

Bryce güldü. “Kafanızda.”

Jasper başını yana eğerek taşı avcuna düşürdü. “Gördün mü, Zellin? Asla yanılmıyor.”

“Böyle bir maskaralıktan etkileneceğimi nasıl düşünürsün? Önceden prova yapmışsınız besbelli.”

“Sen dene.” Taşı Zellin’e verdi. Serlordun yarım saattir onu almak için bir strateji geliştirmeye çalışması umurunda değil gibiydi. “Hazır olduğunda söyle.”

Zellin sıkıntıyla iç çekti. “İyi, söyle bakalım.”

“Sağ elinizde, lordum.”

“Gördün mü?” dedi Jasper.

“Sadece şanslıydı.”

“On kere daha dene ve ne kadar şanslı olduğun gör.”

Zellin gözlerini devirip homurdanarak Jasper'ın dediğini yaptı. Her seferinde yüz ifadesi biraz daha sertleşti. Dokuzuncu denemede taşı Jasper'a verdi ve gözlerini Bryce'ın sırtına dikti.

"Lord Jasper'da," dedi Bryce kendinden emin bir sesle.

Jasper neşeyle kıkırdayarak taşı havaya attı ve sağ eliyle yakaladı. "Bu kadarı yeterli mi?" diye sordu. "Olağanüstü bir yetenek değil mi? Tabii Cammon'inkiyle kıyaslanamaz bile."

Zellin kızgın ve biraz da bozguna uğramış gibi görünüyordu. Wen onun Cammon'la görüşmesini düşündüğünü tahmin etti. Bilmeden ele verdikleri konusunda endişeleniyordu belki de. "Önemli değil," diye savunmaya geçti. "Benim kimseden gizlim saklım yok."

Jasper başıyla kapıyı gösterdi. "Teşekkürler, Bryce. Artık yatabilirsin." Wen'in çocuğun arkasından kapıyı kapamasını bekledi ve tekrar Zellin'e döndü. "Öyle mi?" dedi tatlı bir sesle. "Oğlun sırlarını seninle paylaşmıyor o halde?"

Wen sırtını dikleştirip elini kılıcına attı. Jasper bütün gece nezaketini koruduktan sonra birdenbire saldırıya geçmişti.

"Tover mı?" diye sordu Zellin şaşkınlıkla. "Bana söylemediği şeyler vardır herhalde. Genç delikanlı. Elbette sırları... Ne demeye çalışıyorsun, Paladar?"

"Karryn onu oğlunun kaçırdığını söyledi. Marlord olmak için onunla zorla evlenmek niyetindeymiş."

"Yalan!" diye gürledi Zellin. Ayağa kalkarken hançerini çekti. Wen göz açıp kapayıncaya kadar yanında bitti. Göğsüne o kadar sert çarptı ki Zellin Banlish iskemlesine takılıp yere yuvarlandı. Hançeri elinden fırlayarak karşı duvardaki kitaplığın yakınına düştü. Yosun önceden konuştukları gibi Jasper'ı korumak için koşmuştu. Wen kılıcıyla Zellin'in tepesine dikildi. En ufak bir hareketinde ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecekti.

"Çek şunu başımdan," diye tısladı Zellin, Wen'e çirkin bir bakış fırlatarak. "Bir daha oğlum hakkında ileri geri konuşursan canını yakarım, Paladar."

“Willa, izin ver kalksın,” dedi Jasper. “Otur, Zellin.” Serlord tekrar iskemlesine tünediğinde ekledi. “Suçlamamı geri çekmeyeceğim. Tover, Karryn’i kaçırdı. Darvis adında, uzun boylu, iri yapılı, kel kafalı bir adam da ona yardım etmiş. Yüzündeki ifadeye bakılırsa onu tanıyorsun. Karryn’i Forten Şehri’nin kuzeybatısına götürmeye kalkışmışlar. Senin orada bir evin yok muydu?”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Zellin. Ama Wen serlordun oldukça sarsıldığını görebiliyordu. “Yeğenin oğlumu mahvetmeyi aklına koymuş. Palavralarınızla onun şerefini lekellerseniz sizinle uğraşırım. Duyuyor musun? İkinizi de bitiririm.”

“Bana hiçbir şey yapamazsın,” dedi Jasper. “Dolayısıyla senden korkmuyorum. Ama farkındaysan şimdiye kadar kimseye oğlundan söz etmedim. Karryn’in annesine bile. Hem On İkinci, hem de On Üçüncü Ev’in takdirini kazanmak için canla başla çalışan bütün yeni serlordlara kara çalmak istemem. Oğluna cezasını kendi ellerinle vermeni istiyorum.”

“Benden ne bekliyorsun?” diye sordu Zellin öfkeyle.

“Tover’ı kov. İkinci vârisin kim bilmiyorum, ama Tover’ın bütün haklarını ona devrettiğini duyur. Sebeplerini açıklamak zorunda değilsin.”

Zellin huzursuzca kıpırdandı. “Hayır. Elinizde kanıtınız bile yok. Ona soracağım. Eğer suçunu kabul ederse söylediklerini düşüneceğim. Ama...”

“Anlaşıldı,” dedi Jasper sakince. “Davamı Ghosenhall’a taşıyacağım. Kararı Cammon versin. Şüphesiz seni ve oğlunu başkente çağıracak.” Kapıyı işaret etti. “Bryce’in yeteneğini gördün. Üstelik o daha parmak kadar çocuk. Cammon senin de, oğlunun da ruhunun derinliklerini okuyabilecek güçte. Tover artık senin vârisin değil, Zellin. Ya bu kararı sessiz sedasız kendin verirsin, ya da senin adına kraliyet verir ve sebeplerini herkesle paylaşır. Hangisini istersen seçebilirsin.”

Meseleyi tereyağından kıl çeker gibi halletti, diye düşündü Wen takdirle. Jasper’la oynadığı *cruxanno* oyununda izlediği strateji-

yi düşündü. Oyunu kademeli olarak karıştırmış, taşları rastgele dizer gibi yapmış ve sonra tek bir hamleyle rakibini hazırlıksız yakalamıştı. Zellin savaşıp kaybedebilir ya da pes edip onurunu kurtarabilirdi. Kazanma şansı yoktu.

“Oğlumla konuşacağım,” dedi serlord. Elleriyle koltuğun kol-larına yapışmıştı. Wen tırnaklarını döşemeye geçirdiğini fark etti. “Söylediklerin doğruysa onu mirasımdan men edeceğim. Ama bunu bir başkasına tekrarlarsan...”

“Gerekirse sadece kraliyetle paylaşacağım,” dedi Jasper. Sonra aklına yeni bir fikir gelmiş gibi parmağını kaldırdı. “Tover bir daha yeğenime ya da başka bir genç kadına bu tür bir davranışta bulunursa, bildiklerimi anlatmaya mecbur kalırım tabii.” Zellin’e gülümsedi. “Ama eminim, sen Tover’ı dizginlemenin bir yolunu bulursun.”

“Ever,” diye tısladı Zellin. “Bana oğlumu nasıl idare edeceğimi öğretmeye kalkışma!”

“O halde mesele çözüldü,” dedi Jasper şarap şişesine uzanarak. “İçkilerimizi tazeleyelim mi? Bu konuşma beni susattı.”

Zellin, Wen’e kaçamak bir bakış fırlatarak yavaşça doğruldu. “Oturup hiçbir şey olmamış gibi seninle oyun oynayacak ya da kadeh tokuşturacak değilim, Paladar. Saat geç olmasaydı seninle aynı çatı altında bile kalmazdım. Sabah erkenden gideceğim. Bir daha uzun bir süre karşılaşmayız umarım. Ne seninle ne de yeğeninle.”

Kapıya yöneldiğinde, Wen peşinden gitti. Yaşananlardan sonra geceyi yatak odasının dışında nöbet tutarak geçireceği belli olmuştu. Kapıdan çıkmadan önce, son kez Jasper’a baktı. Hayreti ve hayranlığı gözlerinden okunuyordu. Jasper bu ifadeyi yakalayarak gülümsedi. Bir taktik oyununda ondan daha yaşlı ve tecrübeli rakibini ilk kez yenen bir çocuk gibi mutluydu.

15. BÖLÜM

Cammon'la maiyetindekiler, Gissel Ovası'na yarım günlük mesafedeyken yolda karanlığa yakalandılar. Senneth geceyi yine bir yol kenarı hanında geçireceklerini düşünüp sıkıntıyla iç çekti. Gissel Ovası'na bir an önce varmaya can atmıyordu. Kardeşinin düşmanca tutumundan yeteri kadar nasibini alacaktı zaten. Fazlasına gerek yoktu. Ama bir yandan da yolculuk onu fazlasıyla yormuştu.

Tayse tabii ki, akşama kadar hedeflerine varamayacaklarını tahmin etmişti. Birini önden yollayıp gece için gerekli hazırlıkları yaptırmıştı. Gün batarken büyükçe bir kasabadaki geniş ve ferah hanın avlusuna girdiler. Tayse'le Justin kraliyet askerlerinin başında kalırken diğer gezginler Cammon'ı takip etti.

Orta yaşlı, uzun boylu ve sıska bir kadın Cammon'la yanındakileri ikinci kata çıkardı. Gezginlerin kalacağı odaları gösterdikten sonra kilitli bir kapıyı açtı. Gezginler Cammon'ın uyuyacağı odaya girip etrafı iyice aradı. Bu arada Senneth da lüks mobilyalara göz attı. Odanın ortasındaki cibinlikli karyola dokuz gezginin de Cammon'la birlikte rahat rahat uyuyabileceği kadar genişti.

“Banyo suyunuzu birazdan gönderirim,” dedi kadın kasvetli bir tavırla. “Akşam yemeğini odanızda mı alacaksınız? Size aşağıda özel bir oda hazırlatayım mı?”

“Diğer misafirlerle birlikte yiyeceğim,” dedi Cammon.

Mezar kaçkını kılıklı hancı kadın ona dehşetle baktı. “Halkın arasında mı? Ama nasıl olur?”

Cammon güldü. Onda Senneth’in fark edemediği bir şeyler görmüş olmalıydı ki yüzünde adeta güller açıyordu. “Halkımla kaynaşmak hoşuma gider.”

“Majesteleri, lütfen, bir kere daha düşünün,” diye yalvardı kadın.

Senneth her ne kadar ona hak verse de yabancıların Cammon’a ne yapacağını söylemesinden hoşlanmıyordu. “Majesteleri, yemeğini nerede isterse orada yer,” dedi sertçe. “Şimdi bana nerede kalacağımı göster.”

Kadın, Senneth’ı baştan aşağı süzdü. “Sen kraliçenin gezginlerinden değil misin? Diğerleriyle kalmayacak mısın?”

Senneth bir gezginle evliydi ve kışlada onlarla kalmaya alıştı. Ama kadının kibirli tavrı sinirine dokundu. Üç haftadır yoldaydılar. Yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. Bir de hancıların aşağılamalarına hiç katlanamayacaktı. Tepesi atıverdi.

“Ben kraliyetin danışmanıyım,” dedi buz gibi bir öfkeyle. “Özel bir odayı, sıcak bir banyoyu ve biraz saygıyı hak ediyorum sanırım.”

“Banyo suyunu yollarım, ama oturup seni pışpışlamamı bekliyorsan avcunu yalarsın!”

Senneth o kadar şaşırdı ki bir an konuşamadı. Ama Cammon’ın boğuk kahkahasını duyunca oyuna geldiğini anladı. “Alacağın olsun, Kirra!” diye bağırdı. “Yine kandırdın beni!” Dayanamayıp gülmeye başladı. Kirra’nın omzuna bir tane patlattı. Ama sonra onu sevgiyle kucakladı. Kirra geri çekildiğinde altın sarısı gür saçları ve muzip bakışlı mavi gözleriyle yine kendisi gibi görünüyordu.

“Cammon varken uzatamıyorum,” diye sızlandı. Harcadığı çabadan sıcak basmış gibi eliyle yüzünü yelpazeledi. “Her göz göze gelişimizde içimden kahkaha atmak geliyor.”

Cammon güldü. “Donnal nerede?”

“Bilmem. Askerlerin kampına gitmiştir belki. Son gördüğümde siyah bir köpekti. Ama Tayse’le Justin belki onu en yakın arkadaşımın beni tanıdığından daha çabuk tanır.”

“Ben en yakın arkadaşın mıyım?” diye sordu Senneth numaran. “Sevdiklerine bunları yapıyorsan, sevmediklerine acıyorum doğrusu.”

“Sevmediklerimle uğraşmam bile,” dedi Kirra.

“Sahiden bir odam var mı?” diye sordu Senneth. “Hem sen hancıyı nasıl atlattın? Yoksa burada işe mi girdin? Paraya sıkıştıysan destek olabilirim.”

Şaka yapıyordu tabii. Kirra Danalustrous’un serramarrasıydı. Hoş, Senneth da Brassenthwaite’in serramarrasıydı ve beş parasız kaldığı günler olmuştu. Ama Kirra’nın ailesiyle arası daha iyiydi.

“Bütün gün handa yolunuzu gözledim,” dedi Kirra. “Oda-larınızın yerini biliyordum. Buraya geleceğinizi Cammon haber verdi tabii.”

“Eh, tabii,” diye homurdandı Senneth.

“Şansıma hancının karısı tam siz gelirken bir iş için dışarı çıktı. Ben de dayanamayıp onun görünümüne büründüm.”

“Umarım senden daha naziktir,” dedi Senneth.

“Öyle görünüyor.” Kirra kendini kocaman karyolaya attı. “Yolculuk nasıl geçiyor, anlatsanıza. Heyecanlı bir şeyler oldu mu?”

Cammon onun yanına uzandı. Senneth da nezaket kurallarını bir kenara bırakıp onların yanına yattı. Kuştüyü yastıklar pek rahattı doğrusu. Kendi odasında da bunlardan olduğunu umut etti.

“Düelloları ya da suikastçıları kastediyorsan öyle şeyler olmadı,” dedi Cammon.

“Tabii ki onları kastediyorum!” diye bağırdı Kirra. “Bizim yolculuklarımız hep böyle geçmez mi?”

“Güneydeki Ev’lerin yakınında haydutlar olduğunu duyduk,”

dedi Senneth. "Ama kafiyei görmedin mi? Dokuz gezgin ve yetmiş askerle savaşa bile girilir!"

Kirra sırıttı. "Gissel Ovası'na bu kadar çok askerle girdi inizde Nate'in huzuru kaçmayacak mı?"

"Tayse aksine bundan onur duyaca ını düşünüyor."

Kirra arkasına yaslandı. "Nate'i d   n nden beri görmedim. Fazla de i memi tir herhalde?"

Senneth az kalsın gülecekti. "Her zamanki Nate i te," dedi. "Terbiyeli, sıkıcı ve gösteriş budalası. Gerçi son zamanlarda daha rahatlamı  gibi. Mutlu görünüyor. Bunca yıldır Sabina'ya    kmı  me er." Başını iki yana salladı. "Sabina da Halchon'la evliyen onu seviyormu . Kimin aklına gelirdi?"

"Yine de    bütün sorunları   zm yor," dedi Kirra. "Savaştan sonra Gisseltess'i yönetmek kolay olmasa gerek. Halchon'u destekleyenler Nate'le Sabina'dan nefret ediyor. Halchon'u sevmeyenler de düzeni kökünden değiştirmek reformlar bekliyor. Zor bir iki yıl geçirdiklerini tahmin ediyorum."

"Sandı ından daha iyi idare ediyorlar," dedi Cammon. "Senneth'in nefret ettiği özellikleri, bu zor zamanlarda Nate'in içine yarıyor. Kuralcı yapısı ve düzen   ı sayesinde Gisseltess'i epey hale yola koydu."

Kirra ona dik dik baktıktan sonra Senneth'a döndü. "Cammon nerede? Çünkü bu konuşan o olamaz."

"Bizim küçük serseri pek hünerli bir kral olup  ıktı."

"Ben kral değilim!"

"Bir an kendimi babamın köpeklerinden matematik dersi alıyormu um gibi hissettim," dedi Kirra. "Hâlâ    k n m."

"Onu her gün görünce alı ıyorsun," dedi Senneth. "En azından bir dereceye kadar."

"Neden  yle diyorsunuz? Ben hiç de i medim ki!" diye veriyansın etti Cammon.

Kirra babasının tazılarından birini ok ar gibi kafasını sevdi. "Kendini her gün ve hatta her saat yenileyen biri olarak de i i-

min o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünüyorum.”

Kapı tıklatıldı ve Justin davet beklemeden içeri daldı. “Bakın, ahırda ne bulduk!” dedi peşinde siyah bir köpekle yatağa doğru yürürken. Odaya en son Tayse girdi. “Donnal olduğunu düşündüm, çünkü bizi kamptan buraya kadar izledi. Muhafızlardan birinin verdiği eti de yemedi.”

“Yabancıların elinden hiçbir şey yememesi gerektiğini biliyor da ondan,” dedi Kirra. Donnal patilerini yatağa dayayıp bir kere havladı. Senneth onun Cammon’a merhaba dediğini tahmin etti. Sonra arka ayaklarının üzerine oturup gözlerini onlara dikti.

Tayse, Kirra’yı başıyla selamladıktan sonra bir iskemle çekip ters çevirdi ve oturdu. “Bizimle Gissel Ovası’na gelecek misin?” diye sordu. Kirra’dan lafını hiç sakınmazdı. Bu bazen kaba görünebilirdi, ama bazen de uçarı serramarrayı idare etmenin tek yoluydu. “Ve geleceksen, neden?”

“Aşkolsun,” dedi Kirra doğrularak. “Evet, size katılmayı planlıyordum. Ortama saygınlık katarım diye düşündüm.”

“Ortamda sadece hırsızlar ve haydutlar varsa belki,” dedi Justin.

“Senin gibiler yani,” diye misilleme yaptı Kirra.

Justin’le Kirra durmadan atıştığı için Tayse buna aldırmadı. “Gerçek nedeni söyler misin?”

“Öncelikle hepinizi özledim,” dedi Kirra duygusal bir tavırla. Sonra her zamanki haline döndü. “Aman, yok canım. Buralardaydım ve Cammon bu kasabadan geçeceğinizi söyledi. İsterse-niz birlikte yemek yer ve sabaha gideriz.”

“Ah, hayır,” dedi Cammon. “Bizimle Gissel Ovası’na gelin. Altımız ne zamandır bir araya gelemiyorduk. Fırsattan istifade hasret gideririz.”

Senneth bunu duyunca şaşkınlıkla etrafına baktı ve Cammon’ın haklı olduğunu gördü. Justin’in pişmiş kelle gibi sırtısına bakılırsa bu tesadüfü ondan önce fark etmişti. Altısı ilk kez üç yıl önce kralın verdiği bir görev için bir araya gelmişti.

Bazıları birbirlerini daha yeni tanıyordu. Bazılarının da güvensizlikle gölgelenen, mesafeli ilişkileri vardı. Böyle bir grubun güçlü bağlarla kenetlenebileceği kimsenin aklına gelmezdi. Hayatlarında bazı değişiklikler olmuştu tabii. Justin, Ellynor'la evlenmiş ve bir kızı olmuştu. Cammon, Amalie'yle evlenip birkaç sınıf birden atlamıştı. Altısı artık sorumluluklarından fırsat bulup nadiren bir araya gelebiliyordu.

"İstesek bu kadarını ayarlayamazdık," dedi Justin gülerek.

"Bizi birleştiren kaderin önünde saygıyla eğiliyorum," dedi Tayse dediğini yaparak. "Bizimle istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Kirra, Cammon'ı yemeği baş başa yemeleri için ikna etti. Donnal bile insan formunu aldı ve onları, Coravann'da başlarından geçen bir olayı anlatarak eğlendirdi. "Bakmayın, şimdi gülüyoruz, ama Kirra az kalsın bir avcının tenceresinde yahni oluyordu," dedi.

"Ama bir bıldırcından bir dişi aslana dönüşünce avcının okunu fırlatıp bir kaçıışı vardı ki görecektiniz," diye bitirdi sözlerini. "Zavallı adam muhtemelen delirmiştir. Önüne gelene ormanda gördüklerini anlatıyordur. Ama ona kim inanır?"

"Coravann'da mistiklere alışık olmalılar," dedi Senneth. "Marlord Heffel onlara hiç zulmetmedi."

"Şekil değiştiricilerin varlığından haberdar olmak başka şey. Kirra'nın dönüşümünü izlemek başka bir şey," dedi Donnal. "Özellikle de ne kadar leziz olduğunu düşünürken bunu yaşamak hiç hoş olmasa gerek."

"Coralinda Gisseltess mistikleri avlamaya başladıktan sonra Coravann, Helven ve Nocklyn'de onlardan hiç kalmamıştır diye düşünüyordum," dedi Kirra. "Belki bazıları evlerine geri dönmüştür. Ama sıradan vatandaşların her gün büyülerle haşır neşir olduğunu hiç sanmıyorum."

"Lumanen Manastırı bölgede hâlâ söz sahibi," dedi Senneth. Coralinda Gisseltess eskiden manastırın başındaydı ve Gillengaria'yı bütün mistiklerden arındırmayı kendine görev

edinmişti. “Zamanla yumuşadılar tabii. Artık mistikleri diri diri yakmıyorlar! Ama büyülerin hâlâ menfur şeyler olduğunu düşünüyorlar.”

Kirra, Cammon’a kaş çattı. “Orayı kapatıp rahibeleri evlerine yollamak için daha ne bekliyorsun?”

Cammon başını iki yana salladı. “Amalie onlara hoşgörülü davranmadığımız sürece bizim de hoşgörü bekleyemeyeceğimizi düşünüyor. Şiddete başvurmadıkları takdirde söz hakları olduğunu söylüyor. Doğrusu, ben de buna katılıyorum.”

“Ama manastıra adamlarını yerleştirmekte sakınca görmedin,” dedi Tayse.

“Evet,” dedi Cammon meydan okurcasına.

Justin sağ elini kaldırdı ve bileğinin tek bir hareketiyle artık et bıçağı yerine hançerini tutuyordu. “Barışı silahlarla destekliyoruz.”

Cammon başını salladı. “Ne yaparsınız? Krallığın temeli böyle kurulmuş.”

Gece geç saatlere kadar sohbet ettiler ve bunun sonucunda sabah erkenden yola çıkamadılar. Cammon yine de onu görmek için hana gelen meslek erbaplarını ve tüccarları hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Dolayısıyla ancak öğlene doğru hareket edebildiler ve Gissel Ovası’na vardıklarında güneş batmak üzereydi.

Bir ovaya yayılan geniş şehrin orta noktasında marlordun malikânesi bulunuyordu. Senneth, Ghosenhall’daki saraya yakın büyüklükteki yapının ihtişamına bir kez daha şapka çıkardı. Yüzyıllar içinde marlordlar binaya yeni kanatlar ve dönümlerce arazi eklemişti. Ama bu değişikliklerin hepsi de bütünlüğü bozmadan yapılmıştı. Malikâne kum rengi taştan inşa edilmişti. Kuleleri, mazgallı siperleri, payandaları, kemerleri ve birbirine bağlanan tünelleriyle insanı şaşkına çeviriyordu. Etrafı daha koyu renkli, taş bir duvarla çevriliydi. Senneth evin, görünenlerin haricinde birçok gizli geçit ve oda barındırdığından emindi. Bunlar ancak

ev sahiplerinin keşfedebileceği sırlardı. Halchon Gisseltess de bu evde hapisken şehirde dilediği kadar dolaşmış olmalıydı.

En yüksek kulede bayraklar dalgalanıyordu. Gisseltess sancağında pençeleri arasında kırmızı bir çiçek tutan, siyah bir şahin vardı. Yanında Brassenthwaite'in mavi sancağı göze çarpıyordu. Amalie üçüncü bayrağı görünce memnuniyetle gülümsedi. Siyah zemin üzerinde, altın rengi kraliyet aslanıyla Amalie'nin sembolü, kızıl *raelynx* vardı. Kraliçenin Gezginleri hem aslanlı hem de *raelynx*'li kuşaklar takıyordu. Baryn zamanında kraliyet bayrağı sadece iki renkten oluşuyordu: altın sarısı ve siyah. Gillengaria'da kraliçenin yeni renklerini benimsemeye en çok kimin meraklı olduğu anlaşıyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Senneth kendi kendine, "işte geldik."

Senneth ve Nate birbirlerinden pek hazzetmeseler de, Gisseltess Ovası'ndaki ilk akşamları fena geçmedi. Nate onları karşılar-ken her zamanki gibi tutuktu. Ama Sabina kadınları kucaklayıp Cammon'ı sevgi ve saygıyla selamladı. Cammon savaştan önce marleydiye unutulmaz bir yolculukta eşlik etmişti. Belli ki Sabina ona karşı hâlâ derin bir muhabbet besliyordu.

Ya da belki ilk kocası öldüğünden beri yaşadığı mutlu hayatın bütün mimarlarına minnet borcu olduğunu düşünüyordu. Gerçekten de son iki yılda görünüşünde belirgin değişiklikler olmuştu. Hâlâ ufak tefek ve narindi. Ama bir iki kilo alınca yanakları sağlıklı parlamaya başlamıştı. Özenle kıvırdığı sarı, cılız saçları eskisine göre daha dolgun görünüyordu. Bakışlarına canlılık, yüz hatlarına dinginlik gelmişti. *Kırmızı ve gümüş cehenneminden kurtuldu*, diye düşündü Senneth. Halchon Gisseltess'e on beş yıl nasıl katlanabildiğini aklı almıyordu.

Sabina onları selamladıktan sonra hemen "Aç mısınız?" diye sordu. "Ne zaman geleceğinizi bilemediğimiz için bu akşam aile arasında yiyeceğiz. Ama ilerleyen günler için derebeyliğe bağlı

lordlardan bazılarını davet ettik.” Nate’e ve sonra Senneth’a baktı. Senneth ardından neyin geleceğini tahmin etti. “Biz bizyken Tayse de bizimle yiyebilir tabii,” dedi Sabina.

Nate, kız kardeşinin bir gezginle evlenmesini kabullenememişti. Onlar gelmeden önce karısına bu konuda sızlanmış olmalıydı. Bir askeri akrabası olarak göremiyordu. Senneth, Tayse’in asillerle yemek yemeye bayılmayacağını biliyordu. Ama Parlak Anne’nin kırmızı gözü adına, Tayse onun kocasıydı. Yeri tabii ki Senneth’ın yanıydı. “Elbette,” dedi bunun aksini düşünemez gibi.

Sabina yine Nate’e baktı. “Sanırım aynı odada kalacaksınız?”
“Doğal olarak.”

“Tayse, gezginlerin en az yarısını yakınında ister,” dedi Cammon. “Umarım onlara benimkine yakın bir oda ayırmışsınızdır.”

“Gissel Ovası’nda bir sorun çıkmasını beklediğimizden değil,” diye açıkladı Senneth. “Ama Tayse daima tedbirli davranır.”

Nate oralı olmadı. “Tabii,” dedi. “Kraliçenin eşinin güvenliği ciddi bir mesele. Gezginler için iki oda ayrıldı.”

Biraz daha hoşbeş ettikten sonra herkes odalarına yerleştirildi. Senneth kendininkini güzel, ama biraz karanlık buldu. Şarap rengi perdelerle vişne ağacından mobilyaları incelerken koridordan Kirra’nın sesi geldi.

“Köpeğimin benimle kalmasında sakınca yok herhalde?”

“Köpekleri ben de severim,” dedi Nate. “İyi eğitimliyse neden olmasın?”

“Ah, benim oğlum pek usludur.”

Senneth az kalsın bir kahkaha patlatacaktı.

Sofradaki üç kişinin nadiren lafa karışmasına rağmen yemek neşeli bir hava içinde geçti. Masada Senneth, Kirra, Tayse ve Cammon dışında ev sahipleri ve Sabina’nın iki oğlu da vardı. Senneth, Tayse’in fazla konuşmayacağını biliyordu, ama masaya

oturana kadar Sabina'nın Halchon Gisseltess'ten olan iki oğlunu hiç düşünmemişti doğrusu.

Küçüğü on bir, on iki yaşlarında, bal rengi saçlı ve annesinin narin yüz hatlarına sahip bir çocuktur. Boyu Halchon gibi uzun olacaktı besbelli, ama babasının aksine ince yapıydı. Ne düşündüğünü kestirmek güçtü. Kim konuşursa ona merakla bakıyordu. Ama şimdiye dek ne bir kere gülümsemiş ne de söze karışmıştı.

Büyük oğlan on altısında olmalıydı. Koyu kumral saçları, geniş yüzü ve iriyarı, güçlü kuvvetli yapısıyla tipik bir Gisseltessliydi. Çoğunlukla somurtarak tabağına bakıyordu. Ancak biri hoşuna gitmeyen bir yorum yaptığında kafasını kaldırıyor ve ona küçümseyen gözlerle bakıyordu. Bu ters bakışların hedefi genelde Nate'ti. Bazen Sabina da oğlunun asık suratından nasibini alıyordu. Sadece bir kere Senneth, Gisseltess'teki olumlu gelişmelerle ilgili rastgele bir yorum yaptığında ona ateş püsküren gözlerle baktı.

"Halkın refahı yerinde," dedi Nate. Kendini tutmasa horoz gibi şişinecekti. "Savaştan sonra birçok bina yıkılıp tekrar yapıldı. Hâlâ bölge ekonomisini kalkındırmaya çalışıyoruz. Gelecekte bizi daha da güzel günlerin beklediğini umuyorum."

Büyük oğlan Nate'e nefretle baktıktan sonra gözlerini yeniden tabağına dikti. Senneth, Sabina'nın sözlerini daha yeni hatırlamıştı. Ona hiç aldırmadıklarından, ama babalarını taparcasına sevdiklerinden yakınmıştı. Nate kimsenin hayalindeki üvey baba olabilecek biri değildi. Hele de Halchon Gisseltess gibi kibirli ve küstah bir adamı rol modeli olarak seçen bir delikanlının onu sevebilmesi pek mümkün görünmüyordu.

Senneth iki çocuğun da babalarını öldüren kişiyle aynı sofrada oturduklarını fark etmediğini umdu. Halchon Gisseltess, Tayse'in elinde can vermişti zira.

"Serlordlarınızla aranız nasıl?" diye sordu Kirra. "Mevcut düzeni kolay kurabildiniz mi?"

Nate belli belirsiz başını salladı. “Eh işte,” dedi. “Serlordlar Sabina’yla birlikte aldığımız bütün kararları sorgulamayı kendilerine vazife edindi. Dolayısıyla bazı yolların inşaatı gecikti. Derebeyliğe bağlı diğer lordların çoğu da onlardan taraf oldu. Kor- karım bunu yalnızca Ev’den bağımsız hareket edebileceklerini kanıtlamak için yapıyorlar. Hep birlikte inisiyatifi ele almazsak, bazı adımların çok geç atılacağından endişeliyim.”

Arkasındaki bir konuşmayı dinler gibi omzunun üzerinden bakan, Cammon dikkatini Nate’e yöneltti. “Ya Seton Mayman? O da ortalığı karıştıranlardan biri mi?”

Senneth, Seton Mayman diye birini tanıımıyordu. Ama Amalie’nin hayaletinin Cammon’ın arkasında dikilmiş, masadaki konuşmaları dinlediğinden şüphelenmeye başlamıştı. Kirra gözlerini Cammon’a dikmişti. Bu ismi sorması onu şaşırtmış gibiydi. Neyse ki Nate hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

“Seton mı? Onu serlordluğa layık bulmadığınızda öfkeleni tabii. Bir ara diğer lordları isyana teşvik edeceğini bile düşündüm. Ama o Ev’e sadık kalmaya karar verdi. Hatta serlordlarla fikir ayrılığına düştüğümüzde Sabina’yla beni destekledi. Sabina’yla kendimize zor bir yol seçtik. Farklı görüşlere saygı duymak istiyoruz. Ama bütün otoriteyi başkalarına bırakıp güçlü bir Ev olarak kalmamız da imkânsız görünüyor.”

Bunun üzerine Sabina’nın büyük oğlu ayağa fırladı. “Sen Gisseltess’i güçlü bir Ev yapamazsın! Ancak mahvedebilirsin!”

“Warren!” diye bağırdı annesi.

Ama delikanlı kumaş peçetesini masaya fırlatarak hakaretlerine devam etti. “Serlordlar sana karşı gelir tabii! Onlar da, derebeyliğe bağlı diğer lordlar da senden nefret ediyor! Hem de en az benim kadar!” Topuklarının üzerinde dönüp koşarak odadan çıktı.

Sabina dehşetle elini ağzına götürdü. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Ama Senneth bunu Nate’e mi, yoksa onlara mı söylediğinden emin olamadı.

Gelgelelim Nate, üvey oğlunun davranışından pek de etkilenmişe benzemiyordu. “Hemen her gece bu tür olaylar yaşıyoruz,” dedi. “Ev’de kraliyet ailesinden bir konuğumuz varken daha olgun davranacağını ummuştum. Beklentimi yüksek tutmakta hata etmişim.”

“Hâlâ babasının yasını tutuyor,” diye açıklamaya çalıştı Sabina. “Yeniden evlenmemi kaldıramadı.” Elini yüzünden indirmişti ve Halchon’la evli olduğu günlerdeki kadar üzgün görünüyordu. “Nate’i üzmemek için elinden geleni yapıyor. Nate ikisine karşı da öyle sabırlı ki.”

Bu sözler Senneth’in ve diğer herkesin Sabina’nın küçük oğluna bakmasına neden oldu. “Sen de masadan kalkmak istiyor musun?” diye sordu Nate sarışın çocuğa. “Misafirlerimizden izin isteyip gidebilirsin.”

Çocuk gözlerini masadakilerde dolaştırdı. Abisinin çıkardığı olaydan sonra iyice gergin görünüyordu. Ama öfkeliyken hâlâ heyecanlı bir hali vardı. “Gitmek istemiyorum,” dedi. “Sizi dinliyorum.”

Nate başını salladı. “Öyleyse kalabilirsin.”

“Konumuza dönelim mi?” diye sordu Senneth ortamı yumuşatmak için.

“Söylediğim gibi,” diye devam etti Nate, “bütün enerjimizi güç ve adalet arasında bir denge kurmaya harcıyoruz.”

Tayse ilk kez söze karıştı. “Kendinizi güvende hissetmiyorsanız, kraliyet askerleri size yardımcı olabilir.”

Nate birden öfkeliydi. “Teşekkürler. Ama sorunlarımızı kendi içimizde çözebileceğimizi düşünüyorum. Kraliyetin müdahalesi olmadan.” Cammon’a baktı. “Gerçi Ev’de barındırabileceğimiz askerlerin sayısı ile ilgili kısıtlamalar zaman zaman ihtiyaç duyabileceğimiz güç gösterilerini etkisiz kılıyor.”

Cammon, Tayse’e baktı. Ama gezginin yüzünde tek bir kas bile oynamadı. Bunun üzerine Cammon kulağına fısıldayan birini dinler gibi başını yana eğdi. *Parlak Anne beni küll etsin*, diye

düşündü Senneth. Neyse ki Amalie lafı fazla uzatmıyordu.

“Böyle bir zamanda, askerlerinizi artırarak doğru bir mesaj vereceğinizden şüpheliyim,” dedi Cammon. “Ama hazır buradayken serlordlarınız ve lordlarınızla aranızda arabuluculuk yapabilirim.”

“Serlordlarla eşleri yarın akşam yemeğe gelecek,” diye atıldı Sabina. “Seton’ı çağırmadık. Varlığı ortamı gerebiliyor. Ama sizi ısrarla evine davet ediyor. Buraya yarım günlük mesafede oturuyor.”

Cammon bu kez Tayse’in sessiz onayını almaya ihtiyaç duymadı. “Memnuniyetle,” dedi. Senneth ona yakın otursaydı, masanın altından ayağını tekmeleyebilirdi. Kira hayretle çatalını elinden bıraktı. Sonra kendi kendine gülümsedi. Kraliçenin eşi sorunlu bir asilzadenin evine gidecekti! Orada Cammon’ın güvenliğini sağlamak neredeyse imkânsızdı.

Sabina gülümsedi. “Yarın bir haberci yollarım.”

“Biraz bekleyin, lütfen,” dedi Senneth. “Önce aramızda lojistik ayrıntıları konuşalım.”

“Hep birlikte gideceğiz elbette,” dedi Cammon.

Senneth zoraki gülümsedi. “Başka türlüünü düşünmemiştim zaten.”

“Yollar ne durumda?” diye sordu Tayse. “Çetelerle ilgili durumlar alıyoruz.”

Nate omuz silkti. “Haydutlar bir tek bizde değil ki, her yerde var.”

Bu cevap Cammon’ı tatmin etmemiş gibiydi. Ama Nate’le zıtlaşmadı. “Ciddi bir sorun yaşamamanıza sevindim,” dedi Senneth ve tuhaf bir sessizlik oldu.

“Eee, anlatın bakalım,” diye şakıdı Kirra, “güney ve orta Gillengaria Ev’leriyle ilgili ilginç dedikodular var mı?”

Sabina’nın keyfi yerine gelmişti. Hevesle öne eğildi. “Heffel, vârisi olarak kızı Lauren’i seçtiğini resmi olarak duyurdu. En büyük çocuğu olarak onun hakkıydı elbette. Ama marlordların

çoğu unvanlarını oğullarına bırakıyor.”

“Ne güzel bir haber!” diye bağırdı Senneth. “Lauren’la birkaç kez karşılaştım. Çok tatlı bir kız.”

“Mayva Nocklyn ne âlemde?” diye sordu Kirra. “Lowell hâpiste ölmüş diye duydum. Mayva tekrar evlenmeyi düşünüyor mu acaba?”

“Sanmam,” dedi Sabina. “Bana kocalardan yana hiç şansı olmadığını söyledi.” Nate’e bakıp gülümsedi. “Ben de *Henüz doğru erkekle karşılaşmadığın için böyle söylüyorsun*, dedim.”

Senneth, Kirra’nın alayla sırtıttığını sezerek başını eğdi. Onunla ya da Tayse’le göz göze gelirse dayanamayıp güleceğinden korkuyordu. On beş yılını Halchon gibi bir adamla geçiren bir kadının bile Nate’i çekici bulabileceğine inanası gelmiyordu.

“Güzel!” dedi Kirra. “Mayva’ya koca bakıyoruz. Hemen adayları gözden geçirmeye başlayacağım.”

“Önce sizi baş göz etsek mi, serra?” dedi Nate.

Senneth başını kaldırıp bıyık altından güldü. Kirra, Donnal’la evli değildi tabii. Ama onu seviyordu. “Kalsın,” dedi Kirra elini kayıtsızca sallayarak. “Biliyorsunuz, hiç geleneksel biri değilim. Bir gün evlenmeye karar verirsem, gider en olmadık kişiyi seçip ailemi dehşete düşürürüm. Onun için bekâr kalmam en doğrusu.” Senneth’a imalı bir bakış fırlatıp gülümsedi.

“Belki de haklısınız,” dedi Nate. Senneth onun bu konu konuşulurken Tayse’e bakmamasını takdirle karşıladı. “Kız kardeşiniz saygın bir evlilik yaptı nasıl olsa. Hem de Ev’lerin en iyisiyle! Yakında Danalustrous’a vârisler doğuracak. Yani mesele yok.”

Kirra çingiraklı bir kahkaha attı. “Kesinlikle!”

16. BÖLÜM

Yemeğin sonunda, güzel bir tatlıyla ağızlarını tatlandırdıktan sonra yolcular odalarına çekilmek için izin istedi. Ama öncesinde kraliyet süitinde buluşarak günü değerlendirdiler.

Senneth kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Cammon'ı haşladı. "Aklını mı kaçırdın? Şu asi lordun evine gidemezsin!" Justin'le Donnal tabii ki oradaydı. Şöminenin önünde iskambil oynuyorlardı.

"Neden?" diye sordu Cammon.

Kirra yatağa oturdu. "Krallar sapa yerlerdeki küçük evleri ziyaret etmez," dedi. "O tür yerler marlordların malikâneleri ya da kraliyet sarayı gibi güvenlik kaygısıyla inşa edilmez."

"Ben kral değilim," dedi Cammon yatağın yanındaki iskemleye yerleşirken.

Kimse ona aldırmadı. "Adam marlorda ve kraliyete bağlıysa bile, orada başına her türlü iş gelebilir!" dedi Senneth. "Üstüne üstlük, kraliyetin onaylamadığı birinden söz ediyoruz!"

"Gerçekten de bana zarar vereceğini düşünmüyorsun herhalde?"

"Majesteleri, eşime katılıyorum," dedi Tayse. "Sizi fiziksel bir saldırıdan korumayı başardık diyelim. Yine de evden birinin sizi zehirlemeye kalkışmayacağı ne malum? En ufak bir riski bile göz ardı edemeyiz."

“Saçmalık,” dedi Cammon.

“Birimiz çeşnici olabilir,” diye önerdi Justin alayla. Elini bacağına vurup Donnal’ı işaret etti. “Onu bir köpeğe dönüştürüp etle besle. Ölürsa yemeğe devam etmezsin.”

“Beni neden zehirlesinler?” diye sordu Cammon. “Bence Nate daha büyük risk altında.”

Senneth boğuk bir kahkaha atıp Kirra’nın yanına oturdu. “Sabina onunla bu kadar mutlu olmasaydı, o zevki kimselere bırakmazdım. Kardeşim için böyle demek istemiyorum, ama Nate gerçekten itici biri.”

“Ondan hoşlanmadığını biliyorum,” dedi Justin. “Ama akşam araziye dolaştım. Ev gerçekten iyi korunuyor. Muhafız alayı kalabalık değil, fakat hepsi de iyi askerler ve Nate’ten övgüyle söz ediyorlar.”

“Yine de On Üçüncü Ev’den isyan sesleri yükselmeye başlamış,” dedi Tayse. Kirra’ya baktı. “Belki de Warren yirmi bir yaşına bastığında Nate’in hiçbir otoritesi kalmayacağını bildikleri için onu ciddiye almıyorlar. Ya da tek dertleri rüştlerini ispat etmek. Sence hangisi?”

“Bence ikisi de,” dedi Kirra. “Nate’in bir dereceye kadar eli kolu bağlı. Lordlar bunu biliyor ve hazır fırsat varken, palazlanmaya çalışıyorlar. Danalustrous, Rappengrass ve diğer Ev’lerde de buna benzer durumlar yaşanıyor. Önemli olan, Ev’lerin onlara hangi noktaya kadar boyun eğdiği.”

“Nate bir konuda yalan söyledi,” dedi Cammon. “Çetelerin başlarını ağrıttığını kabul etmek istemedi. Ama bence o da endişeli.”

“Eminim bu konu da önemlidir, ama şimdi daha acil bir sorunumuz var,” dedi Senneth. “O lordun evine gidemezsin. Yarın Sabina’ya fikrini değiştirdiğini söyle.”

Cammon şaşırды. “Bunu hallettiğimizi sanıyordum! Donnal çeşnicim olur. Zehirlenirse Kirra şifa büyüsüyle onu iyileştirir.”

“Bu arada yemek servisi yapan uşaklar da gezginlere çarpıp

durur,” diye ekledi Justin gülerek. “Dokuzunun da masanın etrafında olacağından şüphen olmasın.”

“Senneth haklı,” dedi Tayse. “Bunca riski almaya değer mi?”

“Nate, Seton Mayman’ın konseyde onu desteklediğini söyledi,” dedi Cammon inatla. “Ve görünüşe bakılırsa, Nate’in mütefaklere ihtiyacı var. Gisseltess’in asker sayısını artırmasına izin vermiyoruz. Ama basit politik hamlelerle Ev’in güçlenmesini sağlayabiliriz.”

Kısa bir sessizlik oldu. Kirra karnının üzerine yuvarlandı. “Cammon ne zamandan beri bir strateji uzmanı gibi konuşuyor?” diye fısıldadı Senneth’a. “O kadar acayip ki sanki rüyadayım. Gerçi benim rüyalarım genelde bundan daha enteresan olur.”

Senneth iç çekip sırtüstü uzandı ve gözlerini cibinliğe dikti. “Anlaşıldı, Cammon’ı vazgeçiremeyeceğiz,” dedi. “En iyisi, onu orada nasıl koruyacağımızı düşünelim.”

“Zehirlenme riski var mı sahiden?” diye sordu Justin.

“Düşük bir ihtimal, ama mümkün,” dedi Senneth. Görgü kullarını ondan daha iyi bilen Kirra’ya baktı. “Lord yanımızda bir çeşnici götürmemize bozulur mu? Köpek kılığında değil tabii. Donnal kendisi olarak gidecek.”

Kirra parmağını dudaklarına vurdu. “Bence mahcup, ama kararlı görünelim. *Takdir edersiniz ki, kraliçenin eşi için geniş güvenlik önlemleri almaya mecburuz. Dolayısıyla yemeklerin hepsinin tadına bakılacak.* Bunun gibi bir şeyler söyleyebiliriz işte.”

“Yavaş etki eden bir zehir kullanılırsa Donnal’la Cammon yemek boyunca hiçbir zehirlenme belirtisi göstermeyebilir,” dedi Tayse. “Birkaç saat sonra hastalanabilirler.”

Kirra yatakta hoplayıp zıplamaya başladı. “Doğru! Çeşnici ben olacağım. Yemeklerin bileşenleriyle oynayıp zehirleri bertaraf edebilirim.”

“Enteresan bir fikir,” dedi Senneth.

“Cammon’ın şimdiye kadar yediği en yavan yemek olacağı

kesin,” dedi Justin. “Sen yemek pişirmeyi bile bilmiyorsun. Nasıl yapacaksın o işi?”

“Açlıktan ölmene aldırmamam, gerekirse bir yemek hazırlayamayacağım anlamına gelmiyor,” diye tısladı Kirra.

“Seton denen adam sofrasında Kirra’yı da görmeyi ummayacak mı?” diye sordu Tayse.

Kirra’nın gözleri şeytani bir ışıltıyla parladı. “Donnal ben olarak gidebilir. Beni ne kadar iyi taklit ettiğini hepiniz gördünüz.”

Donnal bunu ispat etmek için göz açıp kapayıncaya kadar Kirra’nın görünümüne büründü. Elinde iskambil kâğıtlarıyla onlara baktı. “Sesini taklit edebiliyorum,” dedi tıpkı Kirra gibi konuşarak. “Ama ne söyleyeceğimi şaşırabilirim.”

Justin güldü. “Hiç dert değil. Zaten sürekli saçmalıyor.”

Kirra ona bir yastık fırlattı. Justin sırtarak yastığı bir vuruşta odanın karşısına yolladı.

“Bence işe yarayabilir,” dedi Senneth. “Tayse, sen ne düşünüyorsun?”

“Mantıklı.”

“Güzel,” dedi Cammon. “Hadi, kâğıt oynayalım.”

İnsan bir an yaşlı bir bilge, sonraki an tıpkı bir çocuk gibi görünen bir hükümdara nasıl karşı koyabilirdi? Senneth yanına otururken, Cammon’ın saçlarını karıştırdı. Diğerleri de yerlerini aldı ve Tayse kâğıtları dağıtırken, Senneth’la Kirra, Justin ve Donnal’a yemekte olanları anlattı.

“Nate’ten nefret ettikleri için o çocukları suçlamıyorum,” dedi Senneth. “Ve bu durumun zamanla düzeleceğini hiç sanmıyorum.”

“Warren marlord olduğunda Nate burada kalmak istemez herhalde?” diye sordu Kirra. “Tabii o zamana kadar aralarını düzeltmezlerse.”

“Warren’ın marlord olacağı kesin mi?” diye sordu Cammon ve hepsi ona baktı. “Neden şaşırdınız?” dedi Cammon. “Her zaman en büyük çocuk vâris olmuyor ki.”

“Onu biliyoruz,” diye homurdandı Kirra. Babası da Danalustrous’u Kirra’nın kız kardeşine miras bırakacağını açıklamıştı.

“Küçük oğlan daha doğru bir seçim mi olur?” diye sordu Senneth. “Karakterlerini yeterince analiz edebildin mi?”

Cammon kartlarını düzenlerken yanıt verdi. “Doğrusunu istersen Warren’ı tercih ederim. Küçük biraz sinsî. Warren en azından dürüst davrandı.”

“Nate’e büyük oğlanla arasını düzeltip küçüğe dikkat etmesini söylesek mi?” diye atıldı Kirra.

“Hiç durma,” dedi Senneth. “Nate başkalarının fikirlerine çok önem verir!”

Justin masaya üç kart atıp o eli kazandığında herkes öfkeyle homurdandı. “Büyük oğlan akşamüzeri askerlerin yanındaydı,” dedi Justin. “Bizimle talim yapmak istiyor gibiydi. Ama sormaya çekindi bence. Yarın da gelirse ona birkaç Gezgin numarası öğretilirim.”

“Bravo!” dedi Kirra. “Birinin özgüvenini yerine getirmek için senden daha uygun birini düşünemiyorum. Ayrıca genç bir asiye dövüş teknikleri öğretmek istemen de takdire şayan doğrusu!”

Bu sözlere Tayse bile güldü. Justin onlara aldırmadan sırtıttı. “Asi gençleri doğru yola davet etmek konusunda bir iki şey biliyorum.”

“Sevindim,” dedi Kirra. “Çünkü başka pek bir şey bilmiyorsun.”

Senneth kâğıtlarını masaya atıp uzun uzun esnedi. “Bugünkü bu kadar şirinlik yeter,” dedi. “Ben yatıyorum. Sabaha görüşürüz.”

Tayse’in bütün gece kıpırdanıp şafak sökerken çıkıp gitmesine rağmen Senneth geç uyandı. Kahvaltıya indiğinde Sabina masada tek başınaydı.

“Nate’le Cammon at binmeye gitti,” dedi. “Peşlerinde yarım

düzine gezginle tabii. Justin yanınızda, değil mi? Onu göremedim.”

Senneth, Sabina'nın Justin'i ismen tanımasına önce şaşırdı. Ama sonra savaştan altı ay kadar önce beraber atıldıkları macerayı hatırladı. Sabina, Halchon'un onu öldürmeyi kafasına koyduğunu düşünüyordu ve bir kış günü evden kaçmıştı. Şans eseri, Justin'e rastlamış, Justin de onu Senneth'a götürmüştü. Nate'le Sabina'nın kavuşması da böyle olmuştu. Senneth onu Nate'e emanet etmişti. Ama bu aşka inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu doğrusu.

“Burada,” dedi. “Onu sorduğunu duyunca sevinecek. Bir Lirren kıızıyla evlendi. Bir kızı oldu. Ama hâlâ eskisi gibi amansız bir savaşçı.”

“Justin hayatımı kurtardı,” dedi Sabina.

“Biliyorum. Onunla gurur duymuştum.”

Bir hizmetçi çaylarıyla kahvaltılarını getirdiğinde sustular. Kız gider gitmez, Sabina önündeki mektubu gösterdi. “Seton Mayman sabah bu notu yolladı. Bizi evine yemeğe davet ediyor. Ona geleceğimizi söyleyeyim mi?”

“Dokuz gezginin Cammon'ı bir an bile yalnız bırakmadığını söyle, lütfen. Bir de çeşnici getireceğimizi haber ver.”

Sabina ona şaşkınlıkla baktı. “Dün akşam da çeşnicisi yanında mıydı? Hiç fark etmedim.”

“Hayır, ama Seton Mayman'ın bunu bilmesine lüzum yok. Alacağımız güvenlik önlemlerine itiraz etmediği sürece, Cammon'ın onu ziyaret etmemesi için bir neden göremiyorum.”

Sabina tatlı tatlı gülümsedi. “Neden etsin? Hemen yazayım da hazırlığını yapsın.”

Kahvaltıdan sonra Sabina işlerinin başına dönerken Senneth de yürüyüşe çıktı. Hava güneşli ve Ghosenhall'a nazaran daha ılıktı. Doğal ve gösterişten uzak bahçede dolaşmak Senneth'ın hoşuna gitmişti. Evin arkasındaki küçük talim alanında Gisseltess renkleri

giyen bir düzine kadar adam antrenman yapıyordu. Ama çoğunun dikkati rakipleri yerine, bir köşede dövüşen iki gezgindeydi.

Senneth çite yaslandı. Justin, Janni'yle talim yapıyordu. Ama bu pek adil bir eşleşme olmamıştı doğrusu. Justin'i artık yalnızca Tayse yenebiliyordu. O da üç, dört karşılaşmadan ancak birinde. Otuzuna merdiven dayayan Justin hiç olmadığı kadar formundaydı. Hem güçlü hem de müthiş çevikti. Tayse ondan daha iriyarı ve yaşlıydı. Ama yavaşlığını tecrübesiyle telafi edebiliyordu.

Janni siyah, kıvrırcık saçlı, neşeli bir kadındı. Gözalcı bir gülümsemesi vardı. Justin kadar güçlü değildi elbette, ama daha hızlı ve son derece korkusuzdu. Dans eder gibi dövüşüyordu. Justin tüm gücüne rağmen, bu pire gibi genç kadının karşısında zorlanıyordu. Ama sonunda onu bir dizi hamleyle alt etmeyi başardı. Tahta talim kılıçları kullanıyorlardı. Ama kendisi de bir kılıç ustası olan Senneth, Janni'nin yarın her tarafının çürüyeceğini tahmin edebiliyordu.

“Öldün,” dedi Justin ve kılıcını geri çekip Janni'nin ayağa kalkmasına yardım etti. “Ama beni kötü yaraladın. Aferin sana.”

Janni nefes nefese kalmıştı, fakat keyfi yerindeydi. “Karnını deştim. Nereden baksan bir ay yatarsın. Belki yaran iltihaplanır ve ölürsün.”

“Mistik dostlarım beni iyileştirir,” dedi Justin.

Gisseltessli askerlerden biri arkadaşıyla dövüşüyormuş gibi yapmaktan vazgeçip yanlarına geldi. Senneth onun Warren olduğunu yeni fark etmişti. “Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?” diye sordu delikanlı. Gözleri heyecanla parlıyordu. Dün akşamki somurtkan halinden eser yoktu.

Justin bıçağını çekip havaya fırlattı. Sonra onu ustalıkla yakalayıp tekrar kılıfına soktu. Genelde bu tür numaralar yapmazdı. Senneth onun temel koordinasyona dikkat çekmeye çalıştığını tahmin etti. “Her gün avuçlarım patlayana, yorgunluktan ayaklarımı hissetmeyecek hale gelene kadar çalıştım,” dedi Justin. “Başka hiçbir şeyle ilgilenmedim.”

“Senin kadar iyi dövüşen birini hiç görmemiştim,” dedi Warren.

Justin onu baştan aşağı süzdü. “Altyapın fena değil,” dedi. “Sıkı çalışırsan iyi bir savaşçı olabilirsin.”

Warren hevesle ona bir adım daha yaklaştı. “Beni eğitir misin? Hemen başlayabiliriz. Bana gezginler gibi dövüşmeyi öğretir misin?”

Justin dönüp Senneth’a bakmadı. Ama orada olduğunu biliyordu tabii. Sezgileri fazlasıyla kuvvetliydi. “Neden olmasın?” dedi. “Biraz vaktim var. Ama canın yanarsa sızlanma. Bu iş için kaya gibi sağlam olmalısın.”

“Olacağım,” diye söz verdi Warren. “Öyleyim zaten.” Zırhının kayışlarını sıkıp talim kılıcını kaldırdı.

“Başla,” dedi Justin ve ona doğru atıldı.

Senneth onları yirmi dakika kadar izledi. Justin ne yaptığını iyi biliyordu. Warren’ın ona karşı bir hamle yapmasına bile izin vermedi. Ama yavaş yavaş ona en ölümcül hamlelerinden bazılarını gösterdi. Warren dikkatli ve çok hevesliydi. Justin’i, ona dövüşmeyi öğretmek için gökten düşen bir tanrıymış gibi hayranlıkla izliyordu. Senneth uzaklaşırken Justin’in, “Güzel!” diye bağırdığını duydu. “Şimdi daha sert vur. Ağırlığını sol ayağına geçir...”

Justin bir anda Halchon Gisseltess’in oğlunun kahramanı olmuştu. Senneth hayatın içinde barındırdığı mucizelere bir kez daha hayret etti.

O akşamki yemek ne yazık ki fazlasıyla resmi bir hava içerisinde geçecekti. Senneth, Nate’i memnun etmek ve kraliçenin eşini onurlandırmak için Gissel Ovası’na geldiğinden beri ilk kez elbise giydi. Üstelik bu sıradan bir elbise de değil, Brassenthwaite mavisini bir balo kıyafetiydi. Tayse’in ona düğün hediyesi olarak verdiği altın kolyeyi boynuna geçirdiğinde tam da Ev’inin damgasını gizleyecek uzunlukta olmasına bir kez daha sevindi.

Eskiden aytaşı bir bilezik de takıyordu, ama büyülerini kaybetme noktasına gelince ondan vazgeçmişti. Aytaşları mistiklerin güçlerini azaltıyordu ve Senneth'in artık boşa harcayacak bir damla bile sihri yoktu.

Kirra'yı odasından aldı ve yemeğe birlikte indiler. Tayse bu akşam davetli değildi. Sabina oturma düzeni için epey uğraşmıştı. İki serlord Cammon'a en yakın olacakları şekilde yerleştirilmiş, derebeyliğe bağlı diğer lordlar da masanın etrafına serpiştirilmişti.

Senneth düşük rütbeli lordların arasındaydı. Yemeğin çoğunda sağındaki adamla sohbet etti. Aradaki sessizliklerde de masada konuşulanlara kulak kabarttı. Kirra'nın sağındaki ve solundaki iki adam oldukça iyi vakit geçiriyor gibiydi. Cammon'ın etrafındakiler şaşkın ve biraz da telaşlıydı. Senneth onlara hak vermeden edemedi. Cammon gerçekten de sıradışı bir kraldı.

Cammon son derece rahat görünüyordu. Her zamanki gibi, konuşacak konu bulmakta hiç zorluk çekmiyordu. İnsanları ilgiyle dinliyordu. Senneth onun ara sıra başını yana eğdiğini fark ediyordu. *Parlak Anne beni kül etsin*, diye söylendi içinden. *Amalie de burada.*

Cammon'ın sıradışı kişiliğiyle şaşkına dönen lordlar bir de onun hayaletlerle konuşabildiğini öğrense ne düşünürdü acaba? Senneth'in içinden gülmek geldi. Kirra'nın bakışlarını yakalayıp Cammon'ı işaret etti. Kirra bir kahkaha patlatıp yanındaki adama bir espri yaptı. Ama o da Senneth gibi, ara sıra gizlice Cammon'ı izlemeye devam etti.

Cammon karşısındaki serlordla konuşmak için eğildiğinde, Senneth'la Kirra dikkat kesildi. "Yollardaki çetelerin artmasını neye bağlıyorsunuz?"

Serlord şaşırarak sırtını dikleştirdi. Herkes susmuş onlara bakıyordu. "Pardon, anlayamadım?" diye sordu serlord.

"Haydutları diyorum. Gissel Ovası'nın etrafındaki yollar güvenli. Ama kırlarda küçük bir kabile kolaylıkla saldırıya uğrayabi-

lir diye duydum. Halchon Gisseltess'in zamanında da çeteler bu kadar etkin miydi?"

Serlordlarla diğer lordların yüzü asılmıştı. Nate, Cammon'a ters bir bakış fırlattı. Ama Cammon onlara aldırmadı.

"O zaman da bazı olaylar oluyordu tabii," dedi serlord. Iriyari ve kilolu bir adamdı. Boncuk gibi küçücük gözlerinden zekâ fışkırıyordu. "Biz bu haydutların çoğunun eski askerler olduğunu düşünüyoruz. Belki de savaşta ruh sağlıkları bozuldu ve yanlış yollara saptılar. Ya da bazı sakatlıklarından ötürü eski hayatlarına dönemedikleri için kanunsuz işlere bulaştılar."

"Bu adamların topluma kazandırılması için bir girişimde bulundunuz mu?" diye sordu Cammon. "Merrenstow'da marlord, eski askerlere düşük faizle altın dağıttı. Böylece çiftliklerini yeniden kurdular. Çalışamayacak durumda olanlar da birilerini tuttu."

"Merrenstow alçakça bir savaşın sefaletine sürüklediği bir bölge değil," dedi serlord öfkeyle.

Cammon gözlerini adamın yüzünden ayırmadı. "Savaşın büyük bir kısmı ülkenin kuzeydoğusunda cereyan etti. Oradaki yıkım da tahmin edemeyeceğiniz boyutlarda. Kuzeyli Evler hiç istemedikleri bu savaşta ağır kayıplar verdi."

Serlord gözlerini indirdi. "Affedersiniz," dedi. "Bütün ülkenin acı çektiğini biliyorum."

İkinci serlord masaya doğru eğildi. İnce yapılı, çimdik suratlı bir adamdı. "Bu işi yardımseverlikle değil, ancak kaba kuvvetle halledebiliriz," dedi. "Gisseltess'in asker toplamasına izin vermiyor. Marlord bile elli muhafızdan fazlasını barındıramıyor. İzin verin, kendi birliklerimizi kuralım. Bakın yollarda bir tek haydut kalıyor mu?!"

Cammon şarabından bir yudum alarak bunu düşünür gibi yaptı. Ama Senneth onun yine Amalie'yi dinlediğinden emindi. "Güçlerinizi birleştirebilirsiniz," diye önerdi sonunda. "Marlordun elli adamı var. Her bir serlordun otuz beş, her bir lordun da on beş ila yirmi askeri var. Belki hepiniz ortak davanız için bir iki

adamınızı ayırabilirsiniz. Talep ettiğiniz takdirde kraliyet ordusu da sizi destekler. Bu özel kuvvet yollarda devriye gezip bu sorunu kökünden halledebilir.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Güzel bir teklif,” dedi Nate sonunda. Tavrı son derece resmiydi. Senneth onun ne hissettiğini anlayamadı. Hiçbir marlord kraliyetin iç işlerine burnunu sokmasını istemezdi. Ama bölgesindeki yollar tehlikeli olduğu için ticaretin durma noktasına gelmesini de istemezdi.

Ufak tefek serlord ondan daha açık sözlüydü. “Gisseltess, Ghosenhall’un desteği olmadan da sorunlarını çözebilir.”

“Öyleyse şimdiye kadar neden çözmedi?” diye sordu Cammon usulca.

Bunun üzerine yine derin ve öfke dolu bir sessizlik oldu. Cammon gözleri masadakilerde gezdirdi. “Şu halinize bakın. Hepiniz hınç ve kıskançlık dolusunuz. Komşularına, Ev’inize ve kraliçenize karşı. Her biriniz kendi küçük bölgelerinizin saygınlığı için savaş veriyorsunuz. Ama işbirliği yapmadıkça, kalkınmanızın mümkün olmadığını anlamıyorsunuz. Böyle giderse, Gisseltess asla yaralarını saramayacak. Ev’i Nate Brassenthwaite’in yönetmesine içerlediğinizi biliyorum. Ama hiçbirinizde bir Gisseltesslinin arkasından gidebilecek coşkuyu da göremiyorum. Warren yirmi bir yaşına bastığında, aranızdaki uçurumlar o kadar derinleşecek ki onu bile desteklemeyeceksiniz. Gisseltess eski güçlü günlerine hiçbir zaman dönemeyecek. En azından, siz hayatta olduğunuz müddetçe.”

Cammon’ın bu konuşmayı her zamanki yumuşak tavrıyla yapması etkisini arttırmıştı. İçten dürüstlüğüyle ona karşı çıkabilecekleri şimdiden susturmuştu. Masada çıt çıkmıyordu. Tüm gözler ona çevrilmişti.

“Aranızda konuşun,” diye devam etti Cammon. “Neler yapabileceğinizi ve kraliyetten nasıl bir yardım alabileceğinizi tartışın. Amalie de, ben de bu sorunun bir an önce çözülmesini arzu ediyoruz.”

Nate derin bir nefes aldı. “Teşekkürler, majesteleri,” dedi ruhsuz bir sesle. Ama Senneth bu kez Cammon’ın onu etkilemeyi başardığını hissedebiliyordu. “Bir karara varınca Ghosenhall’a bir temsilci yollarız.”

Sabina söz aldığı anda sesi belli belirsiz titriyordu. “Umarım hâlâ açsınız? Aşçıbaşı sizin için en özel tatlısını hazırladı.”

Senneth, Cammon’la Amalie’nin ortak siyasi görüşlerinin bir sonucu olan bu konuşmanın en az on yıl daha konuşulacağını tahmin ediyordu. Birkaç gün sonra, Seton Mayman’ın evinde yiyecekleri yemeğin daha sakın geçeceğini umuyordu. Ama yanılmıştı. Gerçi ikisi tabiat itibarıyla bambaşkaydı. Gissel Ovası’ndaki resmi ve gergin, Mayman’ların evindekiyse tuhaf ve gülünçtü.

Cammon her zamanki gibi rahat ve neşeliydi. Senneth yine süslü bir elbise giymek zorunda kaldığı için somurtuyordu. Kirra kraliyetin siyah ve altın sarısı renklerini gururla taşıyan zayıf, sessiz ve temkinli bir genç adam kılığındaydı. Kirra’nın görünümüne bürünen Donnal göz kamaştırıcı bir elbise giymişti. Ve gezginlerin dokuzu da yanlarındaydı. Onlara eşlik eden Nate, yol boyunca Seton Mayman hakkında bilgi vermişti. Bu arada Sabina da Kirra kadar gevezelik edemeyeceğini bildiği için hasta numarası yapan Donnal’ın üzerine titriyordu. Altı onur konuğu sıkışık arabanın içinde birbirlerinin her konuştuğunu duyuyordu. Daha çok Nate ve Sabina konuşuyor, Cammon da ara sıra onları destekliyordu. Senneth o kadar rahatsızdı ki tek kelime edecek hali yoktu. Çeşninin de sohbete katılması yakışık almazdı. Donnal ara sıra narin eliyle ağzını kapatıp yalandan öksürüyordu.

“Keşke hiç gelmeseydim,” diye fısıldıyordu masmavi gözlerini kırıpıştırarak. “Sizin de huzurunuzu kaçırdım.”

“Aşkolsun, hayatım,” diye kolunu okşuyordu Sabina. “Bizi düşünme. Sen rahat ol yeter.”

Siyah kenarlı, beyaz taş ev oldukça güzel sayılırdı. Ama ev sahibi gösterişi biraz abartmıştı doğrusu. Holden yemek odasına

kadar en az yirmi uşak yan yana dizilmişti. Cammon'ın etrafını saran asık suratlı gezginlere yol açmak için geri çekilmek zorunda kaldılar. Yemek odasına girdiklerinde de bir kargaşa oldu. Konuklarla hizmetliler gezginlerin arasında dolanırken birbirleriyle çarpıştı. Ev sahibiyle karısı Ghosenhall'daki sarayda düzenlenen bir baloya katılır gibi giyinmişti. On dokuz yirmi kadar konuk da aynı şekilde baştan aşağı tüller ve danteller içindeydi.

Sofraya oturulduğunda Seton boş kalan yerin Chelten adında genç bir lorda ait olduğunu açıkladı. Onlara daha sonra katılacaktı. "Serra Kirra'yla güzel anıları olduğunu söyledi," dedi Seton, Donnal'a gülümseyerek. "Sizi yeniden göreceği için çok heyecanlıydı."

Donnal mendiliyle ağzını kapatıp öksürür gibi yaparken Kirra'ya kaçamak bir bakış fırlattı. Kirra belli belirsiz başını salladı. Donnal hafifçe kıkırdadı. "Ah, sevgiyle hatırlanmak ne hoş. Herkes beni Lord Chelten kadar çekici bulmuyor ne yazık ki."

"Tevazu gösteriyorsunuz. Gittiğiniz her yerde bütün kalpleri kazandığınızdan şüphem yok."

Kirra'nın mesaisi yemek servisiyle birlikte başladı. Cammon'ın yanında bir taburede oturmasına rağmen, odadaki herkes o yokmuş gibi davranıyordu. Uşaklar her yemeği Cammon'a kibarca takdim ediyor, Cammon tabağı Kirra'ya veriyor, Kirra çatalını ağzına götürürken tabaktakilerin kimyasını değiştiriveriyordu. Sonra tabağı yeniden Cammon'a veriyor ve Cammon yemeğe başlamak için onun ilk lokmayı almasını bekleyen konukları bu işkenceden kurtarıyordu.

"Nefis," diyordu ara sıra. "Bayıldım!" Ama Senneth, Cammon'ın yediklerinin onların çektikleri ziyafetle alakası olmayan tatsız tuzsuz şeyler olduğunu biliyordu.

Masadaki sohbet de bir o kadar yavandı. Genelde havaların gidişatından ve kraliyet kafilesinin yolculuğundan söz ediyorlardı. Erkekler bazen işten ve ticaretten bahsederken, kadınlar son modayı konuşuyordu. Senneth'in yanındakiler Ghosenhall'u zi-

yaret etmeyi planlıyordu. Yol üzerinde tavsiye edebileceği hanlar var mıydı? Herkes gayet medeniydi. Senneth rahatlamaya başlamıştı doğrusu.

Ana yemek servisi sırasında şöminedeki ateş sönmeye yüz tutunca ev sahibinin karısı telaşa kapıldı. “Rüzgâr güneyden estiğinde baca çekmiyor,” diye açıkladı eliyle dumanları dağıtmaya çalışarak. “Ne talihsizlik!”

“Brassen Court’un bacaları da kuzey rüzgârını sevmez,” dedi Nate. “Kendimi evimde gibi hissettim.”

Ateşi tamamen söndürürlerse üşürlerdi. Hava bir hayli serindi. Ayrıca Maymanların yemek odası ortada kalıyordu ve penceresi yoktu. Duvarlardaki aplikler ve masadaki şamdanlar dışında tek ışık kaynağı şömineydi.

“Danan Hall’da da bu tür şanssızlıklar yaşanıyordur herhalde, Kirra?” diye sordu Cammon çeşnicisine bakarak.

“Elbette,” dedi Donnal sesini hafifçe yükselterek. “Ama babam her şarta uyum sağlar. Casserah’ı da kendisi gibi dayanıklı yetiştirdi.”

Cammon yaptığı hatayı anlayınca kızarıp bozardı. “Ghosenhall’da rahatımız yerinde çok şükür,” diye mırıldandı.

Senneth sohbet konusu açmakta usta sayılmazdı. Ama duruma el koyması gerektiğini biliyordu. “Eviniz çok güzel, Lord Seton,” dedi. “Ne kadar süredir ailenize ait acaba?”

Lord Seton’ın ailesinin tarihçesi onları kurtardı. Sonra uşaklar tatlıyı getirdi. Bir çeşit meyveli pastaydı. Kirra onu tadıp Cammon’a uzatmıştı ki koridordan sesler geldi ve kapı açıldı.

Üç gezgin anında Cammon’ın etrafını sararken diğer ikisi içeri giren yabancıнын yolunu kesti.

“Hey!” dedi genç adam kılıçların arasından yolunu bulmaya çalışarak. “Seton, adamlarını çağırır mısın? Konuklarını böyle mi karşılıyorsun?”

Seton ayağa kalkmıştı. “Bağışla, Chelten. Gezginler, kraliçenin eşini koruyor. Sen apar topar içeri girince şaşırdılar.”

Tayse'le Hammond silahlarını indirip genç lordu başlarıyla selamladıktan sonra yerlerine döndü. Diğer üç gezgin de geri çekildi. Chelten ceketinin kollarını düzelterip onlara katıldı. Bu küçük olay onu eğlendirmiş gibiydi.

“Bir gün Ghosenhall'daki sarayı ziyaret edersem beni neyin beklediğini öğrendim en azından,” dedi. “En iyisi kimseyi telaşlandırmadan içeri usulca sızmak.”

“Bu herkesi daha da çok şüphelendirir,” dedi Cammon.

Chelten'in bakışları Cammon'a kaydı ve onu tanıdığı anda, eşikte dizlerinin üzerine düştü. “Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim. Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur. Geç kalmak istemezdim, ama korkarım ki bu elimde olan bir durum değildi.”

“Önemli değil,” dedi Cammon. “Şimdi buradasınız ya.”

“Evet, otursana,” dedi Seton. “Meyveli pastaya yetiştin.”

Chelten ayağa kalkıp masadakilere göz attı. “Teşekkürler. Gelmeden yemeğimi yedim. Ama şeyi görmek istedim... Kirra! İşte buradasın! Gel, seni bir öpeyim.”

Kollarını öne uzatarak koşturdu. Donnal eteğini hışırdatarak doğruldu. Kirra dayanamayıp dehşetle inledi. O kadar komik bir manzaraydı ki Senneth az kalsın müdahale etmeyecekti. Ama Donnal'ın olmadık bir tepki verip bir çuval inciri berbat edeceğinden korktu. Derin bir nefes alıp yumruklarını sıktı ve odadaki bütün ateşler söndü.

Bir anda karanlıkta kalan konuklar şaşkınlıkla ayağa fırladı. “Bize mum getirin!” diye bağırdı Seton. Uşaklar az sonra yanan mumlarla odaya daldı. Gezginler bir kez daha Cammon'ın etrafını sarmıştı ve Chelten yine donup kalmıştı. Kirra hâlâ ayaktaydı, ama daha sakın görünüyordu, çünkü artık gerçekten de kendisiydi. Bu arada Donnal, çeşnici olarak Cammon'ın yanındaki yerini almıştı.

“Seton, neler oluyor?” diye hesap sordu Chelten.

“Güney rüzgârının azizliğine uğradık,” diye atıldı Seton'ın karısı.

Kirra gülerek ellerini uzattı. “Ufak bir aksiliğin keyfini kaçırmasına izin verme, Chelten,” dedi. “Gel, bana bir öpücük ver.”

Dönüş yolunda, yanlarında Nate’le Sabina olduğu için yaşanan komediyi konuşamadılar. Gissel Ovası’na vardıklarında da, Senneth daha arabadan inmeden Kirra’yla Donnal ortadan kayboldu. Gezginler çoktan dağılmıştı. Nate, Cammon’ı bir köşeye çekince Senneth yalnız kaldı. Yukarı çıkarken gülmemek için dudaklarını kemirdi.

Tayse birkaç saat sonra yanına geldiğinde kapıyı kilitleyip ona döndü ve kollarını öne uzattı. Senneth ona sarılırken Tayse’in içinden kahkahalar attığını biliyordu. Senneth’ı bir gülmedir aldı. Tayse’in omuzlarına asılıp iki büklüm oldu. Sarmaş dolaş yatağa yuvarlandıklarında bile hâlâ kıkırdıyordu.

17. BÖLÜM

Karryn, Wen'in daveti üzerine sabahları talim alanını ziyaret etmeye başlamıştı. Gerçi onu buna ikna etmek biraz uzun sürmüştü. Karryn'in gerekçelerini duyan Wen şaşkına dönmüştü.

"Burada olmamı garip karşılamazlar mı?" diye sormuştu Karryn. "*Bu aptal kızın bizim yanımızda ne işi var?* demeyecekler mi?"

"İçlerinden aptal bir kız olduğunu düşünebilirler, ama seni korumak için canlarını ortaya koymaya yemin ettiler. Kendini onlara sevdırırsen, görevlerini daha istekli yaparlar. Ama seni tanımadıkları sürece senden hoşlanma şansları yok."

Karryn şüpheyile gözlerini kıstı. "Ya beni tanıdıklarında sevmelerse? O zaman belki de benim için savaşmak istemezler."

Wen duraksadı. Ama o Karryn'i seviyordu. Hem de insanlara kolay kolay ısınamayan biri olmasına rağmen. "Sana askerlerin kalbini kazanmanın sırrını vereyim mi? Karınlarını doyur, paraların zamanında ver, onları boş yere tehlikeye atma ve onlara saygılı davran. Bir de isimlerini öğrenirsen harika olur. Şu gereksiz öfke nöbetlerini de pek hoş karşılayacaklarını sanmam," diye ekledi. "Ama onları para ve saygıyla fethedebilirsin."

Karryn bunun üzerine dilini çıkararak olgunluğunu bir kez daha sergiledi! Wen sırıttı. "Her neyse. Sen çekici bir genç kızsın ve askerlerin çoğu erkek. Her halükârda senden hoşlanacaklar. Dünyanın düzeni bu."

Karryn ertesi sabah talim alanına geldiğinde üzerinde belinin inceliğini vurgulayan bir elbise ve yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. Wen'in tahmin ettiği gibi, genç askerler kendilerini ona takdim edip hizmetinde olmaktan duydukları memnuniyeti dile getirmek için birbirleriyle yarıştı. Eggles gibi yaşlı kurtlar bile serramarrayla tanışmaktan hoşnut görünüyordu. Wen, Karryn'in isimlerini çabucak öğrenip papağan gibi tekrarlamasını takdirle karşıladı. Genç kız askerlerden bazılarını daha önce fark ettiğini belli edince daha da etkilendi.

“Coren Bauler'in teknesiyle açıldığımız gün sen de vardın değil mi, Amie? Yosun, sanırım Lindy Coverroe'nun evine birlikte gitmiştik? Orson, seni zaten tanıyorum. Birkaç kez karşılaştık. Korkarım, birinde oldukça öfkeliydim. Kusuruma bakma, lütfen.”

Karryn on dakika içinde muhafız alayındaki her bir askerin kalbini kazanmayı başardı. İkna edilmeye ihtiyacı olmayan Wen'in bile ona bir kez daha içi ısındı. Hele en gençleri Davey çitin tepesine tüneyip serramarrayı hayran bakışlarla süzmekten kendini alamadı. Wen sonunda onu yeniden talim alanına itmek zorunda kaldı.

“Serramarraya çalıştığımız hamlelerden birkaçını göstermeye ne dersiniz?” dedi. “Aldığınız parayı hak ettiğinizi ispatlayın bakalım!” Askerler kılıçlarını ve kalkanlarını almaya koştu ve dakikalar içinde dövüşmeye başladılar. Wen'in bir eşleştirme yapmasına bile gerek kalmadı.

Bu tür şiddet gösterilerine alışık olmayan Karryn'in gözleri hayretle irileşti. “Birbirlerine zarar verecekler,” diye inledi. Yüzü sapsarı kesilmişti.

“Biraz hırpalanacaklar o kadar,” dedi Wen. “Bu gerçek bir savaş değil tabii. Bir kaza olmasın diye talim kılıçları kullanıyoruz.”

Karryn gözlerini karşısındaki sahneye dikti. “Bayağı iyiler galiba? Birbirlerine nasıl da acımasızca saldırıyorlar!”

Wen birden onlarla gurur duydu. *Onları ben seçtim. Ben eğit-*

tim. Komutanları benim. “Giderek tecrübe kazanıyorlar,” dedi sakin bir tavırla. “En iyileri, Orson. Muhtemelen hep öyle olacak. Egges bile onun dengi değil. Kim olduklarını hatırlıyorsun ya?”

Karryn başını sallayarak iki adamı işaret etti.

“Amacım herkesi Egges’in seviyesine getirmek. Şeyden önce...” Birden sustu.

Ama Karryn konuşmak istemediğin bir konuyu mutlaka kurcalayacak bir kızdı. Kahverengi, iri gözlerini Wen’in suratına dikti. “Gitmeden önce. Bunu mu kastettin?”

“Serra, biliyorsunuz, burada uzun süre kalmak gibi bir planım olmadı hiç.”

“Fikrini değiştirirsin sanmıştım.” Bir an konuşmadan Wen’i izledi. “Sana yeterince para vermiyor muyum, Willa? Sana saygı göstermiyor muyum?”

Wen’in dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ben diğer askerler gibi değilim.”

“Doğru, herkesin hayatını kurtarmaya ant içtin. Ya benim hayatım? Ya saldırıya uğrarsam ve kimse senin kadar iyi olmadığı için ölürsem? O zaman vicdanın sızlamayacak mı?”

Wen ona bakakaldı. Ah, şu şımarık yumurcak yok muydu? Nasıl da acımadan insanı can evinden vuruyordu? “Belki Fortunalt’tan o kadar uzaklarda olurum ki kötü haberi duymam.”

“Ben serramarrayım,” dedi Karryn. “Herkes bunu konuşur.”

Wen az kalsın gülecekti. “Sen hem kötü hem de çok çıkarıcı bir çocuksun. Bunu sana söyleyen olmuş muydu?”

“Jasper sürekli söylüyor.”

“Bütün askerlerimin senin hayatını emanet edebileceğim kadar iyi olmasını bekleyeceğim, tamam mı? Ama sen de bunun karşılığında onlara ben gittikten sonra da her zaman saygılı davranacaksın. Bugün güzel bir başlangıç yaptınız.”

“Onları sevdim,” dedi Karryn. “Onlardan biraz korkuyordum. Ama şimdi korkum geçti.”

“Muhafız alayının komutanı zamanla en iyi arkadaşın olacak.

Birçok marlordun komutanlarıyla yakın ilişkileri var.”

Karryn başını salladı. “Mayva Nocklyn’in komutanı kocasını hapsedmesine yardım etmiş. Adam kayınpederini zehirliyormuş! Mayva sadece komutanına güvenebileceğini düşünmüş.”

Wen birden şüpheyeye kapıldı. Genç bir kıza askerleriyle fazla sıkı fıkı olmasını tembihlemek ne kadar akıl kârıydı? Ama bunu Karryn’le değil, adamlarıyla konuşacaktı. “Gördün mü?” dedi. “Onun için muhafızlarıyla iyi ilişkiler kur. Yardımlarına ne zaman ihtiyaç duyacağın hiç belli olmaz.”

Wen o akşam Jasper Paladar’la görüşürken, Karryn’in askerlerle tanıştığını söyleyip genç serramarrayı övdü. Ama Jasper Paladar bunu zaten biliyordu.

“Karryn bütün gün Orson’ı, Eggles’ı, Davey’yi ve Yosun’u anlatıp durdu,” dedi. Hâlâ kütüphanede buluşup küçük masada karşılıklı oturuyorlardı. Neyse ki yeni bir *cruxanno* oyununa başlamamışlardı. Wen bunun için tanrılara şükreliyordu. Jasper’ın isteği üzerine üç gündür yanında bir destekâğıt getiriyordu. Ama henüz hiç oynamamışlardı. Yalnızca sohbet ediyorlardı. Gerçi son ziyaretleri diğerlerine nazaran kısa sürmüştü. Wen buna üzülüyordu. Jasper Paladar’ın dünya hakkındaki görüşlerini dinlemeyi seviyordu zira. “Kraliçenin, bütün gezginlerini ismen tanıdığını söylüyorlar,” diye devam etti Lord Jasper. “Bir serramarranın da onu örnek almaması için bir sebep yok.”

Şimdi gezginler konusunu neden açmıştı ki? Wen nefesinin düzene girmesini bekledikten sonra yanıt verdi. “Duyduğuma göre gezginler sarayın her yerine girebiliyor ve kraliyet ailesiyle istedikleri zaman görüşebiliyormuş. Karryn’in muhafızlarının bu kadar rahat davranması doğru olur mu, bilmiyorum. Ama komutanı onunla her an görüşebilme yetkisine sahip olmalı.”

Jasper Paladar ona merakla bakıp gülümsedi. “Sen istediğin zaman eve gelmek konusunda kendini rahat hissetmiyor musun, Willa?”

“Tehlike büyükse, siz banyo yaparken ya da uyurken bile içeri dalabilirim,” dedi Wen gülümseyerek.

Lord Jasper güldü. “O zaman gerekli önlemleri alayım da hiç birimiz size rezil olmayalım.”

Wen dayanamayıp kıkırdadı. “Karryn’in Talih’te yeterince güvende olduğuna inanıyorum. Askerlere hiç olmazsa arazide devriye gezmelerinin önemini anlatabildim. Hatta sanırım içlerinden birilerinin eve gizlice girmeye çalışmasını ve onlara derslerini vermeyi istiyorlar. Ama bence asıl tehlike dışarıda.”

“Tover Banlish’in bir çılgınlığa daha kalkışacağını sanmam. Haberi duydun mu? Bana da dün sabah ulaştı. Tover mirastan men edilmiş ve kız kardeşi vâris olarak atanmış.”

Wen sevindi. “Harika! Gerçi Tover şimdi eskisinden de tehlikeli bence. Bir soyluyla evlenmediği sürece adı sanı olmayan biri olarak kalacak.”

“Bir soyluyla evlense bile onun gibi bir adamın gözümde en ufak bir değeri olamaz!”

“Marlordların hayatlarına yabancıyım,” dedi Wen. “Bu işler nasıl olur bilmiyorum. Karryn’in annesi onun için bir evlilik planlıyor mu?”

“Serephette, Karryn daha beşikteyken siyasi müttefiklikler üzerine kafa yormaya başladı. Ama Rayson’ın hırsı her şeyi mahvetti. Gillengaria’nın bütün altınları karşılığında bile Fortunalt’la akraba olmak istemeyecek Ev’ler var. Ayrıca fark etmemiş olabilirsin diye söylüyorum, Karryn dik kafalı bir kız. Amalie aşk evliliği yaptı, ben de sevdiğimle evleneceğim, diye tutturdu. Cammon’ın Ariane Rappengrass’ın oğlu olduğunu defalarca hatırlattım. Belki bir piç, ama On İki Ev’in onaylayacağı kadar asil biri. Ama Karryn’in sevdiği erkek söz konusu olduğunda siyasi ilişkileri umursayacağını sanmıyorum.”

“Bu konuda Karryn’e katılıyorum,” dedi Wen. “İnsan sevdiğiyle evlenmeli. Ama soylular arasında hoşuna gidecek gençler vardır herhalde? Marlordlardan hangilerinin oğulları var?”

Jasper tabii ki biliyordu. “Gisseltess’in iki oğlu var, ama Karryn onlardan birine ümitsizce âşık olsa bile asla evlenemezler. Fortunalt’la Gisseltess arasında başka bir müttefiklik kurulmasına izin verilmez. Aynısı Storian ve Tilt için de geçerli. Gregory Tilton’ın savaşta kraliyet ordusuna bazı iyiliklerde bulunması bile hiçbir şeyi değiştirmez. Ariane’in bütün oğulları evli. Torunları da daha çok küçük. Malcolm Danalustrous’un oğlu yok. Kiernan Brassenthwaite’in birkaç tane var, ama onun da Gillengaria’nın dört bir köşesini işgal etmesine ben izin vermem. Erkek kardeşlerinden biri Gisseltess’te, diğeri Danalustrous’ta. Kız kardeşi Ghosenhall’da kraliçeye danışmanlık yapıyor. Karryn kendine Brassenthwaite’in dışından bir damat adayı bakmalı. Ama daha on altı yaşında. Koca bulmak için bolca vakti var.”

“Karryn evlendikten sonra, siz burada kalacak mısınız?”

Jasper kararsız görünüyordu. “Yirmi bir yaşına basana kadar ona göz kulak olacağıma söz verdim. Daha yedi yılım var. İki yıl önce, bu bana koca bir ömür gibi gelirdi. Ama Karryn’e de, bu raya da bağlandım. Bana hiç ihtiyacı kalmadığına ikna olursam giderim tabii. Bakalım şartlar neyi gösterecek?”

“Giderseniz, evinize mi döneceksiniz?”

Jasper başını salladı. “En azından bir süreliğine. Sonrasında belki kızıma yakın bir eve taşınırım. Birlikte bir kitap yazarız. Ama beş yılda bakalım onun hayatında ne gibi değişiklikler olacak?” Omzunu silkti ve Wen’i şaşırtan bir soru sordu. “Ya sen? Bizi bırakıp gittiğinde ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Hiçbir planım yok. Belki doğuya giderim. Gisseltess’i ya da Coravann’ı pek bilmiyorum. Lireth Dağları’nın ötesine hiç geçmedim. Belki öyle bir çılgınlık yaparım.”

“Lirren erkekleri seni görünce çok şaşırarak. Onlar munis kadınlardan hoşlanır.”

Wen, Justin’in karısı Ellynor’u düşündü. İlk bakışta sessiz ve uysal biri gibi görünüyordu. Ama Justin’in hayatını kurtarmak

için tanrılarla savaşmış ve savaşta kraliyet askerlerini karanlık büyüleriyle iyileştirmişti. Justin'in kalbini çaldığı için Wen tabii ki ondan nefret ediyordu. Ama bir yandan da genç kadına karşı hınçla karışık gizli bir hayranlık besliyordu.

Sonraki üç sabah, Karryn talim alanına gelip askerlerin eğitimini izledi. Wen önce bundan memnun oldu. Ama sonra serramarra'nın muhafızların dikkatini dağıttığını fark etti. Özellikle Davey rakibi yerine Karryn'i izliyordu. Hatta kolayca bertaraf edebileceği bir hamleye hazırlıksız yakalandığı için bileğinden yaralandı. Wen bunu Karryn'e söylemedi. Ama Davey'nin kolunu sararken, onu bir güzel haşladı. Zavallı Davey günün geri kalanını kışladaki işlere yardım ederek geçirmek zorunda kaldı.

Dördüncü sabah Karryn görünmedi. Ama Wen'e misafir beklediğini haber vermişti zaten. Coverroe'ların arabası kapının önünde durduğunda, Wen ve iki genç muhafız çoktan evdeki yerlerini almıştı. Lindy koşarak Karryn'e bakmaya çıktı.

Beş dakika sonra iki kız kıkırdayarak aşağı indi. Karryn omuzlarına attığı ince pelerinin bağcıklarını bağlıyordu. Nihayet bahar gelmişti, ama hava hâlâ bir öyle, bir böyleydi. Bazı günler gerçekten de serin geçiyordu. Bugün güneş vardı, ama sabah ayazı insanı üşütüyordu.

"Willa, Lindy beni şehrin hemen dışındaki bir eve davet etti," dedi Karryn. "Hazırlanmanız ne kadar sürer?"

"On beş dakika," dedi Wen.

"Gideceğimiz yer çok yakın," diye açıkladı Lindy. "Eski kâhyamız Mereton'da oturuyor. Kadıncağız hastalanmış. Annem yiyecek bir şeyler göndereceğine söz vermiş. Sepeti benim götürmem daha kibar olur diye düşündü."

"Mereton'ın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Wen her zamanki soğukkanlılığıyla.

"Hemen kuzey yolunda," dedi Lindy. "Buraya bir saatlik mesafede. Eskiden orada oturuyorduk."

Bu da ne demek oluyordu? Coverroe'lar şehirdeki altın kapılı evlerine bir servet ödemededen önce kırlarda mı yaşıyordu? "Karryn muhafızları olmadan on dakikalığına bile dışarı çıkamaz," dedi.

Lindy'nin Karryn'e bakıp gözlerini devirdiği dikkatinden kaçmadı. Ama Karryn'in yüzünde beliren biraz kibirli ve biraz memnun ifadeyi de kaçırmadı. Genç kız belli ki her yere muhafızlarıyla gitmekten hoşlanmaya başlamıştı.

Yirmi dakika sonra arabanın önünde ve arkasında ikişer atlı askerle bahçe kapısından çıktılar. Eggles arabacının yanına oturmuştu. Wen yolu daha iyi gözetleyebileceğini düşündüğü için arabanın arkasına binmişti. Dikkatle etrafı dinlemeye başladı.

Forten Şehri'nin kalabalık sokaklarında ilerlemek her zamanki gibi zor oldu. Wen atlılara arabanın etrafını sarmalarını söyledi. Şehrin kuzey sınırından çıktıklarında yol genişledi ve yolculuk daha keyifli hale geldi. Öğleye doğru yükselen güneşle hava ısındı. Kırlar ve ara sıra rastladıkları küçük koruluklar yeşilin açık koyulu tonlarına bürünmüştü. Wen gülümseyerek etrafına bakındı. Burası kesinlikle Tilt'ten daha güzeldi ve arazi Ghosenhall civarındaki gibi engebeli değildi. Wen, Karryn'e hizmet ettiği kısa sürenin ona bir getirisi olduğunu fark etti. Artık *Fortunalt* isminin çağrıştırdığı o derin nefreti hissetmiyordu.

Mereton'a kazasız belasız vardılar. Kuzey yolunun kenarına kurulmuş, küçük bir köydü. Coverroe'ların emekli kâhyası eski ve bakımsız bir kır evinde oturuyordu. Kâhya Lindy'yle Karryn'i kapıda karşıladı. Ufak tefek, çelimsiz bir kadındı.

Karryn'in ardından minicik kulübeye doluşmak biraz tuhaf kaçacaktı doğrusu. Wen yine de tedbirsizlik etmek istemediği için, herkesin atlarından inip bahçede nöbet tutmasını istedi. Wen de binanın çevresinde bir tur atıp gerekirse içeri en kolay nereden girebileceğini saptamaya çalıştı. Ama birkaç dakika içinde, onu ya da yabancıları dışarı tutmak için evde en ufak bir önlem alınmadığını fark etti. Pencereleer tam kapanmıyordu. Arka kapı ardına kadar açıktı ve çatı, Wen'in bir tekmesiyle kırılacak kadar inceydi.

Gelgelelim Wen boşuna endişelenmişti. Kızlar yarım saat sonra ön kapıdan çıkıp kâhya kadına el salladı. Lindy ona kibarcasına sarıldı ve iki genç kız arabaya bindi.

Dönüş yolunda daha yirmi metre bile ilerlememişlerdi ki Lindy yan camdan başını çıkarıp arabacıya seslendi. “Geri dön! Buraya kadar gelmişken, Covey Park’a da uğrayalım.”

Arabacı atları durdurup arabayı yavaşça döndürdü ve kuzeye doğru ilerledi. Fortunalt muhafızları da onu izledi. İki kilometre sonra sola saptılar. Patikanın girişi ayrık otları ve çalılıklardan güçlkle seçiliyordu. Wen olsa sapağı kolayca kaçırabilirdi. Az sonra yolun iki yanındaki ağaçlar sıklaştı.

Koruluğun ucundaki küçük açıklıkta üç katlı, gri, taş bir bina vardı. Yaşlı bir sarmaşık evin güney kanadını sarmıştı. Wen alt pencerelerden içeri hiç ışık girmediğini tahmin etti. Öndeki çiçek bahçesi sadık bir bahçıvanın bakımından yoksun kalınca, sınırlarının dışına gelişigüzel yayılmıştı. Ön bahçenin her yeri belki de yıllardır biçilmeyen çimenler ve ayrık otlarıyla kaplıydı.

Wen, Demaray Coverroe’nun Covey Park gibi kasvetli bir evden Forten Şehri’ndeki şehir evine taşınmak istemesini anlayabiliyordu. Şimdiki evi acınası bir zevksizlikte döşenmesine rağmen, kesinlikle buradan daha sevimliydi.

Araba verandanın önünde durduğunda, kızlar kapıya koştu. Wen eyerinden hızla kayınca beyaz atı başını şaşkınlıkla arkaya atıp ön ayaklarıyla yeri dövdü. Wen verandaya Karryn’le Lindy’den önce ulaştı. Yosun’la Eggles da kızların yalnızca birkaç adım gerisindeydi.

Lindy o kadar şaşırdı ki doğrudan Wen’le konuştu. “Bizimle gelmeyeceksiniz herhalde? Burada iki hizmetkâr ve belki de birkaç hayalet dışında kimse yok.” Kendi şakasına kıkır kıkır güldü.

“Terk edilmiş bir ev kolaylıkla bir haydut yatağına dönüşebilir,” dedi Wen. “Siz istediğinizi yapabilirsiniz, ama Karryn içeri yalnız giremez.”

“Solgun Anne’nin gümüş gözü aşkına,” diye inledi Lindy ve

Karryn'e bakıp gözlerini devirdi. "Bu kadın annenden de beter."

Karryn biraz utanmış, ama biraz da bu durumdan memnun gibiydi. "Boş ver," dedi. "Ben hiç aldırımıyorum. Aksine, kendimi önemli hissediyorum."

"Ben bu kadar ilgiden boğulurdum," dedi Lindy.

O sırada, evin kapısı açıldı ve Wen'den belki ancak birkaç yaş büyük bir kadın görüldü. Oldukça ufak tefekti ve yamalı elbisesiyle biraz da acınası bir hali vardı. Siyah saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı. Onları kuşkucu gözlerle süzdü. Ama Lindy'yi tanıyınca yüz hatları yumuşadı. Kibarca reverans yaptı.

"Geleceğinizi haber vermediniz, küçük hanım," dedi telaşla. "Yemeğe kalmayı planlıyorsanız, size ancak tavşan yahnisiyle kurutulmuş elma ikram edebiliriz."

"Yok, gideceğiz," dedi Lindy. "Serramarraya eski evimizi göstermek istedim. Burayı hiç bilmiyor."

"Etraf biraz tozlu," dedi kâhya yana çekilerek. Wen, Lindy'yle Karryn'in önden girmesine ses çıkarmadı. Sonra Yosun ve Egges'la birlikte onları izledi. Kâhya kadının yüzü asıldı.

"Evi hep birlikte mi gezeceksiniz? Botlarınız çamurlu değil ya?"

"Merak etme, değildir," dedi Lindy ve kollarını iki yana açtı. "İşte eskiden burada oturuyorduk."

Giriş katı geniş sayılmazdı. Dar bir merdiven sağ duvarın tamamını kaplıyordu. Soldaki ahşap kaplamalı koridorda birkaç tane oda vardı. Kızlar sırayla bütün kapılardan içeri baktı. Wen haklıydı. Binanın güney kanadındaki sarmaşık perdesinden içeri pek az ışık sızıyordu. Misafir odası, çalışma odası ve eski kütüphaneye ürkütücü bir loşluk hâkimdi. Odalarda en fazla birkaç mobilya vardı ve kütüphanede hiç kitap yoktu. Boş rafların önünde yüksek arkalıklı bir okuma koltuğu duruyordu.

"Burası babamın en sevdiği odaydı," dedi Lindy. "İçeri kimseyi sokmak istemezdi. Haliyle ben de en çok burayı merak ederdim. Ne zaman bir yolculuğa çıksa, kitapların arkasında esraren-

giz mektuplar ve define haritaları arardım. Burada heyecan verici bir şeyler sakladığından emindim.”

“Bir şey buldun mu bari?” diye sordu Karryn.

“Hayır! Adamcağız annemle benden bıkmıştı bence. Kafa dinlemek istediğinde buraya kaçıyordu.”

“Belki arkasında bir şeyler bırakmıştır,” dedi Karryn odaya girerken.

Wen hemen peşine takıldı.

Kızlar tozlu rafları yoklayıp kitaplığın arka duvarını tıklattı. Sonra şömineyi kurcaladılar. Demir ızgarayı çekip arkasına baktılar. Ama hiçbir şey bulamadılar.

“Babamın gizli hazinesi esrarını koruyor,” dedi Lindy gülerek. “Tabii gerçekten öyle bir şey varsa.” Doğrulup eteğini silkeledi. “Yukarı çıkalım. Sana eski odamı göstermek istiyorum.”

Pasaklı kâhya, “Bana ihtiyacınız olursa seslenirsiniz,” deyip gitti. Kızlar merdiveni güle oynaya çıkıp sahanlıktan sağa döndü. Wen ilgiyle etrafına bakındı. Ön ve arkadaki dar pencereler içeriyi aydınlatıyordu, ama bir çocuğun bile sığamayacağı kadar küçüklerdi. Güvenlik bakımından iyiydi, ama aniden kaçmaları gerekse onları kullanmazlardı.

“Burası annemlerin odasıydı,” dedi Lindy. “Şunlar misafir odaları. Burada da ders çalışıyordum.” Son kapının kolunu indirdi ve içeri girdi. Karryn peşinde üç muhafızıyla onu izledi.

Wen, Covey Park’ta nihayet biraz karakter sahibi bir oda görebildiklerine sevindi. Yüksek ve beyaz tavan aşağıda girip çıktıkları sıkışık yerlerden sonra insanın içini açıyordu. Tek tük mobilyalar da açık renkliydi. Beyaz, ahşap sedirin minderleri gök mavisi, tuvalet masası beyazdı ve dikdörtgen şeklindeki, uzun aynanın kenarları mavi ipekle kaplıydı. Koridordakilerden belki bir parmak geniş pencerelerde mavi ve beyaz dantel perdeler asılıydı. Odanın bir diğer güzel tarafı da bol bol ışık almasıydı.

Lindy kendini sedire attığında tozlar kalktı. Karryn dikkatle arkadaşının yanına ilişti. Muhafızlar kapının önünde kıpırdama-

dan dikiliyordu. Kızlar onlara aldırmadan sohbe başladı.

“İki yıl önce buradan taşındığımızda o kadar üzıldüm ki,” dedi Lindy. “Şehri seviyordum. Ama çocukluğum Covey Park’ta geçmişti.”

“Annen bu evi neden istemedi?”

“Her yere uzak kaldığını söyledi. Ama şehirdeki ev daha uzak. Birkaç kilometre kuzeyde kiracılarımız var. Babam eskiden her hafta o çiftlikleri ziyaret ederdi. Şimdi annem ancak ayda bir birini yollayabiliyor. Gelip bize rapor veriyor.”

“Baban ne zaman öldü?”

“Beş yıl önce.”

“Onu özlüyor musun?”

Lindy sarı saçlı başını iki yana salladı. “Hayır, hiç. Asla yakın olmadık. Nadiren konuşurduk. Bazen beni bu evin dışında görse tanıyacağından bile şüphe duyardım. Gissel Ovası’nda bir partide karşılaşsak mesela. Doğru dürüst tanımadığın birini özlemen zor.”

“Ben babamı iyi tanıyordum,” dedi Karryn kuru bir sesle. “Ve öldüğüne seviniyorum.”

“Ama şimdi şehri seviyorum!” diye şakıdı Lindy. “Yapacak bir sürü şey var. Herkesle daha rahat görüşüyorsun. Covey Park’a asla dönmek istemem.”

“Neden döneceksin ki?”

“Annem şehirdeki evin çok masrafı olduğunu söylüyor. Çiftlikler kötü bir yıl geçirirse oraya paramız yetmezmiş. O zaman buraya dönmek zorunda kalırmışız.” Lindy üzüntüyle iç çekti.

Demaray Coverroe altın kapılarını satıp şehirde birkaç yılı daha garantileyebilir, diye düşündü Wen içinden gülerek. Ama dışından tabii ki renk vermedi.

“Bizde kalırsın,” dedi Karryn. “Bütün partilere birlikte gideriz. Fena mı olur?”

Lindy kıkırdadı. “Böylece Coren de ikimizi ayrı ayrı teknesine davet etme zahmetinden kurtulur.”

İki kız lafı Forten Şehri'nin yakışıklı bekârlarına getirince Wen onları dinlemekten vazgeçti. Ama Lindy'nin öfkeyle homurdanıp bir yastığı havaya atmasıyla daldığı düşüncelerden uyandı.

“Haftaya annemle Deloden'i ziyarete gideceğiz,” dedi Lindy. “Nasıl dayanacağım bilmem.”

“Deloden kim?” diye sordu Karryn.

“Ay, hep karıştıyorum. Babamın erkek kardeşinin ilk karısının erkek kardeşi galiba. Velhasıl akrabayız. Güney kıyısında yaşıyorlar. Rappengrass'ta. En yakın köy kilometrelerce uzakta. Yapacak hiçbir şey yok. Deloden'le karısının sıkıcılığı yetmezmiş gibi, bir de o korkunç oğullarına katlanmak zorundayım.”

Karryn güldü. “Neden korkunçlar?”

“Bir kere sıkıcılar. Dünyanın unuttuğu bir yerde yaşıyorlar ve anlattığım hiçbir şey ilgilerini çekmiyor. Biri bir keresinde beni ava götürdü. Öldürdüğü kanlı sincaplarla kuşları resmen burnuma soktu! Anneme bir daha asla oraya gitmek istemediğimi söyledim. Ama yılda bir iki kere onları ziyaret etmemiz için ısrar ediyor. Sözde onları bize davet edecekti. Neyse ki şimdiye kadar hiç uğramadılar. Annem mi çağırmadı, yoksa onlar mı gelmek istemedi, bilmiyorum.”

“Forten Şehri'nde avlanamayacakları için belki canları sıkılır,” dedi Karryn.

“Bir gün gelirlerse onları her gün sana getiririm. En azından bu eziyeti birlikte çekeriz.”

Karryn ellerini kucağına koydu. “Annem yaz eğlencelerinin yakında başlayacağını söylüyor. Beni birkaç baloya yollamak istiyor,” diye ekledi fısıldayarak. Wen işte o zaman kulak kesildi. Jasper bundan hiç bahsetmemişti. Karryn başka Ev'lere gidecekse, önceden hazırlık yapmalıydılar.

Gerçi bu görev Orson'a düşecekti. Wen, serramarranın yanında o kadar kalmayı planlamıyordu.

“Ah!” diye inledi Lindy. “Çok kışkırdım! Rappengrass'a ya da Nocklyn'e davet edilmek için neler vermezdim! Ya da

Brassenthwaite'e. Orası Gillengaria'nın en zengin Ev'i olmalı.

"Annemin beni o kadar uzağa göndereceğini sanmam," dedi Karryn. "Belki yalnızca Nocklyn ve Helven'e giderim. Haydi bilemedin, Coravann'a. Ama..."

"Ne?"

"Başka büyük Ev'lerden kimseyi tanımıyorum ve bence hepsi benden nefret ediyor. Kimsenin benimle dans etmeyeceğinden ve yapayalnız kalacağımdan korkuyorum. Belki de bütün gün odamdan çıkmam. Tek başıma oturup ağlarım."

"Senden neden nefret etsinler?" diye bağırdı Lindy. "Forten Şehri'nde çok seviliyorsun."

Karryn çenesini sıktı. "Babam yüzünden. Savaş yüzünden. Rayson Fortunalt'ın kızı olduğum için."

"Ah!" diye inledi Lindy yine. "Savaş senin suçun değildi. İnsanların böyle düşünmesi zalimlik. Ama insanlar çoğunlukla zalim ve aptal zaten."

"Onun için hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Ben de geleyim?" diye önerdi Lindy. "Kimse seni dansa kaldırmazsa, biz de oturup milleti çekiştiririz."

Karryn kıkırdadı. "Ya seni dansa kaldırırlarsa ne olacak?"

"Onlara şart koşarım. Önce seninle dans etmelerini söylerim."

Wen biraz sığ bulduğu Lindy Coverroe'nun arkadaşına sahip çıkmasını takdirle izledi. Karryn de duygulanmıştı. Belli etmeye çalışsa da Wen bunu görebiliyordu.

"Çok tatlısın," dedi. "Sen de gelseydin, Ev'leri ziyaret etmek o kadar da sıkıcı olmazdı."

Lindy'nin suratında muzip bir ifade belirdi. "Bu yaz Coravann'a gitmemize gerek yok," dedi öne eğilerek. "Çünkü Coravann bize geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem Ryne Coravann'ın iki aylığına Forten Şehri'ne geleceğini söyledi. Babası onu buradaki liman ofislerine yollayacakmış. Dayısı mı buradaymış ne. Tam anlamadım. Ama Ryne

haftalarca şehirde kalacak. O kadar heyecanlıyım ki.”

Karryn kaşlarını çatı. “Onunla tanıştım mı diye düşünüyorum.”

“Tanışsaydın mutlaka hatırlardın. Öyle yakışıklı ki. Ve bir o kadar sorumsuz. Sürekli içiyor. Annem babasının ondan yaka silktiğini söylüyor. Ama çok çekici! Amalie koca ararken, ona kur yapmak için Ghosenhall’a gitmişti. Amalie onu istemedi. Ben hiç düşünmeden Ryne’ı seçerdim.”

“Amcam belki bir akşam onu yemeğe davet eder,” dedi Karryn. “Eğlenceli olabilir.”

“Annem en az bir balo düzenler diye düşünüyorum. Ryne’ı görmek için sabırsızlanıyorum.”

İki kız Ryne Coravann’ın meziyetlerinden konuşmaya devam ederken, kapı çalındı ve kâhya içeri girdi. “Bir isteğiniz var mı?” diye sordu. Ama Wen kadının asıl amacının onları kontrol etmek olduğunu anladı. “Dilerseniz çay yapabilirim.”

Lindy ayağa kalktı. “Gerek yok. Biz gidelim artık. Annem merak eder.”

Karryn de doğruldu. “Evet. Eve dönme vakti geldi.”

Talih’e dönmeleri akşamı bulmasına rağmen, yolculuk sakın geçti. Wen sırf günü boşa geçirmemek için talim alanında Amie’yle biraz antrenman yaptı. Amie yirmi yaşlarının başında, esmer, yüzü gülmeyen bir kızdı. Ama doğuştan savaşıydı. Acemiliğini üzerinden attığında Wen onun Egges kadar iyi bir asker olacağını düşünüyordu. Hatta bundan adı gibi emindi. Wen kışlada alelacele akşam yemeğini yedikten sonra Jasper Paladar’la görüşmek için malikâneye gitti.

Günün en sevdiği saatleri başlıyordu.

18. BÖLÜM

Wen, Jasper'ı kütüphanede bir deste kâğıdı incelerken buldu. O kadar kendinden geçmişti ki, sakalına bulaşan mürekkebin bile farkında değildi. Wen onu rahatsız etmekten çekinerek bir an kapıda kararsızca dikildi.

Ama Jasper onu duymuştu. Gülümseyerek başını kaldırdı. “Şunu dinle,” dedi. “*Azgın bir nehrin suları gibi, bedeninin içinde hızla çağlayan kan...* Ne güzel bir betimleme.”

“Öyle,” dedi Wen. Aslında betimlemenin ne olduğunu bile bilmiyordu. “Kitaplarınızın birinden mi?”

“Ah, keşke. Benimkiler yavan ve sıkıcı. Bu adam bir şair.”

“Bu da bir şiir mi? Hayatımda hiç şiir duymadım.”

Jasper elindeki kâğıdı bırakarak arkasına yaslandı. “Ciddi olmazsın!”

“Doğru söylüyorum. Duyduysam bile bir şiir olduğunu anlamamışımdır.”

“Şarkılar da şiir sayılır. Tabii daha basitler. Ama ölçü ve kafiyeleri var. Derin hislerden bahsediyorlar. İnsanın yüreğine dokunuyorlar. Tıpkı şiirler gibi.”

Bir cevap bekler gibiydi. “Hımm,” diye mırıldandı Wen.

Jasper Paladar başını iki yana salladı. “Tilt halkı bile bu kadar vahşi değildir diyordum.”

Wen sırtıttı. “Ben askerim. Çoğumuz şiirlerden anlamayız.”

“Savaş şarkılarını da sevmez misiniz? İçinizi coşturmazlar mı?”

“Benim tanıdığım askerler şevkle savaşmak için şarkılara ihtiyaç duymaz.”

“Ama aranızda kitap okumayı sevenler vardır muhakkak?”

“Evet,” dedi Wen. “Genelde talimler arasında vakit geçirmek için okurlar. Ben o alışkanlığı hiçbir zaman edinemedim. Oldum olası kitapları sıkıcı bulurum.”

Jasper ayağa fırlayarak onu şaşırttı. “Doğru kitapları okumadığın için,” dedi. Gidip yerdeki kitap yığınlarını karıştırmaya başladı. “Antonin’in *Rapsodi*’si buralarda bir yerde olmalı. Senin gibi kana susamış bir kadının bile onu seveceğini düşünüyorum.”

Wen güldü. “Çok kötüsünüz! Ben kana susamış bir kadın değilim!”

“Ama yazarların anlattığı romantik kadınlara da benzemiyorsun. Bu kitabı Serephette’e, Karryn’e ya da Demaray Coverroe’ya vermezdim. Ama bence bizim çağın en parlak karakter incelemelerini içinde barındırıyor. Üstelik kahramanlar maceradan maceraya koşuyor. Bayılacağından eminim. Al bakalım.”

İki eliyle birden kitabı Wen’e uzatırken gözleri parlıyordu. Wen mavi, deri ciltte altın sarısı harflerle yazan isme baktı. Jasper Paladar kitabı ona bir armağan gibi sunuyordu. Ama Wen bir türlü uzanıp onu alamıyordu.

“Bunu okumamı beklemiyorsunuz ya?” diye sordu.

“Tabii ki bekliyorum,” dedi Lord Jasper sabırsızca. “Bak, ne kadar kısa. Bir iki günde bitirirsin. Sonra tartışırız.”

“Ben bir ayda ancak okurum ve bir ânından bile hoşlanacağımı sanmıyorum.”

Jasper Paladar bir an onu ilgiyle süzdü. Wen onun en kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. *Cruxanno* oynarken karşılıklı oturduklarında bütün farklar ortadan kalkıyordu. En azından, boy ve cüsseyle ilgili olanlar.

“Hatırım için,” dedi Jasper Paladar sonunda.

Wen buna cevap vermedi. Onun hatırını kırmak istemezdi

elbette. Lord Paladar velinimetiydi ne de olsa. Ama şu ricasının da ondan koyunları gütmesini istemekten bir farkı yoktu. Wen ne kadar çabalarsa çabalasın başaramayacağını biliyordu.

“Sadece ilk bölümü oku,” dedi Jasper Paladar ikna edici bir sesle.

“Deneyeceğim, ama o kadar ilerleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Aklıma bir fikir geldi!” diye bağırdı Lord Paladar. “Gel, otur bakayım şuraya. O kâğıtları yere atabilirsin.”

Wen çaresizce onu izledi. “Ama lordum...”

Jasper Paladar onu bir koltuğa oturtup karşısına geçti. “Hadi ama! *Cruxanno* oynamaktan daha sıkıcı olamaz, değil mi? O da hoşuna gitmedi, ama beni kırmadın.”

“En azından *cruxanno*’dan az çok anlıyorum,” diye mırıldandı Wen.

“Bunu da anlayacaksın. Sadece dinle.”

Wen işverenin istğine uyararak bekledi. Ama Lord Paladar okumaya hemen başlamadı. Kitabın kapağını kaldırıp bir an kokusunu içine çeker gibi duraksadı. Wen başka erkeklerin bunu şaraplarının ilk yudumunu almadan önce yaptığını görmüştü. Lord Paladar’ın yüzü kelimelerle tarif edemeyeceği şekilde değişti. Sanki birileri kulağına hayatı boyunca öğrenmeye can ettiği sırları fısıldıyordu. Nihayet okumaya başladığında ise sesi tamamen değişmişti. Daha düşünceli ve daha yankılıydı.

Maltis Fane’i bir vuruşta öldürdüm. Hayatımın en kolay hamlesiydi. O kadar uzun zamandır odağındaydım ki bana ilgisini kaybettiğini görmek gerçek bir şok oldu. Hemen oracıkta sessizce dizlerinin üzerine düştü ve gözlerinde içindeki sesleri dinlermiş gibi dalgın bir ifade belirdi. Artık benim söyleyeceklerime karşı alakasını yitirmişti.

Evde öldürülecek iki adam daha vardı. Sonra yoluma gidecektim. O sırada koridordan bir ses geldi ve dışarıdan biri bağırdı. “Fane? Kızı hâlâ istiyorsan burada. Ama fena hırpalanmış.” Kız mı? diye düşündüm. Demek ki, geç kalmamıştım.

Jasper okumaya ara verip başını kaldırdı.

“Ne kızı?” diye sordu Wen.

Jasper gülümsedi. “İşin sırrı da orada.”

“Kitap askerleri mi anlatıyor?”

“Pek sayılmaz. Ruhunu kaybettiğine inanan bir adamla ilgili aslında. Sonra onu geri kazanmak için bir yol bulduğunu düşünüyor. Gerçi bu öyle bir yol ki sırf bu sayfada dört kişi daha ölüyor. Birkaç tanesinin ölümünden de üstü kapalı bahsediliyor. Şiddetin bir kaçış olup olamayacağı sorgulanıyor. Antonin’in tabiriyle mukaddes kabul edilip edilemeyeceği. Ama olaylar zinciri o kadar karmaşık ve akıcı ki, birçok genç adam bu kitabı sırf heyecan duymak için okumuştur. Ahlak dersi kısmıyla pek ilgilendiklerini sanmıyorum.”

“Şiddet tabii ki bazen en iyi kaçış yolu,” dedi Wen. “Hatta bazen *tek* kaçış yolu.”

“Antonin de seninle aynı fikirde. Biraz daha okuyayım mı?”

“Evet,” dedi Wen ve bu hızlı cevabına kendi bile şaşırdı. “Anlattıklarınız ilgimi çekti.”

Lord Paladar bir saat daha okudu ve Wen onu neredeyse soluksuz dinledi. Bu Antonin her kimse dövüşmeyi iyi biliyordu. Jasper tehlikeli bir düello sahnesini okurken Wen iki tarafın da hamlelerini gözünde canlandırabiliyordu. Antonin sonrasını da iyi tarif etmişti. Vicdansızın birinin ellerinde ölmesinin coşkusunu ve bir canlının hayatına son vermenin o ince yürek sızısını. Ah, evet, bu duygular öylesine tanıdıktı ki.

Jasper kitabı pat diye kapadığında şaşırdı. Heyecanlı bir rüyadan uyanırcasına bir an içinde bulunduğu ortama uyum sağlayamadı. Sonra o his kayboldu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Jasper Paladar.

“Bu tür kitaplar olduğunu bilseydim, belki bir iki tanesini okurdum.”

Jasper’ın gözleri sevinçle parladı. “Yanında götürmek ister misin, yoksa birlikte okumaya devam mı edelim?”

“Siz okuyun!” dedi Wen. “Sizden dinlemek daha güzel.”

“Hikâyeleri iyi nakledebilmemle övünürüm doğrusu. Onun için seni kırmayacağım. Ama Antonin’i kendin okursan daha çok hoşuna gider bence. Tam on iki tane kitap yazdı biliyor musun? Bunu beğenirsen diğerlerine de bakarsın.”

“Siz kaç tane kitap okudunuz?”

“Sayamayacağım kadar çok! Dur bakayım. Şimdi kırk beş yaşımdayım ve okumaya on yaşında başladım. Otuz beş yıl boyunca yılda otuz kitap okuduğumu varsayarsak, en az bin tane eder. Gerçi bazılarının tam bir zaman kaybı olduğunu söylemeden geçemeyeceğim.”

Wen bırakın bini, ömrü boyunca yüz tane kitap okuduğunu bile hayal edemiyordu. “Bütün gün sadece okuyor musunuz?”

“Ah, o benim harika bir gün tanımım olurdu. Ama bu evde, hem kendi hayatımı hem de Karryn’inkini yönetmeye çalışırken buna pek vaktim kalmıyor. Genellikle öğleden sonraları kendime bir saat vakit ayırmaya çalışıyorum o kadar.” Wen’i bir an için dikkatle süzdü. “Doğrusunu istersen, sen geldiğinden beri daha az okuyorum. *Cruxanno* oyunlarımız ve uzun sohbetlerimizden kitap okumaya pek zaman kalmıyor.”

Şikâyet mi ediyordu, yoksa yalnızca bir gerçekten mi söz ediyordu? “İsterseniz bu kadar sık gelmem ya da ziyaretlerimi daha kısa tutarım,” diye teklif etti.

“Hayır, hayır,” dedi Lord Paladar gülümseyerek. “Senin arkadaşlığını yeğlerim. Benim gibi bir adamın bazen sosyalleşmeye teşvik edilmesi gerekiyor. Dünyanın güzelliklerini de yaşamak lazım. Uzun yıllar önce kendime söz verdim. Yazdığım ya da okuduğum kelimelerin arasında kaybolmayacağım diye. Fırsatını bulduğumda, yanımda olmayan bir yazarın anlattıklarındanansa yanımdakilerin sohbetinden faydalanmayı tercih ederim.” Wen’in şaşkınlığı karşısında güldü. “Kitap okumaktansa seninle konuşmayı daha çok seviyorum,” diye özetledi.

“İyi o zaman,” dedi Wen. Lord Jasper’ın bu sözleri onu mem-

nun etmişti elbette, ama nasıl bir tepki vermesi gerektiğini kesti-remiyordu. “Yarın akşam yine okuruz.”

“Anlaştık.”

Wen ayağa kalktı. “Tabii bana okuma alışkanlığı kazandıracaksanız, benim de size kılıç kullanmayı öğretmem gerekir.”

Jasper Paladar da kitabı bırakarak doğruldu. “Düşüncesi bile korkunç.”

“İzin verin, en azından bir kişiye karşı kendinizi nasıl savunacağınızı öğreteyim.”

“Ben kendimi yeterince güvende hissediyorum. Asıl Karryn için endişeleniyorum.”

“Karryn iyi korunuyor. Orson’la diğerleri birbirlerine kolay uyum sağladı. Yakında mükemmel bir muhafız alayı olacaklar.”

Wen bunu söyler söylemez pişman oldu, çünkü Jasper Paladar doğal olarak, şimdi ona ne zaman gideceğini soracaktı. Henüz gitmeye hiç hazır değildi. Talih’ten bir an önce ayrılması gerektiğini biliyordu aslında. Burada fazla rahatlamıştı. Bazı geceler şafakla birlikte yola koyulmayı planlıyordu. Bazen de kendini karamsar düşüncelere kaptırmadan, başını yastığa koyar koymaz uyuyordu. O geceler en tuhaflarıydı. Ona en yabancı gelenler.

Belki biraz daha kalabilirdi. Ruhunu birkaç hafta daha dindirebilirdi.

Jasper beklenen soruyu sormadı. Wen onun temelli burada kalmasını istediğini hissediyordu. “Sevindim,” dedi Lord Paladar. “Ama eğitimleri henüz tamamlanmadı. Bir ekibin birbirine iyice alışması ve tek vücut halinde hareket etmesi yıllar alır.”

“Evet, bazen öyle olur,” diye yanıtladı Wen. Nedense içini bir sevinç kaplamıştı.

“O halde daha çok işimiz var, sevgili Willa! Yarın görüşürüz ve bana gün içinde neler yaptığınızı anlatırsın.”

Karryn sabah yine talim alanına geldi ve bütün askerleri isimleriyle selamladı. Muhafızlar kendilerini kraliçeye beğendirmeye çalışırcasına müthiş bir gösteri sergiledi. Wen akşama kışlada herkesi çürükler içinde bulacağını düşündü. Ama hiç kimse bunun için arkadaşlarını suçlamayacaktı.

Davey birinci saatin sonunda yanlarına geldi. Sağ bileği çatladığı için sol eliyle talim yapıyordu ve şimdiye kadar gayet de başarılı bir performans sergilemişti.

“Serramarra biraz talim yapmak ister mi?” diye sordu Karryn’e yaralı kolunu göstererek. “Beni zahmetsizce yenebilirsiniz.”

“Davey,” diye uyardı Wen.

Genç asker alnına düşen koyu kumral saçlarının arasından ona gücenmiş gibi baktı. “Serra Karryn’in kendini korumayı öğrenmesi iyi olmaz mı?”

“Muhtemelen, evet. Ama senden değil.”

Karryn bir Wen’e, bir Davey’ye baktı. “Neden?”

“Çünkü yaralı olmasına rağmen, adamların çoğunun hakkından geliyor. Sizi gözü kapalı yener.”

“Ben hayatımda elime kılıç almadım,” dedi Karryn.

Davey hemen kılıcını ona uzattı. Karryn ağırlığından habersiz ona hevesle uzandı. Ama kılıcın ucu çimenlere doğru sarkıverdi. “Of, bu ne böyle!” diye bağırdı. “Siz bunları nasıl savuruyorsunuz?”

Davey gömleğini sıyrarak etkileyici kol kaslarını gözler önüne serdi. “Yıllar içinde güçleniyorsunuz,” dedi.

“Benim kılıç sallayamayacağım belli oldu,” dedi Karryn.

Davey bunun üzerine belindeki bıçağı çıkardı. “Öyleyse hançerle deneriz,” dedi, sapını Karryn’e doğru çevirerek. “Gerçi sadece yakın mesafelerde işe yarar. Ama karşınızdakine epey zarar verebilirsiniz.”

Karryn tahta talim kılıcını geri verip gerçek demir bıçağı aldı ve onu ilgiyle incelemeye başladı. Davey’nin bıçağı öyle süslü püslü bir şey değildi, ama çok keskindi. Wen, Karryn’in elini keseceğini tahmin etti ve tam da öyle oldu. Ama kendi kanını

görmek genç kızı pes ettirmek yerine, daha da heyecanlandırdı. “Bunu daha kolay öğrenirim sanki. Birinin göstermesi gerek tabii.”

“Ben seve seve yaparım,” diye atıldı Davey.

Wen birden Ghosenhall’daki bir günü hatırladı. O ve Janni sarayda genç prensese bir silahı nasıl tutması gerektiğini öğretiyordu. İkisi de ortalarda pek görünmeyen, çekingen Amalie’yi tanıma fırsatı elde ettikleri için mutluydu. Amalie onlara mesafeli davranmamıştı. Aksine, son derece arkadaş canlısıydı. Cammon da oradaydı ve Ghosenhall’un üzerinde dolaşan kara bulutlara rağmen, bütün öğleden sonrayı kıkırdarak geçirmişlerdi. Prenses savaşmayı öğrenmek zorundaydı, çünkü herkes savaşın kapıda olduğunu söylüyordu. Bunun gibi gamsız günler yakında hayal olacaktı.

“Willa?” diye sordu Karryn. Belli ki sessizlik çok uzamıştı. “Sence bıçak kullanmayı öğrenmem işime yarar mı?”

“Elbette,” dedi Wen. “Ama Davey’nin hadsizlik ettiğini düşünüyorsan, bir başkasını bulabiliriz.” Genç askere bakıp kaşlarını çattı.

Davey hemen erdemli bir ifade takındı. “Serra Karryn’e saygıda kusur etmeyeceğimden emin olabilirsiniz.”

Karryn kıkırdadı. “Bence Davey’nin öğretmenim olmasında sakınca yok. Beni kızdırırsa bileğini büküveririm.”

“Serra!” diye sitem etti Davey.

Wen, Karryn’in kendini koruyabileceğini düşündü.

Kıyafetini gösterdi. “Daha rahat bir şeyler giymelisiniz.” Genç kızın üzerinde sade kesimli bir elbise vardı, ama kumaşı son derece pahalı görünüyordu. Hele yakasındaki dantel Wen’in belki de iki aylık maaşına bedeldi. “Dolabınızda eski ve yıpranmış bir şeyler varsa işinizi görür.”

Karryn ne giydiğini hatırlamak istercesine elbisesine baktı. “Öyleyse yarın sabah başlayalım,” dedi. “Gözden çıkarabileceğim bir kıyafet seçerim.”

Karryn gider gitmez Wen, Davey'yi bir köşeye sıkıştırdı. “Eğer ona el sürmeye kalkışırsan,” diye tısladı yalandan sırıtarak “eğer onu rahatsız edersen, eğer en ufak bir memnuniyetsizliğini hissedersen, öbür bileğini de kırarım. Bütün dişlerini döker, kendi bıçağıyla gözlerini oyarım. Anlaşıldı mı?”

“Oh, rahatladım,” dedi Davey pişkin pişkin sırıtarak. “Beni işten atmandan korkuyordum.”

Wen'in onu tiksintiyle süzdüğünü görünce güldü ve dirseğiyle kaburgalarını dürttü. Wen bir an onu kolundan tuttuğu gibi yere çalmayı düşündü. “Biliyorsun, seni öldürebilirim,” dedi.

Davey sonunda ciddileşti. “Sen de şunu bil ki sana bunun için hiçbir bahane yaratmayacağım.”

“Karryn daha çocuk sayılır.”

“O bir genç kız. Üstelik gayet de güzel bir kız. Bunun keyfini çıkarmalı.”

Wen nasıl bir cevap vereceğini bilemedi, çünkü o hiçbir zaman güzel bir kız olmamıştı. Davey'ye ters bir bakış fırlattı ve çekip gitti. Hıncını Egges'tan çıkarmaya çalıştı, ama dikkati dağılmıştı. Hiç olmayacak bir hata yaptı ve karşısındaki Egges değil de bir düşmanı olsaydı muhtemelen ölürdü. Birden öfkelenip Egges'a saldırdı. Az sonra, rakibi yerde yatıyordu ve Wen soluk soluğa tepesinde dikiliyordu.

“Senin sinirlerin bozulmuş,” dedi Egges çamurların içinde debelenirken. “Bence bir gün izin yap.”

“Bilerek yenildim,” dedi Wen. “Kendine güvenin gelsin diye. Sonra da haddini bildirdim.” Egges onu kuşkuyla süzmekle yetindi.

Sabahki talimin silahlarını topladıktan sonra, Wen ahırda, binicilik gereçlerinin durduğu bölmede Orson ve Yosun'la kısa bir durum değerlendirmesi yaptı. En çok o ikisine güveniyordu. Serramarranın ona kur yapan genç bir askerden eğitim almasıyla ilgili hâlâ şüpheleri vardı.

“Davey'yi ondan uzak tutmam daha mı iyi olur? Gerçi Karryn,

Davey'nin öğretmeni olmasından memnun gibiydi, ama...

“Davey haddini bilir,” dedi Yosun kesin bir dille. “Ginny'ye de iltifat edip duruyor, ama onu asla rahatsız etmiyor.”

“Ginny gerçekten de güzel kız,” dedi Orson hayranlıkla. “Hele saçları! Akşam yemeğinden önce herkesin kışlaya doluşmasına şaşmamak gerek.”

Wen onu sert bakışlarla süzdü. “Ona dokunursan, hayalarını keserim.”

Orson kahkahayı bastı. Yosun bile gülümsedi. “Geceleri nasıl uyuyorsun bilmem,” dedi Orson. “Dünyadaki herkesi korumaya yeminli gibisin.”

“Herkesi değil, ama Karryn'i korumak benim görevim. Ginny'yi de öyle. Ne de olsa onu buraya ben getirdim. Başına bir iş gelirse...”

Yosun elini koluna koyarak onu susturdu. “Willa, sakın ol. Sırf seni kızdırmak için yapıyor. Adamlardan biri Ginny'yi baştan çıkarmaya çalışırsa, Orson onu kendi elleriyle denize atar. Kimsenin genç bir kıza zarar vermesine izin vermez. Ayrıca Ginny'yle ilgilendiği filan yok.”

“Ben olgun kadınları severim,” dedi Orson. “Erkeğini memnun etmesini bilmeli.”

Yosun'un ona kaçamak bir bakış fırlatırken kızardığını fark eden Wen şaşırdı. *Yosun'la Orson mu? Ben bunu nasıl kaçırdım?* diye düşündü. Tuhaf bir çift oldukları kesindi. Yosun neredeyse Wen kadar erkeksi ve mesafeli biriydi. Orson desen bir o kadar kaba saba ve sertti. Ama Wen özellikle de askerler arasında daha tuhaf çiftler de görmüştü. *Ateşle barut yan yana durmaz,* diye boşuna dememişlerdi.

“Konumuz Ginny değil,” diye kestirip attı Wen. Kimsenin özel hayatına burnunu sokmak istemiyordu. “Karryn'den bahsediyoruz. Davey'ye güvenebiliriz diyorsanız Karryn'in ondan birkaç numara öğrenmesi fena olmaz. Kendini savunabileceğinden şüpheliyim, ama beni daha önce de şaşırttı. Hem rakibine karşı

onu hazırlıksız yakalama avantajı da olacak.”

“Ben Davey’nin kulağını çekerim,” dedi Orson. “Bir saçmalı-ğa kalkışmaz. Benden daha çok korkuyor.”

“Karryn sabah derslere başlamak için talim alanına gelecek,” dedi Wen.

Karryn gerçekten de ertesi sabah muhtemelen oda hizmetçisinden ödünç aldığı gri, şekilsiz bir elbiseyle çıkageldi. Böyle bir kıyafetin onun olabileceğini düşünmek bile imkânsız geliyordu zira. Ayakları çamurlanmasın diye kalın tabanlı, sağlam botlar giymişti. Gür saçlarını ensesinde sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Wen etkilenmişti doğrusu. Karryn belli ki bu işi ciddiye alıyordu.

Genç serramarranın yanında hamisinin olması Wen’i bir kat daha sevindirdi. Lord Paladar şimdi çite yaslanmış, talim alanını merakla inceliyordu. Nedense bir an Wen’in gözüne farklı göründü. Halbuki yine üzerine oturmayan, bol kesimli ceketıyla birkaç yıl öncesinin modasından kalma pantolonunu giymişti. Saçlarını ya da sakalını da düzeltmemişti. Wen sonunda onu hiç günışığında görmediği için yadırgadığını fark etti. Acaba ona karşı davranışları da farklı mı olacaktı?

Sonra birden Lord Paladar’ın dikkatini başka bir şey çekti. “Yüce tanrılar adına, etraf misler gibi kokmuş!” dedi. “Her yıl ne kadar şanslı olduğumuza bir kez daha şaşıyorum.”

Gerçekten de havayı biraz iç bayıltıcı olmakla birlikte, insan-da hoş duygular uyandıran bir koku sarmıştı. Talih’in etrafını çeviren çalılık bir gecede çiçek açmıştı. Kocaman, beyaz goncaların arasından yeşil dallar zor görünüyordu. Çalılığın yanında durduğunuzda, kendinizi bir parfüm bulutunun içinde gibi hissediyordunuz. Wen, Jasper’ın dikkatinin dağılmasını anlayışla karşıladı. O da dışarı çıktığından beri bu tatlı kokuyu içine çekmekten kendini alamıyordu.

“Bu kokuya başka hiçbir yerde rastlamadım,” dedi.

“Rastlayamazsın da,” diye yanıtladı Jasper. “Rivayete göre,

Talih'i inşa ettiren Rintour Fortunalt çalılığın tohumlarını ismi bilinmeyen bir ülkeden getirtmiş. Onları arazinin etrafına ekip özenle büyüttmüş. Bu bitkinin Gillengaria'nın başka hiçbir yerinde yetişmediğini söylerler. Daha önce deneyenler olmuş, ama solup gitmişler.”

“Doğru mu bu?” diye sordu Karryn heyecanla.

Lord Paladar ona gülümsedi. “Bilmiyorum. Ama şu çiçekleri Talih'ten başka bir yerde görmedim.”

Orson'la Davey'nin onlara doğru yürüdüğünü gören Wen, “Bırakalım çiçeği böceği de işimize bakalım,” dedi sertçe. “Herkes hazır mı?”

Karryn eğilip çitin altından talim alanına girdi. Ama ilerlemekten çekinerek Jasper'ın yanında durmaya devam etti. Yine de kararlılıkla, “Hazırım,” demeyi başarabildi.

“Güzel. Hadi başlayalım.”

Sabahı Karryn'e bir saldırganı tamamen atlatamasa bile hiç olmazsa yardım gelene dek oylayabileceği hamleleri göstererek geçirdiler. Karryn talimatlarından bir şey anlamadığında, Wen'le Orson hareketleri gösteriyor, Karryn'le Davey de onları deniyordu. Wen yaralı kolunun Davey'ye fazla köstek olmadığını fark etti. Ama fark ettiği başka bir şey daha vardı ki o da Karryn'e nasıl dokunacağı konusunda fazlasıyla dikkatli olduğuydu. Belki de Jasper, Orson ve Wen her adımını dikkatle izlediği içindi. Ya da tıpkı Yosun'un dediği gibi, o haddini bilen bir gençti.

Wen, kendisine öğretilenleri azimle uygulamaya çalışan Karryn'le gurur duyuyordu. On beş dakika içinde üstü başı toz toprak içinde kalmış, sonraki yarım saatte de defalarca çamura yuvarlanmıştı. Yanağı lekelenmiş, atkuyruğundan kurtulan koyu kumral saçları alnına yapışmıştı. Ama görünüşüne aldırmadan çalışmaya devam ediyordu.

Wen omzunun üzerinden Jasper'a bakmamaya çalışıyordu. Aslında ne düşündüğünü merak ediyordu. Birbirleriyle çarpışan askerleri izlemenin onun eğlence anlayışına bir hayli uzak oldu-

ğunu tahmin edebiliyordu. Jasper Paladar bir salon adamıydı. Talim alanları ya da savaş meydanlarında dolanmaktansa köşesine çekilip kitabını okuyacak türden biriydi.

Dans etmeyi bilen ve kitap okuyan kadınlarla arkadaşlık etmek için yaratılmıştı. Kılıç sallayıp erkeklerle yumruklaşan kadınlar ona göre değildi.

Bir buçuk saatlik ağır bir antrenmandan sonra Karryn düştüğü yerden güçlkle doğruldu. “Benden bu kadar,” dedi. “Yarın devam ederiz. Kollarım tutmuyor.”

“Elinize ilk kez bıçak aldığınıza inanasım gelmiyor,” dedi Davey. Wen, genç muhafızın Karryn’e sadece sağına soluna dokunmadığı anlarda kur yaptığını fark etti. Elleri onun sırtında ya da belindeyken tam bir profesyoneldi. Ne zaman ki talim bitip kollarını göğsünde kavuşturmuştu, işte o zaman tavrı değişivermişti. “Sizin gibi güzel bir kızın pek çıtkırıldım olması beklenir. Ama siz çetin ceviz çıktınız. Gerçek bir bıçakla karnımı deşebilirdiniz.”

Karryn bu sözlerden memnun olmuştu. “Yapardım, inan! O sırada öyle hırslandım ki!”

Jasper ilk kez söze karıştı. “Ben yine de Karryn’in Orson gibi birini savuşturabileceğinden şüpheliyim. Ondan çok daha ufak tefek ve narin.”

“Karryn, Orson’la başa çıkamaz,” dedi Davey. “Ama Willa onu yenebilir.”

Jasper gözlerini kısarak Wen’e baktı. Wen birden tuhaf bir hisse kapıldı. Belki de asıl sormak istediği Willa gibi ufacık birinin kendini dünyanın kötülüklerinden koruyup koruyamayacağıydı. “Sahi mi?” diye sordu Lord Paladar kuşkuyla.

“Sen onu dövüşürken görmedin, ama ben gördüm,” dedi Karryn. Çite tırmanmaya çalıştı, ama sonra hareket etmeye mecali kalmamış gibi direklerden birine yaslandı. “Gerçi Tover’la Darvis’in, Orson kadar iyi olduğunu sanmam.”

“Değillerdi,” dedi Wen gülerek. “Yoksa ikisiyle birden baş edemezdim.”

“Lord Paladar sana inanmıyor,” diye atıldı Orson, bir Wen’e bir Jasper’a bakarak. “Bir gösteri yapalım mı?”

Wen önceki gece tanrıları kıskırtmasının cezasını böyle çektiğini düşündü. *Ah, Lord Jasper, size kılıç kullanmayı öğretmeme neden izin vermiyorsunuz ki?* Tanrılar da ona şöyle cevap vermişti: *Bizim daha iyi bir fikrimiz var. Neden en iyi yaptığın şeyi izlemesine izin vermiyorsun?* Gerçi şu anda kendini son derece huzursuz hissediyordu. Kendisinin ve tüm kadınların onurunu kurtarmak için elinden geleni yapmalıydı.

“Neden olmasın?” dedi soğuk bir tavırla.

Davey, Karryn’in yanında çite yaslandı. “Bıçak kullanın,” diye önerdi. “Serra bu silahla neler yapılabileceğini görsün.

Orson muzipçe sırıtarak bıçağını çekti. “Harika bir fikir.”

“Talim bıçaklarıyla dövüşeceğiz,” dedi Wen sertçe. Dövüşürken ikisinin de kendini sakınmayacağını biliyordu zira. En son isteyeceği şey, Jasper’la Karryn’in gözleri önünde ağır yaralanmak ya da Orson’ı yaralamak olurdu.

“Ne o, yoksa korktun mu?” diye alay etti Orson. Ama bıçağını bir kenara fırlatıp Davey’nin uzattığını aldı. Wen de Karryn’in bıçağını ödünç aldı.

“İşverenin önünde seni rezil etmekten çekiniyorum,” dedi Wen. “Kendine güveninin kırılmasını istemiyorum.”

Orson’la Davey güldü. Jasper epey afallamıştı. Ama Wen, Jasper’ı düşünmeye fırsat bulamadan Orson üzerine saldırdı.

Wen geri sıçrayıp çömeldi ve doğrudan karnını hedef aldı. Orson bu hamleyi savuşturarak kendi etrafından yarım bir tur attı ve bıçağını Wen’in ensesine indirmeye hazırlandı. Bu hamleyi bekleyen Wen yana yuvarlandı. Bu arada, bıçağını Orson’ın sağ dizine indirdi. Orson ona, omzuna vurarak karşılık verdi. Sonra kolunu arkadan Wen’in beline dolayıp onu çamurlara fırlattı. Wen yere düştüğünde hiç beklemeden ağır botlarını rakibinin kasıklarına yapıştırdı. Orson acıyla geriye doğru sendeledi. Ama henüz pes etmemişti. Wen ayağa fırlayıp tekrar saldırdı. Kabur-

galarını ve Orson iki büküm olup onu savuşturmaya çalışırken böbreklerini hedef aldı. Wen'in elindeki gerçek bir bıçak olsaydı, Orson şimdiye dek çoktan kanlar içinde kalmıştı.

Ama bu kadarla ölmeyeceği kesindi ve şimdi daha da hırslanmıştı. Sırtını dikleştirip döndü ve bıçağını Wen'in kaburgalarına saplayıp boğazına kadar çekecekmiş gibi bir hamle yaptı. Wen silahın ucunu, koruyucu yelegine rağmen hissetti. Akşama göbek deliğinin birkaç santim üzerinin kötü moraracağını düşündü. Bu arada Orson ensesine yapışıp onu bıçaklı elinden uzak tutmaya çalıştı. Wen'in nefesi kesildi, gözleri karardı ve ucundan kıyısından da olsa ölümün nasıl bir şey olduğunu bir kez daha hissetti.

Bıçağını atıp onu boğan ellere yapıştı. Ayaklarını kaldırdı ve vargücüyle Orson'ın karnına bir tekme indirdi. Soluğu kesilen Orson onu bırakmak zorunda kaldı. Wen bunu fırsat bilerek kendini yere atıp yuvarlandı, silahını aldı ve Orson'ın ayaklarını yerden kesti. Orson gürültüyle yere düşerken Wen sırtına atlayıp bıçağını kulağının altına dayadı.

"Bu gerçek olsaydı, boğazını keserdim," dedi. Nefes nefese kalmıştı. Orson'ın da aynı durumda olduğunu biliyordu. İri gövdesinin dizlerinin altında hızla alçalıp yükseldiğini hissediyordu. "Öldün, arkadaşım. Yenilgiyi kabullen ve bitirelim artık."

Arkasından Davey'nin heyecanlı sesini duydu. "Gördünüz mü? Hançeri bilerek yere attı. Nereye düşeceğini hesapladı ve ilk fırsatta onu geri aldı."

Orson titrek bir nefes daha aldı ve hareketsiz kaldı. Wen onun durumu gözden geçirdiğini biliyordu. Ama boğazına dayanan bıçak yeniden düşünmesine neden oldu. "Tamam, öldüm," dedi.

Wen, Karryn'in el çırpıp ona tezahürat yaptığını duydu. "Bravo Willa! Hep böyle kazanır mı? Hiç kaybetmez mi?"

"Nadiren," dedi Davey. "Egges'la Orson ona aynı anda saldırırsa belki, ama onun dışında hiç."

"Böyle dövüşmeyi nereden öğrenmiş?"

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Jasper.

Wen ayağa kalkıp Jasper'a baktı. Belli ki ondan bir cevap bekliyordu. Wen onun ilk kez bu kadar sert baktığını görüyordu.

“Söyledim ya,” dedi. “İyi olmak istediğim tek şey buydu. Ben de çalıştım ve başardım.”

Orson ayağa kalkarken üstünü silkeledi. “Bu sorunun cevabı bu değil,” dedi gülerek. “Benim de iyi olmak istediğim tek şey buydu, ama ” Başını iki yana salladı.

“Bence Willa olağanüstü bir savaşçı,” dedi Karryn hayranlıkla. “Yarın da çalışacak mıyız? Onun kadar iyi olmak istiyorum.”

Bütün muhafızlar güldü. “İstediginde gelirsın,” dedi Wen.

Jasper kolunu Karryn'in omzuna attı. “Artık eve dönelim, dedi. “Annen şu halini görmeden kendine çekidüzen ver.”

“Eyvah, annemi unuttuk!” diye bağırdı Karryn ve eve koşarken omzunun üzerinden onlara teşekkür edip yine geleceğine söz verdi.

Ne var ki Jasper Paladar bir kez olsun arkasına bakmadı. Wen bunu biliyordu, çünkü o gözden kaybolana dek arkasından bakmıştı.

19. BÖLÜM

O gece, Wen raporunu vermek için eve gittiğinde Jasper'ı kütüphanede bulamadı. Ama Antonin'in kitabı önceki akşam bıraktığı masada açık duruyordu. Wen tekrar koridora çıktı. Jasper'ın sık sık evle ilgili evrak işlerini halletmek için kapandığı çalışma odasının yolunu tuttu. Kapı kapalıydı, ama tıklattığında aldığı boğuk cevap üzerine içeri girdi.

Jasper masasındaydı. Kaşlarını çatmış, bazı belgeleri inceliyordu. İsteksizce başını kaldırdı. Gelenin kim olduğunu görünce de istifini bozmadı. "Evet?"

Sesi hizmetkârına emreden bir efendininki kadar soğuktu. "Bugün özel bir şey olmadı, lordum," dedi Wen. "Davey'nin bileği iyileşiyor. Başka kimse yaralanmadı. Onlara öğretmeye çalıştığım at üzerindeki numarayı henüz Amie'den başka kimse kıvıramıyor ne yazık ki."

"Belki de sıradan askerlerin öğrenemeyeceği kadar zordur."

Wen'in sıradan biri olmadığını ima eder gibiydi. "Hiç de değil," dedi. "Sadece biraz sabır gerektiriyor."

"İyi o zaman. Haber verdiğin için teşekkürler."

Belli ki onu kovuyordu. Wen başını sallayıp tek kelime daha etmeden dışarı çıktı. Yüzünün ifadesizliğine karşın içinde fırtınalar kopuyordu. Rahat bir beş dakika boyunca kapının önünden ayrılamadı.

Jasper Paladar ona neden kızmıştı? Ona karşı hiçbir terbiyesizlik etmemişti. Görevini ihmal etmemişti. Buraya geldiğinden beri davranışlarında hiçbir değişiklik olmamıştı. Değişen tek şey Karryn'e dövüşmeyi öğretmesiydi. Yoksa bundan hoşlanmıyor muydu? Karryn'in çamurlarda debelenmesini, muhafızlarını tekmeleyip ısırmasını bir hanımefendiye yakıştıramıyor muydu? Ama bunu açıkça söyleyebilirdi. Talimden sonra Karryn'e sarılmıştı. Ona her zamanki gibi sevgi göstermişti. Dövüşmesinden hoşlanmadığı kişi Karryn değildi.

Wen'di.

Wen usulca yürümeye başladı. İçinden hâlâ bu esrarı çözmeye çalışıyordu. Jasper Paladar, Wen'in eline silah aldığını ilk kez bugün görmüştü. Kütüphanede Zellin Banlish'i yere indirmesi sayılmazsa tabii. Ama o da gerçek bir dövüş sayılmazdı. Wen'in kafası karışmıştı doğrusu. Jasper Paladar onu dövüşebildiği için işe almıştı zira. İki iri kıyım adamı alt edebildiği için. Bilgisini ve yeteneklerini başkalarına aktarabilmesi için ona para teklif etmişti. Öyleyse Wen'in adil bir dövüşte rakibini yenmesinden neden rahatsızlık duyuyordu?

Belki de asıl sorun onu hırsla karşısındakine saldırırken görmesindeydi. Bugüne dek Wen'i daha saf biri olarak mı düşünüyordu acaba? İçindeki gaddarlık mıydı onu böylesine huzursuz eden?

Yerlerde yuvarlanıp arkadaşının bağırsaklarını dökmeye çalışan bir kadınla edebiyat ve felsefe konuşmayı kendine yedirememiş de olabilirdi tabii.

Birden tepesi attı. Öyle ki koridorda zınk diye durdu ve onunla yüzleşmek için odaya geri dönmeyi bile düşündü. *Beni ne hakla yargılıyorsun? Kimseyi kandırmadım. Daha en başından bir asker olduğumu söyledim. Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum mesleği yapıyorum dedim. Beni arkadaşın olmaya zorlayan sendin. Bana kitaplar önerip şiirler okumanı ben istemedim. Şimdi de kalkmış bana sırt çeviriyorsun. İstedığın gibi biri olamadığım*

için kıızıyorsun bana. Ben neysem oyum. Bundan sonra da kimse için değişmeyeceğim.

Böyle bir konuşmanın kovulmasına neden olacağından adı gibi emindi. Belki de kendi yoluna gitmesinin vakti gelmişti. Bir bakıma, talihini yeniden değiştirmesinin.

Gitmeye hazır değildi, ama en doğru zaman bu olabilirdi.

Sonra acayip bir fikir düştü aklına. *Antonin'in hikâyesinin sonunu öğrenmeden gidemem!* Ama Jasper Paladar'ın bir daha ona kitap okumak isteyeceğinden emin değildi. Wen'in gerçek yüzünü görmenin şokunu asla atlatamayabilirdi. Onu bir daha kütüphaneye davet edeceği bile şüpheliydi.

Wen birkaç saniye daha kıpırdıyamadı. Sonra omuzlarını dikleştirip her zamanki gibi kararlı adımlarla yürümeye başladı. Koridoru geçti ve kütüphaneye girdi. Kitabı alıp sayfanın ucunu kıvırdı ve onu koltuğunun altına sıkıştırdığı gibi hızla ön kapıdan dışarı çıktı. Orada nöbet tutan Egges'i başıyla selamladı ve yeni hazinesiyle birlikte kışlanın yolunu tuttu.

Jasper Paladar'la birbirlerine ihtiyaçları yoktu. Wen hikâyeyi kendisi de bitirebilirdi.

Wen'le Jasper arasındaki alışılmadık soğukluk sonraki üç gün boyunca da sürdü. Wen artık akşamlarını kışlada geçiriyordu ve diğerlerinin sataşmaları kabak tadı vermeye başlamıştı doğrusu. "Bakın, burada kimler varmış? Hanımefendi yemekten sonra bizimle oturmaya tenezzül eder miydi? Yoksa lord hazretlerinin sohbeti sıkıyaya mı başladı?" Wen çareyi lorda kısa bir rapor verip sonra bir saat kadar bahçede dolaşmakta bulmuştu. Kışlaya dönmeyen önce malikânenin arkasında kısa bir gezinti yapıyordu.

Bu yola başvurduğu ilk akşam, kendini Talih'in mutfağında buldu. Iriyarı ve ekşi suratlı aşçı kadın onu kuşkuyla süzerken diğer mutfak hizmetlileri işlerinden başlarını bile kaldırmadı. Wen rahat davranmaya çalıştı.

"Bryce'a bakmıştım."

Aşçının yüzü yumuşayıverdi. “Ah o küçük şeytan yok mu!” diye söylendi sevgiyle. “Buralardaydı. Çöpü atsin diye dışarı yolladım.”

Az sonra Bryce elinde boş bir sepetle göründü. “Willa!” dedi neşeyle. “Beni görmeye mi geldin?”

“Evet. İyisin, değil mi? Başını belaya sokmuyorsun umarım?”

“Asıl bela kendisi!” diye atıldı aşçı. “Ama onun yaşındaki bütün oğlan çocukları öyle değil midir? Sana bir dilim ekmekle reçel ayırdım.”

“Yaşasın! Bu akşamlık işim bitti mi?”

“Ay bu evin işi biter mi hiç? Ama benden sana izin. Komutanın sana ihtiyacı varsa onunla gidebilirsin.”

Wen’le Bryce arka kapıdan dışarı çıktı. Wen kendi kendine gülerken Bryce reçelli ekmeğini bütün halinde ağzına tıktı. Akşam karanlığı çökmüştü. Çiçek açan çalılığın kokusu geceye dalga dalga yayılıyordu. Son günlerde hava epey ılınmıştı. “Ginny aşçının seni sevdiği söylemişti,” dedi Wen. “Ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu.”

“Kadınlar bana bayılır,” dedi Bryce, Wen’i güldürerek.

“Ben hariç. Bence baş belası yumurcağın tekisin.”

Bryce sırtıttı. “Öyleyse neden beni görmeye geldin?”

“İyi misin diye merak ettim. Ama bakıyorum da keyfin yerinde.”

Bryce arka cebinden bir deste iskambil kâğıdı çıkardı. “Senin canın sıkılmış,” dedi. Wen nefesini tuttu. Şu oğlanın düşüncelerini okuyabilmesine fena bozuluyordu doğrusu. “Oynayalım mı? Ama Davey’le Orson hile yaptığımı söylüyor.”

Sebze bahçesinin yakınındaki bir banka oturdular. Hava ilkbahar yeşillikleriyle çalılık çiçeklerinin iç bayıltıcı kokusuyla ağırlaşmıştı. “Yapıyor musun?” diye sordu Wen.

“Hayır. Ama bazen kendimi tutamıyorum. Hangi kâğıdı belediklerini biliyorum ve onları atmıyorum.”

Wen sırtıttı. “İşleri zor desene. Ben seninle birkaç el oynarım. Ama parasına değil, eğlencesine.”

Wen, Bryce'la vakit geçirmekten memnundu. Bir saat sonra, Ginny de onlara katıldı. Ama Wen içindeki huzursuzluğu atamıyordu. Jasper Paladar'la yüzleşemeyeceğini bilse de yaptığı haksızlığa içermemek elinde değildi. Bu arada, adamın soğukluğunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini sorgulamamaya çalışıyordu. Aslında Lord Paladar herhangi bir işveren gibi davranıyordu. Wen başka bir efendiden zaten bu tür bir yakınlık beklemezdi.

Dördüncü gün, Demaray Coverroe çat kapı Talih'e gelmeydi, bu tatsızlık daha ne kadar sürerdi bilinmez. Wen devriye gezerken büyük arabanın bahçe kapısından girdiğini gördü. Davey'ye yerini almasını işaret ettikten sonra, eve giren soylu hanımefendinin peşine takıldı.

Demaray Coverroe'dan çekinmeleri için bir sebep yoktu aslında. Ama Wen eve gelen her ziyaretçiye eşlik etmeyi prensip edinmişti.

Uşak, Demaray'ı girişin hemen yanındaki konuk odasına alıp içecek bir şeyler getirmeye gitti. Wen bilerek gizlendiğini kendine itiraf etmeye yanaşmasa da gölgelerin arasında kalmayı yeğledi. Az sonra odaya giren Jasper büyük ihtimalle onu fark etmedi bile. Her halükârda, kapıyı arkasından kapamadı. Wen ne konuştuklarını duymak için duvarın dibinden kıyın kıyın yaklaştı.

"Demaray! Ne hoş bir sürpriz!"

Demaray Coverroe hafifçe gülümsedi. "Maalesef vereceğim haberlerden pek hoşlanmayabilirsin."

"Otur, lütfen." Demaray'ın eteği hışırdadı. O sırada, odaya geri dönen uşak içki ve tatlı servisi yaptı. Nihayet yeniden Jasper'ın sesi duyuldu.

"Hayrola? Üzgün görünüyorsun."

"Lindy'yle birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmıştık." Wen, Lindy'nin sıkıcı akrabaları Deloden'le kaba saba oğullarına yapacakları ziyaretten bahsedişini hatırladı. "Kuzeybatı yolundan eve dönerken başımıza berbat bir iş geldi."

“Ne oldu?” diye sordu Jasper Paladar telaşla.

Demaray’ın sesi titriyordu. “Haydutlar yolumuzu kesti. Neyimiz var neyimiz yoksa çaldılar.”

“Olamaz! Demaray, bu korkunç bir şey! Yanınızda çok kıymetli bir şeyler yoktu umarım?”

“Bir ikisi altın, birkaç yüzükle Lindy’nin sandığındaki her şey gitti. Kızcağızımın korkudan dili tutuldu.”

“Ama size zarar vermediler, değil mi?”

“Hayır! Çok şükür, halimize acıldılar. Seni uyarmak istedim, Jasper. Şehir dışına çıkan herkes önlem almalı.”

“Yeni muhafız alayının Karryn’i koruyacağından eminim. Ama başınıza gelenlere ne kadar üzüldüm bilemezsin.”

“Böyle hissedeceğini biliyordum,” dedi Demaray tatlı bir sesle. “Sana söylemeye bile çekindim aslında. Jasper, senin bunda hiçbir suçun yok. Kendine yüklenme, lütfen.”

“Öyle mi dersin? Rayson Fortunalt sağ olsaydı, halk kapısına dayanır haydutlar konusunda tedbir almasını isterdi.”

“Rayson Fortunalt sağ olsaydı, halkın yarısını zorla kendi özel ordusunda askere alırdı.”

“Ben bu Ev’i yöneten kişinin bütün bölgenin sorumluluğunu taşıdığını düşünüyorum. Yakında Karryn’in başını ağrıtacıklar. O da henüz ne sivil savunmadan anlıyor ne de savaş taktiklerinden.”

Birkaç hafta daha talim yapsın, neler başarabileceğine şaşırıp kalırsın, diye düşündü Wen. Karryn ilk bakışta anlaşılmasa da, kendini savunabilecek yetenekte bir kızdı. Doğru yönlendirilirse iyi bir taktisyen olması işten bile değildi.

“Beş yıla çok şey değişecek,” dedi Demaray. “İsyancı Ev’ler üzerindeki baskı kalkacak. Marleydi bir ordu toplayabilecek. O zaman yollara asker diker ve bu topraklarda haydut filan kalmaz.”

“Bazı günler o beş yıl gözümde öyle bir büyüyor ki,” diye itiraf etti Jasper.

Wen parkelere sürtünen bir mobilyanın gıcırtısını duydu. Demaray belki de iskemlesini Jasper Paladar’a yaklaştırmıştı.

“Sana zorlu bir görev verildi,” dedi leydi. “Buradaki işleri büyük bir ağırbaşlılık ve zarafetle idare edişine hayranım.” Cümlesinin sonuna doğru sesi bal gibi tatlılaşmıştı.

Jasper Paladar hafifçe güldü. “Doğrusu ben de bazen kendimle gurur duyuyorum. Ama sonra öyle bir sorun çıkıyor ki... Karryn’e yetemeyeceğim diye korkuyorum. Ona iyi bir öğretmen olamayacağım diye içim içimi yiyor.”

“Yardımcı olabileceğim herhangi bir konu var mı?” diye sordu Demaray. “Biliyorsun, Karryn’i bizim evde misafir etmeye bayılıyorum. Bence o da Lindy’yleken sıradan bir kız gibi davranabilmenin özgürlüğünü yaşıyor.”

“İkiniz de Karryn için çok değerlisiniz. Size minnettarım.”

“Ama ben *senin de* yükünü hafifletmek istiyorum, Jasper,” diye mırıldandı Demaray şuh bir sesle. “Seni böyle üzgün ve endişeli görmeye dayanamıyorum. Karryn bizi ziyaret ettiğinde sen de ona katılsan? Kızları odalarına yollar, biz iki yetişkin sohbet ederiz. Belki biraz ferahlarsın.”

Jasper’ın ses tonuna bakılırsa, bu teklif onu gerçekten duygulandırmıştı. “Teşekkür ederim, Demaray. Bir gün gelirim mutlaka. Ama biliyorsun, işim başımdan aşkın. Ofise kapanıp hesapları incelemeye, dilekçelere cevap vermeye ve kraliçeye resmi raporlar hazırlamaya mecburum. Yine de sanırım kendime biraz vakit ayırabilirim.”

Demaray boğuk bir kahkaha attı. “Kesinlikle! Benimle her konuyu konuşabilirsin. İstersen gülüp eğlenir, istersen birlikte sorunlarına çözüm bulmaya çalışabiliriz.”

Koridorda ayak sesleri yankılandı ve Wen uşaklardan birinin açık kapıyı tıklattığını duydu. “Leydim, arabacınız daha ne kadar kalacağınızı öğrenmek istiyor. Ziyaretiniz uzayacaksa, atları ahıra alsın mı?”

Demaray, Jasper’la sohbetlerinin bu şekilde bölünmesinden rahatsız olduysa bile belli etmedi. “Ah, hayır. Hemen geliyorum. Jasper, lütfen, söylediklerimi unutma.”

“Yollar haydut kaynıyor,” diye mırıldandı Lord Paladar.

“Evet. Ve istediğin zaman evime gelebilirsin. Seni ağırlamak beni memnun eder.”

“Bu da aklımda.”

Demaray’i kapıya kadar geçirip ona hafifçe eğilerek veda etti. Wen gölgelerin arasında soluğunu tuttu.

Demaray gözden kaybolur kaybolmaz “Umarım senin için aydınlatıcı bir sohbet olmuştur,” dedi Jasper.

Wen bir an donup kaldı. Ama ona hitap ettiği apaçık ortadaydı. “Lordum?” diye mırıldandı.

“Demaray’ın anlattıklarını söylüyorum. Hepsini duyduğunun farkındayım.”

Wen’in yanaklarına ateş bastı. Neyse ki yüzü karanlıkta kalıyordu. “Evet, çoğunu,” diye yanıtladı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Karryn’in her dışarı çıkışında ona eşlik eden muhafız sayısını iki katına çıkaralım.”

“Ya leydinin moralim bozukken bana arkadaşlık etme teklifi konusunda ne düşünüyorsun?”

Wen birden öfkelenmişti. Jasper günlerdir onunla ancak bir iki kelime etmişti. Şimdi de kalkmış başka bir kadınla sohbetini yorumlamasını mı istiyordu? “Kendi sınıfınızdan, kültürlü bir hanımefendiyle vakit geçirme fırsatını kaçırmamalısınız,” dedi. “Karryn bazen onlara yatıya gidiyor. Neden siz de ona eşlik etmiyorsunuz?”

Jasper kafasını arkaya atıp bir kahkaha patlatınca şaşırıp kaldı. “Haklısın, bunu çoktan hak ettim,” derken hâlâ kıkırdıyordu. “Sana karşı eşeklik ettiğimin de farkındayım.”

Wen bununla neyi kastettiğini anlayamamıştı doğrusu. Jasper’ın ondan af dilemesi de, Wen’in ondan bir özür beklemesi kadar gülünçtü. “Lordum, davranışlarınızı bana açıklamak zorunda değilsiniz,” dedi resmi bir tavırla.

“Sahi mi?” Gözlerini ona dikmişti. Belki de gölgeler Wen’in

sandığı kadar koyu değildi. Jasper'ın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bence sana bir açıklama borçluyum. Birkaç gündür sana kötü davrandığım için özür dilerim, Willa. Bunun senin yaptığın bir şeyle ilgisi olmadığını bilmelisin."

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi Wen soğuk bir sesle.

Jasper Paladar iç çekti. "Erkekler tuhaf yaratıklar ve sanırım ben de çoğundan daha tuhafım. Hayatımı daha çok teoriler üzerine kurdum. En sevdiğim teorilerle anekdotların gerçek hayatta nasıl uygulanacağını kestiremiyorum."

Eğer bu bir özürse, tamamen anlamsızdı. Jasper duraksadığında, Wen cevap vermeye bile gerek duymadı. Bunun üzerine, Jasper ona bir adım yaklaşıp açıklamaya devam etti.

"Rintour Fortunalt'la ilgili hikâyelere bayılıyorum. Ama korkarım, onunla gerçek hayatta karşılaşsaydım kabalığından, acımasızlığından ve muhtemelen vücut kokusundan tiksiniirdim. Maceralarını okurken düşünce yapısını anlayabiliyorum, fakat adamın kendisini anlayacağımdan kuşkuluyum. Hayatım boyunca daha çok soyut bir dünyada yaşadım."

Wen sessizliğini sürdürünce bir adım daha yaklaştı.

"Teoride, bir adamı öldürebileceğini biliyorum ve bunu anlıyorum. Ama yeteneklerini gerçek hayatta sergilediğinde nasıl sarıldım bilemezsin. Senin hiçbir soyut yanın yok. Savaşın da güzel ya da şiirsel bir tarafı yok. Elleri kana bulanana pek az arkadaşım var. Son birkaç gündür işte bu gerçeğe alışmaya çalışıyordum."

"Sizin gibi beyler benim gibi kadınlarla ahbap olmaz," dedi Wen sertçe. "Beni olduğum gibi kabul etmek için kendinizi zorlamanıza gerek yok."

Şimdi Wen'e koridorun karanlığına rağmen yüzünü görece kadar yakındı. Wen de onunkini açıkça görebiliyordu. Her zamanki tanındık, meraklı ve kederli ifadesiyle belli belirsiz gülümseyerek bakıyordu ona. "Ama biz arkadaşız, Willa. İkimiz de bunu inkâr edemeyiz. Arkadaşlar birbirlerine karşı hata yapabilir ve af dileyebilir. Yanlış anlamaların birbirlerini daha iyi anlamak

için bir basamak olduğunu fark edip dostluklarına devam ederler. Onun için, senden özür dilememe izin ver ve beni bağışla, lütfen. Yine eskisi gibi olalım. Hatta belki daha da yakın.”

Bir lordun, yanında çalışan biriyle bu şekilde konuşması görülmuş şey değildi. *Biz arkadaşız, Willa. İkimiz de bunu inkâr edemeyiz.* Hayır! Wen kimseyle arkadaş olamazdı. Arkadaşlarını korumak konusunda ona güvenilemezdi. Oradan koşarak uzaklaşmakla dizlerinin üzerine düşüp sadakat yemini etmek arasında gidip gelirken sinirleri yay gibi gerilmişti.

Bu adama ve bu Ev'e karşı görevlerin var, diye hatırlattı kendine sertçe. Ama Talih'te kalma sebebinin bu olmadığını bal gibi biliyordu.

“Tabii ki, sizi affediyorum,” dedi soğuk tavrını sürdürerek. Kendini kaybedip duygularını açık etmekten korktuğu için böyle yapıyordu. “Ve Demaray Coverroe'yla geçirmediğiniz akşamlarda, sizinle eskisi gibi arkadaşlık etmekten memnuniyet duyarım.”

Jasper Paladar yine kahkahayı bastı. “Demaray dul bir kadın ve güçlü gördüğü her erkeği çekici buluyor,” dedi ondan beklenmeyecek kadar alaycı bir sesle. “Her ne kadar ben gücümü başka birinden alsam da, belli ki bu kadarı bile ona yetiyor ve bana ben izin verdiğim kadar yanaşmak istiyor.”

Wen bu sözleri irdelemedi. “Bir hanımefendiyi hayal kırıklığına uğratmak istemezsiniz,” diye kestirip attı.

“Evet. Seni de hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu akşam yemekten sonra yanıma gelebilir misin? Antonin'in kitabından son birkaç bölümümüz kalmıştı.”

“Sizin kaldı,” dedi Wen kabaca. “Ben dün gece kitabı sizsiz bitirdim.”

Jasper yine kahkahalara boğuldu. “Bir erkeğin seninle çok dikkatli olması gerektiğini görebiliyorum. Hiçbir şey için ona muhtaç olduğunu düşünmemeli. Yine de en azından edebiyat konusunda bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum.”

“Başka bir kitap seçebilirsiniz,” dedi Wen. “Bu hoşuma gider.”

“Derhal!” Wen’e tatlı tatlı gülümsedi. “Öyleyse akşam her zamanki saatimizde buluşuyoruz.”

Jasper Paladar’la arasını düzeltmişti. Askerlerin kaydettiği ilerlemeden memnundu ve her nedense şeytanları onu yeniden yollara düşmesi için dürtüp durmuyordu. Wen birkaç günlüğüne, hayatının nihayet düzene girdiğine ve huzuru bulduğuna inandı.

Sonra Ryne Coravann, Forten Şehri’ne geldi.

20. BÖLÜM

Senneth, Gissel Ovası'ndan bir an önce ayrılmaya can atıyordu. Ama Seton Mayman'ın evindeki olaylı geceden sonra, Gisseltess lordlarıyla başka bir resmi yemek daha yemek zorunda kaldılar ve tabii ki, hepsi de davete icabet etti. Senneth, Warren'ın sofrada son derece terbiyeli davranmasına şaşırdı. Hâlâ Nate aptalca bir laf ettiğinde ateş püsküren gözlerle kardeşine bakıyordu, ama kendisine doğrudan bir soru sorulduğunda kibarca yanıtlıyordu. Bir öfke krizine kapılıp masayı terk etmeye de kalkışmadı.

Senneth o akşam, konuyu yatağa uzanmış, onun eşyalarını toplayışını izleyen, Tayse'e açtı. "Justin'den mi etkileniyor dersin?"

"Olabilir. Bir gezginin ilk öğrendiği şeylerden biri de duygularını kontrol edebilmek. Öfke ancak dizginlendiğinde ateşleyici bir güce dönüşür."

Senneth mavi elbiseyi özenle katladı. Gerçi boşuna uğraşıyordu. Rappengrass'a varana dek buruş buruş olacaktı. "Warren'ın odaklanmayı ve öfkesini yönlendirmeyi öğrenmesi pek de olumlu bir gelişme sayılmayabilir."

Tayse dirseğini yastığa dayayıp hafifçe doğruldu ve ona sırtıttı. "Öyleyse bu akşamki sohbeti kaçırmışsın."

"Neden?"

“Justin, Cammon’a Warren’ı Ghosenhall’a davet etmeyi önerdi. Yanında Sabina ve Nate olmadan. Şehre gelip sarayda yaşaması ve Gissel Ovası’ndan başka bir yerde çevre edinmesi için. Bir noktada talim alanına da davet edileceğine ve Justin’le çalışmaya devam edeceğine şüphem yok. Tabii başka gezginlerle de tanışacak.”

“Parlak Anne beni kül etsin,” dedi Senneth ve elinde mavi elbiseyle yatağın ayakucuna çöktü. “Aslında bu fikirden hoşlanmadığımı söyleyemem,” dedi. “Amalie’yle Cammon’ın işine yarayabilir. Warren onlarla yakınlaşırsa, babasının aksine, kraliyet için güçlü bir müttefik olur. Justin’den nasıl bir eğitim alır bilinmez, ama planın diğer kısmı amacına ulaşabilir.”

“Evet. Ve Amalie dedi ki...”

Senneth sıkıntıyla homurdandı. “Yoksa bu konuşmayı da mı dinledi?”

“Öyle görünüyor. Justin’in fikrine bayılmış. Hatta bütün genç serramar ve serramarraları Ghosenhall’a davet etmeyi düşünüyor. Kirra onların sosyal eğitimine büyük katkı sağlayacağını söyledi. Örneğin bir kraliyet yemeğinde ne tür konuları konuşmalarının uygun olduğunu öğretebilirmişsin. Cammon tüm ciddiyetiyle onlarla Gillengaria tarihini tartışmanın daha yararlı olacağını belirtti. Tanrılardan ve büyülerle ilgilerinden bahsedebileceğini söyledi. Kirra bunun üzerine kıkırdamasına hâkim olamadı. Dolayısıyla Cammon’ın seninle ilgili sözlerinde ciddi olduğunu sanmıyorum.”

Senneth ayakları hâlâ yerdeyken yatağa uzandı. Başı Tayse’in kalçasının oralarda bir yere denk geliyordu. Güzelim ipek elbise üzerini örttü. “Benim hayatım bu noktaya nasıl geldi?” diye inledi. “Krallık tarihindeki en genç kral ve kraliçeye ablalık edeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Brassenthwaite’te büyürken bunu hayal etmiyordum.”

Tayse elbiseyi kaldırıp Senneth’ı yanına çekti. Başlarını yaslıklara koyup karşılıklı yattıklarında Tayse onun yüzüne düşen saçları arkaya attı. “Küçük bir kızken büyüüp soylu bir lordla

evlenmeyi ve soylu çocuklar doğurmayı hayal ediyordun. Tabii zalim babandan ve damarlarında dolaşan sihirden kurtulmanın bir yolunu bulduğunda.”

Senneth iç çekti. “Doğrusunu istersen, on iki yaşından itibaren Halchon Gisseltess’ten nasıl kaçabileceğimi düşünüp durdum. Babamın beni onunla evlendirmeyi planladığını anlamıştım.”

Tayse uzanıp alnına bir öpücük kondurdu. “Şimdiki hayatının sana dayatılardan daha kötü olduğuna asla inanmam. Sıradan biriyle evlenmene ve en yakın dostlarından birine danışmanlık yapmak zorunda kalmana rağmen.”

“Haklısın, o kadar da kötü değil,” dedi Senneth. “Gerçi keşke bu kadar saygıdeğer bir konumda olmasaydın. Sıradan bir askerle ya da hapisten yeni çıkan bir hırsızla evlenseydim, ailemden hıncımı daha iyi alırdım.”

Tayse onu yanına çekti. “Senin aşkını kazanmak için bile olsa bir suçluya dönüşmem. Sevgimi kanıtlamam için bana başka bir görev vermelisin.”

Senneth elini kocasının yanağına koyup dudaklarını onun-
kilere sürterek gülümsedi. “Şimdilik aklıma bir tek şey geliyor,” dedi. “Ama düşünmeye devam edeceğim.”

Ertesi gün Rappengrass’a doğru yola çıktılar. Senneth onları yine uzun bir yolculuğun beklediğinden emindi. İlkbahar havası gri ve nemliydi. Dolayısıyla Cammon’la arabada olmak hoşuna gidiyordu. Kısa bir süre sonra Kirra da onlara katıldı.

“Demek bizimle Rappen Malikânesi’ne geliyorsun?” dedi Senneth. “Sonra Talih’e de gelecek misin?”

“Rappengrass’ta sizden ayrılmayı planlıyorum. Fortunalt’a hiç gidesim yok.”

“Rayson’ın ölümünden sonra işlerin farklı yürüdüğünü söylüyorlar.”

“Bugünlerde orayı kim yönetiyor?” diye sordu Kirra. “Rayson’ın bir tek kızı vardı. O da daha çocuktur herhalde.”

“Karryn, dedi Cammon. “On altı yaşında.”

“Rayson’ın karısı da sağdı galiba,” dedi Senneth. “Onunla hiç tanışmadım, ama Sabina’dan daha mutlu bir hayat yaşadığını sanmam.”

“Ben birkaç kere rastlamıştım,” dedi Kirra. “Neydi adı? Tamam, hatırladım! Serephette! Fortunaltı bir ailenin kızı. On Üçüncü Ev’den. Ufakken onu bir kraliçeye benzetirdim. Uzun boylu, asil ve mağrurdu. Sonra büyüdüm ve kadıncağızın deli olduğuna karar verdim. Olur olmaz yerde beklenmedik şeyler yapıyor.”

“Rayson’ın on altı yaşındaki kızını o mu yetiştiriyor?” diye sordu Senneth. “Karryn’e acıdım doğrusu.”

“Ev’i amcası yönetiyor,” dedi Cammon. “Aslında ikinci dereceden kuzenleri. Ama kızın hamiliğini o üstlendi.”

“Umarım onu çıkarları için kullanan güç manyağı ve şehvet düşkünü kart bir horoz değildir,” dedi Kirra.

“Hayır, asla,” diye atıldı Cammon.

“Onunla tanıştın mı?” diye soru Senneth.

“Onu ben seçtim.”

Kirra gülmeye başladı. “İyi o zaman! Bütün kötü sözlerimi geri alıyorum! Sabırlı, bilge, iyi niyetli ve yufka yürekli biri olduğundan şüphem kalmadı.”

“Evet,” dedi Cammon.

“Forten Şehri’nde onunla tanışacak mıyız?” diye sordu Senneth. “Doğrusu bu amcayı merak ettim.”

“Talih’te kalmayı planladığımız için, elbette.”

Senneth, Kirra’ya baktı. “Bizimle gelip bu ahlak timsali zatı görmelisin.”

“Üzgünüm. Ariane’le hasret giderdikten sonra, Donnal’la Danalustrous’a gideceğiz. Casserah’ın bana ihtiyacı olabilir.”

“Annem seni gördüğüne memnun olacak,” dedi Cammon.

Kirra bir ona, bir Senneth’a baktı. “Bir dakika. Sen az önce Ariane Rappengrass’a *annem* mi dedin?”

“Hep öyle diyor,” diye atıldı Senneth.

Kirra etrafına bakındı. Arabada yalnızlardı. Dışarıdaki gezginler onları duyamazdı. “Onun gerçek oğlu olmadığının farkındasın umarım?”

Cammon sırtıttı. “On İki Ev’i buna ikna etmek için o kadar uğraştıktan sonra düşündüm ki...”

“Evet, ama Senneth’la ben gerçeği biliyoruz,” diye sözünü kesti Kirra. “Bize rol yapmak zorunda değilsin.”

“Aslında rol yapmıyorum. Etrafta ne zaman bir mistik olacağını kestiremeyiz. Benim gibi, düşünceleri okuyan biri. Onun için, Ariane’i her zaman annem olarak düşünüyorum ve ondan hep öyle bahsediyorum. Amalie’yle konuşurken bile. Hatta bazen buna gerçekten inanıyorum,” diye ekledi. “Ya da onu çok sevdiğim için annem olduğuna inanmak istiyorum.”

Senneth esneyerek minderlere yaslandı. “Tanıdığım en anaç kadın olmayabilir, ama ben de Ariane’i seve seve anneliğe kabul ederdim.”

Kirra’nın gözleri muzipçe parladı. “Al benden de o kadar! İyisi mi ona bizi evlatlık almak ister mi diye soralım. Zaten beş çocuğu var. Cammon’la beraber altı. İki tane daha olmasına aldırılmaz bence. İkimiz de kendimize bakabilecek yaştaız. Teklifimizi reddedeceğini sanmam.”

“Senin gibi bir haylazın sorumluluğunu kimse almak istemez,” diye yapıştırdı Senneth. “Ben de akrabalarımın barıştığı için Brassenthwaite’i bir kez daha reddedemem.”

Cammon camdan bakıyordu. “Fazla rahatlamadınız umarım? Sanırım burada duracağız.”

Senneth sırtını dikleştirdi. “Neden?”

“Bizi bekleyen insanlar var. Bakın, küçük bir kasaba ve bizi pankartlarla karşılıyorlar! Yola çiçek yaprakları serpmişler! Gidip herkesi tek tek selamlayacağım.”

Arabacı da buna karar vermiş olmalıydı ki yavaşladılar. Senneth, Janni’nin atını topukladığını gördü. Cammon arabadan inerken yanlarında olmak istiyordu. Senneth, Kirra’ya sırtıttı.

“Ne kutlu bir gün! Yine Gillengaria halkıyla kaynaşacağız. Bahse girerim, gün bitmeden beş altı kilometre bile ilerleyemeyeceğiz.”

Kirra gülüyordu. “Ben köyden çıkabileceğimizi bile sanmıyorum.”

Açık camdan küçük, siyah bir kuş süzüldü ve Cammon’ın kulağına fısıldadı.

“Tayse önlemleri arttırmayı uygun bulmuş,” diye açıkladı Cammon. “Donnal kötü niyetli kişilerin gözlerini oymak için omzunda bekleyecek.”

“Hayvan formundayken ne dediğini nasıl anlıyorsun?” diye sordu Kirra.

“Buna gerek yok ki. Tayse’in düşüncelerini okuyabiliyorum.” Kapıyı açtı. “Hazır mıyız?”

Senneth koltukta kapıya doğru kaydı. “Daima hizmetinizdeyiz, *kralım*.”

21. BÖLÜM

Jasper Paladar'la aralarının düzelmesinden iki gün sonra, Wen sabah talim alanında Karryn'le Davey'yi izledi. Çalışmaları bittiğinde Karryn tepeden tırnağa çamura bulanmıştı. Bıçağını talimlerde sık sık giydiği pantolona sildi. Sonra Wen'in artık alıştığı tuhaf hallerine bürünerek kendi etrafında döndü ve birkaç dans adımı sergiledi.

“Willa, bu akşam Lindy'ylere gideceğimi biliyorsun herhalde? Demaray, Ryne Coravann'ın şehre gelmesi şerefine bir yemek daveti veriyor. Epey kalabalık olacağız. Dans da edilecek. Öyle heyecanlıyım ki!” Birden yüzü asıldı. “Ama bazılarınızın benimle gelmesi gerektiğini biliyorum tabii. Merak etme, sözünden çıkmayacağım.”

Wen içinden güldü. “Amcanız söyledi,” dedi. “O ve anneniz de davetliymiş. Hatta anneniz serramarı bu evde ağırlamayı da düşünüyor.”

“Diğer Ev'lerden birileri bizi ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu,” dedi Karryn dürüstçe. “Onun için heyecanlanıyoruz.”

“Hazır olduğunuzda çıkarız.”

Davey çite tırmanıp eve doğru koşan kızın arkasından baktı. “Serra Karryn'e bu muhteşem partide eşlik etme onuruna kim ulaşacak?”

Wen ona baktı. Bileği hâlâ sakat olmasına karşın herkesin

hakkından geliyordu. Akşamki davet de tam onun bulunmak isteyeceği türden bir etkinlikti. Davey kalabalığı ve eğlenceyi seviyordu. Bir asker olarak yaşamayı seçse de, renkli hayatların cazibesine karşı koyamıyordu. “İstersen sen gidebilirsin,” dedi Wen. “Jasper, Serephette ve Karryn için en az altı muhafız lazım.”

Davey başını salladı. Wen adam başı iki muhafız kuralını onlara çoktan kabul ettirmişti. Artık kimse buna itiraz etmiyordu. Aynı şekilde evin de korunması önemliydi. Ev sahipleri dışarıdayken kimsenin içeri gizlice sızmasına izin verilemezdi.

“Sevinirim,” dedi Davey. “Ya sen?”

Wen duraksadı. Jasper olmayacağı için devriye nöbeti sona erdiğinde biraz kafa dinleyebilirdi. Ama bütün akşam tek başına ne yapacaktı ki? Kışlada diğerleriyle kâğıt mı oynayacaktı? Kütüphaneden bir kitap alıp onu mu okuyacaktı? “Ben de gelirim herhalde,” dedi. “Karryn’i gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Ötekileri sen toparla.”

“En iyi üniformalarımızı giyeceğiz diye tahmin ediyorum.”

Davey’nin sözünü ettiği üniformalar daha yeni gelmişti. Kendileri gri, yakaları, manşetleri ve kuşakları siyahtı. Kuşağa inci görünümlü boncuklar işlenmişti. Birinci kalite yünlü kumaşla saten detaylar hepsini güldürmüştü. Ama içlerinden bu güzelim kıyafetleri kendilerine pek yaraştırmışlardı doğrusu. Karryn’le Serephette onlara kalın ve sağlam tabanlı, siyah, deri botlar da ısmarlamıştı. Hem şık, hem kullanışlıydılar. Muhafızlar onları da zevkle ayaklarına geçirmişti.

“O üniformaları zaten bu tür davetler için aldılar,” dedi Wen.

“Güzel. On dakikada hazırlanınız.”

Beş buçuk, altı saat sonra, küçük kabile Talih’ten ayrılıp Coverroe’ların evine doğru yola çıktı. Serephette’le Jasper hemen arabaya bindi, ama Karryn elbisesini muhafızlara göstermek için birkaç dakika oyalandı. Kollarıyla eteğinin kabarık oluşu gövdesine tam oturan korsajı daha da ön plana çıkarmıştı. Koyu şarap rengi Karryn’in beyaz cildiyle koyu kumral saçlarını

vurguluyordu. Bileklerinden yerlere kadar uzanan ve saç örgülerine karıştırılan bordo rengi kurdeleler elbisenin teatral havasıyla uyumluydu. Karryn mücevher olarak boynuna sımsıkı bağladığı bir kurdelenin ucunda sallanan çiy damlası biçiminde bir inci seçmişti. Kolye ,Ev'inin damgasının tam üzerine gelerek onu gizliyordu.

Genç kız kibarca reverans yaptığında, eteği vücudunun etrafında çan şeklini aldı. “Elbisemi beğendiniz mi?” diye sordu neşeyle.

“Çok güzel, serra,” dedi Yosun ciddiyetini korumaya çalışarak.

“Bunu giysem üç adım atamadan yere kapaklanırım,” dedi Wen. “Ama gerçekten güzel.”

“Bu gece herkesi gölgede bırakacaksınız,” diye atıldı Davey.

Serephette arabanın içinden sabırsızca kızına seslendi. “Karryn! Seni bekliyoruz!”

Davey hemen Karryn’e elini uzattı. Karryn gülümsedi ve onun yardımıyla arabaya bindi.

Mesafe kısa, ama yol kalabalıktı. Wen her zaman etrafı kolayca gözleyebileceği تنها yolları tercih ederdi. Arabanın arkasından giderek yolculuk boyunca geçtikleri binaları huzursuzca izledi. Bir katil rahatlıkla şu pencerelerden birine ya da çalılarının içine konuşlanabilirdi. Yanındaki Malton’ın da gözleriyle etrafı taradığını fark edince memnun oldu. Onları iyi eğitmişti. Eski-den hiçbirisi bu kadar dikkatli değildi. Muhafız alayıyla işi bittiğinde, askerlerin her biri Ghosenhall’da kraliçeye hizmet edebilecek niteliklere sahip olacaktı.

Gerçi Amalie onun eğittiği birini gezgini olarak seçerse ne hissedirdi, hiç bilmiyordu.

Araba Coverroe’ların evine kazasız belasız vardı. Yolcular sokak kapısının önünde indi. Wen onlar içeri girene kadar bekledi. Sonra muhafızlarına işaret etti. Gece boyunca bahçede devriye gezecek dördü gruptan ayrıldı. Wen’le Davey eve girmek için

mutfak kapısına yöneldi. Çalışanlar artık onları tanıyordu. Sadece birkaçı işe ara verip onlara baktı.

Kıvamlı sosu, dağ gibi bir et yığınının üzerinde gezdiren baş aşçı, “Aman ayak altında dolaşmayın,” diye uyardı onları. “Kızlardan biri size çarpıp elindekini yere düşürürse, hanıma hesabını siz verirsiniz.”

“Burada olduğumuzu bile hissetmeyeceksiniz,” dedi Wen, servis koridoruna açılan kapıyı iterken.

Son altı haftadır Coverroe’ların evine defalarca gittiği için artık ne nerede iyi biliyordu. Davey’yle ana odalara paralel ilerleyen karanlık koridorlardan geçtiler. Nihayet yemek odasının kapısına ulaştılar. Bütün konuklar kısa süreliğine misafir odasına alındığı için Wen, Karryn’i on, on beş dakikadır görmüyordu. Ondan bu kadarcık bile ayrı kalmak Wen’i rahatsız etmeye yetmişti. Neyse ki az sonra, rengârenk giysiler içindeki kalabalık yemek salonuna akın etmeye başladı. Wen önce sorumluluğundaki insanların yerini tespit etti. Jasper Paladar incilerle bezeli, bordo rengi yelegiyle pek yakışıklı olmuştu doğrusu. Demaray baharı anımsatan sarı elbisesiyle sarışınlığını daha da vurgulamıştı. Lindy gül pembesi elbisesiyle peri kızlarına benzemişti. Karryn’in çarpıcı karanlığıyla taban tabana zıt bir görüntü sergiliyordu. Wen, Edwin Seiles’le karısı Katlin’i, kötü şöhretli Coren Bauler’ı ve birkaç Fortunalt soylusunu daha tanıdı. Ama yabancılar çoğunluktaydı ve her birini dikkatle incelemesi gerekecekti.

Konuklardan hangisinin Ryne Coravann olduğunu şıp diye anladı. Genç adam onur konuğu olarak Demaray’ın sağında oturuyordu. Karryn’e onun yanına oturma şerefi bahşedilmişti. Wen, Ryne’in uçarı havasıyla gerçekten de çok çekici bir genç olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yaşı yirmiden büyük olmazdı. İnce ve uzundu. Alnına düşen siyah, gür saçlarıyla yakışıklı bir serseriye benziyordu. Şık ceketinin düğmelerini ilikle-meyip gömleğinin yakasını açık bırakarak Gillengaria sosyetesindeki diğer genç erkeklerden farkını ortaya koymuştu. Masanın

karşısındaki genç kadın yerine geçerken ona bir şeyler söyledi. Ryne Coravann ona en ısıltılı gülümsemesiyle karşılık verdi.

“Geçen baharda Helven’de karşılaşmıştık, değil mi?” diye sorduğunda kızın yanakları pembeleşti. O sırada kendini bir prenses gibi hissettiğine şüphe yoktu.

Wen ne yaparsa yapsın Karryn’i, Ryne Coravann’dan koruyamayacağını düşündü. Genç adam işini kılıçlar ve hançerlerle değil, iltifatları ve kahkahalarıyla halleden biriydi zira. Ve hiçbir kızın kalbi bu silahlara karşı koyamazdı.

Hizmetkârlar Wen’le Davey’nin yanından geçip servise başladı. Wen duvar dibinden masayı izlemeye devam etti. Ryne misafir odasından yanında getirdiği kadehini kafasına dikip masadaki dolu kadehlerden birine uzandı. Servis bitmeden ikinci şarabını da yuvarladı. Sonra dönüp Karryn’e göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı.

“Daha önce karşılaşmadığımıza inanamıyorum,” dedi. “Yazın bütün balolara gittim, ama sizi hiçbirinde görmedim.”

Karryn bu ilgiden duyduğu sevinci saklamaya çalışmadı. Bazen son derece utangaç davranabilen bir kıza göre fazlasıyla rahat bir tavırla kurdeleli örgülerini arkaya attı. “Annem sosyeteye takdim edilmek için çok genç olduğumu düşündü. Ama bu yaz beni daha sık göreceksiniz.”

“Umarım,” dedi Ryne Coravann uzun parmaklarıyla kadehinin sapını okşayarak. “Ne tarafa gideceksiniz? Helven? Nocklyn? Yoksa daha kuzeye mi? Eloise Kianlever’in partileri olağanüstü olur. Brasenthwaite pek eğlenceli değil. Ama Kiernan davet ettiğinde herkes meraktan gider tabii. Ne de olsa Gillengaria’nın en zengin Ev’i.”

Hizmetkârlar servise devam edince Wen, Karryn’in cevabını duyamadı. Sofradaki tabak çanak şingirtıları, konuşmalar ve kahkahalar arasında özel sohbetleri yakalama şansını tamamen yitirdi. Ama onu gözlemlediği birkaç dakika Ryne Coravann hakkında fikir sahibi olmasına yetmişti. Kendi izlenimleriyle Lindy Coverroe’nun anlattıkları birleştiğinde, ortaya iyi yemek,

kaliteli şarap ve neşeli sohbetlerden hoşlanan, çekici bir hayta profili çıkıyordu. Şiddete başvurması pek olası görünmese de, Ryne Coravann kendince tehlikeli bir adamdı.

Wen gözlerini Karryn'den ayırıp tekrar sofradakilere göz attı. Serephette, Edwin Seiles ve her anlattığını büyük bir ilgiyle dinleyen, daha yaşlı bir beyefendinin arasında oturuyordu. Serephette bu adamla konuşurken her zamanki durgunluğunun aksine capcanlıydı. Gece daha yeni başlıyordu ve Serephette daha şimdiden pek eğleniyor gibiydi.

Jasper Paladar kendi yaşına yakın ya da belki biraz daha genç iki hanımın arasına oturtulmuştu. İki kadının da asil kandan geldiği hemen belli oluyordu. Lord Paladar ilgisini eşit dağıtmaya özen gösteriyordu. Bir espri yapmış olmalıydı ki kadınlardan biri gülümserken diğeri cilveli bir kahkaha attı. Sağındaki hanım mensubu olduğu Ev'in damgasını gizleyen, iffetli bir elbise seçmişti. Ama diğeri her fırsatta öne eğilerek açık yakasından görünen göğüslerini sergilemekten çekinmiyordu.

Wen en son ne zaman bir elbise giydiğini hatırlamaya çalıştı. Hele de böyle vücudunu gözler önüne seren bir tanesini. Yok, galiba hiç giymemişti.

Gerçi açık yakalı bir elbise giyse bile, kendini Jasper Paladar'a asla bu şekilde sergileyemezdi.

Ryne Coravann'ın şarap kadehlerinin birini alıp birini bırakması ve Karryn'e açıkça kur yapması dışında, sofrada ilgi çekici bir olay yaşanmadı. Genç adam içkiye epey alışık olmalıydı. Bu kadar içmesine rağmen hiçbir sarhoşluk belirtisi göstermiyordu doğrusu. Karryn de hâlâ halinden memnun görünüyordu.

"Bunun yarısı kadar içsem, beni yerden zor toplarsınız," diye fısıldadı Davey, Wen'in kulağına.

Wen içinden ona hak verdi. Ama "Soylular bizim gibi değil," demekle yetindi.

Davey alayla homurdandı. "O kadar da farklı olduğumuzu sanmam."

Yemek bittiğinde Demaray herkesi başka bir odaya aldı. Wen'le Davey yine hizmetkârların kullandığı koridorlardan geçip oraya ulaştı. Burası, herkesin kolayca kaynaşabileceği rahat koltuklar, iskemleler ve küçük sehpaarla dolu bir salondur. Uşaklar tepsilerle konuklar arasında gezinerek şarap ve tatlı servisi yapıyordu. Ryne Coravann meyveli şekerlemeleri reddedip iki kadeh şarap aldı ve birini Karryn'e uzattı.

Karryn bu ikramı gülümseyerek kabul etti. İlk yudumundan sonra, şarabı beğenmediğini söylemiş olacaktı ki Ryne kadehini elinden alıp dudaklarına götürdü ve Karryn'i güldüren bir yorum yaptı. Sonra kendi şarabını Karryn'e uzatıp içmesi için ısrar etti. Karryn bu isteğine uyduğunda, genç adam onu tembел bir gülümsemeyle izledi. Karryn başını salladı ve Ryne'in kadehinden içmeye devam etti. Bu arada Ryne, Karryn'in şarabını iki yudumda bitirdi.

Ne var ki iki genç daha fazla yalnız kalamadı. Lindy Coverroe etekleri uçuşan pembe elbisesi ve peşinde bir grup genç kızla yanlarına geldi. Çok geçmeden Ryne Coravann'ın etrafı kıkırdayan kızlarla çevrildi. Wen odaya göz attığında diğer genç erkeklerin haserle onu süzdüğünü gördü. Daha yaşlılardan bazıları bu durumu eğlenceli bulmuş gibiydi. Bazıları ise olan bitenden habersiz, dostlarıyla muhabbet ediyordu. Serephette duvarın dibindeki iki kişilik divanda yemekteki adamlarla koyu bir sohbete dalmıştı.

Ryne Coravann'ın gördüğü ilgiden habersiz, grubun içinde Jasper da vardı. Büyük şöminenin kenarındaki küçük girintide, Demaray Coverroe'yla konuşuyordu. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Demaray elini Jasper'ın koluna koymuştu. Lord Paladar'a Ryne Coravann'ın yeni açılan bir şişe tatlı şaraba baktığı gibi bakıyordu.

Bana ne? diye düşündü Wen. Jasper Paladar, Coverroe dulunun pençesine düşmeye gönüllüyse o ne yapabilirdi ki?

Wen gecenin geri kalanında bütün dikkatini Karryn'e verdi. Kızlar Ryne Coravann'ın yakasını bırakmayınca, genç serramarra

diğer gruplara yönelmişti. Yeni evli çiftlere, yaşlı, dul hanımlara ve Karryn'in yaşında bir kızın ilgisini çekmeyecek konular üzerinde tartışan orta yaşlı beylere. Karryn odada dolaşırken pek de rahat görünmüyordu. Wen onun bir gruptan diğerine geçerken bir iki kez duraksayıp derin nefesler aldığını görmüştü. Şimdiye kadar bu tür davetlerde hiç yalnız kalmamıştı belli ki. Ya da Serephette ya da Jasper ona hep eşlik etmişti. Ama bu akşamki konuklar onu rahatlatacak türdendi. Hepsi de Karryn'i sevinçle karşılayıp aralarına alıyordu. Wen genç kızın yavaş yavaş güveninin geldiğini görebiliyordu.

Helven'deki balolarda başının çaresine bakabilir, diye Wen düşündü gururla. Gitmesine izin verilirse tabii.

Sonra da kendine şaştı. Bir serramarranın sosyal hayatını umursayacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

Konuklar dağılmaya başladığında gece yarısını geçiyordu. Ryne Coravann bir sedire yayılmıştı. Hâlâ sohbete katılabiliyordu, ama belli ki hafiften çakırkeyif olmuştu. Yanında oturan Lindy Coverroe genç adamın söylediği her söze kıkırdıyordu. Sedirin arkasında dikilen iki kızın da ondan farkı yoktu. Ama Wen, Serephette'le diğer birkaç orta yaşlı kadının Ryne'ı onaylamaz bakışlarla süzdüğünü fark etti. Hatta bazıları ona alenen nefretle bakıyordu.

Bu zevk ve sefa düşkünü gencin ileride pek de matah bir adam olmayacağı kesindi.

Ama Karryn'i ağına düşürmeye çalışmadığı sürece, kiminle ne yaşadığı Wen'in umurunda değildi.

Gerçi Talih'ten ayrıldığında Karryn de umurunda olmaktan çıkacaktı ya neyse.

22. BÖLÜM

Sonraki iki hafta boyunca Wen, Ryne Coravann'ı farklı ortamlarda görme fırsatı elde etti. Forten Şehri'ne geliş amacı her neyse, fazla vaktini almıyordu besbelli. Edwin Seiles'in malikânesindeki çay partilerine, Coren Bauler'ın teknesindeki akşamüzeri toplantılarına ve Demaray Coverroe'nun evindeki yemeklere hiç aksatmadan katılıyordu. Bu süre zarfında, Ryne Coravann'ın hazır bulunmadığı bir etkinliğe koşturmadan arka arkaya iki gün geçirdikleri olmuyordu. Ve Karryn tabii ki tüm davetlere gitmek zorundaydı.

Genç serramarın tek kötü alışkanlığının içkiye düşkünlüğü olmadığı ortaya çıkmıştı. Aynı zamanda fazlasıyla başına buyruk ve pervasızdı. Bir tekne gezintisinde, karadan epey uzaklaştıkları sırada, ceketiyle pabuçlarını çıkarıp güverteden denize atlamıştı. Etrafında pervane olan kızlar korkuyla bağırışmış ve Coren endişeden deliye dönmüştü.

Wen'le Orson güvertenin parmaklıklarından sarkarak onu kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Wen yüzme bilmediği için suya atlamadı, ama belki Ryne'a bir halat atabilirlerdi. Uzun ve gergin bir andan sonra, genç adamın başı suyun yüzeyinde belirdiğinde onlara bakarak güldü.

“Ulu tanrılar adına, su amma soğukmuş! Bana katılmak isteyen var mı?”

Yarı beline kadar parmaklıklardan sarkan Coren, “Ryne!” diye seslendi. “Aklını mı kaçırdın? Ya donup öleceksin ya da boğulacaksın!”

Coravann karanın iç kısmındaydı, ama serramar bir şekilde yüzmeyi öğrenmişti. Suyun altındaki kollarıyla bacaklarını çabasızcaca hareket ettirebiliyordu. “Beklediğimden daha soğukmuş! Yukarı nasıl çıkacağım?”

Coren’in emrindeki gemiciler Ryne’a ip bir merdiven sarkıttı. Genç adam o tarafa yüzüp güverteye çıktığında bir köpek gibi silkelenerek kızları güldürdü.

“Aşağı in de ısın biraz,” dedi Coren buz gibi bir sesle. “Mutfakta ateş yanıyor. Ama üzerini nasıl değiştireceksin, bilmem.”

“Dert değil,” dedi Ryne. “İyiyim.” Ama Wen onun biraz solgun ve sersemlemiş göründüğünü düşünmeden edemedi.

Karryn grubun arasından sıyrıldı. “Coren haklı,” dedi sertçe. Ryne’ı sular damlayan kolundan tutup merdivene doğru çekti. “İslak giysilerle durursan ciğerlerini üşütürsün. En azından, sana bir battaniye bulalım.”

“İşte şimdi, tam kız kardeşim gibi konuştun,” diye alay etti Ryne onun peşine takılırken.

Bu hadiseden iki gün sonra Ryne, bu kez at üzerinde bir çalgınlığa kalkışmıştı. Karryn olay sırasında orada olmadığı için, Wen de yoktu. Ama herkes bunu konuşuyordu. Ryne, Edwin’in erkek kardeşini Forten Şehri’nin kalabalık sokaklarında yarışa zorlamış ve yaşlı bir adamın kullandığı yük arabasıyla çarpışmıştı. Ryne’in atı bacağından yaralanmış, yük arabası devrilmişti.

“Ryne cüzdanını çıkarıp ihtiyara arabanın ederinin en az iki katını vermiş,” dedi Lindy, Karryn’e.

“Ata ne olmuş?” diye sordu Karryn.

Hikâyenin geri kalanını pek eğlenceli bulmuşa benzemeyen Lindy birden ciddileşti. “Bilmiyorum. Bizim baş seyise gösterdik. Ama Tom iyileşmesinin zor olduğunu söyledi. Zavalılık Ryne’in eğlencesi uğruna ölmese bari.”

Karryn üzüntüyle başını eğdi. “Gerçekten yazık olur.”

Wen, Coverroe’lardaki davetten sonra on gün kadar sorumsuz serramarla doğrudan temasta bulunmadı. Bir öğle vakti Talih’e uğradığında yemeğe kalması için ısrar edilmişti. Wen yemek salonunda laf dinlemek yerine evde devriye gezmeyi yeğlemişti.

Mutfaktan ikinci kez geçerken Bryce’ı aşçının pişirdiği minik keklerin tadına bakarken yakalayınca, aklına parlak bir fikir geldi.

“Bırak onu ve peşimden gel,” diye buyurdu. Oğlan kekin kalanını ağzına tıkıp parmaklarını yalayarak Wen’i takip etti.

Yemek odasının kapısında durdular. Wen, Ryne Coravann’ı işaret etti. “Serramarla ilgili bana ne söyleyebilirsin? İyi biri mi? Kötü biri mi? Deli mi? Tehlikeli mi?”

Bryce kapıdan kafasını uzatıp Ryne’in yakışıklı yüzünü birkaç dakika inceledi. Sonra başını iki yana sallayarak Wen’i hayal kırıklığına uğrattı. “Onu okuyamıyorum. Zihninin etrafı gölgelerle çevrili sanki.”

“Gölgeler mi?” diye sordu Wen sertçe. “Karanlık bir şeyler planlıyor gibi mi?”

“Hayır. Daha çok, serramar bir perdenin ardında gizleniyor gibi. Çok tuhaf. Kendi kafasının içinde bu şekilde saklanabilen birine ilk kez rastlıyorum. Onunla ilgili hiçbir şey söyleyemem.”

Wen birden Ryne Coravann’ın yarı Lirrenli olduğunu hatırladı. Cammon bile Lirren halkının kendilerini sarmaladıkları esrar perdesinin ardına sızamıyordu. Amalie’nin üvey annesi Valri’yi ya da Justin’in Lirrenli karısını hiçbir zaman okuyamamıştı.

Justin’in karısının düşüncesi bile Wen’in suratının asılmasına neden oldu. “Teşekkür ederim,” dedi Bryce’a. “Gidip şu keklerden bir tane daha yiyebilirsin.”

Bryce sırtarak mutfağa koştu. Wen odadakilere görünmemek için kapıdan çekildi, ama koridorda dolanmaya devam etti. İçeriden gelen konuşmalara bakılırsa yemek bitmek üzereydi. Wen esrarengiz Ryne Coravann’ı gözden kaçırmak istemiyordu.

Gelgelelim birkaç dakika sonra koridora çıkanların arasında

ne Ryne vardı ne de Karryn. Wen ikisinin hizmetkârların koridorundan kaçtığını tahmin etti. Mutfak kapısından sebze bahçesine ve oradan da kim bilir nereye gideceklerdi? Karryn belli ki Wen'i atlatmaya çalışıyordu. Ama bahçenin dışına çıkmaları mümkün değildi. Kapıda nöbetçiler bekliyordu. Wen çitin her karışını kontrol ettiği için ikinci bir çıkış olmadığını biliyordu. Ama çalılığın yapraklarının daha seyrek olduğu yerler vardı. Kıyafetlerinin yırtılmasına aldırmayacak biri onları ayırıp demir destek direğine tırmanabilir ve diğer tarafa atlayabilirdi.

Wen küfrü basıp ön kapıdan ılık ilkbahar havasına fırladı. Evin doğu köşesini döndü. Nereye gittiğini iyi bildiği için Ryne Coravann'ı tam da dalların arasından geçmeye çalışırken enseledi.

Karryn, Wen'in gelişini gördü ve gözlerindeki öfke korkuyla gerilemesine neden oldu. Hafifçe inledi, ama Ryne daha neler olduğunu anlayamadan Wen onu bileğinden tutup çalılığın arasından çıkardı.

Wen o sırada oldukça sert davrandığı için genç serramar acıyla bağırdı. "Ah! Uf!" Dikenli dallar kollarıyla yüzünü dalamıştı. Kolunu Wen'den kurtardığında, kanayan yanağını tutup ona öfkeden çok merakla baktı. "Sen de kimsin?"

"Willa," dedi Karryn gergin bir sesle. "Muhafız alayımın komutanı."

"Ne cüretle bize..." diye başladı, ama lafın gerisini getiremedi. Wen onu göğsünün ortasından sertçe itince çalılıklara çarptı. İnce gömleği sırtını dikenli dallardan korumaya yetmedi. "Hey," diye bağırdı öfkeyle ve yumruklarını sıkarak Wen'in üzerine yürüdü. Ama Wen bu kez onu öyle bir güçle itti ki poposunun üzerine düştü.

"Serramarra," dedi Wen, Karryn'in unvanını özellikle vurgulayarak "yanında en az iki muhafızı olmadan evden çıkamaz. Bunu bilmediğinizi varsayıyorum. Yoksa böyle aptalca bir işe kalkışmazdınız."

Ryne omzunu silkmekle yetindi. Ayağa kalkmak için hiçbir

hamlede bulunmadı. Bunun yerine yanağını ovuşturup onu temkinli gözlerle süzdü. “Muhafızları atlatıp atlatamayacağımızı görmek istedik. Sadece eğleniyorduk.”

“Siz eğleniyordunuz,” dedi Wen tehditkâr bir sesle. “Serramarra bunun yanlış bir davranış olduğunu biliyor. Ama sizi kırmak istemedi herhalde. Demek ki siz, hanımefendileri yanlışa sürükleyen hem sorumsuz hem de kaba bir erkeksiniz. Hatta belki de hâlâ şımarık bir çocuksunuz.”

Ryne kızmaya başlamıştı. “Gırgırına yaptığımız bir şeydi. Ön kapıdan eve dönecektik.”

Wen, Karryn’in ona kaçamak bir bakış fırlattığını gördü. Demek ki asıl planları bu değildi. “Emin misiniz?” diye sordu. “Yoksa onu rıhtımdaki tavernalardan birine mi götürecektiniz? Belki onu birkaç gemiciyle tanıştırap ucuz şarap ismarlayacaktınız. Kendi şehrinde ona ufak bir macera yaşatmak niyetindeydiniz.”

Ryne omuz silkti. “Eğlenceli olmaz mıydı? Karryn’in eğlenmeye hakkı yok mu?”

“Serramarra iki ay önce kaçırıldı. Ve inanın, hiç eğlenmedi.”

Ryne kalkıp Karryn’e baktı. “Hiç bilmiyordum! Nasıl oldu?”

“Willa!” diye inledi Karryn. Başına gelenleri birileriyle konuşmaktan nefret ediyordu.

“Saygıdeğer bir ailenin oğlu, şerefini hiç düşünmeden onu kaçırdı,” dedi Wen buz gibi bir sesle. “Dolayısıyla bir serramarın onu rıhtıma götürmesini masum bir eğlence olarak göremem.”

“Özür dilerim,” dedi Ryne. “Bilmiyordum.”

“Bilmeseniz bile, ailesinin isteğine saygı duymalıydınız. Tabii serramarraninkine de. Size muhafızları olmadan dışarı çıkamayacağını söylemiştir mutlaka. Onu kuralları çiğnemeye teşvik etmeniz büyük bencillik. Üstelik aptallık.”

Ryne’in azarlanmaya alışık olmadığı belliydi. Hele de ondan daha düşük konumda biri tarafından. Yakışıklı yüzü karardı. Eli ni belindeki ince hançere atarak “Benimle nasıl böyle konuşursun?” diye gürlledi.

Wen göz açıp kapayıncaya kadar onu yeniden çite yapıştırdı. Dirseğini boynuna dayayıp yumruğunu karnına gömdü. Ryne önce şaşkınlıktan can acısını bile hissedemedi. Ama sonra nefes almakta zorlanmaya başladı. Wen ondan yaklaşık on beş santim daha kısa boylu olduğu için, serramarın dehşetle çarpılan yüzünü ancak başını arkaya atarak görebiliyordu. “Sen bana zarar veremezsin,” diye tısladı. “Benden gizli Karryn’i buradan götürmeye kalkışmayacaktın. Seni buldum ve pişman ettim. Bir daha Karryn’i tehlikeye atarsan, seni yine bulur ve bu sefer öldürürüm. Serramar olman seni kurtaramaz.”

Ryne’in gözleri yuvalarından uğramıştı. Wen’in kolunu tırmalıyor ve kurtulmak için çırpınıyordu. Wen nihayet onu bıraktığında boğazını tutarak çalılara yaslandı ve dakikalarca öksürdü. Wen tek kelime daha etmeden gitmek için arkasını döndü. Ama Karryn kolunu yakaladı. “Willa!”

Ama Wen hâlâ ateş püskürüyordu. Hızla Karryn’e döndü. “Seni daha akıllı sanırdım! Seni korumak için ne zahmetlere katlandığımızı bilmiyor musun? Muhafızların senin için canlarını ortaya koydu. Ama küçük hanım ne yapıyor? Biraz eğlence uğruna bütün emeklerimizi boşa çıkarıyor!”

“Özür dilerim,” dedi Karryn. Elini kolunu nereye koyacağını bilemez gibi bir hali vardı. Gözleri dolmuştu. “Ryne’la gitmek birden gözüme o kadar zararsız göründü ki...”

“Seni prensiplerinden vazgeçirmeye çalışacak son yakışıklı serseri o olmayacak,” dedi Wen, Ryne’a ters bir bakış fırlatarak. Serramarın nefesi düzene girmişti. Wen’e hayret ve merakla bakıyordu. “Kim bilir daha kimler seni yoldan çıkarmayı deneyecek? Sırf kendini sevdirmek için hepsiyle gidecek misin? O zaman biz hiç yorulmayalım.”

“Hayır, tabii ki gitmeyeceğim. Özür dilerim. Ne olur kızma.”

“Çok sinirliyim,” dedi Wen. “Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum.” İlk şoku atlatınca yine pervasız tavırlarına bürünen Ryne’a son kez baktı. Ryne pişkince sırtınca bir an için-

den onu pataklamak geldi. “Ön kapıdaki muhafızları yanınıza yollayacağım,” diye eklemekle yetindi. “Bir daha böyle saçmalıklara kalkışmayın.”

Karryn kıpkırmızı kesilmişti. Ama Ryne hâlâ gülüyordu. Wen onun Karryn’e ne dediğini ve Karryn’in cevabını duymadı. Egges’ı Ryne’in başına dikti ve serramar gidene dek ona eşlik etmesini emretti. Karryn’i yeterince korkuttuğunu düşünüyordu. Ama serramar yüz­süzün biriydi. Kolay kolay geri adım atacak bir adam değildi. Sırf bunu yapabileceğini kanıtlamak için yine kaçmaya kalkışabilirdi.

Wen aslında Karryn’i suçlamıyordu. Bunların tek sebebi Ryne Coravann’ın o büyüleyici gülümsemesiydi. Wen de daha genç ve aptal olsaydı, onu karşı konulmaz bulabilirdi. Asi ruhlu ve biraz serseri kılıklı erkekler bir zamanlar onu da çekerdi. Justin de öyle değil miydi? On İki Ev’den birinde dünyaya gelip o bitip tükenmek bilmeyen enerjisini doğru bir yere yönlendiremeseydi, biraz heyecan için her türlü kargaşayı çıkarabilirdi.

Ryne Coravann tıpkı Justin gibi, insanların saygısını kazanmak için mücadele etmek zorunda kalsaydı, kraliçenin en yetenekli gezginlerinden birine dönüşür müydü?

Bunu tahmin etmek imkânsızdı tabii. Ve Ryne Coravann’ın kim olduğunun ya da olacağının bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Karryn’in güvenliğiydi. Wen en azından bugünlük bunu sağlayabilmişti.

Jasper, *Coravann Faciası* adını taktığı olayı eğlenceli bulmuştu. Akşam kütüphanede o günü konuşurlarken, “Krallığın serramarlarından birini rezil etmişsin,” dedi. “Ayrıca bir devvaseri kılıç dövüşünde yendin ve bir serlordu yere serdin. Sırada kim var? Bir marlord mu? Kraliçe mi? Senin asillere ve unvanlara saygın yok mu?”

“Birini korumak için para alıyorsam, bunların hiçbirini önemsemem.”

Jasper arkasına yaslandı. “Ryne Coravann’ın Karryn için ciddi bir tehdit oluşturduğunu düşünmedin herhalde?”

“Onu Forten Şehri’nin sokaklarında saçından sürükleyip kiralık bir tekneyle kaçıracağını düşünmedim elbette. Ama Karryn’i limanda ucuz şarapla sarhoş etmesine de göz yumamazdım. Ona kötülük etmek isteyen biri bunu fırsat bilebilirdi.”

Jasper iç çekti. “Haklısın. Serramarı iyice haşlanmana sevindim doğrusu. Karryn’in bizim için ne kadar değerli olduğunu herkes iyice aklına soksun. Karryn’in de bunu anlaması iyi olmuş.”

Wen suratını buruşturdu. “Bana kızmıştır. Onu en çok etkilemek istediği kişinin önünde rezil ettim.”

Jasper hafifçe güldü. “Bana kalırsa, Karryn seni kızdırmasını daha çok umursuyor. Sana bunu her gün belli etmediğini biliyorum. Hatta hiç etmiyor. Ama sana hayran. Seni memnun etmek için elinden geleni yapıyor.”

Ne hoş, diye düşündü Wen, ama bunu söylemedi. “O halde daha çok uğraşmalı,” demekle yetindi.

“Bundan sonra daha dikkatli olacaktır. Biz asıl Ryne Coravann’ı ne yapacağız? Ev’e girmesine engel mi olacağız? Bunun hiçbir anlamı olmaz ki. Karryn ay sonuna kadar katıldığı bütün davetlerde ona rastlayacak.”

“Ben hiçbir şey yapabileceğimizi sanmıyorum. Dolayısıyla Karryn’e odaklanalım. Bu tür çocuklukların sonuçlarının ağır olabileceğini ona iyice anlatalım.”

“Bence dersini aldı.”

“Ben daha önce aldığını sanıyordum.”

“Haftaya seni ve muhafızları zorlu bir görev bekliyor,” dedi Jasper. “Serephette burada bir davet verecek. Görünürde Ryne Coravann’ın onuruna, ama asıl sebep, Talih’in son birkaç yıldır bir anıt mezardan farksız olması. Halledebilir misiniz? Ev’e elli ya da yüz konuk çağırırsak, Karryn’i koruyabilir misiniz?”

Wen başını salladı. “Karryn’in bütün hayatını yapayalnız geçirmesini bekleyemeyiz. Sadece benim güvenli bulduğum yer-

lerde dolaşmasını da öyle. Davette onu koruruz. Ama Karryn'in tercih edeceğinden biraz daha fazla ayak altında dolaşmamız gerekebilir. Yemek yiyecekseniz bazılarımız yemek odasında olmalı. Dans edilecekse aynı şekilde balo salonunda da nöbet tutmalıyız.”

“Serephette ikisini de düşünüyor diye biliyorum. Bize bayağı iş çıkacak. Ama Karryn çok hevesli. Hatta Serephette bile oldukça istekli görünüyor. Biliyorsun, bugünlerde pek az şey ilgisini çekiyor. Bir eğlence tertipleme konusunda bu kadar heyecanlanması beni mutlu ediyor doğrusu.”

Wen sonraki sorusunun kelimelerini özenle seçti. “Rayson Fortunalt'la evlenmeden önce nasıl biriydi?” diye sordu. “Ve onunla neden evlendi?”

Jasper iç çekip arkasına yaslandı ve parmaklarını kenetledi. “Onunla serramar olduğu için evlendi. Bu bölgede Rayson'ın evlenme teklifini kabul etmeyecek bir kız yoktu. Onunla hiç karşılaştın mı?” Wen başını iki yana sallayınca anlatmaya devam etti. “Kötü yaşlandı, ama gençken fişek gibi bir delikanlıydı. Yemek hazır mı diye sormaya geldiğinde bile odaya bir dalışı vardı ki görmen lazımdı. Bazı kızlar bu tür enerjik tavırları çekici bulur. Sanırım Serephette de onlardan biriydi. Başta onunla evlendiği için mutluydu. Ya da ben öyle sandım.”

“O gençken nasıldı?”

“Şimdikinden daha canlıydı. Nasıl anlatsam? Serephette hiçbir zaman sıcakkanlı biri olmadı. Ama müthiş zekiydi. Daha gencecikken her konuda bilgi sahibiydi. Yaşça ondan çok büyüklerle bile çata çat tartışabilirdi. Kendine uygun bir eş seçseydi, bence geleceği son derece parlaktı. Onu bir öğretmen ya da uzak diyarlardan egzotik taşlar getiren bir tüccar olarak hayal edebiliyordum. Hani bir alanda uzmanlaşıp bütün hayatını ona adayan insanlar vardır ya? İşte onlardan biri olabilirdi. Ama Rayson'la evlendi ve yavaş yavaş dünyadan elini eteğini çekti. Rayson onu bilerek ve isteyerek aşağılıyordu. Hobileriyle alay ediyor,

onu herkesin yanında küçük düşürüyordu. Bunu yaptığına defalarca şahit oldum. Serephette bugün dünyaya sadece Rayson Fortunalt'la evliliğinin şekillendirdiği yüzünü sergiliyor. İçinde eski Serephette'e dair bir şeyler kaldıysa bile, onları aklının ve kalbinin derinliklerinde gizliyor. Rayson'ın ölümünün üzerinden yıllar geçtikçe bu münzevi yaşamına son vereceğini umuyorum. Ama şimdilik Rayson'ın ardında bıraktığı Serephette'ten fazlasını göremiyoruz ne yazık ki."

"Rayson Fortunalt'ın kızına da zararı dokunmuş bence," dedi Wen.

"Kesinlikle. Karryn onun yüzünden kendinden emin bir genç kız olamadı. Kimsenin onu sevmek için bir sebep bulamayacağına inanıyor. Yine de bu kadarla kaldığına şükrediyorum. Rayson yaşasaydı, onun ruhunda iyileşmeyecek yaralar açabilirdi. Öldüğüne seviniyorum, biliyor musun? Ve bunun tek nedeni krallığa ihanet etmesi değil."

Rayson'ın ölümünden sonraki gün Wen savaş meydanındaydı. Savaşın hemen oracıkta biteceğini sanmakla yanılmışlardı. Ama Rayson'ın ölümü onlar için önemli bir adımdı. İyi haberi hep birlikte kutlamışlardı. O zamanlar, Rayson Fortunalt'ı bir insan değil, şeytanın sureti olarak görüyordu. Şimdi Karryn'i tanıdıkça ve Rayson'ın bu Ev'i nasıl yönettiğini gördükçe onun nasıl bir karakteri olduğunu daha iyi anlıyordu.

Ve öğrendiklerinin hiçbiri, onun ölümüne üzülmesine neden olacak türden bilgiler değildi.

Ayağa kalktı. "Ardında bir harabe bırakmış," dedi. "Ama dediğiniz gibi, belki de zaman her şeyin ilacı. Her halükârda, Serephette'le Karryn'in şimdiki yaşamları eskisinden daha kötü olamaz."

Birkaç kelime daha ettiler, ardından Wen kütüphaneden çıkarken Jasper Paladar çoktan kitabının üzerine eğilmişti. Evin ortasından geçen büyük merdivende Karryn'e rastladı. Basamaklara oturmuş üzgün gözlerle etrafı izliyordu. Wen'i görünce hemen doğruldu. Belli ki onu bekliyordu.

“Evet?” dedi Wen. Sesi sertti, ama gerektiği kadar soğuk değildi. Jasper’ın Karryn’in hassasiyetleriyle ilgili sözleri yüreğine dokunmuştu.

Karryn mahcup bir çocuk gibi ellerini önünde kavuşturdu. “Be-ben tekrar özür dilemek istedim. Söz, bir daha böyle bir aptallık etmeyeceğim.”

Wen başını salladı. “Özrün kabul edildi. Ama şunu iyice anlamaman gerek. Bunları benim için yapmıyorsun, Karryn. Kendi iyiliğin için yapıyorsun. Sen gereksiz riskler alamayacak kadar değerli birisin.”

Karryn son üç basamağı inip yanına geldi. “Galiba kendimi değerli bulmadığım için böyle oluyor. Genelde kimsenin umurunda olmadığımı düşündüğüm için.”

Bunlar ne üzücü sözlerdi. “Bir serramarra ve müstakbel bir marleydi olarak değerinin farkında olmasan bile, seni seven insanların kıymetlisisin.”

Karryn boğuk bir kahkaha attı. “Kimmiş onlar? Ancak üç, beş kişi.”

“Annen, amcan ve arkadaşların,” dedi Wen içinden bu listenin kısalığına şaşırarak. *Ama kimin yüzlerce seveni var ki?* diye düşündü. *Bugün ölsem annem, babam ve kardeşlerim yasımı tutar. Ama arkadaşlarım hâlâ hayatta olup olmadığımı bile bilmiyor.*

Dostlarını unutmak için kendini zorlayarak sözlerine devam etti. “Bir gün, iyi bir marleydi olursan, lordların ve Fortunalt halkı da seni sevecek.” Gülümsedi. “Bir yönetici olarak babandan daha iyi bir iş çıkarmakta zorlanmayacaksın bence. Onları kazanman kolay olacak.”

Karryn bir parça endişeli görünmesine rağmen gülümsedi. “Nasıl iyi bir marleydi olunacağını bile bilmiyorum.”

“Zamanla öğreneceksin,” dedi Wen. Başıyla ona veda edip kapıya yöneldi. “İyi geceler, Karryn.”

“İyi geceler,” diye karşılık verdi Karryn. Ama Wen on adım bile uzaklaşmamıştı ki usulca seslendi. “Willa?”

Wen başını yana çevirdi. Karryn yerinden kıpırdamamıştı. “Efendim?”

“Beni korumak için birini öldürür müsün sahiden?”

Wen ona dönüp bir an gözlerini yüzünde dolaştırdı. Karryn ifadesini bozmamaya çalışıyordu, ama belli ki onu beklemesinin asıl nedeni af dilemek değildi. Kendini değerli bulmadığını söylemişti. Karryn bu fikrini derhal değiştirmezse, güvenliğini ikinci plana atmaya devam edecekti.

“Evet,” dedi Wen. “Hayatın tehlikedeysen değil bir, iki ya da üç kişiyi bile öldürürüm.”

“Serramarra olduğum için. Ve bir gün marleydi olacağım için. Çünkü beni korumak senin görevin.”

Wen bu kez ona uzun uzun baktı. “Çünkü sen benim arkadaşısın ve sana değer veriyorum,” dedi sonunda. “Çünkü sen bir serramarrasın ve sıradan bir kadından daha büyük bir risk altındasın. Ama yalnızca sokakta tanıştığım bir kız olsaydın da, senin için savaşırdım. Tıpkı Ginny, Bryce, amcan ya da annen için yapacağım gibi. Hiçbirinize zarar gelmesine izin vermem. Unvanını değil, asıl seni korurum.”

Tıpkı tahmin ettiği gibi, Karryn’in yüzüne ışıltılı bir gülümseme yayıldı. “Bütün arkadaşların konusunda böyle hissediyorsan, ardında koca bir ceset yığını bırakmamana şaşıyorum doğrusu!”

Kaç kişiyi öldürdüğümü bilmek istemezsin, diye düşündü Wen. Hafifçe gülümsedi. “Bugünlerde pek az arkadaşım var. Dövüşmek için fazla bir nedenim kalmadı.”

“Sanırım bu senin seçimindi.”

“Hepimizin hayatı yaptığımız seçimlere bağlı, değil mi? En azından bir yere kadar.”

Karryn derin bir nefes aldı. “İyi ki Talih’te kalmayı seçtin,” dedi. “Senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Bir daha seni hiç üzmeyeceğim.”

Wen başını salladı. “İyi geceler, serra. Sabaha görüşürüz.”

23. BÖLÜM

Sonraki birkaç gün, Karryn'le Serephette'in balo hazırlarının telaşıyla geçti. Her gün eve girip çıkanın haddi hesabı olmadığı için, muhafızların işi başlarından aşkındı. Ama alışverişin çoğunun dışarıdan halledilmesi gerekiyordu. Karryn'le annesi çiçekçileri, fırınları, terzileri ve kuyumcuları ziyaret etmek için sık sık şehir merkezine iniyordu. Onlara her seferinde birkaç muhafız, bazen de Lindy ya da Demaray Coverroe eşlik ediyordu. Bryce da ara sıra onlara katılmaya başlamıştı.

Wen çocuğun onlarla şehirdeki butikleri gezmesini tuhaf karşılayıp Karryn'e işin aslını sordu. Karryn güldü. "Annemin fikri," dedi. "Biliyorsun, pazarlık etmeye bayılıyor. Kazıklanmaya hiç tahammülü yok. Onun için, satıcının en düşük fiyatı verip vermediğini Bryce'a soruyor. Onun sayesinde ettiği karın bir kısmını da onunla paylaşıyor. Bence ikisi de bu anlaşımdan memnun."

Wen sıırıttı. "Sihirlerin ne zaman işine yarayacağı belli olmaz."

Balo günü yaklaştıkça telaş artmasına rağmen, ne evde ne de dışarıda bir sorunla karşılaştılar. Karryn o kadar meşguldü ki Coverroe'lara eskisi kadar sık gidemiyordu. Wen bunun çok da kötü bir şey olmadığı düşüncesindeydi. Ama Lindy ara sıra uğruyordu. Balodan iki gün önce ve Wen'le yaşadığı olaydan dört gün sonra, Ryne Coravann resmi olmayan bir ziyaret için Talih'e geldi.

Huysuz aygırıyla kapıya yaklaştığında Wen tesadüfen oradaydı. Serramara eşlik etmesi için Yosun'u ya da Eggles'ı çağırmayı düşündü. Ama sonra omzunu silkip Ryne Coravann'ın arkasından içeri girdi. Varlığının genç serramarı rahatsız etmesi umurunda bile değildi. Hatta belki biraz daha uslu dururdu.

Ryne'in Jasper ve Serephette'le birer kadeh içki içip sohbet ettiği odanın önünde gezinmeye başladı. Az sonra Karryn de onlara katıldı. Uşaklar boş bardakları toplayıp gittikten sonra Ryne, Karryn'e döndü. "Bu güzel havayı kaçırmak yazık olur. Atla gezelim mi?"

Karryn'in kararsızlığı yüzünden okunuyordu. "Ah, isterdim, ama yapamam. Yarım saat sonra terzi son prova için gelecek. Burada olmalıyım."

"Doğru," dedi Jasper biraz da alayla. "Terziyi hayal kırıklığına uğratmak olmaz."

"Elbisenin fiyatını duysan, bunu gerçekten istemezdin," dedi Serephette kuru bir sesle.

Ryne ayağa kalktı. "O halde, terzin gelene kadar bahçede dolaşalım."

Karryn hemen doğruldu. "Olur."

Wen araya ne konuştuklarını duyamayacak kadar mesafe koyarak onları izledi. Talih kraliyet sarayının yarısı kadar bile büyük değildi. Birçok bahçesi ya da insanın kaybolabileceği gizli köşeleri yoktu. Wen, Ryne'la Karryn'in arazinin doğusundaki küçük çardağa oturmasına şaşırmadı. Günün belirli saatlerinde buraya bahçenin etrafını çeviren çalılığın gölgesi düşüyordu.

Ryne, Wen'in sabrını sınamaya kalkışırsa, bunu kolaylıkla yapabilirdi. Dolayısıyla Wen'in duruma anında müdahale edebilecek kadar yakınlarında olması gerekiyordu.

Önce balodan konuştular. Sonra Ryne bir yarış, bir bahis ve bolca alkol içeren bir macerasını anlattı. Çalılığın ardından gelen tekerlek gıcırtiları bir ara diğer bütün sesleri bastırdı. Wen onları yeniden duyabildiğinde miraslarından söz ediyorlardı.

“Buna üzülüyor musun?” diye sordu Karryn.

Ryne gezintileri sırasında çalılıktan bir dal parçası koparmıştı. Onu çardağın taş sütunlarına sürttü. “Ah, Lauren’ın vâris olacağını biliyordum zaten,” dedi. “Hem en büyüğümüz hem de mükemmel biri. Ne kadar düşünceli ve sorumlu bir kız olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyor.” Wen onun Karryn’e gülümsediğini gördü. “Aslında benim her zaman biraz aptalca ve sorumsuz davranmamın bir sebebi de o. Lauren’la rekabet edemeyeceğim için onun tam zıddı olmayı seçtim.”

“Yoksa ablanı sevmiyor musun?”

“Hayır. Onu herkes kadar çok seviyorum.”

“İleride Coravann Kalesi’nde kalmaya devam edecek misin? Yoksa başka bir yere mi taşınacaksın?”

Ryne dalla oynamaya devam etti. “Bilmem. Belki bir süre seyahat ederim. Bir gün Lirrens’i görmek istiyorum.”

“Lirrens mi? Neden? Orası bütün gün dövüşen, medeniyetten uzak insanların yaşadığı bir yer değil mi?”

Ryne sırtıttı. “Gillengarialılar da durmadan kavga ediyor ve burada da tuhaf insanlar var.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun. Oranın halkı değişik.”

“Sahiden öyleler,” dedi Ryne. “Yabancılar kuşkuyla yaklaşırlar ve sık sık şiddete başvurmaktan çekinmezler. Ama onları merak ediyorum. Sanırım bir süreliğine Lahja klanıyla yaşayabilirim. Ne de olsa akrabayız.”

“Nasıl yani?”

“Annem Lirrenliydi. Babamla romantik bir aşk hikâyeleri var. Biliyorsun, Lirren kızlarının yabancılarla evlenmesi yasak. Her neyse. Çocukluğumdan beri dayılarımla kuzenlerim kaleye gelir. Benim de onları ziyaret etmemde sakınca yok diye düşünüyorum.”

Karryn şaşırıp kalmıştı. “İyi, ama orada ne yapacaksın? Nasıl vakit geçireceksin?”

Ryne güldü. “Önce kuzenim Torrin’den bana dövüşmeyi öğ-

retmesini isteyeceğim. Torrin büyük bir savaşçı. Bütün silahları kullanabiliyor.”

Wen, *Torrin* ismini duyunca ufak bir şok geçirdi. Ryne’in Lirren kanı taşıdığını hatırlıyordu. Ama ailesi hakkında bilgi sahibi değildi. Torrin savaşta kraliyet askerleriyle omuz omuza çarpışan Lirrenlilerden biriydi. Senneth’la klanlar arasındaki karmaşık ilişkiler vasıtasıyla uzaktan akrabaydı. Ama Torrin savaşa sadece onun için ya da kral için katılmamıştı. Aynı zamanda, gezgin Justin’in karısı, Ellynor’un abisiydi ve onu desteklemek istemişti.

Ryne Coravann’dan nefret etmek için bir sebep daha doğmuştu. Genç serramar Wen’in kalbini kıran adamın evlendiği kızın kuzeniydi.

Wen, Ghosenhall’dan bu kadar uzakta bile Justin’i hatırlamak için bir neden bulmuştu işte. En iyisi, Sovenfeld’e yelken açmaktı. Justin’in ya da onu anımsatan birinin adını duymamak için Gillengaria’yı hepten terk etmeliydi.

Ryne hâlâ konuşuyordu. Wen dişlerini gıcırdatarak kulak kesildi. “Ama asıl öğrenmek istediğim şey başka. Lirrens’de tuhaf bir büyü var. Bazı insanlar kendilerini görünmez yapabiliyor.”

“Mümkün değil!” diye karşı çıktı Karryn.

“Yanıyorsun. Torrin’in bunu yaptığını gözlerimle gördüm. Lirrenliler bu sihrin onlara tanrıçaları tarafından bahşedilen bir güç olduğuna inanıyor. Böylece karanlığın içinde, kimseye görünmeden dolaşabiliyorlar. Yarı Lirrenli olduğum için acaba ben de yapabilir miyim diye merak ediyorum. Hatta bazen deniyorum.”

Karryn hâlâ ikna olmamıştı. “Nasıl?”

“Hiç kıpırdamadan oturarak güneşin doğuşunu ve gölgeleri düşünüyorum. Kendimi gölgelerin bir parçası olarak hayal ediyorum. Günişığının bana sırt çevirdiğini. Artık orada olmadığını hayal ediyorum ve...”

Sesi kesildi ve az sonra Karryn’in telaşlı sesi duyuldu. “Ryne! Kes şunu! Geri dön!”

Wen hemen çardağa baktı, alaycı tanrılar ve tanrıçalar adına.

serramar bu numaranın neredeyse ustası olup çıkmıştı. Vücudu şekilsiz bir karaltıya dönüşmüştü. Tamamen görünmez değildi, çünkü Wen, Torrin'in kendi isteğiyle nasıl ortadan kaybolabildiğini görmüştü. Ama Ryne'in da yakında bunu yapabileceğine şüphe yoktu. Ve Ryan Coravann gibi bir uslanmazın kimseye görünmeden istediği yere girip çıkabilmesi dünya için pek hayırlı değildi.

Ryne dayanamayıp kıkırdayınca büyü bozuldu. "Ortadan kaybolmak için aklıma binlerce neden geliyor. Ama hiçbirisi ahlaklı insanların hoşlanacağı türden şeyler değil."

"Senin gibilerin sihir yapmasına izin verilmemeli," dedi Karryn.

"Ama Lirrens'e neden gitmek istediğimi anladın, değil mi? Bir gün bu hayalimi gerçekleştireceğim."

Karryn bir cevap verecekti ki evin kapsında duran araba dikkatini dağıttı. "Ah, terzi geldi!" diye bağırdı ayağa fırlayarak. "Gitmeliyim. Yarın Lindy'ylere gelecek misin?"

Ryne onu kapıya kadar geçirmek için doğruldu. "Olabilir. Başka bir planım yok."

"Güzel."

Wen onları eve kadar izledi ve bir seyis serramarın atını getirmek için koştuğunda gölgelerin arasında gizlendi. Yosun terzinin peşinden eve girmişti. Wen, Ryne Coravann'ın evden ayrıldığını görmek istiyordu.

Genç adam birine bakınır gibi yapınca Wen şaşırdı. Ryne onu gördüğünde coşkuyla el salladı. Gülümsemesine bakılırsa onunla birkaç kelime etmek istiyordu.

"Görünmezlik tam da size göre bir sihir," dedi Wen.

Ryne zevkten dört köşe oldu. "Bizi dinlediğini biliyordum."

"Yoksa o gösteriyi benim için mi yaptınız?"

"Sayılır. Ama endişe etme. Gördüğün gibi henüz ustalaşmadım."

"Belki de benim öyle sanmamı istediniz."

Ryne daha da şişindi. "Ah, keşke doğru olsaydı! Bu gece buraya geri gelip sırf seni deli etmek için bütün saksıları devirirdim."

Wen gülmek istemese de dayanamadı. “Bylerle savaşmaya alışkırım. Hem onlara karşı hem de onlarla birlikte savaştım. Dşmanımdansa mtfefikim olmalarını isterim. Ama kendinize çok güvenmeyin. Mistikler yenilmez diye bir kaide yok.”

Ryne’in yüzüne yine o tembel ve çekici gülümseme yayıldı. “Gerçekten düşmanınız olduğuma mı inanıyorsun? Karryn’e bir kötülük ederim diye mi korkuyorsun?”

“Onun dostu olduğunuzu kanıtlayacak bir şey yaptınız mı?” diye sordu Wen usulca.

Ryne bir an ciddileşti. Sonra yine gülümsedi. “Belki de dostluğ farklı tanımlıyoruz.”

“Ona zarar verecek bir şey yapıyorsanız, dostu olamazsınız. Bu bana gayet basit bir tanımlama gibi geliyor.”

Ryne kaş çatı. “Karryn’i asla incitmem. Benden hoşlanmadığımı biliyorum, ama ben zalim bir adam değılim.”

“Ama dşncesizsiniz,” dedi Wen. “Ve düşüncesiz insanların ne kadar zalim olabileceğinden haberiniz yok. Sizden hoşlanmadığımı konusunda yanılıyorsunuz. Sadece size güvenmiyorum.”

Ryne başını arkaya attı. şimdi gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. “Bir muhafızın bir serramarla bu tarzda konuşabildiğine inanamıyorum!” diye bağırdı. Wen onun unvanını sık kullanan bir adam olduğunu sanmıyordu. Demek ki köşeye sıkışmıştı. “Jasper’a seni şikâyet ederim diye korkmuyor musun?”

Seyis huysuz atı ahırdan çıkarmış, gç bela yanlarına getiriyordu. “Hiç durmayın,” diye meydan okudu Wen. “Kimsenin ne düşündüğü umurumda değıl. Ne sizin, ne Karryn’in ne de Jasper’ın.”

“İşten atılırsan umursarsın,” dedi Ryne. Ama bunu tehdit edercesine değıl de, karşısındaki merakını cezbetmiş gibi biraz hayretle söylemişti. Dizginleri seyisten alırken Wen’i dikkatle süzdü.

“Bu geçici bir görev,” dedi Wen. Gülümsedi. “Yakında gideceğim zaten.”

Ryne atına bindiğinde, hayvan öfkeyle tepinerek kendi etrafında bir tur attı. “Garip birisin,” dedi serramar. “Ama ilginçsin.”

Wen hâlâ sırtıyordu. “Dikkatli gidin,” dedi. “Yine kaza yapmayın.”

“Bugün öyle bir niyetim yok.” Wen’e veda etmedi. Ama atını çevirip kapıya doğru sürerken gülüyordu.

Wen bu konuşmayı akşam Jasper Paladar’a anlattı. “Onun hakkında ne düşüneceğimi kestiremiyorum,” diye bitirdi sözlerini. “Karryn’e kötülük edebileceğine ihtimal vermiyorum. Ama o kadar uçarı bir çocuk ki bela onu sadık bir köpek gibi takip ediyor. Karryn de bundan nasibini alabilir.”

“Yine de Ev’e gelmesini yasaklamanın anlamsız olacağına karar verdik. Bu konuda fikrimizi değiştirmek için bir sebep göremiyorum. Tehlikeli ya da değil, Karryn ondan hoşlanıyor. Genç bir erkeğin yanında rahat davranmayı öğrenmesi de beni memnun ediyor.”

Wen sırtıttı. “Her ihtimale karşı Karryn’e kaburgalarının arasına bir bıçak saplamayı öğretebilirim.”

Jasper arkasına yaslandı. Sözde kâğıt oynuyorlardı. Ama bir el oynayıp sonra lafa dalmışlardı. “Karryn hâlâ sabahları talim alanına geliyor mu?”

Wen güldü. “Evet! Balo heyecanı arasında bile talimleri aksatmadı. Sadece dövüş yeteneklerini geliştirmekle kalmıyor. Muhafızlarla da epey kaynaştı. Hepsi ona bayılıyor. Bazılarının onun için bedavaya savaşacağından şüphelenmeye başladım.”

“Maaşlarını düşürmemi mi öneriyorsun?”

Wen ona şüpheyle baktığında kahkaha attı.

“Şaka yapıyorum. Sadakat her türlü beceriden daha değerli. Belki de onlara daha bile çok para vermeliyim.”

“Kimsenin buna bir itirazı olacağını sanmıyorum.”

O sırada kapı tıklatıldı ve Serephette başını içeri uzattı. “Jasper? Biraz konuşabilir miyiz?”

Lord Paladar ayağa kalktı. “Elbette.”

Birkaç dakika kapının önünde konuştular. Wen dinlememeye çalıştı, ama Serephette belli ki yeni aldığı bir davet hakkında Jasper’ın fikrini soruyordu. Wen masaya bıraktığı desteyi aldı. Ama elinde iyi bir kâğıt yoktu. En iyisi oyuna devam etmemekti.

Jasper odaya dönerken sesini yükseltti. “Bilmiyorum,” dedi. “*Wend’e sormalıyım.*”

“Hemen sorar mısın, lütfen?” dedi Serephette sertçe.

“Olur.” Jasper kapıyı arkasından kapadı. Sandalyesine oturup kâğıtlarını eline aldı. Wen bir açıklama yapmasını bekledi. Sonunda dayanamadı. “Bana ne soracaksınız?”

Jasper şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Efendim?”

“Bana ne soracaksınız? *Wen’e sormalıyım*, dediniz ya?”

Jasper Paladar kâğıtlarını masaya bırakıp onu ilgiyle süzdü. “Serephette bu hafta Flyten’ları ziyaret edip edemeyeceğimizi sordu. Ben de ne zaman uygun olduklarını *Wend’e* sorarım dedim. *Wend* Flyten. Evin hanımının adı bu.”

Wen birden kendini aptal gibi hissetti. Hem pot kırmış hem de onları dinlediğini belli etmişti. Yanaklarına ateş bastı. “Kusura bakmayın. Benden bahsettiğinizi sandım.”

“Enteresan,” dedi Jasper Paladar “çünkü biz seni Willa diye biliyorduk.”

24. BÖLÜM

Wen suratının kırmızıdan beyaza dönüştüğünü hissetti. Panikten midesine kramplar girmeye başladı. Bir açıklama yapmalıydı, ama dili tutulmuştu.

Jasper Paladar şaşırmış görünmüyordu. Daha çok, bu bulmacayı çözmeye çalışır gibiydi. “Gerçek adın bu mu? Wen? Pek melodik sayılmaz. Yine de sana yakışıyor. Kısa ve öz. Ama kaba değil.”

Wen ona bir özür borçlu olduğunu hissediyordu. Yalanlardan kimse hoşlanmazdı. Jasper Paladar onu, onurlu bir insan olduğuna inandığı için işe almıştı. İsterse onu hemen şimdi kovabilirdi. Ama Wen hâlâ ona ne kadarını anlatması gerektiğine karar veremiyordu. Dolayısıyla odadan kaçıp gitmek istemesine rağmen karşısında dut yemiş bülbül gibi susuyordu.

“Yüzündeki ifadeye bakılırsa, seni kapı dışarı edebileceğimi düşünüyorsun,” dedi Lord Paladar. Sesi hâlâ sakindi. “Ama buna hiç şaşırmadığımı söylersem belki kendini daha iyi hissedersin. Baştan beri sırların olduğunu biliyordum. Kimliğin de bunlardan biriydi. Ben sadece şartların seni buna zorlamasına üzüldüm. Bir gün bana güvenip açılmanı bekliyordum.”

“Size güveniyorum,” dedi Wen sesini güçlkle bularak.

Jasper Paladar ellerini kucağında buluşturdu. “Will’a’nın gerçek adın olmadığı o kadar belliydi ki. Bu ismi neden seçtin?”

Wen derin bir nefes aldı. “Aslında yalan sayılmaz. Ailem bana Willa der. Wen arkadaşlar arasındaki ismim. Asıl adım Willawendiss.”

“Willawendiss! Danalustrous’un talihsiz kahramanı!” diye bağırdı Jasper Paladar. “Ama bu çok romantik bir isim. Şanlı ve hazin bir öyküsü var. Sana hiç uymuyor. Kızımın en sevdiği hikâyeydi. Ailede eski halk masallarına düşkün biri olmalı.”

“Annem,” dedi Wen.

“Kütüphanede *Kuzey Destanları* diye bir kitap var. Willawendiss’in hikâyesinin farklı yorumlarını da içeriyor. Antonin bittiğine göre, sana onu verebilirim. Willawendiss birkaç yüz yıl önce çok popüler bir kızmış. Büyük bir fedakarlık yapmış ve sonra üzüntüden kendini kuzey denizine atmış. Ben seni Tilt’ten sanıyordum. Oradan bir sürü kadın kahraman çıkmıştır. Elisa... Altaverra...”

Wen buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Kız kardeşlerimin isimleri.”

“Sana neden o soylu, ama lanetli kızın adını koymuşlar? Mut-suz bir kahraman olman için mi?”

Wen güldü. “Annemin kahraman olmamızı beklediğini sanmıyorum. Söylenişi hoşuna gitmiştir.”

Jasper Paladar elini göğsüne koydu. “*Kurtar bizi, Willawendiss, sevdiklerini kurtar!* Hiçbir yakarış böylesine korkunç bir şekilde cevapsız kalmamıştır. Ailesinden beş kişiyle köyünden iki yüz kişiyi kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Kimse bu kararı kolay kolay veremez. Ama tarih genellikle doğru seçimi yaptığını yazar.”

“Willawendiss sadece efsanevi bir kahraman değildi, öyle mi?”

“Bildiğim kadarıyla gerçektir. Ama Altaverra muhtemelen aynı yıllarda yaşayan üç kızın isimlerinin birleşiminden oluşan kurgu bir karakter. Elisa da tamamen uydurma. Gerçi onun hikâyesi daha da sarsıcı. *Kuzey Destanları*’nda hepsi anlatılıyor. Aileni günlerce okuyabilirsin.”

Wen hafifçe gülümsemekle yetindi.

Jasper elini indirip başını yana eğdi. “Ama asıl sorunumuz adını aldığın kişiyle ne gibi benzerlikler gösterdiğin değil, gerçek ismini neden sakladığın. Alınma, ama sen yaklaşık yirmi yıl ortadan kaybolan ve ismi On İki Ev’deki herkes tarafından bilinen Senneth Brassenthwaite gibi biri değilsin ki. Willa gibi, Wen adını da hiç duymamıştım. Böyle bir kandırmacaya neden gerek duydun?”

Wen çaresizce omuz silkti. “Gerçek kimliğimi ardımda bırakmak istedim. Buna adım da dahildi.”

Jasper Paladar onu ciddiyetle süzdü. “Kimsenin seni bulamayacağından emin olmak istedim.”

Wen yine omuz silkti.

“Seni arayan biri var mı, Wen?” diye sordu Lord Paladar usulca.

Wen, Ghosenhall’dan ayrıldığından beri bunu düşünüyordu. Ona kardeşten de yakın dostları, sınırlarını keşfetmesine yardımcı olan ve onu da daha ileri götüren yoldaşları onu arıyor muydu? Hiçbiriyle iletişimi kalmamıştı. Annesinin ona ilettiği mektuplara cevap vermemişti. Adresini o kadar sık değiştiriyordu ki, zamanla annesi bile pes etmişti. Dolayısıyla onun izini sürmek belki imkânsız değildi, ama zordu. Wen bazen hangisinin daha çok acıtacağını kestiremiyordu. Onu hâlâ aradıklarını öğrenmenin mi? Yoksa çoktan pes ettiklerini duymanın mı?

“Eğer varsa, beni özledikleri içindir,” dedi sonunda. “Kimseye bir zarar verdiğim için değil.”

“Seni özlüyorlarsa onların yanına dönmen daha doğru olmaz mı? Ya da en azından onlara iyi olduğunu haber vermen?”

Wen oturmaya daha fazla dayanamayıp ayağa fırladı. “Yapamam,” dedi. Odadan kaçmak istiyor, ama buna kalkışırsa düşeceğinden korkuyordu. Dolayısıyla titreyerek olduğu yerde dikilmeye devam etti. Parmaklarını açıp kapatıyor, yumruklarını sıkıyordu. “Eski hayatıma geri dönemem. O defteri kapattım.”

Jasper Paladar yavaşça doğruldu. Gözlerinde sevecen ve endi-

şeli bir ifade belirmişti. “Keşke bana açılсан,” dedi. “Neler yaşadığını bilmek isterdim.”

“Size söyledim. Korumaya yemin ettiğim birini yarı yolda bıraktım. Benim yüzümden öldü.”

“Kim bu?” diye sordu Jasper.

Wen başını iki yana salladı. “Önemi yok. Yoksul bir mahallede yaşayan bir çocuk ya da bir marleydi. Sonuçta bana canını emanet etti ve onu kurtaramadım. Ben güvenilirmez biriyim.”

“Aksine. Hatta o kadar güvenilirsin ki, bu talihsize kişi her kimse ecelinin geldiğine ve onun için yapılabilecek hiçbir şey olmadığına inanıyorum. Belki de kendini bir arabanın önüne attı. Ya da bir kuleden ölüme atladı. Zehir içti veya kalbine bir hançer sapladı.”

“Bunların hiçbirini yapmadı,” diye fısıldadı Wen. “O yaşamak istiyordu.”

“Sen ne yaptın? En çaresiz anında onu terk mi ettin?”

“Hayır! Savaştım. Onu korumaya çalıştım. Ama başaramadım. Ve ben hâlâ hayattayım.”

“Yaralandın mı?”

Wen isteksizce başını salladı.

“Ağır mı?”

“Evet.”

“İkiniz de yaralandınız, öyle mi? Ama onun yaraları ölümcüldü?”

“Başkaları onu korumaya çalışırken öldü.”

Jasper derin bir nefes aldı. “Bir savaştaydınız ve herkes ölüme çarpışıyordu. Bazıları hayatlarını kaybetti. Sen de ağır yaralandın. Ama bu adam ya da kadının senin yüzünden öldüğünü düşünüyorsun?”

“Önce ben ölmeliydim!” diye patladı Wen. Nihayet kendinde hareket edecek gücü bularak odada aşağı yukarı dolaşmaya başladı. Kendini kafese kapatılmış gibi hissediyordu. “O kılıç ona saplanmadan önce ölmeliydim!”

“O halde seni mutsuz eden başarısız olmak değil, hayatta kalabilmiş olmak?”

Wen ona döndü. “Yaşamayı hak etmiyorum!”

“Öyleyse neden hâlâ yaşıyorsun? Can almayı biliyorsun. Neden kendi canını almıyorsun?”

Wen yine durdu ve ona bakakaldı. Bu sözler onda şok etkisi yaratmıştı. Ama Jasper’ın yüzünde sert bir ifade yoktu. Onları kötü bir niyetle söylememişti. Wen’i silkeleyip kendine getirmek istiyordu.

“O da başka bir başarısızlık olurdu,” dedi. “Ölmeye hazırdım, ama ölümüm hiç olmazsa birinin işine yarasan istedim. Canımı biri için feda edeyim istedim. Hâlâ sağ olmama şaşıyorum doğrusu.”

Jasper başını salladı. “Karryn’in yardımına koşarken öleceğini mi düşündün? Ya da Bryce ve Ginny için dövüşürken?”

“Hayır,” dedi Wen birden öfkelenerek. “İkisinde de rakiplerimden çok daha iyiydim.”

“Kendini yaşamayı hak etmeyen, değersiz biri gibi görüyorsun, ama başka hayatları kurtarabilecek kadar iyi dövüşüyorsun. Dolayısıyla ne kadar uğraşırsan uğraş bir türlü hedefine ulaşip ölemiyorsun.”

Wen yine dolanmaya başladı. “Anlamıyorsunuz,” dedi omzunun üzerinden.

“Bunun için uğraşıyorum.”

“Yaşadığım sürece, kılıcımı iyilik için kullanmak istiyorum. Yaptığım hatanın telafisi olmasa da, en azından insanlara yardımım dokunuyor. Bundan sonra da, yeteneklerimi insanlığın hizmetine sunmaya devam edeceğim.” Birden durup ona döndü. “Ama birilerini kurtarmaya çalışırken ölürsem, son nefesimi huzurla vereceğim. Yaşamak umurumda değil. Tek isteğim bundan sonraki ömrümü anlamlı kılmak.”

“Haklısın,” dedi Jasper Paladar ciddiyetle. “Böyle bir tutumla şimdiye kadar ölmemen mucize.”

“Beni öldürmek kolay değil. Ne kadar iyi dövüştüğümün farkında değilsiniz bence.”

“Bir kadın nasıl böyle yenilmez bir savaşçıya dönüştü merak ediyorum doğrusu. Belki de gerçek adını değil, mesleğini sormalıydım. Daha önce hizmet ettiğin evde görevin neydi?”

Wen nefesini tuttu. Bu soruya vereceği herhangi bir cevaptan gerçeği tahmin edebilirdi. Belki de en başından beri biliyordu. Ya da belki bunun bir önemi yoktu. Wen, Ghosenhall’daki anılarından kaçıyor. İnsanların onun hakkındaki düşünceleri kendi vicdan azabından daha acı verici olamazdı.

Yine de Jasper Paladar’ı temkinli gözlerle süzmeye devam etti.

Lord Paladar bir karara varmış gibi başını salladı. “Sen bir gezginsin. Amalie’nin hizmetindesin. Öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Wen sertçe. “Kraliçeye asla sadakat yemini etmedim.”

“Ama Baryn öldüğü sırada saraydaydın?”

Kralın ismini duymak bile Wen’in kederle ondan uzaklaşmasına neden oldu. “O gün hepimiz oradaydık,” dedi usulca. “Yüzlerce katil bahçe duvarlarından atlayıp saraya girdi. Şehir muhafızları gelene dek elli gezgin ve bir avuç mistik onlara direnmeye çalıştık. Korkunç bir katliam yaşandı. Askerler kıran kırana çarpıştı. Prenses Amalie’yle Kraliçe Valri kurtuldu. Ama Gezgin Tir öldürüldü. Sonra da Baryn’i öldürdüler. Tir’in üzerine yığılıp kaldı. Kanlar birbirine karıştı. Bir gezgin böyle ölmeli. Onuruyla.”

Lord Paladar’a döndü. Hâlâ eskisi kadar acıtan derin yarasının ağırlığıyla nefes bile alamıyordu. “Tayse kral öldükten sonra yaşayabilir miydi? Ya da Justin? Asla! Hammond prensesi korumaya çalışırken ölümcül bir yara aldı. Ancak mistiklerin büyüleriyle iyileşebildi. O gün dört gezgin daha öldü. Ben de ölme-liydim. Amalie’ye yemin etmedim, çünkü hayatını bana emanet edemezdi. Belki siz de Karryn’in hayatını koruyabileceğime güvenmemelisiniz. Beni öldürmek kolay değil. Ama ölümü peşimden sürüklediğimi yadsıyacak değilim.”

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Wen omzunu silkip sırtını dikleştirdi ve kapıya yöneldi. Ama Jasper Paladar kapıya daha yakındı. Hızlı davranıp onun yolunu kesti. “Wen,” dedi ellerini onun omuzlarına koyacakmış gibi kaldırarak. “Bu kadar perişanken gitmemelisin.”

Wen az kalsın onu itip odadan çıkacaktı. Jasper Paladar henüz onun gücünün farkında değildi. Ama kendini tuttu. “Ben her gün kendimi böyle hissediyorum. Sadece siz farkında değilsiniz.”

“Bu doğru değil,” dedi Jasper yumuşak bir sesle. “Seni ne zamandır izliyorum. Acı çektiğini biliyordum. Ama Talih’te bir nebze huzur bulmuş gibiydin. Üzerine gelip seni üzdüğüm için özür dilerim. Amacım bu değildi. Yine de hikâyeni öğrendiğime seviniyorum. Bir kısmını tahmin etmiştim zaten. Fakat üzücü hatıraların arasında yitip gitmeni istemiyorum.”

Wen, Jasper Paladar’ın söylediklerinin yarısını bile anlamamıştı. Ama bu süslü sözlerin ardındaki içten endişeyi sezebiliyordu. “Gece kendimi öldürmemden korkmanıza gerek yok,” dedi belli belirsiz gülümseyerek.

“Tek çekincem bu değil ki. Birimiz sırrını öğrendi diye karanlıktan faydalanıp gitmenden de korkuyorum.”

Talih’i ve içindekileri bırakıp gitmek tabii ki Wen’in aklının bir köşesinde hep vardı. Kemikleri sızlıyordu. Bir gün daha aynı yerde kalabileceğinden emin olamıyordu. Kaçmak daha kolaydı. “Siz unuttunuz belki, ama bugün burada ikinci ayım doldu. Bu konuşmadan sonra iyice anladım ki, artık Talih’te kalmam için bir neden yok.”

“Karryn’in hâlâ sana ihtiyacı var. İki gün sonraki baloyu unuttun mu? Ev yabancılarla dolup taşacak. Bizi yalnız bırakamazsın.”

İki zıt fikre bu kadar tutkuyla bağlı kalabilmesi ne tuhaftı. Bir yandan kimseyi koruyamayacağına inanıyor, öte yandan Talih’tekileri ondan başka birinin layıkıyla kollayabileceğine güvenmiyordu. *Şu kahrolası balo olmasaydı, bu gece giderdim,* diye

düşündü. *Ama Karryn'i yalnız bırakamam. Balodan sonra burada bir gün bile durmayacağım.*

"Tabii ki, sizi böyle bir zamanda terk etmeyeceğim," dedi soğuk bir sesle. "Ama sonrası için söz veremem. Burada yeterince kaldım. Artık yoluma gitmeliyim."

"Emin misin?" diye mırıldandı Lord Paladar. "Ben öyle düşünmüyorum. Balodan sonra yine konuşalım. Habersiz gitmeyeceğine söz ver."

Wen böyle bir söz vermek istemiyordu. Ama Lord Paladar son derece kararlı görünüyordu. Belki de odadan bile çıkmasına izin vermeyecekti.

"Tamam," dedi. "Size veda edeceğim. Ama siz de bana bir söz vermelisiniz."

"Nedir?"

"Bana diğerlerinin yanında Wen diye hitap etmeyin."

Lord Paladar kaşlarını kaldırdı. "Karryn ya da Serephette krala hizmet eden gezginlerin isimlerini bilmez ki."

"Onlar değil, ama Orson, Eggles ve muhafızlardan bazıları adımı hatırlayabilir. Ülkedeki bütün askerler gezginlere hayran."

"Orson'la Eggles belki de seni çoktan tanımıştır."

"Olabilir tabii. Yine de bilmesinler."

"Sana söz veriyorum, Willawendiss. Başkalarının yanında yalnızca bilinen ismini kullanacağım."

Wen gülümsedi. "Bana Willawendiss de demeyin."

"İşte buna söz veremem. O kadar hoş, tumturaklı ve uygun-suz bir isim ki, arada tekrarlamak isteyebilirim."

Wen gözlerini devirip yine belli belirsiz gülümsedi. "Gerçekten tuhaf birisiniz. Söylediklerinizin yarısını anlamıyorum. Ama aklınızdan geçenleri hiç anlamıyorum."

Jasper onu bir an dikkatle süzdü. "Sahi mi? Ben de daha önce hiç kimseye bu kadar şeffaf davranmadığımı düşünüyorum. Daha da açık konuşmam gerekirse gitmeni hiç istemiyorum. Geçmişteki üzücü, ama önüne geçilemez bir olay için acı çek-

meni istemiyorum. Talih'te mutlu ve huzurlu olmanı istiyorum. Kendimi yeterince iyi ifade edebildim mi?"

Wen başını salladı. "İşverenlerin çoğu hizmetindekileri bu kadar umursamaz," dedi biraz da çekinerek.

"Ama arkadaşlar birbirlerini umursar," dedi Lord Paladar ciddiyetle. "Bizi de öyle düşünüyorum."

Aynısını iki hafta önce de söylemişti. Ama bu akşam bu sözleri duymak Wen'e tuhaf geldi. Tuhaf ve bir o kadar güzel. Yüreği ısındı. İçi mutlulukla doldu. Baryn'in ölümünün acı hatıraları silindi. "Bir bakıma, evet," dedi, çünkü gerçek bir dostluk ancak birbirine denk insanlar arasında kurulurdu. Ama Jasper Paladar'la aralarında bir altüst ilişkisi vardı.

Lord Paladar gülümsedi. "Güzel. Sonuçta bir anlaşılmaya vardık. Ben seni ele vermeyeceğim. Sen de bana veda etmeden gitmeyeceksin. Ayrıca seni merak ettiğimi dile getirdim ve kendine iyi bakacağını söyledin. Sanırım bu akşamlık bu kadar yeter."

"Gidebilir miyim?" diye sordu Wen. Lord Paladar hâlâ kapının önünde duruyordu.

Jasper yana çekildi. "Sadece bu odadan," dedi gülümseyerek.

Wen de güldü. "Çalılıkları geçmeyeceğim."

"Öyleyse sana iyi geceler diliyorum, Willawendiss. Tatlı rüyalar."

Wen başını sallayıp odadan çıktı. Ama o gece değil güzel rüyalar görmek, uyuyabileceğini bile sanmıyordu.

25. BÖLÜM

İki gün sonra, balo sabahı gelip çattı. Ginny hazırlıklara yardım etmesi için kışladan ana mutfığa çağrıldı. Bunun üzerine, kışlada yemek pişirme görevini Orson'la Eggles üstlendi. Başta buna biraz söylendiler tabii. Ama çabuk alıştılar. Bütün muhafızlar yeteneklerini sergileyebilecekleri gerçek bir fırsat doğduğu için mutluydu.

Wen bu sınavdan alınlarının akıyla çıkacaklarından emindi. Kimin hangi saatte devriye gezeceğini ve kimin kapıda nöbet tutacağını kararlaştırmışlardı. Konuklar gelmeye başladığında, bir kargaşa yaşanacaktı. Ama Wen zorlukların üstesinden kolayca gelebileceklerine inanıyordu.

Aslında bu balo adamlarından çok, onun için bir sınavdı. Jasper Paladar'la yaptığı üzücü konuşmadan beri diken üzerindeydi. Bütün duygu ve düşünceleri birbiriyle çelişiyordu. Bir yanı, bir an önce bu evden kaçıp gitmek istiyordu. Diğer yanı ise, değer vermeye başladığı bu insanlardan ayrılmak istemiyordu. Karryn hâlâ aptalca gençlik hataları yapabilecek kadar toydu. Wen onun başını derde sokmayacağından asla emin olamazdı. Ev'in yirmi kadın ve erkek muhafızı zaman içinde büyük bir gelişme gösterse de, hâlâ tecrübe kazanmaya ihtiyaçları vardı. Kusursuz bir ekip olmaları için Wen'in onlara öğreteceklerine muhtaçlardı.

Bir yanda da Jasper Paladar vardı tabii. Gerçek adını ve en acı sırrını biliyordu. Yine de onun mutlu olmasını istiyor ve Wen'i arkadaşı olarak görüyordu. Wen onunlayken kendini ilgi çekici ve değerli biri gibi hissediyordu.

Bunların doğru olduğuna inanması Wen açısından tehlikeliydi. Birinin sevgi ve takdirine ihtiyaç duyması tehlikeliydi. Hayatta olup olmadığını umursayan birinin varlığına şükretmesi tehlikeliydi. Bunların hepsi zayıflık ve hassasiyet belirtileriydi. Wen güçlü olmalıydı.

Ama Talih'i, Karryn Fortunalt'ı ve Jasper Paladar'ı nasıl ardında bırakacağını bilmiyordu.

Sonra kendine söz verdi. Bunları ertesi güne kadar düşünmeyecekti. Bu gece baloya odaklanacaktı.

Muhafızlar arasındaki görev dağılımını titizlikle yapmıştı. Egges ve Yosun, Karryn'i bir gölge gibi takip edecekti. Ryne'la bahçeye çıktığını bilecekler ve bunu hemen Wen'e haber vereceklerdi. Dört muhafız kapıda nöbet tutacaktı. Diğer on ikisi arazide devriye gezecekti. Wen'le Davey ilk konunun gelişinden itibaren evde dolaşmaya başlayacaktı. Davey yemek salonuyla balo salonundan sorumluydu. Wen koridorlarda gezinerek gözünü kulağını dört açacaktı. Yirmi az bir sayı gibi görünebilirdi, ama Ghosenhall'daki koskoca kraliyet sarayını elli gezgin koruyordu.

Karryn'in muhafızları gezginlerle bir tutulamazdı tabii. Ama tehlike ânında canlarını ortaya koymaktan çekinmeyeceklerdi.

İlk araba bahçe kapısından içeri girdiğinde yirmi muhafız da en şık üniformaları içinde yerleri almıştı. Wen onların da en az Karryn kadar heyecanlı görüldüğünü düşündü.

Coverroe'lar herkesten önce geldi. Onları Katlin ve Edwin Seiles takip etti ve çok geçmeden ev kalabalıklaştı. Wen ara sıra yemek salonuna göz attığında, Yosun'la Egges'in odanın iki ucundan konukları dikkatle izlediğini görüyordu. Wen mutfığa dönüp Ginny'den bir parça et aldı ve alelacele atıştırarak evin çevresinde turlamaya çıktı. Geç gelen bir konuk olmamıştı.

Duvarlara tırmanan ya da üst kat pencerelerinden eve girmeye çalışan birileri de yoktu. Wen kapıya kadar koşup orada nöbet tutanlardan bilgi aldı. Sonra ana kapıdan tekrar eve girdi. Koridorlarda dolaşırken etrafı dinledi.

Karryn'in partisi olaysız devam ediyordu.

Yemek sona erip konuklar balo salonuna geçtiğinde, Wen evin girişindeydi. Balo salonu geçen haftanın başında süslenmeye başlamadan önce Wen, Talih'in bu kanadına nadiren uğruyordu. Hizmetçilerden odanın uzun süredir kapalı durduğunu duymuştu. Her tarafın toz içinde kaldığından yakınıyorlardı. Kristal avizelerle aplikleri tek tek silmek zorunda kalmışlardı. Oysa şimdi oda yüzlerce mumun titrek ışıklarıyla aydınlanan pırıl pırıl ve büyümlü bir yere dönüşmüştü. Binlerce mis kokulu gonca içeriği çiçek bahçesine çevirmişti. Hepsi de Fortunalt incisini temsilen kar beyazıydı. Konuklar bir mücevher kutusundan dökülen değerli ziynet eşyaları misali odanın dört bir köşesine dağılırken havayı takdir dolu fısıltıları sarmıştı.

Wen, Yosun'la Egges'in Karryn'i izlediğinden emin olduktan sonra yeniden dolaşmaya çıktı. Orkestra bilinen bir şarkının ilk notalarıyla alıştırma yapıyordu. Wen, Karryn'in ilk dansı kiminle edeceğini merak ettiği için duraksadı. Genç serramarrayı Ryne'in değil de, Jasper'ın kolunda görünce rahatladı.

Pek hoş bir çifttiler doğrusu. Karryn'in siyaha çalan koyu bordo elbisesinin japone kollarındaki uzun yarıklardan alttaki beyaz kumaş görünüyordu. Kıyafetin göğüs kısmından çaprazlamasına geçen beyaz kuşaklar Karryn'i her zamankinden daha ince belli göstermişti. Boynunda tasma şeklinde, inci bir kolye vardı. Ucunda sallanan iri incinin etrafı elbisesiyle uyumlu lal taşlarıyla bezeliydi. Şıklığına mutluluğu da eklenince ışık saçan bir güzellğe bürünmüştü.

Jasper tabii ki daha ağırbaşlı bir kılık seçmişti. Siyah takımın yakasında fazla göze batmayan, kırmızı ayrıntılar gizliydi. Tek süsü inci kol düğmeleri ve yeğinin inci düğmeleri idi. Sakalıy-

la saçlarını yeni kestirmişti. Aralarına kırlar düşen siyah saçları ciddi kıyafetini tamamlıyordu. Karryn'e sevgiyle gülümsemesine rağmen gözleri hüznü bakıyordu. Eğilip Karryn'in kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı ve birlikte kayarcasına dans etmeye başladılar.

Wen danstan hiç anlamasa da, vals yaptıklarını tahmin etti. Yarı kucaklaşmış bir halde, eşzamanlı hareket ederek, müziğin ritmiyle mükemmel bir uyum yakalıyorlardı. Diğer çiftler de etraflarını sardı ve aynı zarafetle dans etmeye başladılar. Ryne Coravann, Serephette Fortunalt'la eş olmuştu. Lindy Coverroe, Coren Bauler'ın kollarındaydı. Edwin Seiles karısını dansa kaldırmıştı. Pisttekilerin şıklığı ve kibarlığı göz dolduruyordu.

Wen ilk dansı izlemekle yetinip yan kapıların birinden dışarı çıktı. Yeniden evi dolaşacaktı.

Sonraki iki saat boyunca bu rutini izledi. Evi dolaşırken, yukarı ve aşağı bakıyor, bir *raelyn*x kadar sessizce boş koridorlarda geziniyordu. Ara sıra rastladığı hizmetçi kızları hazırlıksız yakalıyor, zavallılar ellerindekileri düşürmemek için türlü akrobatik hareketler yapıyordu. Wen sonra dışarı çıkıp binanın etrafını turluyordu. Balo salonuna her gidişinde Karryn'in kiminle dans ettiğine göz atıyordu.

Bazen de Jasper'a bakınıyordu.

Lord Paladar ekseri konuklarla ilgileniyordu. Wen onu bazen bir grup erkekle iş konuşurken buluyordu. Bazen de yaşlı kadınları güldürüyordu. Wen'in gördüğü kadarıyla bir kere Katlin Seiles'la dans etmişti. Kadın belli ki ona büyük saygı duyuyordu. Jasper bir kere de, dans ederken bile fazlasıyla azametli görünen Serephette'le eş olmuştu.

Demaray Coverroe'yu da unutmamak lazımdı tabii.

Wen iki tarafın da fazlasıyla eğleniyormuş gibi görüldüğü dansı başından sonuna kadar izlemişti. Demaray kahkahalara boğulduğu anlar dışında daima gülümsüyordu. Wen bu tür davetlerde nasıl davranılması gerektiğini pek bilmiyordu. Ama

Demaray'ın Jasper'ın üzerine biraz fazla düştüğünü görebiliyordu. Edwin'le Katlin bile birbirine böyle sarılmıyordu.

Jasper halinden memnundu. Demaray'ı tatlı bir gülümsemeyle süzüyordu. Kadının anlattıklarının ilgisini çektiği belliydi. Bir ara başını arkaya atıp kahkahayı basınca pisttekiler ona baktı. Müzik bittiğinde Demaray'ın ellerini bırakmadan kibarca eğildi. Demaray buna bir reveransla karşılık verdi.

Eh, ikisi de duldu. İkisi de kız evlat sahibi, On Üçüncü Ev soylularıydı. Bir sürü ortak noktaları vardı ve birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Jasper'ın Demaray'ı sadece arkadaş olarak görmediği belliydi. Her bakımdan uygunlardı. Ama bu düşünce nedense Wen'i neşelendirmedi.

Orkestra başka bir parça çalmaya başladı. Demaray zarifçe doğrulup Jasper'a heyecanla bir şeyler söyledi. Wen onun bu şarkıyı sevdiğini ve tekrar dans etmek istediğini tahmin etti. Jasper gülümseyerek hanımefendinin arzusuna boyun eğdi. Wen daha fazla kalmadı. Birlikte nasıl hareket ettiklerini yeterince izlemişti.

Evin alt katlarını şöyle bir dolaştıktan sonra mutfaktan bahçeye çıktı. Balo salonundan yayılan müzik dışında etraf sessizdi.

"İçerisi nasıl?" diye sordu bahçe kapısında görevli Amie. "Tahmin ettiğim kadar güzel mi?"

"Daha bile güzel," dedi Wen. "Git bak. Ben buradayım."

Amie o kadar sevindi ki Wen aynı teklifi diğerlerine de yaptı. Wen eve ancak kırk beş dakika sonra dönebildi. Balo salonunu kontrol etme vakti gelmişti.

Karryn, Ryne'la; Serephette yaşlıca bir beyle dans ediyordu. Jasper bir grup erkeğin yanındaydı. İçlerinden birinin abartılı jestlerle anlattığı hikâyeyi dinliyordu. Tehlike arz eden bir durum yoktu.

Wen yukarı çıktı. İkinci ve üçüncü kat sakindi. Tekrar aşağı inip mutfakta bir şeyler atıştırdı. Tavaları yıkayan Ginny, Wen'e gülümsedi. "Güzel mi?"

"Nefis," dedi Wen dolu ağzıyla.

Yemeğini bitirdikten sonra balo salonunu farklı bir açıdan görebilmek için hizmetkârların koridoruna çıktı. Tam gizli ve alçak bir kapıdan girmeye hazırlanıyordu ki Jasper Paladar dışarı çıktı.

“Willawendiss,” dedi. “Demek buradasın? Bizi gizlice mi izleyecektin?”

Koridor loştu. Duvarlardaki yarım düzine şamdanın ışığı yüzünü aydınlatmaya yetmiyordu. Ama Wen onun karizmatik sesini karanlıkta bile tanırırdı.

“Beni mi arıyordunuz?” diye sordu. Çekingen davranmamaya çalıştığı için sesi gereğinden sert çıkmıştı.

Ama Jasper Paladar oralı olmadı. “Evet,” dedi açıkça. “Bu gece seni birkaç kere gördüm, ama hiç konuşamadık.”

“Sürekli hareket halindeydim. Bir terslik mi var?”

“Ah, hayır. Sence?”

Wen başını iki yana salladı. “Ortalık sakin. Herkes uslu duruyor.”

“Hayal kırıklığına uğramadın umarım?”

Wen güldü. “Tabii ki, hayır. Aksine, rahatladım.”

“Ama bütün çabalarınız boşuna gitti.”

“Onlar bizim işimizin bir parçası. Bir muhafızın hayatı talimle geçer. Ne kadar hazırlıklı olursak o kadar iyi. Düşman güçlü olduğunuzu bilirse saldırmaktan çekinir.”

“Bugün burada düşmanlarımız olmadığı için mutluyum.” Loş ışıktaki Wen’in yüzünü görmek için bir adım geri çekildi. “Serephette’le Karryn’in ısmarladığı yeni üniforma bu mu? Çok şıkmiş.”

Wen kollarını kaldırıp sağa sola döndü. Sadece kıyafeti için bile olsa Jasper’ın ona bakması hoşuna gitmişti. “Bütün muhafızlar bayıldı,” dedi. “Hem işlevsel hem de göze hoş görünüyor. Muhafızlarınızın yaptıkları işle gururlanması önemli. Size ufak şeyler gibi görünebilir, ama askerler bunları umursuyor.”

“İleride askerleri güzel giydirmek için bir sebebim olduğunu hatırlayacağım,” dedi Jasper Paladar. Yüzünde yine o tatlı gülüm-

seme belirmişti. Demin Demaray'e de aynı ifadeyle bakıyordu. "Ama merak ediyorum, senin bu üniformadan daha resmi bir kıyafet giymek için bir sebebin oldu mu?"

Sadece başka bir üniforma, diye düşündü Wen. O bundan da etkileyiciydi. "Resmi derken neyi kastediyorsunuz?"

"Mesela bir elbise."

Wen suratını buruşturdu. "Evden ayrıldığımdan beri elbise giymedim."

"Özel günlerde bile mi? Belki bir düğüne katılırken?"

Wen güldü. "Hayatımda toplansanız beş düğüne bile gitmemişimdir. Onlarda da herkes üniformalıydı."

"Kardeşlerin evlenmedi mi? Elisa ya da Altaverra?"

Wen bir an onun kardeşlerinin isimlerini anımsamasına şaşırarak duraksadı. Ama sonra Jasper Paladar'ın önceki akşam konuştuklarının hepsini hatırladığını tahmin etti. Wen de hatırlıyordu.

"Kardeşlerimin yaptığı beş düğünden üçünde vardım. Hepsinde de gezgin üniformamı giydim. Annem bile bana karışmadı. Ben sadece görev başındayken değil, her zaman bir askerim. Bir savaşçıyım."

"Evet," dedi Jasper. "Bunu anlamaya başladım. Dibine kadar öylesin."

Wen güldü.

"Yani özünde öylesin. Bu senin yaradılışında var."

Wen daha fazla kurcalamadı. Jasper Paladar bir an arkasında aralık bıraktığı kapıdan gelen müziği dinler gibi duraksadı. Orkestra yavaş bir parça çalıyordu. Jasper gülümsedi.

"Erkekler yapabiliyorsa bir kadın da pekâlâ pantolonla vals yapabilir," dedi. "Benimle dans eder misin, Wen?"

Wen donup kaldı. Sonra birden geri çekildi. "Çıldırıdınız mı?"

Jasper Paladar güldü. "Hayır. Bunu bir ret olarak mı kabul etmeliyim?"

"Lordlar özel muhafızlarıyla dans etmez."

"Sen Karryn'in muhafızısın."

“Aynı şey.”

Wen’e doğru bir adım attı ve çekilmediğini görünce sağ elini omzuna koydu. “Burada koridorda. Sadece bir dans.”

“Ben vals yapmayı bilmiyorum.”

Uzanıp sol eliyle Wen’in sağ elini tuttu. “Çok basit,” dedi. “Üç adım sayacaksın. Bir, ki, üç... Bir, ki, üç... Kendini bana bırak.”

Wen’in itiraz etme ihtimaline karşı bir an bekledi. Ama Wen hâlâ şoktaydı. Ve tanrılar biliyor ya, onunla dans etmek istiyordu. Elini omzundan beline kaydırmasını ve Wen’i ipekler içinde, hatta belki de sarışın ve porselen ciltli Demaray Coverroe olarak hayal etmesini. Wen böyle bir hayal kurabileceğini bile tahmin etmezdi. Ama bu sağı solu belli olmayan adamla dans etmek için birden müthiş bir arzu duydu.

Jasper Paladar onu hafifçe kendine doğru çekti ve karanlık koridorda tereddütlü adımlarla dans etmeye başladılar. Jasper haklıydı. Wen ritme çabuk alıştı. Dikkatini topladığında figürleri de becerebildiğini gördü. Ne de olsa, o bir savaşçıydı. Fiziksel becerileri yıllar içinde çok gelişmişti. İşin zarafet kısmına takılmadığının sürece, dans etmek pek de zor değildi. Jasper kolayca uyum sağlamalarından memnun görünüyordu. Wen’e gülümseyerek onu döndürdü ve adımlarını hızlandırdı. Wen dayanamayıp kıkırdadı. Jasper da güldü, ama hiç konuşmadılar. Wen içinden adımları sayıyordu. *Bir, ki, üç...*

Müzik aniden bitince ikisi de hazırlıksız yakalandı. Derin bir sessizliğe gömülen koridorda el ele ve birbirlerine bakarak öylece kalakaldılar. Balo salonundaki sesler kesilmemişti tabii. Uzaklardan mutfağın gürültüsü geliyordu. Ama koridordaki iki kişi arasında mutlak bir sessizlik vardı.

İlk konuşan Jasper oldu. “Gördün mü? Hiç zor değil.”

“Ever,” dedi Wen.

Jasper elini belinden indirdi. Ama diğeriyle hâlâ Wen’in elini tutuyordu. Sonra parmaklarını usulca kavrayarak kalbine götür-

dü. “Teşekkürler, komutan,” dedi. “Benim için gecenin en güzel dansı buydu.”

Wen reverans yapmayı kendine yakıştıramadığı için hafifçe eğildi. “Teşekkürler, lordum,” dedi. “Benim için de öyleydi.”

Jasper Paladar güldüğünde Wen nihayet elini ondan kurtardı. “Ne yazık ki konuklarımin yanına dönmeliyim. Yoksa beni kötü bir ev sahibi olarak belleyecekler.”

“Ben de evin etrafını turlayayım.”

Ama Jasper Paladar hâlâ olduğu yerde dikiliyordu. Wen de onu bırakıp gidemiyordu. Lord Paladar konuşmaya devam edecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra iç çekmeyle gülme arası bir ses çıkardı. “Seni neyin korkutup kaçıracağını kestiremiyorum,” dedi. Parmaklarını öpüp Wen’in dudaklarına götürdü. “İnan bu, komutanınla dans etmekten bile daha kötü.”

Wen o kadar şaşırmıştı ki yerinden kıpırdayamadı. Ne geri çekilebildi, ne de kendini onun kollarına atabildi. Jasper Paladar hafifçe gülümseyip eğildi ve kapıyı ardına kadar açtı. Wen balo salonundaki renk ve hareketi bir girdap gibi gördü. Ve kapı kapandı.

Wen loş koridorda bir heykel gibi kıpırtısız duruyordu. Gören, bir mistiğin büyüyle vücudunun taş kesildiğini sanırdı. Ama içinde fırtınalar kopuyordu. Kulakları uğulduyor, kemikleri zonkluyor ve kanı kendi valsini yaparcasına akıyordu.

26. BÖLÜM

Rappen Malikânesi kraliyet konuğunu ağırlamaya hazırdı. Ariane Rappengrass'ın aldığı güvenlik tedbirleriyle bir evden çok kaleyi andıran yapının kuleleri On İki Ev'in sancaklarıyla donatılmıştı. Ev sancaklarının arasında Ghosenhall'u temsil eden iki bayrak hemen dikkati çekiyordu. Biri siyahlı, altınlı kraliyet sancağı, diğeri Amalie'nin *raelynx*'li flamasıydı. Danalustrous ve Brassenthwaite kolayca görülebilecek noktalara yerleştirilmişti. Belli ki kuşlar Ariane'e Kirra'nın hâlâ kraliyet kafilesiyle at sürdüğünü haber vermişti.

“Ya da Ariane babamla abini diğer marlordlardan daha çok seviyor,” dedi Kirra, arabaları kalenin görkemli kapısının önünde durduğunda. “Ki bu bana gayet mantıklı geliyor. Çok şükür, biraz dinlenebileceğiz.”

Yaklaşık iki haftadır yoldaydılar. Aslında daha hızlı gidebilseydiler Gissel Ovası'ndan buraya gelmeleri bir hafta bile sürmezdi. Ama bazı günler ancak on, on beş kilometre ilerleyebilmişlerdi. Cammon küçük köy ve kasabaları yürüyerek geçmeleri için ısrar etmişti. Amalie bütün ülkeyi gezmeyi düşünüyordu. Senneth o yolculuğun ne kadar süreceğini tahmin bile edemiyordu. Ghosenhall'dan Forten Şehri'ne ulaşmaları bir yıldan uzun sürerdi herhalde.

“Ariane'i yeniden görmek güzel olacak,” dedi.

Marleydi onları kapıda karşıladı. Senneth onun altmışlarında olduğunu tahmin ediyordu. Uzun boyu, sert hatlı, kemikli yüzü, kendinden emin duruşu ve keskin zekâsıyla insanda korkuyla karışık bir saygı uyandırıyordu. Ama onları görür görmez yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı.

“Şu koskoca Gillengaria’da en çok sevdiğim üç kişi toplanıp beni ziyarete gelmiş!” diye bağırdı. Cammon’a sımsıkı sarıldık-tan sonra geri çekilip yüzüne baktı. “Sarayda işler yolunda mı? Amalie nasıl?”

“İyi,” dedi Cammon. “Sevgilerini yolladı. En yakın zamanda seni saraya bekliyor.”

“Söyle ona, bana bir torun doğursun. Bak bakalım bir daha Rappengrass’a uğruyor muyum?”

Senneth, Kirra’yla göz göze geldi. Bütün ülke Amalie’nin tahta bir vâris doğurmasını bekliyordu. Ama bunu açıkça dile getirebilen tek kişi Ariane’di.

“Bir sürü torunun var,” dedi Cammon yalandan kızarak. “Onlar yetmiyor mu? Kızcağızı rahat bırak.”

Kirra, Ariane’i kucaklamak için Cammon’ı kenara itti. “Sahi, Darryn’in başını da böyle şişiriyor musun? Bildiğim kadarıyla o ve Sosie henüz bebek yapmadı.”

“Darryn’in çocuklarını tabii ki ötekilerden ayırmayacağım, ama kraliyetin selameti açısından bir önemleri olmayacak,” dedi Ariane ekşi bir suratla. “Sen nasılsın, Kirra? Her zamanki gibi harika görünüyorsun.”

“Ben bir şekil değiştiriciyim. Sonsuza dek güzel görünmek niyetindeyim.”

Ariane gülerek Senneth’a baktı. “Evlilik hayatı sana yaradı,” dedi. “Senneth Brassenthwaite’i bu kadar huzurlu göreceğim aklımın ucundan geçmezdi.”

Senneth gülerek ona sarıldı. “Kirra harika görünüyor, ben de tam bir ev hanımı gibi, öyle mi? Hakaretin böylesi! Henüz o kadar ehlileşmediğimi ispatlamak için evini yakmalıyım belki de.”

“Eski gücünü daha toplayamadığını biliyorum da ondan bu kadar rahat konuşuyorum.”

Senneth avcunda zararsız bir ateş yakıp ona elini uzattı. Sihirlerden korkusu olmayan Ariane onunla kahramanca tokalaştı. “Yavaş iyileşiyorum,” dedi Senneth. “Bir daha eskisi gibi olur muyum, bilmiyorum. Ama zorda kaldığımda büyükçe bir ateş yakabiliyorum.”

“Öyleyse lafımı geri alıyorum. Muhteşem görünüyorsun hayatım.”

Evin yan tarafından ayak sesleri geldi. Ama onlara doğru koşan kişi gezginleri bile telaşlandırmadı. On, on bir yaşlarında, koyu kumral saçlı bir kız çocuğuydu. Azimli ifadesiyle tıpkı Ariane’i andırıyordu.

“Cammon amca!” diye bağırarak kendini onun kollarına attı. Cammon onu havaya kaldırdı.

“Vay canına! En az beş santim uzamışsın. Aklın da o kadar uzadı mı?”

“Bu Lyrie mi?” diye sordu Kirra. “Ne kadar sağlıklı görünüyor!”

“Sen kızıl at ateşini iyileştirdiğinden beri bir kere bile hastalanmadı,” dedi Ariane. “Görüp görebileceğin en enerjik çocuk.”

Lyrie, Cammon’ı eve doğru çekiştirirken bir yandan da hiç durmadan konuşuyordu. Ariane onları içeri davet etti ve omzunun üzerinden gezginleri nerelere yerleştireceklerini tartışan, Tayse’le Justin’e baktı. Rappengrass en iyi korunan Ev’lerdendi. Senneth Tayse’in Ghosenhall dışında hiçbir yerde bu kadar rahat davranamayacağını düşündü. Dolayısıyla belki de muhafızlarını birazcık dinlendirebilirdi.

“Tayse!” diye seslendi Ariane. “Bu akşam yemeği aile arasında yiyeceğiz. İstersen bize katılabilirsin.” Kirra’ya baktı. “Davetim Donnal için de geçerli.”

Kirra güldü. “Gelse bile köpek kılığında peşimde dolanır ve bütün gece onu masanın altında beslemek zorunda kaldırım.”

“Nasıl isterse öyle yapsın. Gezinler de bize katılabilir.”

“Burada Gissel Ovası’ndan daha çok eğleneceğimiz belli oldu,” dedi Kirra.

Ariane alayla homurdandı. “Aksini söyleyen gücenirdim.”

Birkaç saat sonra herkes yolculuğun tozundan arınmış halde Rappen Malikânesi’nin yemek salonunda buluştu. Justin’le Donnal o akşam aralarında değildi. Ama Tayse daveti memnuniyetle kabul ederek Senneth’i sevindirmişti. Kocasının Ariane Rappengrass’ı sevdiğini biliyordu. Marleydi sözünü sakınmayan, sadık ve akıllı bir kadındı. Askerlerine ve güvenlik tedbirlerine servet harcıyordu. Senneth, Tayse’in bunları takdir ettiğinin farkındaydı.

“Herkes tanıyor mu?” diye sordu marleydi, masaya yerleştiklerinde. Ariane’in *aile arasında* diye tanımladığı yemek oldukça kalabalıktı. Dört çocuğu, eşleri ve çocukları zaten yirmi kişi ediyordu. “Bu Bella, bu da Marco. Lyrie’yle öğlen tanışmıştınız. Darryn’le Sosie’yi de biliyorsunuz...”

Senneth bütün isimleri aklında tutmaya çalışmak yerine yemeğine odaklandı. Ariane’in en büyük kızı ve vârisi Bella’nın yanına düşmüştü. Şimdiye dek toplansan on kelime bile etmemişlerdi. Ama Bella’nın hoşsohbet ve samimi biri çıkmasına şaşırmadı. Gerçi sohbetleri sık sık çocuklarının yaramazlıklarıyla bölündü.

“Nate’le Sabina nasıl?” diye sordu Bella. “Desti, yerine otur ve patateslerini bitir. Hemen! Teşekkürler. Nate kraliyet kafilesini evinde ağırlamaktan onur duymuştur.”

Senneth güldü. “Gisseltess lordları Cammon’la yemek yemek için birbirleriyle yarıştı.”

“Korkarım Rappen Malikânesi’nde de farklı olmayacak.”

“Cammon yola çıktığımızdan beri çiftlik işçilerinden soylu hanımlara dek herkese aynı sıcaklıkla yaklaştığı için dert edeceğimi sanmam.”

“Desti, odana mı çıkmak istiyorsun? O zaman otur. Cammon, herkese aynı zarafetle muamele ediyor. Gerçi belki de farklı bir kelime seçmeliydim.”

“İnsanlarla bağ kurmakta zorlanmıyor,” dedi Senneth. “Onların yakınlığından güç alıyor. Cammon’a verebileceğin en büyük ceza onu tek başına bir yere kapamak olurdu. Hoş, o yine en uzaktaki yakınlarıyla bile iletişim kurup bir şekilde moralini yüksek tutardı.”

“Lyrie, kendine çekidüzen verir misin, lütfen? Sen bir serra-marrasın. Aferin.” Bella tekrar Senneth’a döndü. “Cammon’ın annemle sürekli iletişim halinde olduğundan şüpheleniyorum. O Ghosenhall’da, annem Rappen Malikânesi’ndeyken, karşılıklı oturup içki içer gibi sohbet ediyorlar. Annem ara sıra *Ah, Cammon bu fikre bayıldı*, gibi şeyler söylüyor. *Mektuplaştınız mı?* diye sorduğumda kıs kıs gülüyor. Gerçekten tuhaf bir durum. Lyrie’nin de onunla konuştuğunu düşünmeye başladım.”

Senneth şarap kadehiyle oynadı. “Cammon’ın olağanüstü yetenekleri var,” dedi. “Kızın ve annenle konuşuyor mudur? Muhtemelen, evet. Benimle de iletişim kuruyor. Moralim bozukken yanımda varlığını hissediyorum. Bir dostun sana teselli sözcükleri fısıldarken kendini hiç yalnız hissetmiyorsun.”

Bella bir türlü rahat duramayan Desti’ye bakıp parmaklarını şaklattı. Küçük kız erkek kardeşinin kolunu sıkmayı bırakıp onları dinlemeye koyuldu. “Annem savaştan sonra onu bulduğunu söylediğinde nasıl şaşırdım anlatamam,” dedi Bella. “Kardeşlerim arasında annemin hamile kaldığını bir tek ben biliyordum. Onun konumunda ve dul bir kadının böyle bir skandalla başa çıkamayacağını anlayacak yaşıydım. Bebeği doğurmak için evden uzaklaştı. Ama döndüğünde yanında bebek yoktu. Neler olduğunu hiç anlatmadı. Bebeğin öldüğünü tahmin ettim.”

Senneth’ın ağzı kurudu. Gerçeklerle yalanlar arasında ince çizgiler vardı. Bella ne kadarını biliyordu? “Doktorları ve dostları annene bebeğin öldüğünü söylemiş,” dedi.

“Ve yirmi yıl sonra, annem bir yabancıya *oğlum* diyor. Doğrusunu istersen ilk başta korktuk. Cammon’ın eski bir aile sırrını bilen bir düzenbaz olduğunu ve anneme şantaj yaptığını düşündük.”

Senneth hafifçe güldü. “Annen kuru gürültüye pabuç bırakacak bir kadın değil. Bir şantajcıya boyun eğmektense şehir meydanına çıkıp sırrını herkese haykırırdı.”

Bella başını salladı. “Haklısın. Annem kimseden korkmaz. Dolayısıyla bu genç adamın onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu merak ediyordum. Ama onu görür görmez anladım.”

“Neyi?”

Bella ellerini yana açtı. “Annem onu seviyordu. Cammon ona aitti. Ona torunlarına baktığı gibi bakıyordu. Cammon’ın onun bir parçası olduğunu anladığımda onu aileye kabul etmem kolay oldu.”

Senneth onu dikkatle dinliyordu. Bella gerçekten bu yalana inanmış mıydı, yoksa annesinin mutluluğu söz konusu olduğunda gerçekleri umursamıyor muydu? “Cammon’ın servetinizin peşinde olması tehlikesi yoktu,” dedi. “Prensesle evlenecekti. Rappengrass’a göz dikmesi olası değildi.”

Bella gülümsedi. “Doğrusu bu da içimi rahatlattı. Çocuklarımla, kraliçeyle eşinin yeğenleri olması fikri de hoşuma gitti hani. Cammon harika bir üvey kardeş. Onu bizden çalmaya kalkışacak biri karşısında beni bulur.”

“Cammon’la ilgili bildiğim tek bir şey varsa, o da hayatının bir parçası olmaya karar verdiğinde onu hiçbir gücün senden uzak tutamayacağıdır. Dolayısıyla böyle bir tehlikede, en başta o sizden ayrılmamak için mücadele verir.”

Az sonra, hava, yolculuk ve çocuklar gibi daha güvenli konulara geçtiler. “En büyükleri Lyrie sanırım?” diye sordu Senneth. “Tıpkı annene benziyor.”

Bella başını salladı. “Evet, en büyükleri o. Aynı zamanda, en sıradışlıları. Hepsine bayılıyorum. Desti ileride dünyaya büyük katkılarda bulunacak gibi geliyor. Tabii önce onu öldürmezsem. Ama Lyrie özel bir çocuk. Hayata karşı müthiş bir merakı var. Sorumlu, yetenekli... Biliyorsun, annemin vârisi benim. Lyrie de benimki olacak. Rappengrass’ın marleydileri tarih boyunca mar-

lordlarından daha büyük başarılar imza attı. Bu gelenek birkaç nesil daha sürecek anlaşılan.”

Senneth düşünceli bir tavırla şarabını yudumladı. “Yeni nesil vârislerin çoğunun kadın olmasını enteresan buluyorum. Mayva, Nocklyn’in marleydisi oldu. Sen Rappengrass’ı yöneteceksin. Casserah Danalustrous da Malcolm’ın vârisi. Rayson’ın kızı... Neydi adı? Karryn. Fortunalt’ın vârisi o. Coravann’da Lauren var. Tabii tahtta da bir kraliçenin oturduğunu unutmamak gerek. Gücün kadınların eline geçmesinin anlamı ne acaba?”

“Umarım şiddetin sona ermesidir,” dedi Bella.

Senneth başını iki yana salladı. “Coralinda Gisseltess iki yıl önce erkek kardeşinin yanında savaşa girdi. Şunu kabul etmelisin ki annen de değer verdikleri uğruna savaşmaktan kaçınmaz. Dolayısıyla kadınların daha barışsever olduğundan emin değilim.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Bella. “Ama biz kaba kuvvete başvurmadan önce uzlaşma yoluna gidiyoruz. Her halükârda kadınların daha güçlü bir Gillengaria kuracaklarına inanıyorum. En azından umudum bu yönde.”

“Güzel bir hedef,” dedi Senneth usulca. “Umarım başarılırsınız.”

Yemekten sonra çocuklar odalarına gönderildi ve büyükler son derece zevkli döşenmiş bir konuk salonuna alındı. Ariane’in lordlarının ürettiği şarapları tadarak sohbet ettiler. Senneth, Tayse’i; Bella’nın kocası Marco’yla savaş taktikleri tartışırken buldu.

“Bella haklıydı,” dedi gülerek.

“Genelde öyledir,” diye sırtıttı Marco. “Bu sefer hangi konuda?”

“Erkeklerin şiddete kadınlardan daha yatkın olduğunu söyledi.”

Tayse ona gülümsedi. “Savaş meydanında kendilerini erkeklerden daha iyi idare edebilen kadınlar gördüm.”

Ariane, Kirra’yla birlikte yanlarına geldi. “İstisnalar kaideyi bozmaz ve karın onlardan biri,” dedi haşin bir sesle.

“Savaşmayı bildiğim doğru,” dedi Senneth. “Ama savaşmaktan

hoşlanıyor muyum? Hayır. Hatta yaşlandıkça iyice hevesim kaçtı.”

“Ben rakibim gerçekten kötü biriye ona dersini vermeyi seviyorum,” diye itiraf etti Kirra. “Dişi bir aslana dönüşüp kalbini yediğimde nasıl tatmin oluyorum bilemezsiniz.”

“Sen vahşinin birisin,” dedi Tayse.

Kirra suratını ekşitti. “Kendi neslinin en iyi gezgini olabilirsin,” dedi. “Ama pençelerimle gözlerini oyabilirim.”

“Kirra’nın da bir istisna olduğu muhakkak,” dedi Senneth.

Cammon gülümseyerek yanlarına geldiğinde, şiddet konusunu bir kenara bıraktılar. “Çocuklar gidince ortalık sessizleşti!” dedi neşeyle. “Yemek boyunca sesimi duyurmak için avazım çıktığı kadar bağırdım. Ama onları şimdiden özledim.”

“Fazla uzak kalmayacaksınız,” dedi Ariane. “Desti’yle Moro seni sabahın köründe uyandırmayı planlıyordu. Birlikte bir keşif gezisine çıkacakmışsınız.”

Tayse kaşlarını kaldırarak Cammon’a baktı. “Rappen Malikânesi’nde kapınıza asker dikmedik, ama isterseniz...”

Cammon güldü. “Hayır. Burada yalnızca Cammon amca olmak istiyorum. Çocuklarla vakit geçirmeye bayılıyorum. Onları her görüşümde biraz daha büyümüş buluyorum.”

“Daha sık gelmelisin,” diye atıldı Ariane. “Karını da getir. Saraya kapanıp kalmayın. Gillengaria’yı gezin.”

Cammon kibarca gülümsemesine rağmen Tayse’le Senneth’a suçlayıcı gözlerle bakmaktan geri durmadı. “Danışmanlarımız Ghosenhall’dan uzaklaşmamızı onaylamıyor.”

“Fikrimi sorarsanız, Baryn’in birkaç hatasından biri de dört duvar arasında kapalı kalmasıydı,” dedi Ariane. “Halkı için ulaşılabilir olsaydı, belki bazı görüş ayrılıklarını daha çabuk fark ederdi. İş bu noktaya gelmeyebilirdi.”

“Bilemem,” dedi Kirra. “Ben Halchon’la Rayson’ın her halükârda niyeti bozacağına inananlardanım. Baryn’in altı ayda bir onları ziyaret etmesi bir şeyi değiştirmeyecekti.”

“Belki,” dedi Ariane. “Ama Baryn biraz daha sosyal bir kral ol-

saydı, Rafe Storian isyana katılmayabilirdi. Amalie yılda bir kere krallığın dört bir köşesini dolaşmalı bence.”

Senneth Tayse’e kaçamak bir bakış fırlattı. “Önceliğimiz kraliyet ailesinin güvenliği,” dedi. “Kraliçeyi yollarda ya da iyi korunmayan bir Ev’de nasıl savunacağız?”

“Baryn yanında gezginleri varken kendi sarayında öldü. Aptalca riskler almayın tabii. Ama Amalie’yi saraya hapsetmenin de farklı tehlikeleri var. Halk onu seviyor. Bu sevgiyi taze tutarsa barış uzun sürer.”

Cammon sıırttı. “Katılıyorum.”

Tayse saygıyla eğildi. “Marleydi doğru bir noktaya parmak bastı.”

Kirra heyecanlanmıştı. “Kraliçe üç sene önceki gibi, yazın bir seyahate çıkabilir. Bütün balolara katılır.”

“Doğru,” dedi Senneth alayla. “Ne kadar olaysız bir yolculuktu. Sessiz... Sakin...”

“Sonuçta Amalie sapasağlam değil mi?” dedi Ariane. “Onun kötülüğünü isteyenlerin ikisi de öldü. Kraliçeyi saraydan çıkarmak iyi bir fikir.”

“Hemen haber yollayabilirim,” diye önerdi Cammon. “Yanına bir düzine gezgin alır ve Fortunalt’ta buluşuruz.”

“Kraliçenin her türlü kararının arkasındayım,” dedi Tayse. “Ama bize bu konuyu enine boyuna düşünüp plan yapacak kadar vakit tanımalısınız.”

“Kraliçenin yolculuğuna mutlaka katılmalıyım,” diye bağırdı Kirra coşkuyla.

“Parlak Anne beni kül etsin,” diye iç çekti Senneth. “Bir balya daha gitmeye niyetim yok.” Birden neşelendi. “Gerçi benim gelmeme bile gerek yok. Siz halledersiniz.”

“Tabii ki geleceksin!” diye atıldı Kirra’yla Cammon. “Elbiselerini seçmene yardım ederim,” diye ekledi Kirra. “Çok eğleneceğiz.”

“Rappengrass’a gelip tavsiyemi istediğinize memnun olmadığınız mı?” dedi Ariane. “Bakın, size ne güzel bir fikir verdim.”

“Ben tavsiye istediğimizi hatırlamıyorum,” dedi Senneth.

Ariane’in geniş yüzüne ukala bir gülümseme yayıldı. “Kayınvalideler bunun içindir. Herkesin dile getirmeye korktuklarını bir çırpıda söyleyiverirler. Şimdi gelin, yeni şaraplarımızdan bir başkasını tadalım. İçinde biraz bal tozu var. Tabii ithal. Rappengrass memnuniyetle Ghosenhall’a birkaç şişe hediye edebilir. Sonra belki bizden alışveriş yaparsınız.”

Gece nihayet sona erdi ve odalarına çekildiler. Senneth kapıyı kapatır kapatmaz Tayse’e döndü.

“Ariane densizlik etti,” dedi. “Ama bazı konularda haklı olabilir.”

Tayse hafifçe gülümsedi. Ama Senneth onun iki yıldır çektiği acının hâlâ taze olduğunu görebiliyordu. “Baryn yanında gezginleri varken öldü,” dedi Tayse. “Gerçek bu.”

Senneth kollarını kocasının boynuna dolayıp başını geniş göğsüne yasladı. Her zamanki gibi, yorgunluğu uçup gidiverdi. Tayse ona güç veriyordu. Tayse de ihtiyaç duyduğunda ondan güç alıyordu. Bu bakımdan birbirlerini tamamlıyorlardı. “Ama Gezginler aynı gün Amalie’yi korudu,” dedi Senneth. “Yolda bunu yapabilecek misiniz?”

Tayse onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Öyle sanıyorum,” dedi. “Gezginler elbirliğiyle her şeyin üstesinden gelebilir.”

“Yanınızda mistikler de olacak.”

Tayse onu yine öptü. “İşte o zaman bizi kimse yenemez.”

27. BÖLÜM

Balo gecesi en geç yatan olmasına rağmen, ertesi sabah ilk Wen kalktı. Gerçi gözüne uyku girmemişti ya neyse. Kalkıp sessizce mutfağa gitti. Kendine bir bardak çay aldı ve şafağın cılız ışığında bahçede bir banka oturdu.

Jasper Paladar, dün geceki sıcacık gülümsemesi, onunla vals yapması ve öptüğü parmaklarını dudaklarına götürmesiyle nasıl bir mesaj vermek istemişti? Onunla flört ediyordu. Wen yıllar içinde erkekler konusunda az çok tecrübe edinmişti. Ama Jasper Paladar hizmetçilerine sulanacak türden bir adam değildi. Ve bir askerin de konum olarak evin hizmetkârlarından farkı yoktu. Tek amacı kafasını karıştırmak mıydı? Yoksa ciddi ciddi onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Sonra ne olacaktı? Yatağını paylaştığın bir kadından savaş raporları almak kadar tuhaf bir şey olabilir miydi? Seviştikleri bir gecenin sabahında askerlerin performansını mı tartışacaklardı?

Jasper Paladar onun Talih'te uzun kalmayacağını biliyordu. Belki de buna gelgeç bir gönül macerası gözüyle bakıyordu. Wen gidecek ve böylece Lord Paladar ondan sıkıldığında her gün suratını görmek zorunda kalmayacaktı.

Belki de enine boyuna düşünmemişti bile. Müzik, eğlence ve birkaç kadeh şarap zihnini bulandırmıştı. Ya da Demaray Coverroe ve dans ettiği bütün o kadınlarla kucaklaşmak onda

karşı koyamadığı bir şehvet uyandırmıştı. Diğer kadınlara yapacağı cesur hamleler beraberinde bazı sorumlulukları getirebilirdi. Lord Paladar da en kolay avı seçmişti. Belki kendine bir eş değil, bir yatak arkadaşı arıyordu. Wen gibi ondan hiçbir şey beklemeyecek birini. O, asil kadınların harekete geçirdiği dürtülerini, özgürlüğünü kaybetmeden tatmin etmek niyetindeydi.

Wen çayını yudumladı. Bu fikirden hoşlanmasa da daha akla yatkın bir açıklaması yoktu. Jasper Paladar beş yıldır duldu. Ara sıra fiziksel bir yakınlık arzulaması normaldi. Yeniden evlenmeye hazır olmaması bir kadınla yatmayı istemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Fincanını kafasına dikip banka koydu ve ellerine dayandı. Aslında o da fiziksel bir yakınlıktan hoşlanabilirdi. Ghosenhall'dan ayrıldığından beri sadece bir kişiyle olmuştu ve birlikte yalnızca üç gece geçirmişlerdi. Bir âşığın dokunuşlarını özlüyordu. Jasper Paladar onu yatağına davet ederse, Wen bu teklifi reddetmeyecekti.

Gerçi belki de öyle bir niyeti yoktu. Lord Paladar onu arkadaşı olarak tanımlıyordu. Wen'e kendini arzu duyulacak bir kadın gibi hissettirerek belki de onu mutlu etmeye çalışıyordu. Wen onu Demaray'i yanağından öperken ya da başka bir kadının dudaklarına dokunurken görmüştü. Bu tür davranışlar asiller arasında olağan mı karşılanıyordu acaba? Jasper'dan bir açıklama bekleyerek gülünç duruma düşebilirdi.

En iyisi hiçbir şey sormamaktı. Jasper'dan bir açıklama beklemeyecekti. Ama bir teklifte bulunursa kabul edecekti. Yakında Fortunalt'tan ayrılacaktı zaten. Serramarranın hamisiyle işler yolunda gitmezse yola çıkış tarihini erkene alabilirdi.

Öte yandan, uzun boylu Jasper Paladar'ın koynuna girme fikri onu heyecanlandırıyordu. Wen son iki yıldır hayattan zevk almayı unutmuştu. Eline bir fırsat geçerse, en azından bunu hak ettiğini düşünüyordu.

*

Sonraki iki gün, romantizmi düşünecek zamanları olmadı. Balodan sonra birçok konuk evine dönmesine rağmen, birkaçı Forten Şehri'nde kalmıştı. Bunlar şehir dışında yaşayan lord ve ladylerdi. Hazır alışveriş ve arkadaş ziyareti yapma fırsatı çıkmışken bunu değerlendirmek istemişlerdi. Serephette onları arka arkaya iki akşam yemeğe davet etti. Erkekler sofradan kalktıktan sonra kütüphaneye geçiyor ve geç saatlere kadar sohbet ediyordu. Wen günlük raporlarını aksatmadan verdi. Ama ikisinde de koridorda ayaküstü konuştular ve Jasper onu yarım kulakla dinledi.

Gelgelelim Wen'i başından atmak ister gibi bir hali yoktu. Ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Wen bir ara istemsizce sırtıttığını fark etti.

İkinci akşam, yine koridorda karşılıklı dikilirlerken içerideki adamlardan biri seslendi. "Paladar! Gel, şunu dinle!"

"Bir dakika," dedi Jasper Paladar ve yeniden Wen'e döndü. "Serephette ya da Karryn söyledi mi? Yarın Flyten'ların evinde öğle yemeği yiyeceğiz. Yol üç saat sürüyor. Sabah çıkmamız gerek. Karryn, Coverroe'ların evindeki kahvaltı davetini kaçıracağı için gitmek istemiyor. Ama Douglas Flyten'la karısı iyi insanlar. Nazik davetlerini geri çeviremedik."

Wen başını salladı. "Karryn bu sabah söyledi. Size eşlik edecek muhafızları bile seçtim."

"Sen de gelecek misin?"

Wen yine başını salladı. "Karryn'i evin dışına çıktığında yalnız bırakmak istemiyorum."

Jasper Paladar onu dikkatle izliyordu. "Sözleşmeni uzatmayı konuşamadık," dedi. "Balodan sonrasına kadar kalacağına söz vermiştin ve bu süre doldu. Birlikte bir karara varana dek en azından bir hafta daha kalmanı rica etsem?"

Wen onun gözlerinin içine baktı. "Habersiz gitmeyeceğimi söylemiştim zaten. Sözümü tutacağım. Ayrıca sizinle Flyten'ların evine de geleceğim."

“Güzel,” dedi Jasper. “Komutan Willawendiss’in yanında güvende olacağımıza şüphe yok.”

Wen gülümsedi. Sonra kütüphaneden biri ısrarla Lord Paladar’a seslendi. Jasper omzunu silkip odaya girdi.

Wen derin bir iç çektikten sonra, ertesi günkü yolculuğa hazırlanmak üzere kışlaya gitti.

Sabah hava şurup gibiydi. Güneş bulutsuz gökyüzünde tembelce yükseliyordu. Hafif rüzgâr aksi takdirde bunaltıcı olabilecek bahar sıcağına tatlı bir serinlik katıyordu. En az üç gündür yağmur yağmıyordu. Dolayısıyla yollar kuru sayılırdı. Ismarlasalar bu kadar ideal bir gezme havası bulamazlardı.

Karryn, Wen’in korumasında ilk kez bu kadar uzun bir yolculuk yapıyordu. Wen yollardaki haydutlarla ilgili hikâyeleri unutmamıştı. Fazladan önlemler almış ve bu görev için kalabalık bir ekip görevlendirmişti. Forten Şehri’nden geçerken askerler arabanın etrafını sarmıştı. Kır yoluna çıktıklarındaysa Wen, Tayse’in taktiğini uygulayarak onlara açılmalarını emretmişti. Muhafızlardan biri önden giderek keşif yapıyordu. İkisi arabayı belirli bir mesafeden takip ediyordu. Diğer iki tanesi arabanın arkasında özel olarak yaptırılan kayışlara tutunarak yolculuk ediyordu. Dört tanesi ise arabanın hemen önünde ve arkasındaydı. Wen biraz abartmış olabileceğini düşündü. Ama gerçekten bir çatışma çıkarsa belki bu kadar adam bile yetmeyebilirdi.

Wen arabaya yakın at sürenlerden biriydi. Genelde arkada kalmayı yeğlese de, ara sıra atını topuklayıp arabadaki Yosun ve Egges’la durum değerlendirmesi yapıyordu. Yosun’un bu tür yolculukları sevdiğini artık biliyordu. Araba çakıllı yolda hoplayıp zıpladıkça keyifle gülümsüyordu.

“Rahat mısın?” diye seslendi Wen. Nal sesleri ve tekerlek gıcırıltılarını bastırmak için bağışlamak zorunda kalmıştı.

“Hem de nasıl!” diye bağırды Yosun. “Ne güzel bir gün! Yağmur yağsaydı bu kadar eğlenemezdik.”

“Dönüş yolunda Davey’yle yer değiştirmeyi düşünüyorum,” dedi Egges. Davey’nin bileği nihayet iyileşmişti. Ama Wen onun üç saat boyunca bir kayışa tutunarak seyahat edebileceğinden emin değildi.

“Görevi aksatmayın da ne yaparsanız yapın,” diye yanıtladı Wen.

Yol kenarındaki bir tavernada mola verdiler. Wen arabanın içindekilere beklemelelerini işaret etti. Sonra Yosun, Egges ve Davey’yi yanına alarak yemek salonuyla mutfığı kolaçan etti. Taverna sahibi bu küçük gösteriden o kadar etkilenmişti ki Karryn’i huşuyla süzdü ve ona hizmet etmek için çırpındı. Yanındakiler de bu ilgiden nasiplerini aldı. Muhafızlara kocaman kupalarda bira ve fazladan ekmek getirildi. Jasper halinden memnundu. Serephette ise hiçbir şeyin farkında değil gibiydi.

Çok geçmeden tekrar yola koyuldular. Wen’in daha önce hiç görmediği güneydoğuya doğru ilerliyorlardı. Arazi küçük tepelerle kaplı olduğu için yol yılan gibi kıvrılmaya başlamıştı. Her yer yemyeşildi. Güneye indikçe çimenler, çalılıklar, ağaçlar ve diğer bitkiler daha da sıklaştı.

Wen koruların içinden geçerken tedirgin oluyordu. Özellikle de, yamaçları kaplayan ağaçların arasında haydutların gizlenebileceği bir sürü yer vardı. Wen dokuz yerine, on iki ya da on beş muhafız getirmediğine pişman olmuştu.

Neyse ki Flyten’lara kazasız belasız vardılar. Önden giden Malton eve ilk ulaşan oldu. “Etrafa bakındım,” dedi Wen’e. “Sorun yok.” Malton iriyarı ve biraz hantal görünümlü bir adamdı. Ama dayanıklı ve bir boğa kadar güçlüydü.

“Güzel,” dedi Wen. “Yosun, seninle Karryn’e içeride eşlik edeceğiz. Amie ve Davey, siz evin kapısında nöbet tutacaksınız. İki kişi arka kapıya geçsin. Gerisi bahçede devriye gezsın. Burada üç, dört saat kalacağız gibi görünüyor. Arada yer değiştirin. İki kişi sürekli hareket halinde olsun.”

Karryn, Wen’le Yosun’un onu takip ettiğini bile fark et-

memiş gibiydi. Birilerinin daima yanında olmasına alışmıştı. Flyten'ların uşakları onları görünce şaşırdı, ama ses çıkarmadılar. Wen Yosun'la yemek salonuna kadar girmelerinin gereksiz olduğuna karar verdi. Ama kapıda hazır bekleyeceklerdi.

Lord Douglas Flyten ve karısı Tannis Wend korkulacak kimseler değillerdi. İkiside seksenlerini sürüyordu ve yanlarında çalışanların çoğu emektarlarıydı. Wen yaşı otuzun altında görünen üç kişi saydı. İki uşak ve bir hizmetçi. Gerisinin bir ayağı çukurdaydı. Aniden serramarraya saldırmaya kalkışsalar bile kolaylıkla bertaraf edilebilirlerdi.

Wen kulak misafiri olduğu konuşmalara bir süre sonra ilgisini yitirdi. Karryn de sıkılmış olmalıydı ki kendisine sorulan sorulara tek kelimelik yanıtlar veriyordu. Annesinin sert uyarısıyla biraz canlandı, ama sonra yine içine kapandı. Jasper ve Leydi Tannis Wend sohbeti sürdürmek için müthiş bir gayret gösterse de yemeğin çoğunda masaya derin bir sessizlik hâkimdi. Serephette zaten hoşsohbet bir kadın değildi. Lord Douglas'ın da kulakları ağır işitiyordu. Durmadan, "Efendim? Ne dediniz?" diye sorup duruyordu.

Yine de lordla karısı serramarranın ziyaretinden memnun görünüyordu. Mutfaktan getirilen yemeklerin ardı arkası kesilmiyordu. Aşçı sabahın erken saatlerinden beri ocağın başında olmalıydı. Karryn, Jasper Paladar'ı taklit ederek önüne konan bütün yemekleri övüyordu. Hele tatlı gerçekten hoşuna gitmiş gibiydi. Ev sahibesi tarifi yazılı olarak vermeyi teklif edince sevinçle kabul etti.

"Biliyorum, yolunuz uzun, ama gitmeden önce size arazimizi gezdirmek isterdik," dedi leydi. "Arberharst'tan getirttiğim bodur ağaçlar iklime mükemmel uyum sağladı. Doğu duvarının orada-kiler çiçek açmaya başladı bile. Görmek ister misiniz?"

"Şey..." diye başladı Karryn, ama Jasper onun adına cevap verdi.

"Elbette."

Böylece hep birlikte bahçeye çıktılar. Flyten'lar, Fortunalt'lar, Jasper Paladar, Wen, Yosun, Egges ve Davey iki bahçıvanın ithal bitkilerle ilgili verdiği bilgileri dinledi. Wen koyu yeşil yapraklı ve üzerleri pıtırak gibi mor çiçeklerle bezeli bitkileri pek beğenmişti doğrusu. Karryn'in eğilip keskin kokularını içine çekmesine ses çıkarmadı.

"Talih'in etrafında muhteşem bir çalılığımız var," dedi Karryn. "Ama çiçekleri solmaya başladı bile. Bunlar ne kadar dayanacak acaba?"

"O çalılığı gördüm," dedi Douglas, karısından Karryn'in söylediklerini yüksek sesle tekrarlamasını istedikten sonra. "Hatta birkaç dalını buraya getirdim. Köklendirmeye çalıştık, ama olmadı."

"O çalılığın ülkenin başka hiçbir yerinde yaşayamayacağını söylerler," dedi yaşlı leydi titrek bir sesle. "Gerçekten olağanüstü bir bitki."

Karryn mor çiçekleri bir kez daha kokladı. "Belki bu da öyledir."

"Ah, hayır. İyi bakıldıkları sürece her yerde tutunuyorlar."

Flyten'lar ısrar kıyamet Karryn'e bitkiden bir dal verdi. Bahçıvanlar bir heybeye biraz da toprağından doldurdu. Sonra bakımını uzun uzun anlatmaya koyuldular. Wen, Karryn'in çiçekleri övdüğüne pişman olduğunu görebiliyordu. Yine de kendisine verilen talimatları kibarca dinledi ve çamurlu toprakla dolu heybeyi bile ses çıkarmadan aldı.

"Bize müsaade," dedi Jasper ev sahiplerine. "Sayenizde harika bir gün geçirdik. Teşekkür ederiz."

Gitme vaktinin geldiğini duyan Karryn'in gözleri parladı. "Size bir sürü zahmet verdik," dedi. "Çok zarıfsınız."

Arabanın hazırlanması, muhafızların yerlerini alması ve yola çıkmaları on beş dakikayı buldu. Yeniden yemyeşil kırlarda ilerlemeye başladılar. Wen güneşin batmasına dört saat kaldığını hesapladı. Karanlık basmadan Talih'e döneceklerine seviniyordu doğrusu.

Wen önceki gibi, yolu geniş bir açıyla görebilmek için arabanın biraz gerisinde kaldı. Ara sıra atını Yosun'la Egges'in yanına sürüyordu. Egges yer değiştirmekten vazgeçmişti anlaşılan. Malton dönüş yolunda arabaya yakın durmayı tercih etmişti. Yanında at süren Cal yeni muhafızlardan biriydi. Savaş tecrübesi olmayan, ama sezgileri kuvvetli bir gençti. Wen bu kez kafiye öncülük etme görevini, Garth adında sarışın bir gence vermişti. Davey'den birkaç yaş büyük, ama en az onun kadar enerjik ve neşeliydi. Arabanın yavaş temposuna ayak uydurmakta güçlük çektiği için, bu görev için biçilmiş kaftandı.

Yola çıkalı yaklaşık bir buçuk saat olmuştu ki, Karryn camdan başını uzattı. "Çok sıkıldım," diye seslendi Wen'e. "Jasper da, annem de uyuyor. Biri buraya gelsin. Ben biraz at bineyim."

Wen sırtıp atını onun yanına sürdü. "İçeride kalmanı tercih ederim. Hem binici kıyafetlerin olmadan rahat edemezsin."

Karryn iç çekti. "Biliyorum. Ama burada sıkıntıdan patlamaktansa elbisemi mahvederim daha iyi."

"Sen de uyusana."

"Saçım bozulur. Başımı koltuğa dayayınca arkası yamyassı oluyor."

Wen güldü. "Akşam misafir mi bekliyorsun? Bozulursa bozulsun. Sen rahatına bak."

Karryn elini göğsüne götürdü. "Hiç olur mu? Kimse görmese de o kafayla ortalıkta dolaşamam. Hem Lindy uğrayabilir. Bana kahvaltıda olanları anlatır. Keşke ben de gidebilseydim. Ama bütün günü Douglas Flyten bunağıyla geçirdim."

"Onlarda bayağı kaldınız. Lord Flyten önemli biri mi?"

"Ailesi ta ilk marlorddan beri Fortunalt Evi'ne hizmet ediyor. On Üçüncü Ev soylularının en zengini değiller, ama çok sadıklar." Bir an yüzü asıldı. "Savaşa birlik göndermedi. Kraliyete isyan etmeyeceğini söyledi. Babam Ghosenhall'dan döner dönmez topraklarını elinden alacaktı." Omzunu silkti. "Ama dönemedi."

"Topraklarının onda kalmasına kim karar verdi?"

Karryn şaşırdı. “Galiba ben. Savaştan sonraki birkaç ay ortalık karıştı. Jasper ilk geldiğinde muhasebe defterlerinden başını kaldıramadı. İki de bir annemle beni odasına çağırıp bir şeyler soruyordu. *Coren Bauler kim ve bize neden bu kadar çok borcu var? Demaray Coverroe kim ve neden akşam yemeği davetini kabul etmeliyiz? Douglas Flyten neden evini kaybetmek üzere?* Annem *Flyten’lar savaşı desteklemedi*, deyince, O zaman biz *Flyten’ları desteklemeliyiz*, dedim. Jasper da bana hak verdi ve konu kapandı.”

Wen gülümsedi. “O halde lordun seni bu kadar sevmesine şaşmamak gerek.”

Karryn güldü. “Bence evinden atılmak üzere olduğunun farkında bile değildi.”

“Bence biliyordu. Babanın bu savaş konusunda ne kadar fanatik olduğunu bilmeyen mi var? Ona karşı çıkan herkes topraklarını ya da hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordu. Lord Flyten cesur adammış. Serramarranın ondan taraf olması gururunu okşamıştır.”

“Hiç böyle düşünmemiştim,” dedi Karryn. “Şimdi ben de mutlu oldum.”

O sırada, arabanın önünden belli belirsiz bir vınlama ve ardından acı dolu bir feryat geldi. Atlar birden yoldan çıktı ve araba sağa sola savrulmaya başladı.

“Kızıl cehennem adına, neler...” Wen sorusunun devamını getiremedi. Arabanın yanları taş yağmuruna tutulmuşçasına tak tuk sesler gelmeye başladı. “İçeri gir!” diye bağırdı Wen atını çevirirken Karryn’e. “Amcanı uyandır! Yosun! Eggles! Saldırı altındayız!”

Wen eyerin üzerine eğilip atını arabanın önüne koşturdu. Ürken atlar sağa sola koşturuyordu. Arabanın devrilmesi an meselesiydi. Tam da Wen’in tahmin ettiği gibi, arabacı boğazına saplanan okla can vermişti. Dizginler elinden kaymış, boşta sallanıyordu. Her an bir ok yağmuru daha başlayabilirdi.

Ya da çılgına dönen atlar onları yolun ilerisindeki bir pusuya sürükleyebilirdi.

Durmaları ya da hareket halinde olmaları fark etmiyordu. Her halükârda güvende değillerdi.

Davey atından arabacının yanına atlamış, atları dizginlemeye çalışıyordu. “Durayım mı?” diye bağırdı Wen’e.

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Wen. “Onları kontrol et yeter! Başını koru!”

Davey kafasını salladı. Atından arabaya atlarken küçük yolculuk kalkanını yanına almıştı. Ama onu pek koruduğu söylene-
mezdi. Davey yine de oturduğu yerde büzülerek sol eliyle kalkanı başına siper ederken sağ eliyle dizginleri sıkıca kavradı.

Tak tuk sesleri yine başlamıştı. Oklar havada uçuyordu. İçeriden bir çığlık geldi. Wen, Serephette’in korkudan bağırdığını düşündü. Henüz kimsenin vurulduğunu sanmıyordu. Bir ok Egges’in kolunu sıyırmıştı. Ama tecrübeli asker yarasını sarmaya bile gerek duymadan arabanın tepesine tırmandı ve çatıya yüzükoyun yattı. Kendi yayını çekerek bir ok fırlattı. Yolun batı kıyısından acı dolu bir feryat yükseldi ve onu biri yere düşmüş gibi tok bir ses izledi.

Wen okların yolun iki tarafından da geldiğini görmüştü. Haydutların kaç kişi olduğunu kestiremiyordu. Belki sağ ve solda ikişer ya da üçer kişi vardı. İleriye de pusu kurmuşlar mıydı acaba?

Yosun, Davey’nin atına atlamıştı. Cal ve Malton okçuların dikkatini dağıtmak için arabanın etrafında zikzaklar çiziyordu. Ama hepsi de korunmasızdı. Wen, Cal’e yetişmek için atını topukladığında, Egges yeni bir yaylım ateşinin başlayacağını haber verdi. Muhafızlar eyerlerinde başlarını eğip kalkanlarını kaldırdı. Wen arabaya vuran okların çıkardığı gürültüyü bekledi.

Ama ses gelmedi. “Hadi be!” diye bağırdı Egges ve Wen neler olduğuna bakmak için kafasını kaldırdı.

Arabanın iki tarafından da oklar yağıyordu. Ama hedeflerine ulaşmadan havada asılı kalıyorlardı. Wen çılgınca etrafına bakındı. Davey’nin huysuz atını zor zapt eden Yosun vahşi bir kahkaha attı.

“Yosun! Harikasın!” diye bağırdı Wen. “Biraz daha dayanabilir misin?”

Yosun başını salladı. “Galiba.”

“Cal, sola geçelim. Eggles, Yosun’la yer değiştir ve Malton’ın yanından ayrılma. Davey, burada duralım. İleride pusu olabilir.”

Eggles yere atladığında Yosun arabanın tepesine çıktı. Elini savurmasıyla havadaki oklar sapır sapır döküldü. Wen içinde bulundukları tehlikeye rağmen, Eggles’in güldüğünü duydu.

Bir ata atlayıp Wen’e seslendi. “Öldürecek miyiz, yoksa sadece durduracak mıyız?”

“Ne yaparsanız yapın,” dedi Wen sertçe. “Yeter ki, buna bir son versinler.”

Atını doğruca solundaki ağaçlara doğru sürdü.

Bir gezgin gibi savaşma vakti gelmişti.

28. BÖLÜM

Wen'le Cal'in dörtmala onlara yaklaştığını gören ağaçtaki okçular, onları indirmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ama Yosun'un güçlü sihri sayesinde, boşuna kürek çekiyorlardı. Egges'in vurduğu adam yerde yatıyordu. Wen titreyen yaprakların arasında iki kişi gördü. Atı koşarak dalların altından geçerken, Wen ayaklarını üzengilerden kurtarıp eyerde çömeldi ve alçak bir dalı yakaladı. Botları yosunlu yüzeyde kaymasına rağmen bir maymun gibi ağaca tırmandı. Okçulardan birine yakındı. Ama diğeri daha yüksek bir daldaydı. Wen yakın dövüş için bıçağını çekti.

Düşmanlarının ikisi de Wen'in bu cesareti gösterebileceğini düşünmemişti. Wen adamlardan birinin tünediği dala çıktı. Dal ikisinin ağırlığıyla aşağı sarkınca okçu korkuyla bağırdı. Bu arada daha yukarıdaki kişi Wen'e doğru ilerlemeye başladı. Çocuk gibi zapzayıf ve oldukça çevikti. Wen üst dallardan birine asılarak altındaki dalı sallamaya başladı. Adamı düşürmeye çalışıyordu. Sonunda amacına ulaştı ve saldırgan bir dehşet çığlığı atarak yere yuvarlandı. Aşağıda bekleyen Cal zaferle bağırdı ve dövüşmeye başladılar.

Wen onları izleyerek vakit kaybetmedi. İkinci okçu ona çok yaklaşmıştı. Dal ayaklarına yakın bir yerden kırıldığı için denge de durmakta zorlanıyordu. Oğlan kısa ve küt bir kılıçla Wen'in

yukarıdaki dala asılan parmaklarına saldırdı. Ok atmaktan başka bir becerisi yok gibiydi. Ama avantajlı konumda olan oydu. Wen dalı bırakıp dengesini korumaya çalıştı. Oğlan kılıcını alnına doğru savurunca hızla çömeldi. Rakibini bir şekilde ağaçtan düşüremediği sürece başı dertteydi.

Wen ağacın gövdesine doğru geri çekilerek üstteki iki dala tırmandı. Ağacın sert kabuğu avuçlarını kanatmıştı. Rakibi tam karşısındaki dala atladı.

Şimdi ağacın gövdesinin iki yanında aynı hizadaydılar. Burası demin durduğu yere göre daha da dardı. Oğlan kılıcını ağaç gövdesinin bir sağından daldırıyordu, bir solundan. Wen bıçağını kılıfına koyup kılıcını çekti. Bir an ağacın gövdesini sarayın taş sütunlarına benzetti. Ama bu kez ayaklarının altında mermer zemin yoktu.

Gelgelelim Wen eşit şartlarda oldukları için avantajlı duruma geçmişti. Oğlanın kılıcını yakalamaya çalıştı, ama beceremedi. Ağacın gövdesine biraz daha yaklaşıp ince bir dala tutunarak kılıcını salladı. Hamlelerinden biri hedefini buldu. Rakibinin çılgılığı havayı yırttı. Wen kılıcını hızla geri çekti. Oğlan yere düşerse kılıcın gövdesine saplı kalmasını istemiyordu. Ama rakibini sandığı kadar ağır yaralayamamıştı. Genç haydut ona öfkeyle karşılık verdi.

Yine de Wen'in hamlesi bir kez işe yaramıştı. Ve rakibi iyi bir savaşçının neler yapabileceğini bilmiyordu. Wen kılıcı sol eline geçirdi ve sağ eliyle ağaca tutunarak hamlesini yaptı. Bu kez rakibi boğuk bir ses çıkardı. Wen onun boğazından ya da karnından yaralandığını tahmin etti. Geri çekilip ikinci kez aynı yeri hedef aldı. Rakibinin cansız bedeni pat diye ağacın dibine düştü.

Wen kanlı kılıcını kınına sokup iki eliyle birden ağacın gövdesine tutunarak aşağı kaydı. Cal'le demin yere düşen adamın kavgası bir güreş maçına dönüşmüştü. Ama Fortunalt muhafızı rakibinin kolunu arkaya büküp üzerine abandığı için Wen onları kendi hallerine bıraktı. Araba yolun ortasında duruyordu. Yosun

hâlâ tepesindeydi. Yolun karşısında Egges'la Malton rakipleriyle dövüşüyordu. Egges dövüştüğü adamı yere serince ondan daha tecrübesiz Malton'ın yardımına koştu. Durum kontrol altına alınmış gibiydi...

"Willa!" diye bağırdı Yosun kollarını savurarak. Arabanın tepesinden yaklaşan tehlikeyi görmüştü. "Doğuya bak!"

Wen hızla döndü. *Parlak Anne beni küll etsin!* Yolun ilerisinden dört atlı onlara doğru geliyordu. Dört! Wen en fazla iki kişi bekliyordu.

"Bitir işini!" diye seslendi Cal'e. "Misafirlerimiz var!" Atına doğru koşup kendini eyere attı. Sol ayağını üzengiye geçirmesine bile fırsat kalmadan aygır hızla ileri atıldı.

"Çabuk!" diye bağıırıyordu Yosun ellerini savurarak.

Wen az kalsın ters bir cevap verecekti. Ama sonra nal seslerini duydu ve Yosun'un onunla konuşmadığını fark etti. Risk alıp omzunun üzerinden baktı. İşte, Orson'la Amie tam zamanında yetişmişti!

Wen atını topuklayıp sağ eliyle kılıcını çekti. Aygır bir savaş atıydı. Dörtümla üzerine gelen atlılar gözünü korkutmadı. En öndeki binici son anda atını kenara çekmeye çalıştı. Wen'le atı onlara hızla çarptı. Atlar kişnedi. Wen'in çarptığı adam az kalsın yeri boylayacaktı. Wen tereddüt etmedi. Üzengilerin üzerinde doğru-lup kılıcını rakibinin göğsüne daldırdı. Adamın dizginleri tutan parmakları gevşedi. Eyerin üzerinden sarktı ve çılgına dönen atı, ölü binicisini de beraberinde sürükleyerek kaçtı.

Wen'in etrafı bir anda silah arkadaşlarıyla kuşatıldı. Orson, Amie, Cal ve Egges korkusuzca düşmana saldırdı. Wen artık kazanacaklarını bildiği için kendini savaşın heyecanına kaptırmıştı. Kılıcı elinde tüy gibi hafifti sanki. Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, vücudu bu tanıdık deviminle sıvı gibi akışkan hareket ediyordu. Wen artık şiddetin bir neferi, et ve kemikten yontulmuş bir silahtı. Saldırıyor, öldürüyor ve yine öldürüyordu.

Tek bir düşman ayakta kalmayana dek devam etti. Sonra

derin bir nefes alıp etrafına bakındı ve yavaşça kılıcını indirdi. Ruhu yeniden vücuduna girmişti sanki. Üstü başı kan içindeydi. Nefes nefese kalmıştı. Ama yeniden kendisi olmuştu.

“Ölü ya da yaralımız var mı?” diye sordu sertçe.

“Malton yaralı,” dedi Egges. Çarpışmanın başında aldığı yaranın haricinde yüzünde ve bacaklarında ufak sıyrıklar vardı. “Ciddi mi, bilmiyorum.”

“Onun dışında, hepimiz ucuz atlattık,” dedi Orson.

“Yosun’la Davey de iyi,” diye ekledi Amie.

Wen başını salladı. “Garth öldü galiba,” dedi üzüntüyle. “Yoksa mutlaka bize bakmaya gelirdi.”

Orson’ın gözlerinde öfke pırıltıları yanıp söndü. Yüzü ısırapla kasılmıştı. Sonra kendini topladı ve “Ben gidip bakayım,” dedi.

“Dikkatli ol,” diye uyardı Wen. “Her ihtimali hesaplamak gerek.”

Orson ölen adamlardan birine baktı. “Bunlar haydut değil.”

Wen başını salladı. “Bence de.”

Orson’ın yüzü asıldı. Diğerleri onlara yaklaştı. Atlar kişnerek yelelerini savurdu. “Kim bu insanlar?” diye sordu Orson. “Bize neden saldırdılar?”

Wen omuzlarını silkti. “Serramarraya zarar vermek isteyen birileri.”

“Onu öldüreceklerdi,” dedi Egges. “Onu ve yanındaki herkesi.”

Wen başını salladı. “Öyle görünüyor.”

Orson hâlâ dikkatle onu izliyordu. “Karryn gibi tatlı bir kızı kim öldürmek ister?”

Wen birden kendini çok yorgun hissetti. Kendini tutmasa atın üzerinden kayıp düşecekti sanki. İnsanların hırslarından ve kanlı güç kavgalarından bıkmıştı. “Kral Barryn’i kim öldürmek istedi?” diye sordu sıkıntıyla. “Tahtını isteyen biri.”

“Biri Fortunalt Evi’nin başına geçmek istiyor, öyle mi?” dedi Cal şaşkınlıkla. Deneyimsiz olmasına rağmen canla başla savaşmıştı. Wen onun hakkında yanılmadığına sevindi.

“İnsanlar sahip olamadıklarını isteyip durur,” dedi. “Dünyanın düzeni bu.” Orson’a başıyla işaret etti. “Garth’a baksana. Cal ve Egges, cesetleri arayın. Bakalım, kimlikleriyle ilgili bir ipucuna rastlayacak mısınız? Amie, sen Malton’la ilgilen. Ben Karryn’le diğerlerine bakacağım.”

Hepsi bir yana dağıldı. Gezinler kadar profesyonel olmasalar da, onlardan istenenleri harfiyen yerine getiriyorlardı. İlk sınavlarını başarıyla atlatmışlardı. Sorumluluklarındaki insanları korumuşlar, düşmanı yenmişler ve emir almadıkları zamanlarda doğru kararlar vermişlerdi. En önemlisi de hayatta kalmışlardı.

En azından birçoğu.

Wen aygırıyla arabaya doğru ilerledi. Davey atları sakinleştirmişti. Kılıcı bankta yanında duruyordu. Yosun çatıdan başını uzattı. Bir elinde bıçağı vardı. Wen bir an onlarla o kadar gururlandı ki yüreğine bir sancı saplandı.

“Komutan!” diye seslendi Davey. “Ne durumdayız?”

Jasper camdan başını uzattı. “Willa? Neler oluyor?”

Karryn de camdan sarktı. “Willa! Gümüş leydiye şükürler olsun ki hayattasın! Kimdi onlar? Kurtulduk mu?”

Wen onlara yaklaştı. “Sanırım artık güvendeyiz. Öncü muhafızımız kayıp. Bir de yaralımız var. Durumuna bakacağız. Arabacı öldü. Ama iyi savaştığımızı düşünüyorum.”

Serephette, Jasper’la Karryn’in arasından başını çıkardı. “Kimdi onlar? Bizden ne istiyorlardı?”

Wen, Jasper’la göz göze geldi. Lord Paladar belli belirsiz başını salladı. “Henüz bilmiyoruz,” dedi Wen. “Maalesef hepsi öldü. Dolayısıyla sorguya çekebileceğimiz kimse yok. Üstlerini aratıyorum. Belki kim olduklarını anlarız.”

“Muhafızlardan biri kayıp, diğeri yaralı dedin,” diye atıldı Karryn. “Hangileri?”

“Karryn, hayatım,” dedi Serephette onaylamaz bir tavırla. Ama Wen, serramarranın bunu sorduğuna sevinmişti.

“Malton yaralı,” dedi. “Garth’ın akıbetini henüz bilmiyoruz.”

“Malton’ı arabaya bindirelim mi?” diye önerdi Karryn.

Serephette onu ikinci kez uyardı, ama Wen “Olabilir,” dedi. “Yarasının ne kadar ağır olduğuna bağlı.”

“Ben Malton’ın atına binerim,” dedi Karryn. “Onu arkaya yatırırız.”

Wen gülümsedi. “Bu hadise daima arabanın içinde kalmanız gerektiğini kanıtladı bence.”

Arabanın diğer tarafından Amie’nin sesi geldi. “Komutan?”

Wen Karryn’le diğerlerini başıyla selamladı. “İçeride kalın,” dedi ve Malton’a bakmaya gitti.

Iriyarı asker yerde oturuyordu ve oldukça sersemlemiş görünüyordu. Yüzü ve göğsü kan içindeydi. Ama Wen onu umduğundan iyi bulmuştu. Atından inerken gülümsedi. Amie, Malton’ın koluyla omzundaki yaraları sarmıştı. Ama alnındaki derin kesğin dikişe ihtiyacı olacak gibiydi.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Üzerimden ölüm geçmiş gibi,” dedi Malton yarı inleyerek.

Wen kışkırtıcı bir ses tonuyla devam etti. “Serramarra ağır yaralıysa arabaya binsin diyor. O da senin atını alacakmış.”

Malton’ın sakın yüzü telaşla çarpıldı. “Hayır! At üzerinde kolay hedef olur!”

“Ben de öyle söyledim. Sen at binebilecek misin?”

Malton duraksadı. “Bilmiyorum.”

Amie başka bir öneride bulundu. “Arabacı koltuğunda Davey’nin yanına otursun.”

Malton başını salladı. “Olur.”

“Arabacıya ne oldu?” diye sordu Amie.

“Öldü,” dedi Wen.

“Ya Garth?” diye sordu Malton.

“Orson onu aramaya çıktı. Ama...” Wen omzunu silkip ayağa kalktı. “Burada oylanmamız için sebep yok. Yola devam edelim.”

Amie zayıf bir kadın olmasına rağmen, iri kıyım Malton’a destek olacak kadar kuvvetliydi. Wen atına binip ölüleri arama-

yı bitiren, Egges ve Cal'e katıldı. "Kılıçları en iyi kalite," dedi Egges. "Hepsi de iyi bakılmış silahlar. Ceplerinden altın paralar çıktı."

"Haydut olmadıkları kesinleşti," dedi Wen.

Egges onu dikkatle süzüyordu. "Okçuları da ustaydı. Ama kılıç dövüşünde o kadar iyi değillerdi."

Wen başını salladı. "Fark ettim."

"Biri onları bizi öldürmeleri için tutmuş."

"Evet."

"Üstlerinde bir arma ya da sembol bulamadık," diye ekledi Cal. "Kime çalıştıklarını bilemeyiz."

"Karryn'in amcası bize bu konuda bir fikir verebilir diye umuyorum."

"Bir tahminin yok mu?" diye sordu Egges.

Wen başını iki yana salladı. "Kibar tabakanın düşünce tarzını anlayamıyorum."

"Ama başından beri Karryn'in tehlikede olduğunu düşünüyordun. Bizi ondan işe aldın. Olanlar seni şaşırtmadı. Bunu bekliyordun."

Wen ona üzgün gözlerle baktı. Orson da Egges'la aynı görüşteydi. Ama hiçbir zaman açıkça dile getirmemişti. "Karryn birçok insanın göz koyabileceği bir konumda, hassas bir kız," dedi Wen usulca. "Şunu veya bunu bekliyordum diyemem. Sanırım genel olarak insanlara güvenmiyorum. Etraflarına bakıp kolay lokma gördükleri herkese saldıracaklarını düşünüyorum. Karryn'in düşmanlarıyla eşit şartlarda olmasını istedim. Hepsi bu." Derin bir nefes aldı. "Maalesef korkmakta haklıymışım. Ama bugün hepimizle gurur duydum. Önemli olan, kazanmamız. Onları yendik. Amaçlarına ulaşamadılar."

"Bir dahaki sefere daha da güçlü olacağız," dedi Egges usulca. "Savaşlar insanı sertleştiriyor. Beni öldürmeyen acı güçlendirir, diye bir söz var ya, işte o hesap." Cal'e bakıp başını salladı. Sonra gözleri Amie'yle Davey'ye kaydı. Daha çok gençlerdi. Egges,

Orson ya da Wen gibi tecrübeli değillerdi. “Bu ekip zamanla çok daha iyi işler başaracak.”

Askersen her zaman bir sonraki sefer vardır, diye düşündü Wen. *Daima hazır olmalısın, çünkü her an yeniden savaşmak zorunda kalabilirsin.* “Zafer rehavetine kapılmayalım,” dedi. “Şu insanları bir an önce evlerine götürelim.”

“Orson’la Garth daha dönmedi,” dedi Cal.

“Biliyorum. Yolda onlara da bakınırsız işte.”

Ölen arabacıyı arabanın çatısına bağlayıp yerlerini aldılar. Malton, Davey’nin yanına uzandı. Yosun’la Eggles yedek atlara bindi ve yola koyuldular. Wen bir kişinin arkada kalmamasından ötürü huzursuzdu. Özellikle de bunun ne kadar yararlı bir taktik olduğu anlaşıldıktan sonra. Ama askerleri de anlıyordu. Arazi elverdiğince arabaya yakın ilerleyip birbirlerinden güç alıyorlardı. Wen herkesi daha geniş bir açıyla görebileceği kadar geride kaldı. İleride onları alçak tepelerin yılankavi kıvrımları ve sık korular bekliyordu.

Yeniden saldırıya uğrarlarsa, bu sefer karşılarındakiler profesyonel kiralık katiller olmayacaktı. Para ve yiyecek için yollarını kesecek sefil haydutları kolayca bertaraf edebilirlerdi. Bu adamları her kim tuttuysa, onlara ölümüne savaşmaları için küçük bir servet ödediği muhakkaktı. Wen hiç kimsenin yola iki pusu kurduracak kadar zengin olduğunu sanmıyordu.

Yine de etrafı dikkatle gözlüyordu.

Bir buçuk kilometre kadar sonra, Orson’ı yol kıyısında dizlerinin üzerinde buldular. Yanındaki kumaş ve deri yığını da Garth olmalıydı. Wen birden umutlandı. Orson dikkatle üzerine eğildiğine göre Garth hâlâ sağdı. Arabayı durdurmalarını ve atlı askerlerin etrafını sarmasını işaret etti. Yosun’la ikisi atlarından indi.

“Yaşıyor mu?” diye sordu Wen kendini yere atarken.

“Evet, ama göğsünden vurulmuş,” dedi Orson. “Ok akciğerini delmiş olabilir. Kurtarabilir miyiz, bilmiyorum.”

“Onu burada bırakamayız.” Arkalarından gelen ses Wen’in telaşla başını çevirmesine neden oldu.

“Karryn! Hemen arabaya dön!” diye bağırdı ayağa fırlayarak. Ama Karryn’in inadı tutmuştu bir kere. “Önce Garth’ı bindirin.”

Orson ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. “Serra, eve kadar dayanamayabilir.”

“Garth beni koruyordu,” dedi Karryn. “Benim yüzümden ölürse, hiç olmazsa yanında olmalıyım.” Sonlara doğru sesi titrediydi, ama kararlılığından ödün vermedi.

Orson başını salladı. “Önce onu bir battaniyeye saralım.”

Yaralıyı sarmalayıp dikkatle arabaya taşıırken epey vakit kaybettiler. Serephette bu durumdan fazlasıyla rahatsız olmasına rağmen, sesini çıkarmadı. Jasper onlara elinden geldiğince yardım etti.

“Yolculuğa dayanacağını sanmıyorum,” diye fısıldadı Wen’e.

Wen başını iki yana salladı. “Ben de. Ama Karryn’in kararlılığından etkilendim.”

Karryn bununla da kalmadı. Yosun’a yaralıya nasıl müdahale edeceğini sordu. Garth kendine gelirse ya da Orson’un gelişigüzel sardığı yarası kanamaya başlarsa neler yapabileceğini dikkatle dinledi. “Elbisesi mahvolacak,” dedi Wen. “Lindy gelecek diye titizleniyordu.”

Jasper da tıpkı Wen gibi Karryn’i takdirle izliyordu. “Umursayacağını sanmam.”

Garth koltuklardan birine yatırıldıktan ve Fortunalt’larla Jasper Paladar diğer koltuğa yan yana sıkıştıktan sonra, Wen askerlere yerlerine geçmelerini işaret etti. “Devam!” diye seslendi. “Dikkatli olun! Daha eve varmadık!”

Davey arabayı hızlı, ama dikkatli sürmeye çalışıyor ve ne zaman bir taşla takılıp sarsılsalar Malton’dan özür diliyordu. Yosun arabanın yanından ayrılmadan Karryn’e talimat vermeyi sürdürüyordu. Wen ara sıra onlara göz atıyordu. Yosun konuşmaya devam ettiğine göre Garth hâlâ dayanıyordu. Wen, Egges’a geride kalmasını işaret edip Orson’a yetişti.

“Garth’ı mola verdiğimiz tavernada bırakabilir miyiz?” diye sordu.

Orson kaşlarını kaldırdı. “Olabilir. Yukarıda kiralık odaları vardı. Yosun da onunla kalır. Az buçuk hastabakıcılık tecrübesi var.”

Wen onunla göz göze geldi. “Yedi kişi kalacağız. Malton’ı da geç. Altı kişi.”

Orson onu düşünceli gözlerle süzdükten sonra başını çevirdi. “Bir saldırı daha mı bekliyorsun?”

“İlkini de beklemiyordum ki.”

“Yapma,” dedi Orson. “Tabii ki bekliyordun. Sadece zamanını bilmiyordun.”

Wen omzunu silkti. Hayatını ihtimaller üzerine kurmamış mıydı zaten? Şöyle yaparlarsa böyle yaparım üzerine. *Sağdan saldırırlarsa, sola kaçarım. Adamın teki başımı yarmaya kalkışırsa, bir aldatmacayla kafasını karıştırırım. Bir katil kralı öldürmeyi denerse...*

Ölümüne savaşırm.

“Yosun konusunda ne yapacağıma karar veremiyorum,” dedi. “Tavernada yeniden konuşalım. Belki başka bir çare düşünüyoruz.”

Şanslıydılar. Wen’le Orson diğerlerini bırakıp içeri girdi. Tavernacı onları önceki ziyaretlerinden hatırlıyordu. Serramarrayla beraberindekileri ağırlamaktan onur duyacağını söyledi.

“Serranın muhafızı tabii ki burada kalabilir,” dedi başlarından geçenleri kısaca anlattıklarında. “Durumu nasıl? Gelinim bir mistik. Üstelik bir şifacı.” Sonra huzursuzca etrafına bakıldı. Fortunalt’ta mistiklere hâlâ iyi gözle bakılmıyordu. “Serra adamına sihir yapılmasından rahatsız olursa o ayrı tabii,” diye ekledi telaşla.

“Serra askerlerinin sağlığını her şeyden daha çok önemsiyor,” dedi Wen. “Hatta yanında iki mistik çalışıyor. Babasından beri çok şey değişti.”

Tavernacının gözleri parladı. Wen adamın torunlarında da sihir yeteneği olabileceğini düşündü. Büyücü gelinine bayılmıyor-

du belki, ama kendi canından ve kanından olanlara karşı sempati beslememesi mümkün değildi.

“Gelinimi hemen çağırıyorum,” dedi. “Bir saate burada olur.”

Wen başını salladı. “İyi. Biz de arkadaşımızı içeri taşıyalım. Sana masraflar için para da bırakırız.”

Garth’ı güç bela içeri ve sonra dar koridorlardan odasına taşıdılar. Karryn’in yaralı askere eşlik etmek için tutturması Wen’i hem sevindirdi hem de endişelendirdi. Genç kız, Garth’ın yerine yerleştiğini gördükten sonra tavernacıya bizzat teşekkür edip yüklü bir bahşış verdi.

“Yarın birini gönderip onu aldıracağım,” diye söz verdi. “Konukseverliğiniz için tekrar teşekkürler.”

Nihayet yeniden yola koyuldular ve eskisinden biraz daha hızlı ilerlemeye başladılar. Malton huzursuz bir uykuya dalmıştı. Bir saate güneş batacaktı. Karanlığa kalacakları kesinleşmişti.

“Atları çok yormadan mümkün olduğunca hızlı git,” dedi Wen, Davey’ye.

Wen eve varmak için en son ne zaman bu kadar sabırsızlandığını hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı.

29. BÖLÜM

Üç saat sonra, Talih'in bahçe kapısından sağ salım içeri girdiler. Serephette, Karryn'i neredeyse yaka paça eve soktu. Malton'ı kışlaya taşıdılar. Egges'la Yosun yaralarını ila layıp sardı ve iyi bakılırsa kısa zamanda iyile eceğini söylediler. Malik nede kalan askerler olanları duyunca diğerlerini biraz kiskandı doğrusu. Hepsi de bu tür heyecanları seviyordu. Wen yoldan gelen muhafızların dinlenmesi için nöbet çizelgesinde bazı değişiklikler yaptı.

Ginny'nin hazırladığı yemeği kraliçenin verdiği bir ziyafetmi  gibi i tahla silip s p rd ler. "Garth'la kim ilgilenecek?" diye sordu Ginny yemekten sonra Wen'in yanına oturdu unda.

"Yosun yarın gidip bakacak. Belki Davey'yi de yanına katarım."

Davey, Ginny'ye  apkın bir gülümsemeyle baktı. "Sen de kardeşin gibi yetenekli misin? Gerçi bize bir okuyucu değil,  ıfacı gerek."

Ginny kızıl örgüsünü arkaya savurdu. "Bir mistik miyim diye soruyorsan, hayır. Ama annemin  iftli inde az hemşirelik yapmadım."

"Güzel," dedi Davey. "O zaman yarın bizimle geliyorsun."

Orson tabağına bir dilim et daha aldı. "Duydu uma göre, bizi bugün Yosun'un sihri kurtarmış. Arkada kalıp bunu ka ırdı ıma    ld m doğrusu."

Yosun sağ eliyle *boş ver* dercesine bir jest yaptı. Ama Wen onun kendisiyle gururlandığını görebiliyordu. Orson'ın yanında oturuyordu ve sol elini muhtemelen Orson'ın bacağına koymuştu. Ölümle dans etmek insanı sevdiklerine yakınlaştırırdı. Wen bu hissi iyi biliyordu. "O sırada hiç düşünmedim," dedi Yosun. "Okları gördüm ve onları durdurdum. Bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum."

Wen, Yosun'un şerefine kadeh kaldırdığında diğerleri de onu taklit etti. "Orson haklı. Sen olmasaydın, daha çok adam kaybederdik. Üç, dört kişi daha ilk ok yağmuru başladığında ölebilirdi."

"Keşke okları düşmana geri fırlatmayı da becerebilseydim," dedi Yosun.

Bu kana susamış yorum Orson'ı güldürdü. "Yarın hemen alıştırmalara başla," dedi. "Fena okçu değilimdir. İstersen sana yardım ederim. Tabii o okların bir tarafıma saplanmaması şartıyla."

Yemeğin geri kalanında da olayı konuştular. Nereelerde hata yaptıklarını, zayıf ve güçlü taraflarını tartıştılar. Sonrasında askerlerden bazıları yatmaya, diğerleri nöbete gitti. Davey, Ginny'nin masayı toplamasına yardım etti ve bir kez daha sabah onlarla gelmesini teklif etti. Wen onları kuşkulu gözlerle izledi. Ginny erkeklerin ilgisini çekmek için henüz çok gençti. Ama Davey de daha on sekizindeydi. Ginny'yle aralarında dört yaş bile yoktu. Ve onu güldürüyordu. Wen, Ginny'nin iki kez genç muhafızın söylediklerine kıkırdadığını duymuştu. Davey'nin ilgisinden gayet hoşnut görünüyordu. Wen orada birkaç dakika daha durup dışarı çıktı.

Orson da onu izledi. Pencerelerden dışarı vuran ışık avluyu aydınlatmaya yetmiyordu. "Davey'nin kötü bir niyeti yok," dedi Orson. Wen'in, Ginny için endişe ettiğini anlamıştı. "Ginny onlarla gitse bile yanlarında Yosun da olacak. Biliyorsun, kabalıga hiç tahammülü yok. Davey haddini aşarsa ona dersini verir."

Wen hafifçe gülümsedi. "Aslında hiç vesveseli biri değilim.

Orson muzipçe sırtıttı. “Yok canım? Emin misin?”

Wen kaşlarını çatı. “Benimle alay etme. Yoksa sana gününü gösteririm. Bacaklarını koparacağım için bir daha bana hep yerden bakmak zorunda kalırsın.”

Orson yine sırtıttı. “Bu yönüne bayılıyorum. Sorunlara uçuk çözüm yolları aramaktan çekinmiyorsun.”

“İşe yaramaları yeterli. Uçuk olup olmamalarını dert etmiyorum.”

Orson birden ciddileşti. “Bugün harikaydın. Saldırıyı savuşturup muhafızları organize ettin. Gerçekten iyi bir lidersin.”

“Hepiniz iyiydiniz.”

“Evet,” dedi Orson sırtını duvara yaslayarak. “Ama bugünkü olay asıl senin sınavındı. Bundan sonra kendine inanacak mısın?”

Wen karanlıkta ona öfkeyle baktı. “Bana böyle bir soru soracak cüreti nereden buluyorsun?”

“Bugün omuz omuza çarpıştık, komutan. İstedigimi sorabilirim.”

Wen derin bir nefes aldı. “Gillengaria’nın her bir yolunda ayrı ayrı çarpışsam ve bütün düşmanlarımı yensem de kendime inanmam zor.” Orson’a arkasını döndü. “Ama bugünün böyle bitmesine seviniyorum.”

Kapıdan girmeye hazırlanırken Orson’ın yumuşak sesini duydu. “O zaman belki de önce başka birinin sana inanması gerek.” Wen yoluna devam etti. Arkasını dönüp ona neyi kastettiğini sormaya niyeti yoktu.

Serephette, Jasper’la kütüphanedeydi. Her zamanki azametiyle odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Karryn’in davranış biçiminden hoşlanmadığı belliydi. “Büyük tehlike atlattık, yarını evde geçir dediğimde ne dese beğenirsin? Halkının serramarra-nın kanun kaçaklarından ve haydutlardan korkmadığını anlaması önemliymiş! Bir de *halkım* demez mi? Karryn böyle konuşmayı ne zaman öğrendi?”

Jasper gülmeye başladı. “Hakkını teslim etmelisin,” diye bağırdı. “Bugün ondan hiç beklenmeyecek kadar soğukkanlı davrandı. Şükret ki Lindy Coverroe gibi çıtkırıldım bir kız olmadı.”

Serephette donuk bakışlarıyla onu kınarcasına süzdü. “Korup çığlık atsaydı, en azından bir leydi gibi davranmış olurdu.”

Jasper, Wen’e yaklaşmasını işaret etti. “Bahse girerim komutan başka türlü düşünüyordur.”

Wen, Serephette’i saygıyla selamladı. “Marleydi, itiraf etmeliyim ki bugün Karryn’le gurur duydum. Çok cesur davrandı. Onun için canını tehlikeye atan insanlara gereken saygıyı gösterdi. Bundan sonra, onun için daha da büyük bir şevkle savaşıacaklar.”

Serephette kaşlarını çatı. “Kızımı değiştirmeye çalışıyorsun. Erkek gibi bir şey oldu. Kılıç sallayıp muhafızlarıyla ahbaplık ediyor. Bir serramarra bu şekilde davranmaz.”

“Karryn’in geleneksel bir serramarra ya da marleydi olacağını sanmıyorum,” dedi Wen usulca. “Baba sevgisinden yoksun büyümüş. Diğer erkeklerin de ondan pek farklı olmadığını anladığında belki de hiç evlenmeyecek. Belki Fortunalt’ı tek başına yönetecek. Dolayısıyla daha gençken bunları öğrenmesini doğru buluyorum. Onun konumundaki herkes muhafız alayındaki gibi nasıl davranması gerektiğini bilmeli.”

“Ayrıca Karryn bana göre hâlâ elbiseleri, baloları ve erkekleri biraz fazla düşünüyor,” diye ekledi Jasper. “Dolayısıyla bambaşka bir kişiliğe bürünmesinden boşuna çekiniyorsun.”

Serephette onu öfkeyle süzüp kapıya yöneldi. “Siz ne anlıyorsunuz? İkiniz de Karryn’in herkesten farklı olması için uğraşıyorsunuz. Farklı olmanın hayatı ne kadar zorlaştırdığını anlamıyorsunuz.”

“Ben anlıyorum,” dedi Jasper, Serephette’in duraksamasına neden olarak. “Karryn’in her zaman zor bir hayatı olduğunu asıl anlamayan sensin. Bütün bunları yaşamak onu zaten farklı biri yaptı.”

“Görüyorum ki burada kendime bir müttefik bulamayacağım,” dedi Serephette buz gibi bir sesle ve kapıyı arkasından çarparak gitti.

Wen’le Jasper birbirlerine bakakaldı.

“Kızının eğitimine burnumu soktuğunu düşünmesini istemem,” dedi Wen. “Ama Karryn bugünkü davranışıyla koltuklarımı kabarttı. Yine ara sıra inadı tuttu, ama son derece kararlı ve olgundu. Onun için akıtılan kanları boşa çıkarmadı.”

“Garth nasıl? Ya Malton?”

“Malton iyileşecek. Garth’ı bilmiyorum. Tavernacının mistik gelini umarım ona şifa olur.”

“Desene büyüler bir kez daha hayatımıza girdi,” dedi Jasper. Wen’le her zamanki gibi küçük oyun sehпасına karşılıklı oturdular. “Rayson, Fortunalt’ı sihirlerden arındırdı sanıyordum. Ama sen geldiğinden beri her yerde karşımıza çıkıyorlar.”

Wen sıırıttı. “Bence hep buradaydılar. Sadece saklanıyorlardı. Karryn mistiklere hoşgörüyle yaklaştığı sürece, Fortunalt yine sihirlerle dolacak. Dengenin sağlanması açısından iyi bir gelişme bence.”

Jasper arkasına yaslanıp ona gülümseyerek baktı. “Ben hâlâ senden şüpheleniyorum. Bir mistik olmadığından emin misin?”

Wen güldü. “Kesinlikle. Yoksa şimdiye kadar anlardım.” Omzunu silkti. “Gerçi bazıları sihirlerin tanrıların armağanı olduğunu düşünüyor. Savaşçıları koruyup kollayan bir tanrı da vardır elbet. Buna itirazım olmazdı doğrusu.”

Jasper birden ciddileşti. “Bence sihirlere daha çok inanmalısın. Bugün seni arabadan izledim. Ne kadar korktuğumu anlatamam. Ama bir yandan da seninle iftihar ettim. En az on, on beş kez ölümle burun buruna geldin. Hele o ağaca tırmandığında kalbim duracak sandım. Dalların arasında hiçbir şey göremiyordum. Ama oradaki iki adamı yendin. Senin gibi ufacık tefecik bir kadın, kocaman adamları devirdi. Bu sihir değilse nedir bilmiyorum.”

Wen hem utandı hem de sevindi. Sonra birden Jasper Paladar'la balo gecesi yaşadıkları o özel andan sonra ilk kez yalnız kaldıklarını fark etti. Onun parmaklarını öpüp dudaklarına dokunmasını hatırlayınca yüzüne ateş bastı. Huzursuzluğunu ciddi bir ifade takınarak gizlemeye çalıştı.

“Beni bu göreve seçtiğiniz için pişman olmamanıza sevindim,” dedi. “Ama bugünkülerin kim olduğunu merak ediyorum doğrusu. Bir fikriniz var mı?”

Şimdi Jasper Paladar da onun kadar ciddi görünüyordu. “Sıradan haydutlar olmadıklarını mı düşünüyorsun?”

Wen başını iki yana sallayıp sırtını dikleştirdi. “Pahalı silahlar kullanıyorlardı ve iyi organize olmuşlardı. Mağaralarda gizlenip yarı aç yarı tok yaşayan haydutlara benzemiyorlardı. Bizi öldüreceklerdi. Asıl hedefleri Karryn'di tabii.”

Lord Jasper onun gibi bir adamdan beklenmeyecek bir küfür savurdu. Ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. Wen de kalktı, ama olduğu yerde dikilip onu izledi. “Bunu söylemenden korkuyordum,” dedi Jasper. “Ben de aynı izlenime kapıldım. Ama yanıldığımı umdum.”

“Böyle bir saldırıyı kimin planladığına dair bir tahmininiz var mı?”

Başını iki yana salladı. “Aklıma ilk Tover Banlish geldi. Ama bununla eline ne geçecek?”

“Karryn onu aşağıladı ve Tover onun yüzünden mirasından mahrum oldu. Belki de intikam almak istedi.”

“Evliliği aracılığıyla konumunu yükseltmek isteyen bir adamın işi cinayete kadar vardıracağını sanmıyorum. Karryn ölünce tabii ki onunla evlenemez ve bir katil olarak başka biriyle evlenme umudu da kalmaz.”

“Kimse bilmeyecekti ki...”

Jasper başını sallayıp dolanmaya devam etti. “Haklısın. Hiçbir ihtimali göz ardı etmemeliyiz. Sabah babasına bir mektup yollayacağım. Ama bu bana Tover gibi bir beceriksizin işiymiş gibi gelmiyor.”

Wen şimdiye kadar hep devvaserden şüphelenmişti. Ama Jasper haklıydı galiba. Tover aptalın tekiydi. Üstelik kibirliydi ve Karryn'i kaçırmakta sakınca görmemişti. Ama profesyonel askerlere pusu kurabilecek kadar zeki olduğu tartışılırdı.

Wen onun Karryn'in ölüm fermanını imzalayacak kadar şeytan ruhlu olduğuna da inanmıyordu. Sadece birkaç ay önce evlenmeyi düşündüğü bir genç kızı ortadan kaldırmak istemesi pek olası görünmüyordu.

“Tover değilse kim?” diye sordu.

“Ben de bunu düşünüp duruyorum,” dedi Jasper. Dolaşmayı bırakıp Wen'e baktı. “Karryn'in ölümünden kim fayda sağlar?”

Wen aynı soruyu muhafızlarına sormuştu. “Karryn ölürse Fortunalt'ın marlordu kim olacak?”

Jasper şöyle bir düşündü. “Bilmem. Rayson'ın kardeşi ya da kuzenleri yoktu. Hatta On Üçüncü Ev soyluları arasında şaka-sını yaparlar. Son beş nesildir hiçbir kadın Fortunalt marlordlarının onlara el sürmesine katlanamıyor diye. Bir vâris doğurup sırra kadem basmalarına bakılırsa, gerçekten öyle. Rayson'ın annesi, yani Karryn'in babaannesi kâhyayla kaçtı. Tam bir skandalı. Ama hikâyeyi duyan herkes *Kadıncağız kurtulmuş*, benzeri şeyler söyledi. Reynold Rayson'dan bile daha korkunç bir adamdı.”

Wen gülümsedi. “Komikmiş. Ama konumuzla ilgisi yok.”

“Sorduğun soruya Serephette cevap verebilir. Sabah onunla konuşuruz. Karryn'in vârisi başlıca şüphelimiz bence.”

Wen birden kendini yorgun hissetti. “Olmayabilir de. Ev'ler arasındaki anlaşmazlıklar malum. Belki Ariane Rappengrass Fortunalt'ı güçsüz görüyor. Burayı işgal edip yönetimi devralmak istiyor.”

“Ariane'le tanıştım,” dedi Jasper. “Sanmıyorum.”

“Ya da zengin bir lord, Rayson'dan o kadar çok nefret ediyordu ki onun kanından birinin Fortunalt'ta güç sahibi olmasına tahammül edemedi.”

Jasper ona üzgün gözlerle baktı. “Herkes olabilir. Suçluyu nasıl bulacağız?”

“Bilmiyorum. Keşke saldırganlardan birini sağ bıraksaydık.” Omzunu silkti. “Ama o sırada Karryn’in hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Neyse ki bunu başardık. Ama kafamızda bir sürü soru işareti kaldı.”

Jasper ona doğru yürüdü. “Karryn bundan sonra güvende olacak mı dersin? Onu dışarı çıkarmasak mı acaba?”

Wen gözlerini kıstı. “Güvende olsun diye eve hapsetmek mi? Amalie çok gençken Kral Baryn tam da bunu yaptı. Yıllardır sarayda görev yapmama rağmen, prensesle tek kelime konuşmazdık. Kimse böyle yaşamamalı.”

“Ama Amalie sonunda kraliçe oldu. Ölseydi tahta çıkamazdı.”

“Tehlike geçmedi ki. Hayatı boyunca düşmanları olacak. Ghosenhall’dan hiç çıkmazsa, halk onu nasıl benimseyecek? Öyle kraliçe mi olur? Karryn için de aynısı geçerli. Gerçek bir marleydi olmak istiyorsa insanlarla kaynaşmalı.”

“Öyleyse bunun çaresi ne?”

“Benim. Siz de biliyorsunuz. Ben, Orson, Yosun ve diğer muhafızlar. Onu gözümüzün önünden ayırmayacağız.”

“Ama sözleşmen sona erdi,” dedi Jasper usulca. “Yakında gideceksin.”

Wen sıratına tokat yemiş gibi sersemledi. “Evet,” dedi sonunda. “Ama Karryn diğerleriyle güvende olacak.”

Jasper Paladar aralarında iki adım kaldığında durdu. “Karryn’in hiç kimseye senin kadar güveneceğini sanmıyorum.

“Bugün yalnız savaştım. Diğerlerinin katkısı büyüktü.”

“Yine de başlarında senin olman başka.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Aslında sen de kalmak istiyorsun, diye ekledi Jasper. “İnkâr etme. Ama bunu yapamayacağını düşünüyorsun.”

Wen telaşa kapılmıştı. Yürümek istiyordu. Ama Jasper onu sandalyeyle arasına sıkıştırmıştı. Wen sinirden elleriyle oynama-

mak için parmaklarını kenetledi. “Bazen ne istediğimin ya da seçtiğimin önemi olmuyor. Tuhaf bir hisse kapılıyorum. Panik desem değil. Ama müthiş bir tedirginlik. O zaman atıma atlayıp kaçmak istiyorum.”

“Şimdi de böyle mi hissediyorsun?”

Wen titrek bir sesle kıkırdadı. “Siz bana bu kadar yaklaşıp dek sakindim.”

Jasper gülümsedi. “Uzaklaşmamı mı istiyorsun?”

Wen uzun süre cevap veremedi. “Hayır,” dedi sonra.

Jasper uzanıp parmaklarının ucuyla usulca yanağına dokundu. “Beni açıksözlü olmamakla itham etmiştin. Onun için ne düşündüğümü dosdoğru söyleyeceğim. Kalmanı istiyorum. Karryn’in iyiliği için. Senin onu herkesten daha iyi koruyabileceğine inanıyorum. Kendi iyiliğin için de kalmanı istiyorum. Fortunalt’ta nihayet huzuru bulduğunu düşünüyorum. Lütfen, bunu hak ettiğine inan.” Elini Wen’in kısa buklelerine kaydırdı. Birini parmaklarının arasında bir ipeği okşar gibi tuttu. “Son olarak kalmanı kendim için istiyorum. Çünkü gidersen seni çok özleyeceğim.”

Elini Wen’in yanağına götürdü. Wen’in kafatası karıncalanmaya başlamıştı. “Bunlar iyi sebepler,” dedi kendini toplamaya çalışarak. “Ama daha ne kadar bir süre için söz verebileceğimi bilmiyorum.”

“Bir ay?” diye fısıldadı Jasper. “Başından beri hep bir ay daha, bir ay daha demedik mi?”

Wen gözlerini ondan ayırmadı. “Komutanını baştan çıkarıp sonra ondan sıkılırsan, bir ay bir yıl kadar uzun gelebilir.”

Jasper bir kahkaha attı. “Senin kadar açıksözlüsü zor bulunur! Bir yıldan önce senden sıkılmayacağımın garantisini veriyorum.”

Onu baştan çıkarmak niyetinde olduğunu inkâr etmemişti. Wen birden neşelendi. “Senden bir söz istemiyorum,” dedi. Ona ilk kez böyle samimi bir şekilde hitap ediyordu. “Dolayısıyla ben de bir söz vermeyeceğim.”

“Ama ben yine de sana bir iki söz verebilirim.” Elini beline koyup onu kucaklarcasına kendine doğru çekti. Wen işlemeli, şık kıyafetinin altından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. “Sana asla saygısızlık etmeyeceğim. Asla kötü sözler söylemeyeceğim.”

“Sözünü tutsan iyi olur,” dedi yalandan kızarak. “Bana iyi davranmazsan kalbini sökerim. Yapabileceğimi biliyorsun.”

Jasper onu kucaklayıp dudaklarından sertçe öptü. Wen böyle büyülenmeyi beklemiyordu doğrusu. Jasper Paladar’ın öpüşmesi de konuşmasına benziyordu. İçinde bin bir renk ve haz gizliydi. Öpüşmeyi sevdiği hemen belli oluyordu. Wen’in tanıdığı diğer erkeklerin çoğu ön sevişmeden hoşlanmıyordu. Dolayısıyla ânın tadını çıkarmaya baktı. Kollarını boynuna dolayıp Jasper’a biraz daha sokuldu.

Jasper Paladar sonunda geri çekildiğinde kendi kendine gülüyordu. “Bu gece umduğumdan daha çok eğleneceğim anlaşılan,” dedi. “Ama lojistik konusu biraz aklımı kurcalıyor doğrusu.”

Wen dayanamayıp güldü. “Beni kimselere göstermeden nasıl odana alacağını düşünüyorsun.”

“Senden utandığımı sanma sakın,” diye atıldı Jasper telaşla. “Asla saygısızlık etmek istemem.”

Wen alınmış gibi yaptı. “İtibarı zedelenecek olan benim,” dedi. “Bu kadar serbest davranmam Karryn’i hayal kırıklığına uğratabilir.”

Jasper onu öptü. “Bence yukarı ayrı ayrı çıkalım. Odamın hangisi olduğunu biliyor musun?”

Wen başını salladı. “Evdeki bütün odaları biliyorum, lordum.”

Jasper’ın suratı dehşetle çarpıldı. “Bana hep böyle hitap etmeyeceksin ya?”

Wen yine güldü. “Hayır. Ama hoşuna gidecekse...”

“Yok canım. Bana Jasper desen olmaz mı? Ben senin adını rahatça kullanıyorum. Ama senin bana unvanımla bile hitap etmediğini fark ettim.”

“En başından beri içimden sana Jasper diyorum. Ama yüksek sesle söylemeye alışmam zaman alabilir.”

“Bol bol alıştırma yap öyleyse.”

Wen başını kaldırdı. “Beni öpmen çok hoşuma gitti, Jasper.”

Jasper onu yine öptü ve “Bence bundan sonra yapacaklarım daha da çok hoşuna gidecek,” dedi.

Wen bir kez daha kıkırdadı. “Lordlarla leydilerin bu konular da daha tutucu olduğunu sanırdım.”

“Öyle mi? Benim hiç de utangaç olmadığımı görünce sevineceğini umuyorum.”

“O halde vakit kaybetmeyelim,” dedi Wen. “Sen önden git. Ben sonra gelirim. Gizlice ortalıkta dolaşmak konusunda epey tecrübeliyim. Ama birine rastlarsam, bugünkü maceradan sonra evin her yerini kontrol ettiğimi söylerim.”

“Mükemmel bir bahane,” dedi Jasper. Onu bir kez daha öptü. “Beni bekletme,” dedi ve odadan çıktı.

Wen bir an kapalı kapıya bakarak *Aklımı kaçırmış olmalıyım,* diye düşündü.

Ama hâlâ heyecandan titriyor, her yerini ateş basıyordu. Tanrılar ve tanrıçalar adına, en son ne zaman bir adamla yatağa girmeyi bu kadar istediğini hatırlayamıyordu bile. Bu akşam onu kimse durduramayacaktı. Çalılıkların arasından içeri sızabilecek maskeli katiller bile. Geceyi Jasper Paladar’la geçirmek için koridorlarda uçarcasına ilerledi.

En azından, nöbeti devralana dek onunla olabilecekti.

30. BÖLÜM

Wen kütüphaneden çıkıp Karryn ya da Serephette'le karşılaşma olasılığının sıfıra yakın olduğu servis merdivenine yöneldi. Saat o kadar geç değildi. Koridorlarda birilerine rastlayabilirdi. Ama dikkatli davrandığı için kimseye görünmeden hedefine ulaştı.

Jasper Paladar'ın kapısını usulca tıklattı. Belli ki, kulaklarını dört açmış, onu bekliyordu. Kapı anında açıldı. Wen odaya girer girmez kendini onun kollarında buldu. Yine öpüştüler ve Wen nihayet geri çekildiğinde etrafına bakındı. Ghosenhall'un bazı odaları kadar ihtişamlı olmasa da, şık ve konforlu döşenmişti. Yirmi askerin rahatça uyuyabileceği kadar genişti. Ama içeride o kadar yatak yoktu tabii. Bir köşeye oturma grubu yerleştirilmişti. Duvar diplerinde dolaplar ve şifonyerler vardı. Üzeri yastıklarla dolu, dört direkli kocaman yatağın örtüsü şarap rengiydi. Koyu renkli perdeler kapalıydı ve içerisi mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Wen sağa sola atılmış tek parça giysi ya da yerde ayakkabılar göremedi. Jasper Paladar ya çok tertipli bir adamdı. Ya da uşağı pek marifetliydi.

Gelgelelim, her yerde kitaplar vardı. Bir tanesi yatağın başucunda açık duruyordu. Sehpalar ve şifonyerlerin üzerleri de doluydu. Jasper Paladar belli ki hizmetkârlara bunlara dokunulmamasını emretmişti.

“Odamı beğendin mi?” diye mırıldandı Jasper, Wen’i dikkatle izleyerek. “Şu anda aklından neler geçiyor? Pencereleden saldırıya uğrama ihtimalimizi mi hesaplıyorsun?”

“Onu haftalar önce yaptım,” dedi Wen. “İkinci kattaki bir odaya ulaşmak zor değil. Oluklardan tırmanılabilir. Ama zayıf biri olması lazım. Yoksa güm diye yere düşüp herkesi uyandırabilir. Sonra...”

Jasper gülmekten iki büklüm oldu. “Tamam, anladım. Seni yine hafife almışım. O halde katilleri dert etmeden kendimizi aşka teslim edebiliriz.”

“Dört muhafız bahçede devriye geziyor. Katillerle onlar ilgilenabilir.”

“Ah, Willawendiss! Sen gerçekten enteresan bir kızsın.”

“Böyle düşünmene sevindim,” dedi Wen ve onu öptü.

Az sonra birlikte karyolaya yuvarlandılar. Wen sırtüstü yatıp kollarını iki yana açtı. Yine de yatağın kenarlarına erişemedi. “Daha önce bu kadar büyük bir yatakta uyumamıştım,” dedi.

“Biriyle uyuduğunda bile mi?” diye sordu Jasper. Dirseğine dayanarak ona baktı. Diğer eliyle usulca Wen’in yeleşinin bağcıklarını çözmeye başlamıştı. İkisi de ayakkabılarını çıkarmıştı. Ama soyunmakta acele etmiyorlardı.

Wen ona sıırıttı. “Kışlada biriyle bir iki dakika yalnız kaldın mı, vaktini asla uyumakla harcamazsın,” dedi. “Ayrıca çoğu yatakhanede yatakların eni en fazla altmış santimdir ve demir gibi sert olurlar. Şanslıysam ve âşığımanın bir yerlerde kiralık bir odası varsa bile inan bana, yaşlı pansiyoncu hanımlar bu tür mobilyalar seçmiyor.”

“Yatak arkadaşlarının kalitesini yükseltmelisin.”

“Bakalım,” dedi Wen. “Bu gece soyluların ne gibi marifetleri olduğunu anlayacağız. Harcadığım vakte değmezlerse bir daha onlara ilişmem.”

Jasper gülerek Wen’in yeleşiyile gömleğini daha büyük bir kararlılıkla çıkarmaya koyuldu. Wen de onun giysilerinden kurtul-

masına yardım ediyordu. Bu arada, giyimlerinin ne kadar farklı olduğu gözünden kaçmadı. Jasper Paladar'ın yeleği yün, gömleği saf ipekti. Üstelik yepyenyidiler. Onun pamuklu kıyafetleriyse giymekten bir hayli yıpranmıştı. İkisi de yarı çıplak kaldığında Jasper elini usulca kaburgalarının üzerinden geçirdi ve birden ciddileşti.

“Ne oldu?” diye sordu Wen.

Jasper parmak uçlarını göbeğinden sol göğsüne kadar ilerleyen uzun ve soluk renkli yara izinde gezdirdi. İçlerinde en derini oydu. Kolundaki, boynundaki ve sağ omzundaki izlere de dokundu. Wen sırtını çaprazlamasına kesen iki tanesini fark etmemesi için duruşunu hafifçe değiştirdi.

“Kötü yaralanmışsın,” dedi Jasper Paladar usulca. “Hem de defalarca.”

Wen bu oyunu nasıl oynayacağını bilmediği için sözcüklerini dikkatle seçti. “Ben askerim,” dedi. “Defalarca yaralanıp iyileşir ve yeniden savaşırım. Beni öldürmeyen her yara izini bir şeref madalyası gibi onurla taşıyım. Bunlar yeteneğimin ve azmimin sembolleri.”

Jasper uzun yara izine bir kez daha dokundu. “Birçok kez yaralandığımı tahmin ediyordum,” dedi. “Ama maruz kaldığın şiddetin kanıtlarını görmek canımı acıttı.”

“Onları itici mi buluyorsun?” diye sordu Wen, çünkü neyi kastettiğini anlayamamıştı. “Mumları söndürelim istersen. Yara izlerimi görmek zorunda kalmazsın.”

Jasper başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Asla itici değiller. Aksine, seninle gurur duyuyorum. Ama acı çektiğini düşünmeye dayanamıyorum.”

Wen buna nasıl bir cevap vereceğini bilemediği için susmayı yeğledi. Acı çekmeyi hiçbir zaman umursamamıştı zira. Önemli olan hayatta kalmaktı. Elini Jasper Paladar'ın hafiften kırılmış, seyrek kıllarla kaplı, lekesiz göğsüne koydu. “Bir de sana bak,” diye takıldı. “Tenin bir bebeğinki gibi yumuşacık. İlk kez bir

soyluya dokunuyorum. Ne kadar pürüzsüz! Bahse girerim, her gün banyo yapıp mis kokulu yağlar sürünüyorsunuzdur.”

“Şuradaki dolapta o yağlardan birkaç şişe var,” dedi. “Getireyim mi? Senin de hoşuna gideceğinden eminim.”

Wen güldü. “Neden olmasın?”

Jasper parmaklarını pantolonunun beline geçirip onu aşağı çekti. “Birazdan getiririm,” dedi boğuk bir sesle. “Önce burada başka neler varmış bakalım.”

Wen’in sol ayak bileğindeki kılıfında duran, küçük, ölümcül hançeri görünce şaşırdı. Suratındaki ifade Wen’i güldürdü. “Başka bir silaha ne zaman ihtiyaç duyacağını asla bilemezsin,” dedi.

“Şunu çıkarsak mı? En azından bir süreliğine?”

Wen durup düşündü. “Aslında bunu hiç çıkarmam.”

“Böyle durumlarda bile mi?”

Wen kaşlarını kaldırdı. “Yeni biriyle ilk kez bir yatağı paylaştığımda mı? En savunmasız anlarımda? Asıl o zaman gardımı indirmemem gerek.”

“Seni temin ederim ki canına kastedecek değilim. Sadece iffetine göz diktim.”

“Bana saldırmaya kalkışırsan seni kolayca alt ederim.”

“Ama senden daha iriyim.”

Wen ona alayla baktı. “Güçsüz ve acemisin. Antrenmanlı da değilsin.”

Mum ışığında gözleri parladı. “Ne kadar dayanıklı olduğumu görünce şaşıracaksın.”

Wen doğrulup hançeri çıkardı ve başucunda kolayca ulaşabileceği bir yere koydu. “Umarım,” dedi. “O halde, gösteri başlasın.”

Wen tutkulu sevişmelerden hoşlanırdı. Geçmişteki âşıklarının bazılarıyla güzel anıları vardı. Seks bazen eğlenceli bir boğuşma, bazen kısa süren bir çiftleşme, diğer zamanlardaysa onu tatmin etmekten çok uzak bir yarış gibiydi.

Ama Jasper Paladar onu güldürüyor, şaşırtıyor, zevkle inletiyor, kendini değerli hissettiriyor ve bunları defalarca yapıyordu. Wen onun tatlı kokulu yağlarına bayılmıştı. İpekli çarşafların tenini okşayışından apayrı bir haz almıştı. Soyluların sevişme eylemini aceleye getirilmeyecek bir eğlence olarak görmesi hoşuna gitmişti. Tıpkı güzel bir şarap ya da leziz bir yemek gibi, onun da tadını sonuna dek çıkarmaları.

Ya da belki sadece Jasper böyleydi.

Wen bütün On Üçüncü Ev lordlarının seviştikten sonra yatak arkadaşlarına şiir okuduğunu sanmıyordu. Jasper parmaklarını vücudunun kıvrımlarında gezdirerek tutku dolu bir geceyi betimleyen dizeleri fısıldamıştı.

*Şimdi uyanığım, ama o bir rüyaydı şüphesiz,
Nice hazlarla bezeli şu birkaç saat,
Öylesine yoğun ve efsunlu.
Altı ya da altmış yıl geçse fark etmez.
Biliyorum pişman olmayacağım asla,
Birbirine karışmasından zevk çılgınlıklarımızın.
Ve bu hazineyi sonsuza dek saklayacağım...*

Şiir Wen'in hoşuna gitmiş ve "Kim yazdı bunu?" diye sormuştu. "Sen mi?"

"Ah, hayır. Birkaç dizesini değiştirmişimdir belki. Ama şairi, Martolin Brassenthwaite. Şimdiki marlordun uzak bir akrabası."

"Bana yazar mısın? Saklamak isterim."

"Daha iyisini yapacağım ve sana kitaplarından birini vereceğim."

Wen onu şüpheyle süzdü. "Oturup şiir okuyabilir miyim, bilmiyorum. Hem tahmin edersin ki çok az eşyam var. Gereksiz şeyleri yanıma almıyorum."

"Ufacık bir cilt," dedi Jasper. "Sayfaların yarısı resimli. Ayrıca kitaplar gereksiz şeyler değil."

"Silahlar gerekli, ama kitaplar... Bilmiyorum."

“O zaman bu gecenin anısına belki sen de bana bir hançer vermelisin.”

“Aslında her ihtimale karşı yanında bir tane taşımalsın. Ama kullanmayı bilmediğin için ne işine yarar bilmem.”

“Bana özel ders verirsin.”

“Olmaz,” dedi Wen. “Dövüşmeyi öğrenmek istiyorsan, Karryn gibi talim alanına gelmelisin.”

Jasper iç çekti. “Ne romantiksin.”

“Ben pratik düşünen bir kızm,” dedi Wen. “Benden onun için hoşlanıyorsun.”

“Senden hoşlanma sebeplerimden sadece biri bu,” diye düzeltti Jasper. Onu hâlâ tembelce okşamasına rağmen, dikkatinin dağıldığı belliydi. Eh, haklıydı tabii. İlgilenmesi gereken bir sürü konu vardı. Wen de artık işinin başına dönmeliydi. Yastıklara dayanarak kalktı.

Jasper da doğruldu. “Nereye?”

“Bütün gece yanında kalmamı beklemiyordun herhalde? Sabah birileriyle karşılaşma riskini göze alamam.”

“Bunu hiç düşünmedim doğrusu. Ama biraz daha kalman hoşuma gider.”

“Yarın gece yine gelirim,” diye önerdi Wen.

Jasper gözlerini kocaman açtı. “Elbette! Ben de bunu umuyordum. Her gün seni davet etmem gerekir mi, yoksa artık istediğin zaman yanıma gelebileceğini anladın mı?”

Wen burnunu kırıştırdı. “Tamam,” dedi. “Tüm kısıtlamalara rağmen istediğimizde buluşacağız. Ama unutma. Hadi ben neyse de, sen bütün gün birilerinin göz hapsindesin.”

“O zaman arada bazı hileler yapmaya mecbur kalacağız.”

Wen sıırttı. “Evet. Eğlenceli olacak.”

Ama Jasper gülmedi. Aksine endişeli görünüyordu. “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi. “Korkarım, hoşuna gitmeyecek.”

Wen hançerini yeniden bileğine bağlamaya koyuldu. Jasper'ın

belki de bir nişanlısı ya da sözlüsü olduğunu itiraf edeceğini düşünüyordu. Konumları yüzünden ilişkilerinin uzun soluklu olmayacağını söyleyecekti. “Evet?” diye sordu.

“Hani bir ay daha gitmeyeceğine söz vermiştin? Yani en azından bir ay?”

“Ben böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Öyleyse şimdi ver.”

Wen ayağını yere indirip ona baktı. Çıplakken son derece rahattı. Jasper da huzursuz görünmüyordu. En azından çıplaklığı konusunda. Ama aklında başka bir şey vardı. “Bazı sözler vermek için doğru bir zaman olduğunu düşünmüyorum,” dedi Wen. “Seni bu kadar endişelendiren ne?”

Jasper onun ellerini sıkıca tuttu. “Haftaya kraliçenin eşi buraya geliyor. Yanında gezginler de var.”

Wen’in içi karmakarışık hislerle doldu. Öfke, korku, panik, pişmanlık, özlem ve ıstırapla. Ellerini hızla çekti. Ama Jasper onları yeniden yakaladığında bu kez direnmedi. Titrediğini fark edince şaşırdı. Fakat boğazının düğümlenmesi onu pek de şaşırtmadı. Jasper’ın gözlerinin içine bakamıyordu.

“Neden geliyor?” diye sordu sonunda.

“Güneyli Ev’leri geziyormuş. Yakında Rappengrass’tan ayrılacak. Sakın bunu senden bilerek gizlediğimi sanma. Cammon’ın yolda olduğunu bir süredir biliyordum. Ama seninle bağlantısını daha yeni hatırladım.”

Wen başını iki yana salladığında Jasper sustu. Wen sakinleşmeye çalışarak nefesinin düzene girmesini bekledi. Cammon, Forten Şehri’ne en az yarım düzine gezginle birlikte gelirdi. Wen bazılarını tanımıyor olabilir. Ama kraliçenin eşi en tecrübeli gezginlerden birkaçını da yanına almıştı şüphesiz. Wen, Tayse’in onu böyle bir yolculukta yalnız bırakmayacağını biliyordu. Muhtemelen Justin de onlarlaydı.

İkisiyle de yüzleşemezdi. Janni ya da Hammond’la da öyle. Bir sürü soru soracaklar ve bir sürü açıklama yapması gerekecek-

ti. Sabah erkenden gidecekti. Kışlaya döner dönmez toplanacak ve şafakla birlikte yola çıkacaktı. Serephette gittiğini anlayınca memnun olacaktı. Karryn de hayal kırıklığını er geç unuturdu.

Ama biri Karryn'i öldürmek istiyordu.

Ona saldıran kişi mutlaka şansını bir kez daha deneyecekti. Wen'in yetiştirdiği muhafızlar onu koruyabilecek miydi?

Ya Wen gittiğinde Karryn yeniden saldırıya uğrarsa ve bu seferki başarılı olursa, o zaman ne yapacaktı? Karryn ölürse kendini affedebilecek miydi? Baryn'in ayaklarının dibinde can vermesine izin verdiği için korkunç bir vicdan azabı çekiyordu. Karryn için de aynısını hissedecek miydi?

Ama burada sonsuza kadar kalamam, diye düşündü. Jasper'ın tuttuğu ellerinin parmakları kaskatı kesilmişti. Halihazırdaki tehlike geçene kadar kalsam bile tehditlerin ardı arkası kesilmeyecek ki. Bir marleydi asla tamamen güvende olamaz.

Ama bu kriz sona erece kadar beklersem buradan içim rahat ayrılırım. En azından görevimi yaptım derim.

İyi de bu kriz ne zaman sona erecek? Daha düşmanımızın kim olduğunu bile bilmiyoruz.

Karryn'i terk edemem. Jasper'ı terk edemem. Hemen şimdi çıkıp gidemem.

Derin bir nefes alıp Jasper'a baktı. Jasper'ın gri gözleri umut ve endişeyle kısılmıştı. "Cammon buradayken, Talih'te kalamam," dedi.

Jasper başını salladı. "Biliyorum, ama..."

"Tamamen gitmeye hazır değilim," diye ekledi Wen. "Cammon geldiğinde şehirde kalırım. Bana ihtiyacınız olursa koşar gelirim. Cammon gittiğinde de Talih'e dönerim. Elimden ancak bu kadarı gelir."

Jasper fazlasıyla rahatlamış görünüyordu. "Senden başka bir beklentim olamaz zaten," dedi. "Şimdi yüce gönüllülük gösterip senden böyle bir bilgiyi sakladığım için beni affeder misin, lütfen?"

“Bunu düşüneneğim,” diye homurdandı Wen ve Jasper üzüntüyle iç çekti.

“Burada düşünüsen?” dedi onu yanına çekmeye çalışarak.

Wen ellerini ondan kurtardı. “Kışlaya dönmeliyim. Nerede kaldığımı merak etmişlerdir. Yarın gece yokluğum için daha iyi bir mazeret bulacağım.”

“Öyleyse sana iyi geceler diliyorum, Willawendiss.”

Wen giyindiğinde Jasper onu gereksiz, ama çekici bir kibarllıkla kapıya kadar geçirdi. Wen’i son kez dudaklarından öptü. Koridorlar karanlıktı. Wen devriye gezen askerlerle birkaç dakika lafladı. Yükselen ay, bulutsuz geceyi aydınlatıyordu. Ama Wen’in onun ışığına ihtiyacı yoktu. Tüm dünya gizli bir ışıltıyla yıkanmıştı sanki. Her bir tırabzan, her bir kapı kolu, her bir patika ya da ağaç bambaşka bir pırıltıyla parlıyordu. Ya da belki asıl ışık saçan oydu. İçinde bulunduğu her ortamı alev almışçasına aydınlatan.

Ertesi hafta, hem güzel heyecanlar hem de bunaltıcı endişelerle geçti. Wen, Jasper’ın ilgisinin tadını çıkarırken bir yandan da Cammon’ın gelişi için telaşlanıyordu. Karryn’i de unutmamıştı tabii. Onu korumak için hâlâ insanüstü bir gayret sarfediyordu. Kışladakiler ilk gece yokluğunu fark edince, Wen bundan sonra her akşam birkaç saatini evde geçireceğini söylemişti. Güvenlik önlemleri konusunda ne kadar titiz davrandığını bilen askerler bunu yadırgamamıştı. Gerçi Yosun, Davey’yle birlikte Garth’ı almak için yola çıkmadan önce ona tuhaf bir bakış fırlatmıştı. Wen, Orson’ın da şüphelendiğini sezmişti, ama ikisi de ona bir şey sormamıştı. Belki de Wen’in misilleme yapıp hayatlarına burnunu sokmasından çekinmişlerdi. Bir askerin yaşamında gizlilik büyük önem taşırdı. Hayatta kalmanın ilk şartlarından biri, silah arkadaşlarının sırlarına saygı göstermekti.

Wen, Jasper Paladar’la her zamanki gibi profesyonel sebeplerle de bir araya geliyordu. Hâlâ Karryn’e kimin saldırdığını bulmaya

çalışıyorlardı. Wen'in Jasper'la geçirdiği ikinci gecenin sabahında Zellin Banlish'in notu geldi. Akşam Jasper onu Wen'e gösterdi.

Paladar,

*Serra Karryn'in haydutların saldırısına uğramasına çok üzüldüm. Oğlumdan şüphelenmenizi anlıyorum, ama onun bu tür bir tuzak kurmak için yeterli kaynakları olduğunu sanmıyorum. Yazdıklarından anladığım kadarıyla, yolunu-
zu kesen katiller profesyonelmış. Oğlumun böyle kimselere verecek parası yok. Artık giyim kuşam ya da binek hayvanı gibi ihtiyaçları için bile önce benim kapımı çalıyor. Bana inanmıyorsan evine gelir, bu anlattıklarımı senin mistik oğ-
lanın yanında da tekrarlarım.*

Banlish

“Pek yeterli bir açıklama değil,” dedi Jasper. “Ama Tover'ın böyle bir komplo düzenleyebileceğine pek ihtimal vermiyorum.”

“Katılıyorum,” dedi Wen. “Serephette, Karryn'in yerine kimin geçeceğini söyledi mi?”

“Evet. Açıkçası daha çok aklım karıştı. Maller adında bir adam. Karısı ve ergenlik çağındaki iki oğluyla Fortunalt'ın ücra bir köşesinde yaşıyor. El altından soruşturdum. Son yirmi yıldır ne onun ne de karısının Forten Şehri'ne geldiğine dair bir kanıt bulamadım. Miraslarıyla ilgilendikleri bile yok.”

“Forten Şehri'nde casusları olabilir,” diye fikir yürüttü Wen. “Belki katilleri biri onların adına tutmuştur.”

“Mümkün. Ama şimdilik bana uzak bir ihtimal gibi görünüyor.”

Wen ona dik dik baktı. “Öyleyse kim?”

Jasper başını iki yana salladı. “Kraliçenin eşi bir tahmin yürütebilir belki. Sezgilerinin çok kuvvetli olduğunu söylüyorlar. Gelince ona danışırız.”

Wen, gezginleri düşününce yine paniğe kapıldı. “Ne zaman gelecekler?”

“Emin değilim. Yola çıkmışlar, ama yavaş ilerliyorlarmış. Bana düzenli olarak haber gönderiyorlar.”

“Beni de haberdar et,” dedi Wen tehditkâr bir sesle.

“Söz veriyorum, Willawendiss.”

Ama Wen, Cammon’ın gelişini umulmadık bir kaynaktan öğrendi.

Üç gün sonra, sabah talim alanındaki karşılaşmaları izliyordu. Karryn yine Davey’yle çalışıyordu. Davey’le Yosun önceki gün dönmüştü. Yanlarında Garth da vardı. Kısa sürede epey toparlamıştı. Yosun hâlâ onunla ilgileniyordu. Ama Davey kendini talim alanına atmakta gecikmemişti. Şimdi de, Karryn’e Wen’in söylediği bazı hareketleri gösteriyordu. Ama Karryn bugün havasında değildi. Ya dikkati başka bir yerdeydi ya da saçlarının bozulmasından çekiniyordu.

Sabrı taşan Wen, Davey’nin kılıcını alıp onu kovaladı. “Bir daha gösteriyorum. İyi bak,” dedi. “Bileğini böyle çevireceksin.”

Karryn yine denedi ve beceremedi. Wen sonunda pes etti. “Vaktimizi boşuna harcıyoruz,” dedi sertçe.

“Özür dilerim, Willa. Ama öyle heyecanlıyım ki.” Gerçekten de kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. “Kraliçenin eşi Forten Şehri’ne sadece bir günlük mesafedeymiş. Aslında yarım günde bile gelirlerdi. Ama yavaş ilerliyorlarmış.”

“Öyle mi?” dedi Wen. İçindeki sıkıntıya rağmen soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. “Sabah amcana haber mi yollamışlar?”

Karryn şaşkın göründü. “Hayır, ben...” Alnı kırıştı. Bu bilgiyi kimden edindiğini hatırlamaya çalışır gibiydi. “Ben şey...”

Wen ona güldü. “Belki de rüyanda gördün. Ben de bir iki kere çok gerçekçi rüyalar görmüşümdür.”

Karryn başını iki yana salladı. “Hayır. Ama nerede olduğunu biliyorum. Dört saat kadar güneyimizde. Pettis diye küçük bir

kasabaya yakın...” Gözleri irileşti. “İyi de ben bunu nereden biliyorum, Willa?”

Wen sıırttı. “Marleydi kanın söylüyor. Malcolm Danalustrous’un, sınırlarını geçen herkesi anında fark edebildiğini söylerler. Demek ki sen de onun gibi olacaksın.”

Karryn şok olmuştu. “Babamın da böyle bir yeteneği var mıydı?”

“Kim bilir? Belki de sadece iyi marlordlar ve marleydilere mahsus bir özelliktir.”

Karryn birden heyecanlandı. “Jasper’a söylemeliyim!”

“Cammon’ın yaklaştığını mı?”

Karryn çite tırmandı. “Hayır, topraklarımı hissedebildiğimi! Jasper, benimle gurur duyacak!” Kumral saçlarını savurarak malikâneye doğru koştu.

Benim de gitme vaktim geldi, diye düşündü Wen. Cammon dört, beş saat uzaktaysa gece burada olur. Gezginlerle karşılaşmamalıyım.

Bir saat sonra toplanmış atına biniyordu. Orson’a bir dizi talimat vermişti. Kalacağı hana her gün bir haberci yollanmasını istemişti. Cammon Talih’teyken kapıdaki ve bahçede devriye gezen nöbetçiler artırılacaktı. Gerçi gezginler de kendilerince önlem alacaktı tabii. Wen, Orson’dan onlara her türlü kolaylığı sağlamasını istemişti.

“Ya biri seni sorarsa? Şehirde nerede kaldığını bilmiyorum mu diyeyim?”

Wen, Orson’a ateş püsküren gözlerle baktı. “Gezginler beni neden sorsun?”

“Onlardan neden kaçıyorsun?”

Wen iyice gerildi. “Saçmalama,” diye tersledi yardımcısını. “Neden kaçayım?”

Orson omzunu silkip arkasından seslendi. “Birkaç gün sonra görüşürüz!”

Wen belli belirsiz başını sallamakla yetindi. Ghosenhall’dan gelenler onu görse nasıl bir tepki verirdi acaba? Ona sarılıp ne-

den kaçtığını sorarlar mıydı? Geri dönmesi için yalvarırlar mıydı? Yoksa onları zor bir zamanda terk eden silah arkadaşlarına sırt mı çevirirlerdi? Onu yeniden aralarına alırlar mıydı, yoksa dışlarlar mıydı? Bilmiyordu. Ve kalıp bunu öğrenmeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Yine de kalbinin minicik ve titrek bir köşesi neler olacağını görmek için kalmak isterdi doğrusu.

31. BÖLÜM

“Forten Şehri’ne vardığıma sevineceğim aklıma gelmezdi,” dedi Senneth. Süvariler şehrin sınırlarına girdiğinde güneş hâlâ batmamıştı. Senneth hiç olmazsa yolculuğun bu ayağını hızlandırmak için Cammon’ı zorla arabaya bindirmişti. Kendisi de yanına oturup Cammon’ın en olmadık yerde halkın arasına karışmaya kalkışmaması için kapıyı kilitlemişti. “Burayı Gissel Ovası’ndan belki birazcık daha fazla seviyorum.”

Cammon kalabalık sokakları seyretmek için başını uzattı. “Üç yıl önce o kadar da kötü bir yer değildi.”

“Boş versene. Daha bize yeni alışıyordun. Seni serserilikten kurtardığımız için ağzın kulaklarındaydı. Nerede dolaştığımızı görececek halin yoktu.”

Cammon sırtıttı. “Ben serserilik yapmıyordum. Sadece üstüm başım pisti.”

Senneth alayla homurdandı. Cammon şimdi de darmaduman görünüyordu. Sadece kıyafetleri yeniydi, o kadar. Ah, bir de saçını kestirmişti.

Tekrar camdan baktı. “Sen buradan Rayson Fortunalt yüzünden nefret ediyordun. Artık o olmadığına göre, güzelliklerini görebilirsin belki.”

“Belki,” dedi Senneth. “Ama eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Bu ziyareti ne kadar kısa kesersek o kadar mutlu olurum.”

Kirra'yla Donnal onlardan çoktan ayrılmıştı. Kirra bu yavaşlığın onu öldüreceğini söylemişti. Justin şimdilik şikâyet etmiyordu. Ama Ellynor, Lirrens'den Ghosenhall'a döndüğünde Senneth onun sabırsızlanmaya başlayacağını biliyordu. Aralarında yalnızca Tayse bu yolculuğun ne kadar süreceğini umursamıyor gibiydi. Kraliyet ailesini korumak onun göreviydi. Dolayısıyla onlarla olduğu sürece sorun yoktu. Tayse'in seçimlerinin çoğu şaşılacak kadar basitti zaten.

"Fortunalt, ziyaretimizin en enteresan kısmı olabilir," dedi Cammon.

Senneth bundan şüpheliydi. Ama Talih'e varmalarından birkaç dakika sonra ev halkının konukseverliği onu mest etti. Kirra artık yanlarında olmadığı için, Senneth kraliyet ailesinin danışmanı, büyük serramarra rolüne bürünmeye mecbur kaldı. Kendini ev sahiplerine resmi bir nezaketle tanıttı. Çok geçmeden marleydinin tam bir zırdeli olduğunu anladı. Ama Karryn Fortunalt'la hamisi onları en iyi şekilde ağırlamak için çırpınıyordu.

"Gillengaria kraliçesinin eşini ve maiyetindekileri evimizde görmekten onur duyduk," dedi genç serramarra. Günlerdir bu konuşmayı prova ettiği hemen belli oluyordu. Ama tatlı gülümsemesi sözlerine içtenlik katıyordu. Karryn babasına o kadar benziyordu ki Senneth onu güzel bulamadı. Henüz genç ve toy olduğu için zarafetten de uzaktı. Ama candanlığıyla Senneth'ın kalbini kazanma yolundaydı doğrusu.

Cammon tabii ki hiç kimseye Senneth kadar temkinli yaklaşmazdı. Serramarraya aynı samimiyetle karşılık verdi. "Ben de burada olmaktan çok memnunum," diye şakıdı.

"Yolculuğunuz iyi geçmiştir umarım?" dedi Karryn.

"Evet, sorunsuzdu," diye yanıtladı Senneth.

"Bizim Fortunalt topraklarındaki son gezimiz öyle değildi maalesef," dedi Serephette melodrama kaçan bir tavırla. "İssiz bir yolda haydutların saldırısına uğradık. Şansımıza kimse yaralanmadı."

“Arabacı öldü ve muhafızlardan ikisi yaralandı,” dedi Karryn çabucak. “Neyse ki durumları iyi.”

Senneth, Jasper Paladar denen şu hoş adamın bu bilgiyi Cammon’la belki ancak birkaç saat sonra paylaşmayı tercih edeceğini düşündü. Kraliçenin eşinin Talih’te bu kara haberle karşılaşması pek hoş olmamıştı doğrusu.

“Evet,” dedi Lord Paladar sakın bir sesle. “Güneyli Ev’ler arasında haydutlarla başı dertte olan bir biz değiliz sanırım. Yolculuğunuzun iyi geçtiğine sevindim.”

“Dokuz gezgin ve yetmiş asker tarafından korunan bir kafileye saldırmak yürek ister,” dedi Cammon. “Üstelik aramızda mistikler de var.”

Hoppala! diye söylendi Senneth içinden. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Ayaküstü sihirleri mi konuşacaklardı? Ama Karryn heyecanlanmıştı.

“Sizin bir mistik olduğunuzu biliyorum,” dedi. “Herkes öyle söylüyor. Diğerleri kimler?”

Serephette eliyle Senneth’ı gösterdi. “Brassenthwaite’lerin kızı,” dedi. “Bir büyücü olduğu için daha gencecikken babasının evinden kovuldu. Herkes öldüğünü sanıyordu.”

“Sahi mi?” diye inledi Karryn. Belli ki bunun romantik bir hikâye olduğunu düşünüyordu. “Ne acı!”

Senneth zoraki gülümsedi. “Bunların hepsi siz doğmadan önce olan şeyler,” dedi. “O zamanlar toplumun mistiklere bakış açısı farklıydı. Bugünlerde, büyüler artık olağan karşılanıyor.”

“Ben sihirlere bayılırım,” dedi Karryn. Annesi dehşetle adını fısıldadığında serra başını iki yana salladı. “Hatta onları gayet faydalı buluyorum.”

“Ben de,” diye atıldı Cammon.

Birbirlerine gülümsediler. Senneth, Jasper Paladar’ın yüzündeki ifadeyi yakalayınca adama karşı derin bir sempati duydu. İkisi de bu ele avuca sığmaz çocuklarla ne yapacaklarını bilemiyordu anlaşılan. Senneth ona gülümsediğinde Jasper Paladar’ın

yüz hatları gevşedi ve aynı şekilde karşılık verdi.

“Yol yorgunu olduğunuzu tahmin ederek, bu akşamı boş bıraktık,” dedi. “Ama yarın ve öbür akşam sizinle tanışmaya can atan lord ve leydileri davet ettik.”

“Tabii,” dedi Cammon. “Beni herkesle tanıştırın.”

“Ama önce elimizi yüzümüzü yıkayıp üstümüzü değiştirelim,” diye atıldı Senneth.

“Tabii!” diye bağırdı Karryn. “Beni izleyin, lütfen. Size odalarınızı göstereyim.”

Akşamki yemek o ilk sohbetin nakaratı gibiydi. Serephette’in herkesçe bilinen nezaket kurallarına pek aldırmaması dışında biraz tuhaf, ama samimi bir akşam geçirdiler. Serephette yemeğin sonlarına doğru hiçbir açıklama yapmadan masadan kalkıp gittiğinde Senneth, Jasper Paladar’ın ifadesini yakaladı. Belli ki hayal kırıklığına uğramış, ama hiç şaşırmamıştı. Neyse ki Serephette’in yokluğu yemeğin daha şenlikli bir hava içinde sonlanmasını sağladı. Karryn’le Cammon neredeyse hiç susmuyordu. Senneth da Jasper’ın yanında biraz daha rahatlamıştı.

“Burayı biraz sıradışı bulduğunuza şüphem yok,” dedi Jasper, Cammon’la Karryn kendi sohbetlerine daldığında.

Senneth şarabını yudumladı. En az Ariane Rappengrass’ın bal tozu katılmış şarabı kadar kaliteliydi. “Gissel Ovası’ndaki ilk akşamımızda, Ev’in vârisi üvey babasından ne kadar nefret ettiğini haykırıp masayı terk etti. Burada öyle bir gerginlik yaşandığını sanmıyorum. Savaşın yaraları daha yeni sarılıyor. Bence ülke olarak iyi idare ediyoruz.”

Jasper belli belirsiz gülümsedi. “Ne güzel söylediniz. Yine de kraliçenin eşinin üzerinde iyi bir intiba bırakmak isteriz.”

Senneth, Cammon’ın Karryn’e insanların düşüncelerini nasıl okuduğunu anlattığını duyabiliyordu. Karryn onu büyülenmiş gibi dinliyordu. “Doğrusu, Cammon da biraz enteresandır,” diye mırıldandı. “Onu ihtişamla ya da abartılı nezaket gösterileriyle

etkileyemezsiniz. İnsanların asıl niyetlerini hemen anlar. Dolayısıyla onun yanında olduğunuz gibi davranmak en iyisi.”

“Bu beni rahatlatmalı mı, yoksa dehşete mi düşürmeli bilemiyorum.”

Senneth güldü. “Cammon’ın birçok karakter özelliği beni bu ikileme düşürür.”

“Ama onu seviyorsunuz. Bunu görmemek için kör olmak lazım.”

Senneth başını salladı. “Ah, evet. Onu canım pahasına korurum. Baryn’in ölümü beni derinden yaraladı. Ama Cammon’la Amalie’nin bu ülkenin gördüğü en güçlü hükümdarlar olduğuna inanıyorum. Her halükârda kendimi onlara adadım ve hizmetimin hayat boyu süreceğine inanıyorum. Kocam da aynı şekilde.”

Jasper kaşlarını kaldırdı. Yüzü Senneth’in hoşuna gitmişti. Hatları biçimli, bakışları zekiydi. Kırk küsur yaşında olmalıydı. Dolayısıyla cildi gençlerinki gibi gergin değildi. Alnında derin çizgiler vardı. Ama bu yaşanmışlık izleri ona ayrı bir olgunluk katmıştı. Senneth onu bu vazifeye Cammon’ın getirdiğini hatırladı. Yabancılarla daima temkinli yaklaşırdı, ama bu kez öyle bir gereksinim duymamıştı.

“Kocanız mı?” diye sordu Jasper. “Beni bağışlayın. Eskişi gibi ülkede olan biten her şeyi takip edemiyorum. Kiernan Brassenthwaite’in kardeşi olduğunuzu biliyorum tabii. Ama kiminle evli olduğunuzu bilmiyorum.”

Belli ki Cammon’ın bütün dikkati Karryn’in üzerinde değildi. Senneth onun belli belirsiz gülümsediğini gördü. Jasper Paladar’a buruk bir gülümsemeyle baktı. “Seçimimden ötürü eleştirilmeye o kadar alıştım ki hikâyemi bilmeyen biriyle karşılaşmak beni şaşırttı doğrusu. Kocam Kraliçenin Gezginleri’nden biri ve bu yolculukta bize eşlik ediyor.”

Jasper Paladar’ın gözleri ilgiyle parladı. Ama bakışlarında en ufak bir art niyet yoktu. “İtiraf etmeliyim ki şaşırdım,” dedi. “Gezginlerin karıları ya da kocaları olabileceği hiç aklıma gelmemişti.”

Şaşıрма sırası Senneth'taydı. Gezgindir arasında kadınların da olduğunu pek az soylu bilirdi zira. "Çoğunun yok zaten," dedi. "Tahmin edebileceğiniz üzere, kraliyete karşı ağır sorumlulukları var. Bu şartlar altında bir aile kurmak kolay değil. Sanırım kocamın bana âşık olmasında, benim de Ghosenhall'a onun kadar bağlı olmamın rolü büyük."

Cammon ona alaycı bir bakış fırlattı, ama Senneth onunla göz göze gelmekten kaçındı. "Demek bu geziye eşinizle birlikte çıktınız?" diye sordu Jasper.

"Evet. Yanımızda ondan başka sekiz gezgin daha var."

Jasper merdiveni işaret etti. "Karı kocayı birbirinden ayırmak istemem. Birlikte kalmak isterseniz..."

Senneth gülümsedi. "Çok nazıksınız. Ama Tayse de, ben de birkaç gecelik mecburi bir ayrılığı dert etmeyiz."

Jasper kadehini doldurdu. "Birden gezginler hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Açıkçası ilgimi çekiyorlar. Hayatları hakkında bana neler anlatabilirsiniz? Biliyorsunuz, ben bir tarihçiyim. Dolayısıyla ayrıntıları gereksiz bulup atlamazsanız sevinirim."

Bu konu Senneth'ın hoşuna gitmişti. Sarayda bir gezginin karısı olarak yaşamının neye benzediğini anlatmaya koyuldu. Bazı bakımlardan, gezginleri bir tek cümleyle özetlemek kolaydı aslında. *Kraliyet ailesine asla ihanet etmezler*, deyip geçebilirdi. Ama diğer bakımlardan da onların hizmet ettikleri hükümdara ve birbirlerine bağlılığını açıklamaya kelimeler yetmezdi. Gezgindir aileleri de dahil olmak üzere, hiç kimseye birbirleri kadar güvenmezdi. Bakışlarıyla anlaşır ve gerekirse birbirleri için can verirlerdi. Ama sadakat yemini ettikleri kral ya da kraliçeye bağlılıkları bambaşkaydı. Hiçbir hükümdar bu sadakati sorgulamazdı.

"Bir gezgin, kraliçeyle başka birini kurtarmak arasında kalsa, hiç düşünmeden kraliçeyi seçer," dedi Senneth. "Ben tehlikede olsam bile Tayse, Amalie için canını verir."

Cammon bunun üzerine kendini daha fazla tutamadı. "Ama

Tayse senin kendini koruyabileceğini biliyor. Yani seni ölüme terk ettiği yok.”

Eskiden öyleydi, diye düşündü Senneth. Ama başını salladı. “Belki de işin sırrı burada. Sağlam evlilikler kurmak isteyen gezginler kendi başlarının çaresine bakabilen eşleri tercih ediyor. Böylece sadakatlerini bölmek zorunda kalmıyorlar.”

Jasper Paladar hafifçe iç çekti. “Yani güzelliğine kapılıp çıtkırıldım bir genç kadınla evlenmiyorlar?”

“Arada bu tür yanlış seçimler yapanlar çıkıyor elbette. Ama pişman oluyorlar.”

Cammon her nedense bu konuyla o kadar ilgilenmişti ki Karryn’le sohbetini yarım bırakmıştı. Genç serramarra kibarca onları dinliyordu. Ama sıkıldığı belli oluyordu. “Ellynor öyle süslü püslü, çıtkırıldım bir kız sayılmaz,” dedi Cammon. “Ama senin gibi bir savaşçı değil.” Gözleri Jasper’a kaydı. “Ellynor bir gezginle evli,” diye ekledi.

“Bir mistikten söz ediyorsun,” diye hatırlattı Senneth. “Tehlikelerden korunmak için kendi yöntemleri var.”

Cammon, Jasper’ı dikkatle izliyordu. “Ben bir gezginin mutlaka bir savaşçıyla evlenmesi gerektiğini düşünmüyorum,” dedi. “Ama güçlü tarafları olmalı tabii. Bir kere tüm dünyasını evliliği üzerine kurmamalı. Kendi becerileri ve ilgi alanları olmalı. Bir gezgin hayatına davet ettiği insanı asla dünyasının merkezine koymaz. Bir gezginle mutlu olmak istiyorsan, öyle her dakika dip dibe olmayacağınızı kabullenmelisin.”

Bunları neden anlatıyor? diye düşündü Senneth. *Jasper Paladar ayrıntılarla bunları kastetmiyordu herhalde?* “Siz bir prensesle evlendiğinize göre, bir gezginin evlilik hayatındaki beklentileri üzerine bir otorite sayılmazsınız.”

Cammon ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. “Ben insanları senden daha iyi anlıyorum,” dedi.

Senneth dayanamayıp güldü ve iskemlesinde hafifçe eğildi. “Buna itirazım yok, kralım. Ama ev sahiplerimizi bu konuyla

daha fazla sıkılmak istemem. Biraz da başka şeylerden bahsetsek?”

Az sonra herkes yorgunluğa yenik düştü ve yemek sona erdi. Senneth, Cammon’la Karryn’in odalarına çıkarken sohbete devam ettiklerini görünce güldü. Kraliçenin sıcakkanlı ve rahat eşiyile yalnız serramarra daha şimdiden yakın arkadaş olmuştu.

Fortunalt’ı ziyaret etmek belki de o kadar kötü bir fikir değildi.

Senneth geç saatlere kadar uyudu. Tayse’in şafak sökerken çıkıp gittiğini duymuştu. Birkaç saat sonra, açlığa yenik düşüp her zamanki gibi pantolon yerine sade bir elbise giydi. Jasper Paladar’ın onu olduğundan da daha tuhaf bulmasını istemiyordu. Kısa ve asi saçlarına elinden geldiğince şekil verdi. Kirra’yı en çok böyle zamanlarda özlüyordu. İç çekip son kez kendine baktıktan sonra ayağı indi.

Yemek odasında sadece Serephette vardı. Diğerleri çoktan yiyip kalkmıştı. Senneth birkaç kez ev sahibesiyle konuşmaya çalıştı. Ama baktı ki Serephette hiç oralı değil, o da daha fazla üstelemedi.

Kalkarken “Cammon’ı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?” diye sordu.

“Jasper ve Bryce’la kütüphanede.”

“Bryce kim?”

“Ev’e birçok hizmette bulunan mistik bir çocuk,” dedi Serephette kurumlu bir tavırla. Senneth’in büyülerin değerini bilemeyeceğini düşünür gibi bir hali vardı. “Kral lütfedip ona birkaç dakikasını ayırmayı kabul etti.”

“Cammon’ın çocuklarla arası iyidir,” dedi Senneth. “Karryn de yanlarında mı?”

Marleydi yüzünü buruşturdu. “Hayır. O her sabah talim alanına gidiyor.”

Senneth’in gözleri hayretle irileşti. “Dövüşmeyi mi öğreniyor? Sahi mi?”

“Bir serramarraya hiç yakışmayan davranışlar,” diye söylendi Serephette.

“Bence gayet akıllıca,” dedi Senneth. “Kızınız giderek daha çok hayranlığımı kazanıyor.”

Serephette, Senneth gibi birinin hayranlığını kazanmanın iyi bir şey olmadığını düşünür gibiydi. Senneth hafifçe gülümsemekle yetinip odadan çıktı.

Arka avludaki talim alanını kolayca buldu. Şu uzun ve alçak bina da kışla olmalıydı. Senneth askerlerin talim kılıçlarıyla dövüştüğünü görünce takdirle başını salladı. Çitle çevrili alanda altı gezgin Fortunalt muhafızlarıyla çarpışıyordu. Hepsi de pek eğleniyor gibiydi. Senneth diğer üç gezginin Cammon’ın güvenliği için arazide devriye gezdiğini tahmin etti.

Tayse’in Karryn’le eşleştiğini görünce şaşırdı. Senneth’in ustalaşmadan önce epey sıkıntı çektiği bazı hamleleri çalışıyorlardı. Serramarra pantolon ve sünger destekli bir yelek giyip kalın eldivenler takmıştı. Tayse’in talimatlarını dikkatle dinliyordu. Yeni öğrendiklerini tam olarak uygulayamasa da Senneth onun bir süredir antrenman yaptığını görebiliyordu. Kılıç tutmaya ve bazı temel hamlelere aşinaydı.

O sırada Justin, Senneth’ı fark edip dövüştüğü adamdan izin istedi. Tayse’in yaşlarında, tecrübeli bir askerdi. Justin, Senneth’ın yanına gelip çite yaslandı.

“Nihayet uyanabildin,” dedi.

“Ben bir serramarrayım. Lüks hayatın tembelliğine alışığım.

Justin başıyla Karryn’i işaret etti. “Bu serramarra başka,” dedi. “Neredeyse bir saattir kılıç sallıyor. Yorulmak nedir bilmiyor.”

“Gerçekten inanılmaz. Nasıl, becerebiliyor mu bari?”

“Şimdilik hayır. Ama uğraşiyor. Bir talim yeleği giyip ellerini kirletmesi bile askerlerinin ona saygı duyması için yeterli.”

“Muhafızları nasıl buldun? Bana bayağı hevesli göründüler.”

Justin belli belirsiz kaş çattı. “Sadece hevesli değiller. İçlerinden birkaçı gerçekten çok iyi. Diğerleri de yakında onlara yetişecek gibi duruyor. Serranın amcası daha iyi korunması gerektiğine karar verip onları iki ay önce işe almış. Bir grup yabancının bu

kadar çabuk kaynaşıp organize olması büyük başarı.”

Senneth, Justin’in neye sıklıdığını anlayamamıştı. “Bu iyi bir şey değil mi?”

“Karryn için öyle,” dedi Justin usulca. “Ama insanı bazı sorular sormaya itiyor.”

“Ne gibi?”

Biraz önce dövüştüğü muhafızı işaret etti. “ř  adamı görüyor musun? Adı Orson. Kılıcı nasıl kullandığına bak. Sağ eliyle hamle yapıp hemen arkasından sol elindeki bıçağı savuruyor. Bunu sadece gezginler bilir sanırdım. Daha acemi. Ama bir süredir bu hamleyi çalıştığı belli. Onu işini bilen birinden öğrenmiş.”

Senneth şimdi anlıyordu. “Kimden öğrendiğini söyledi mi?”

Justin cevap vermedi. “şuradaki kadının adı Yosun. Rakibinin hamlesinden nasıl kaçtığına bak. Rakibinin gücüne karşı çevikliğini kullanıyor. Janni’yle Wen bunda ustaydı. Belki birkaç gezgin daha. Ama Ghosenhall dışında kimsenin böyle dövüştüğünü görmedim.”

“Savaştan sonra dört gezgin Ghosenhall’u terk etti,” dedi Senneth. Justin’in bu hatırlatmaya ihtiyaı olmadığını biliyordu tabii. Amalie’ye sadakat yemini eden gezginler silah arkadaşlarını hiç unutmamıştı. “İçlerinden biri serra Karryn’in hizmetine girmiş olabilir.”

Justin başını iki yana salladı. “Layne, Kianlever’de. Chottle, Merrenstow’da. Selt, Ghosenhall’da bir ev tuttu. Herkesin yerini yurdunu biliyoruz. şey dışında...”

Wen, diye düşündü Senneth. Gezinler onu kaybetmeyi bir türlü kabullenememişti. Bilhassa Justin, Wen’in yokluğına asla alışmamıştı. Senneth, onun iki kere Wen’in Tilt’teki baba ocağına gittiğini biliyordu. Bir keresinde de Janni’yi, onun yerini bilip diğerlerine söylememekle suçlamış ve kötü bir kavga etmişlerdi. Justin bu konuda Cammon’ı defalarca sıkıştırmıştı. Dostlarını krallığın her yerinde takip edebilen Cammon ser verip sır vermemiş ve “Wen olmak istediği yerde,” gibi kaçamak cevaplarla konuyu geiştirmişti.

Senneth gözlerini Justin'in inatçı yüzünde dolaştırdı. Arkadaşları arasında en alaycı ve huysuzu oydu. İnsanın hatasını yüzüne vurmaktan çekinmezdi. Ama Senneth, Justin'in yalnızlığa hiç gelemediğini ve bir dostunu kaybetme fikrine dayanamadığını uzun yıllar evvel öğrenmişti. Genç yaşta birçok kayıp verdiği ve şu hayatta pek az insana güvenebildiği için sevdiklerine sıkı sıkı tutunuyordu. Justin'in bir gezgin olmasına şaşmamak gerek- ti. Baryn sağken ona düşkünlüğüyle nam salmıştı. Gezinlerin hepsi kral için canını verirdi. Ama Justin'in sadakati bambaşkaydı. Senneth onun için daha iyi bir meslek düşünemiyordu.

"Fortunalt'lı muhafızlar gezginler gibi dövüşmeyi kimden öğrenmiş, söylediler mi?" diye sordu yine.

"*Komutan* dedikleri bir kadından," diye mırıldandı Justin. "Her birini kendi seçmiş ve onları eğitmiş."

Senneth tekrar talim alanına baktı. Janni dışında iki kadın daha vardı. Hiçbiri Wen değildi. "Şimdi neredeymiş?"

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkması gerekmiş. Orson ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi." Justin'in buna inanmadığı belliydi.

"Adını verdi mi? Onu tarif etti mi?"

"İsmi Willa'ymış. Orson onun hakkında konuşmak istemedi. Lafı evirip çevirdi. Ama Yosun komutanın ufak tefek ve kumral bir kadın olduğunu söyledi." Justin, Senneth'in gözlerinin içine baktı. "Bu o, Senneth. O olmalı."

Senneth, Karryn'e bir güç antrenmanı yaptıran kocasına baktı. "Tayse ne diyor?"

Justin'in yüzü asıldı. "Willa denen kadın Wen'se bile biz buradayken Talih'ten uzaklaşmayı seçtiğini ve kararına saygı göstermemiz gerektiğini söyledi."

"Ya diğerleri?"

Justin bu kez gülümsedi. "Onu aramamız gerektiğini düşünüyorlar."

Senneth derin bir iç çekti. "Bunu hiç beklemiyorduk doğru-

su. Ama Karryn'in güçlü bir muhafız alayı olması sevinilecek bir gelişme. Baksana, daha geçen gün saldırıya uğramışlar."

"Daha beteri de var," dedi Justin ve şok edici bir kaçırma girişiminden bahsetti.

"Cammon bu geziye çıkmaya karar verdiğinde bütün bunları biliyor muydu acaba?"

Justin omzunu silkti. "Cammon'ın neyi bilip bilmediğini kim tahmin edebilir? Ama güney yollarında haydutlar olduğunu biliyordu. Belki Karryn'in başına gelenleri de duymuştur."

İkisi de gün gibi ortada olan bir gerçeği tekrarlamaya gerek duymadı. *Kendine Willa diyen Wen'in burada olduğunu da biliyordu tabii.* Ama Cammon'ın bu konudaki meraklarını gidermeye yanaşıp yanaşmayacağı meçhuldü. "Sen işine bak," dedi Senneth. "Ben Jasper Paladar'ın ağzından laf almaya çalışacağım."

Justin kasvetli ruh halinden kurtulup ona gülümsedi. "Sen bu sabah talim yapmayacak mısın?"

Senneth elbisesine baktı. "Kıyafetim uygun değil."

"Serramarra bir kadının ne kadar iyi savaşabileceğini görseydi keşke."

"Şu Willa sahiden Wen'se bunu çoktan görmüştür. Wen ben-den daha iyi bir savaşçı."

"Sen de soylu bir leydisin ve On İki Ev'de senin kadar iyi kılıç kullanabilen başka bir kadın yoktur."

"Bu yolculuğa becerilerimi sergilemek için çıkmadım," dedi Senneth. "Cammon'ın daha çok saygı görmesi için uğraşıyorum."

Justin kahkahayı patlattı. "Bu imkânsız görev için yanlış kadını seçmişler."

"Katılıyorum," dedi Senneth. "Ama gidip elimden gelenin en iyisini yapacağım."

32. BÖLÜM

Wen, Forten Şehri'nin arka sokaklarından birindeki küçük ve sessiz hana yerleşeli dört saat oluyordu. Şimdiden canı sıkılmıştı. Üstelik huzursuzdu. Bu fırsatı değerlendirip biraz dinlenebileceğini ummuştu, ama yerinde oturamıyordu ki. Yemeğini giriş katındaki küçük salonda yemişti. Karanlık bastıktan iki saat sonra da odasına çekilmişti. Yatağın kenarına tünemiş ayaklarını sallıyordu. Yatıp uyuyamayacak kadar gergindi.

Şimdi Talih'te olsaydı, kışladaki yemeğini bitirmiş, Jasper Paladar'la görüşmek için eve gidiyor olurdu. Talih'te olsaydı, geceyi lordun yatağında sevişerek ve gülüşerek geçirmeyi iple çekiyor olurdu.

Ama Talih'ten birkaç günlüğüne ayrılmasaydı, dokuz gezginin meraklı sorularına, sevgi dolu ya da kınayan bakışlarına maruz kalacaktı.

İşin kötüsü, bazen burada oturmaktansa onlarla yüzleşmeyi tercih edeceğini düşünüyordu.

Yatağa uzanıp tavanı seyretmek boşa vakit kaybı olacaktı. Wen botlarını ayağına geçirip yanına birkaç silah alarak dışarı çıktı.

Baharın ortasına gelmişlerdi. O gün hava neredeyse yaz kadar sıcaktı. Neyse ki gece biraz serinlemişti ve sokaklar kalabalıktı. Daha çok genç erkekler vardı. Bu güzel gecenin tadını çıkarmaya çıkmışlardı.

Wen kalacağı hanın şehir merkezinin dışında olmasına dikkat etmişti. Ama birkaç sokak yürüdüğünde bir kavşağa rastladı. Dört köşesinde de tavernalar vardı. Birincisini muhtemelen limana yeni giren bir ticaret gemisinin mürettebatı doldurmuştu. Belki de aylardır ilk kez karaya ayak basan gemiciler bira kupalarını kafalarına dikip sağa sola sataşıyordu. Wen bir taşkınlık yapıp kavga çıkaracaklarını sezerek içeri girmekten vazgeçti. İkinci taverna daha sessizdi, ama bütün masalar doluydu. Wen barda dikilerek kendine bir içki söyledi. Sonra sırtını ahşap tezgâha dayayıp etrafı izlemeye başladı.

İçerisi sarhoş erkekler ve para karşılığı onlarla arkadaşlık eden kadınlarla doluydu. Erkeklerin hiçbiri otuz yaşından büyük durmuyordu. Wen bir iki tanesinin soylu takımından olduğunu tahmin etti. Gözü bir masada kâğıt oynayan altı genç adama takıldı. Birinin hile yaptığı o kadar belliydi ki Wen yanındakilerin buna nasıl uyanmadığına hayret etti. Diğerleri bankacıların ya da tüccarların oğullarıydı. Ortalıkta ben kül yutmam edasıyla dolanan avanak tiplerden. Wen onların ortaya konan parayı yükseltmek için birbirleriyle yarışıp sonra hepsini kaybetmelerini bıyık altından gülerek izledi.

Bir saat kadar sonra zengin delikanlılardan biri, “Sen bu kâğıtları işaretlemişsin, arkadaş!” diye bağırdı. “Kimse bu kadar şanslı olamaz!” Bunun üzerine masadakiler ayağa fırladı ve çok geçmeden yumruklar konuşmaya başladı. Müşterilerden birkaçı da sevinçle kavgaya karıştı. Bu arada barmen tezgâha vurarak “Sakin olun, beyler!” diye bağıırıyordu. Wen olan biteni uzaktan izlemekle yetindi. Şu saygın gençler ne yazık ki dövüşmek konusunda da bir o kadar beceriksiz çıkmıştı. Yakında paralarını kaybetmekle kalmayacak, itibarlarını da yitireceklerdi. Wen onların çok da çaresiz olmadığına karar verip içkisinin parasını ödedi ve tekrar gecenin karanlığına çıktı.

Gece yarısına hâlâ bir iki saat vardı. Yatsa uyuyamayacağını bildiği için ana caddeden aşağı doğru yürüyerek daha sessiz bir yer aramaya koyuldu. Sonunda gece için kepenklerini indiren bir

kadın şapkacısının yanındaki tavernayı gözüne kestirdi. Mekân tek katlıydı ve dışarıdan oldukça bakımlı duruyordu. Ağır meşe kapısının altından sarı, davetkâr bir ışık sızıyordu. Wen kapıyı itip içeri girdi.

Kesinlikle daha saygın bir yerdi. Masalar iyice cilalanmıştı. Yerlerin de her sabah süpürüldüğü belli oluyordu. İçeride yine erkekler çoğunluktaydı. Ama birkaç masayı dolduran kadınlar, tüccar eşlerine ya da dükkân sahiplerine benziyordu. Wen belki standartların biraz altındaydı, ama burası hırgür çıkarmayan herkesin kabul göreceği bir işletmeydi.

Arkadaki bölmelerden birine geçti. Buradan hem kapıyı, hem de etrafı rahatça izleyebilecekti. Servisi orta yaşlı bir kadın yapıyordu. Wen onun ya mekân sahibi ya da tavernacının karısı olduğuna karar verdi.

“Yemek yiyecek misiniz?” diye sordu Wen’e. “Yoksa sadece içki mi istersiniz?”

“Yemek yedim, ama bir dilim turtanız kaldıysa alabilirim. Yalnızca da...”

Masaya biri yaklaştığında başını kaldırdı. Wen onu tanıyordu. Ama ona burada rastlamayı hiç beklemiyordu doğrusu. Genç adam karşına oturdu.

“Bize bir şişe Rappengrass şarabı getirin,” dedi Ryne Coravann. “Ben ısmarlıyorum.”

Kadın başını salladı. Wen onun Ryne’ı tanıdığını düşündü. Bu pahalı şarabın parasını ödeyebileceğini biliyordu. “Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordu.

“Şimdilik bu kadar,” dedi Ryne ve kadın uzaklaştı.

Wen uzun soluklu bir yarışta zafer kazanmış gibi onu gülerek süzen Coravann serramarına baktı.

“Komutan Willa,” dedi. “Seni burada görmek sürpriz oldu.”

“Ben de sizi gördüğüme şaşırdım,” diye mırıldandı Wen. “Doğrusunu isterseniz daha sefil yerlerde vakit geçirdiğinizi düşünüyordum.”

Ryne güldü. Arkasına yaslanıp bir elini masaya koymuştu. Rahat tavırlarına bakılırsa, şimdiden birkaç şişe Rappengrass şarabı yuvarlamıştı.

“Babamın dostlarından biriyle iş konuştuk,” dedi. “Burayı o tavsiye etti. Tam daha eğlenceli bir mekâna geçmek üzereyken içeri girdiğini gördüm. Seni Forten Şehri’ne hangi rüzgâr attı?”

“İşim vardı.”

“Fortunalt’lar seni kovmadı ya?”

“Henüz hayır. Belki de beni yeterince kötülemediniz.”

“Damarıma basmanı bekliyorum. Gerçi kulağıma bir şeyler çalındı. Aldığın parayı sonuna kadar hak etmişsin. Belki de olduğun yerde kalmana izin vermeliyim.”

Tavernacı kadın bir şişe şarap, iki kadeh ve Wen’in turtasını getirdi. Wen devam etmeden önce onun gitmesini bekledi. “Ne duydunuz ve kim anlattı?”

“Lindy Coverroe, Karryn’in Flyten’lardan dönerken saldırıya uğradığını önüne gelene anlatıyor.” Ryne kadehlerini doldurdu. “Söylediklerinin yarısı bile doğruysa, Karryn büyük tehlike atlattı demektir.”

Wen tuhaf bir baharat tadı aldığı şarabı yudumladı. Önce alışık olmadığı bu aromayı yadırgadı, ama şarabın boğazından kayıp gidişi ve midesinde yarattığı sıcaklık hissi hoşuna gitmişti. “Evet,” dedi. “Yola bir kişi eksik çıksaydık ya da adamlarımızdan biri daha yaralansaydı, bütün bunlar bir faciayla sonuçlanabilirdi.”

Ryne kadehini kafasına dikip yeniden doldurdu. “Saldırıyı düzenleyen kim?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Siz bir hafta önce neredeydiniz?”

Wen bu soruyu onu kışkırtmak için sormuştu. Ama serramaların gözlerinde muzip bir ifade belirdi. “Geçen haftanın çoğunu babamın ticaret gemilerinden birinde, kaptanı muhteşem varlığımla şerefendirerek geçirdim. Beni özlemedin mi? Günlerdir Talih’e uğramıyorum.”

Wen onun yokluğunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

“Bize saldıranlar kiralık adamlardı,” dedi. “Sizin zaten böyle bir olaya bizzat karışmanız abes olurdu.”

Wen turtasını yerken, Ryne şarabını yudumladı. Tekrar konuştuğunda, kadehi neredeyse boşalmıştı. “Karryn’i korkutmak için kiralık katil mi tutmuşlar?”

“Öyle tahmin ediyorum,” dedi Wen. “Belki de onu öldüreceklerdi. Lindy size bunu söylemedi mi?”

“Farkında olduğunu bile sanmıyorum.” Ryne şimdi gerçekten endişeli görünüyordu. Wen bu alaycı yüzde ciddi bir ifade görmeyen şaşkınlığını yaşıyordu. “Karryn’i kim öldürmek ister?”

“Sizi bir şüpheli olarak düşünmediğim için,” dedi Wen belli belirsiz gülümseyerek “belki bana biraz bilgi verebilirsiniz diye umuyorum. Bir On İki Ev soylusunu kim, neden öldürmek ister?”

“Tabii ki vârisi. Gerçi Karryn’den sonraki vâris kim, bilmiyorum. Ya da ona düşmanlık besleyen başka biri. Belki de biriyle bir anlaşmazlık yaşadı ve Karryn karşı tarafın haklarını korudu.”

“Karryn’in bu tür meselelere karıştığını sanmıyorum.”

“Öyleyse Jasper yapmıştır.”

Wen kaşlarını kaldırdı. “Asıl hedefin Jasper Paladar olabileceğini mi düşünüyorsunuz?” Birden karnına bir ağrı saplandı. Bunu hiç akıl etmemişti. “Sahi, Jasper nasıl bir yönetici? Derebeyliğe bağlı lordlar onun hakkında ne düşünüyor?”

Ryne’dan dalgacı bir cevap bekliyordu. Ama genç serramar ciddiyetini korudu. “Aslında serlordlar ve On Üçüncü Ev soyluları arasında kendine saygın bir yer edinmiş. Zellin Banlish bile ona toz kondurmuyor ki o adam herkesten nefret eder.”

“Öyleyse asıl hedef Karryn’di. Biri sırf babası yüzünden ona diş biliyor olamaz mı? Rayson’dan alamadığı hıncını Karryn’den çıkarmak istemiştir belki.”

Ryne omuz silkti. “Olabilir, ama pek aklıma yatmadı doğrusu. Fortunalt’ın başına gelen en güzel şey, Rayson’ın savaşta ölmesiydi. Karryn sevilmeyen bir marleydi olsa bile, Rayson’dan bin kat iyidir. Herkes bunun farkında.”

“Öyleyse onu öldürmek isteyen kim?” diye sordu Wen.

Ryne yine omzunu silkti. “Talih’e göz diken biri.”

Wen sıkıntıyla ellerini savurdu. “Jasper mirasçıyı araştırdı. Kendi topraklarına bile nadiren ayak basan, sessiz sakın biri. Adamın Talih’i gördüğü bile şüpheli.”

Ryne’in yüzüne uyuklu bir gülümseme yayıldı. “Unvanlara meraklı bir kadın olmadığın hemen anlaşılıyor. Daha çok bugüne odaklısın. Halbuki ablamla arkadaşları on nesil öncesinin akrabalık ilişkilerini bile ezbere biliyor. Durmadan ihtimal hesapları yapıyorlar.”

Wen kaşlarını çatarak bunu düşündü. “Şu ilgisiz lordan sonraki mirasçıyı araştırmamı mı tavsiye ediyorsunuz? Onun vârisini?”

“Bir Ev’in yönetimini ele geçirmekten söz ediyoruz. Büyük bir güce sahip olmaktan. Kolay iş mi? Bu tür küçük hesaplara kafa yormak zorundasın.”

“Öyleyse vârisle ailesi de tehlikede?”

“Neden olmasın?” dedi Ryne.

“Jasper onları uyarmalı. Tabii Karryn’i öldürmeye çalışanlar onlarsa komik duruma düşer, o ayrı.”

Ryne ikinci kadehini de yuvarlayıp ona gülümsedi. “On İki Ev’de hayat hiçbir zaman sıkıcı değildir.”

Wen alnını ovuşturdu. “Bu tür entrikalar bana göre değil. Karşıma çıkma yürekliliğini gösteren düşmanları yeğlerim.”

“Bir miras beklentin olmadığında hayatın kolaylaşıyor.”

Wen şarabını bitirdi ve bir içkiye daha ihtiyacı olduğunu hissederek kadehini tekrar doldurdu. Şişenin dibini görmüşlerdi. Ama ikinci şişeyi isteyen Wen olmayacaktı. İki hafta kadar önce, Ryne’la Karryn’in bir konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Bunu hatırlayarak “Siz bir marlordun oğlusunuz,” dedi usulca. “Ama babanızın mirasçısı değilsiniz sanırım.”

“Evet. Babamın unvanı ablama kalacak.”

“Marlord olmayan serramarlara ne oluyor?”

Ryne'in gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Aileleri onlara hatırı sayılır bir servet bırakır. Evlenip çoluk çocuğa karışırlar. Sonra torunları olur. Birkaç nesil sonra bir bakarsın, soyları yeterince asil olmadığı için herkese ateş püsküren bir On Üçüncü Ev lordları rayfası daha türemiş."

"İyi de bütün bu mutsuz torunlar doğmadan önce, size ne olacak?" diye sordu Wen. "Hayattan ne bekliyorsunuz?"

Wen onun Karryn'e, Lirrens'e gitmek istediğinden söz ettiğini hatırlamıştı. Ama Ryne bu kez gelecek planları konusunda daha ketum davrandı. Aslında biraz kararsız ve biraz da kaybolmuş görünüyordu. Wen ilk kez onun kırılgan tarafını gördü. "Bilmiyorum," diye kestirip attı Ryne. "Hiç düşünmüyorum. Sanırım seçeneklerimin hiçbirisi hoşuma gitmiyor."

"Evlenemez misiniz? Karryn gibi bir serramarrayla belki? İleride marleydi olacak genç bir hanımla?"

"Mayva Nocklyn benim için çok yaşlı. Lyrie Rappengrass da çok genç." Bunları bir solukta söyleyişine bakılırsa, bu konuya önceden kafa yormuştu. "Unvan için evlenmek isteseydim, tek seçeneğim Karryn olurdu."

Wen cevap vermek yerine gözlerini yüzünde dolaştırmakla yetindi.

Ryne önce oralı olmadı. Ama sonra gülerek başını iki yana salladı. "Tamam, kabul ediyorum. Babamın beni Forten Şehri'ne yollama sebeplerinden biri de Karryn'di. *Bir bak bakalım, anlayabilecek misiniz?* dedi. Karryn, On İki Ev davetlerinde görmeye alışık olduğumuz bir isim değildi. Neye benzediğini bile bilmiyorduk."

"Neye karar verdiniz?" diye sordu Wen tehditkâr bir sesle. Bir yandan da, *Karryn'i bu adamdan korumalıyım*, diye düşünüyordu. *Bu gidişle Fortunalt'a tıkılıp kalacağım.*

Ryne gözlerini boş şarap kadehine dikti. Sağ elinin başparmağını uzun sapında gezdirdi. "Karryn'den hoşlanıyorum," dedi usulca. "Hem de onu kendime mahkûm edemeyecek kadar çok

hoşlanıyorum. Berbat bir koca olacağımı biliyorum.” Omuz silk-ti. “Tembel, ilgisiz ve ayyaş bir kocayı kim ne yapsın? Başta beni çekici bulacak. Ama zamanla benden soğuyacak. Hatta belki de nefret edecek. Bana daha güçlü ve iradeli bir kadın lazım. Bana bağımlı olmayacak biri.”

“Karryn’i hafife aldığınızı düşünüyorum,” dedi Wen. “O çok güçlü bir kız.”

“Nefret ettiği bir kocaya dönüşmektense sevdiği bir arkadaşı olarak kalmayı yeğlerim.”

“Bir ihtimal daha var.”

Ryne başını kaldırdığında ona alayla baktı. “Değişmemden mi söz ediyorsun? Şu halime bak! Buna imkân var mı sence?”

Wen birden öfkelen-di. “Ben size baktığımda ne görüyorum biliyor musunuz? Şu hayatta her şeye sahip bir genç adam. Yakışıklı-sınız. Paranız var. Çekicisiniz. Üstelik bir soylusunuz. Ama bunların kıymetini bilmek yerine, kendinizi küçük düşürüyorsunuz. Bütün iyi özelliklerinizi elinizin tersiyle itip sonra da kendinize acıyorsunuz.” Hızla doğrulurken masaya çarptı. “Bundan sonra Karryn’in peşinde dolaşmayın bence. Ona önce *kendini*, sonra onu seven bir erkek lazım.”

Ryne’ın ağzı beş karış açık kalmıştı. Wen onun cevabını beklemedi. Arkasını dönüp yürüdü ve serin gece havasına çıktı.

Yarı yolda haklı öfkesi diner gibi oldu. Sıkı-tığı yumrukları gevşedi. Bir On İki Ev lorduna böyle çıkışmaya hakkı var mıydı? Ryne’ın bu kez soluğu Jasper Paladar’ın yanında alacağından emindi. Jasper da onu paylayacaktı şüphesiz.

Wen odasında elini yüzünü yıkarken Ryne Coravann’a söylediği son sözlerin içinde barındırdığı ironiyi fark etti. O kim oluyordu da birini kendisinden nefret ettiği için kınayabiliyordu? Bütün yeteneklerini ve değerlerini bir köşeye fırlatıp atmakla suçladığı Ryne Coravann’dan ne farkı vardı? Yatağın kenarına oturup yüzünü avuçlarına gömdü. Gülsün mü, ağlasın mı bilemiyordu doğrusu.

*

Wen bir daha Ryne Coravann'a rastlamadı. Bunda sonraki iki gece odasından çıkmamasının ve Ryne'in da, Cammon şerefine verilen bütün partilere koşturmasının etkisi büyüktü elbette. Forten Şehri kraliçenin eşinin gelişiyle hareketli günler geçiriyordu. Bir gün ana caddede bir geçit töreni bile düzenlendi. Halk sokaklara dökülüp gösteriyi izlemek için birbirini ezdi.

Wen töreni izlememeye kararlıydı. Cammon'ın neye benzediğini biliyordu zaten. Ama tabii ki kendini tutamadı. Bir kumaşçının çatısına çıkan meraklıların arasına karıştı. Düzinelerce insan camlara çıkmış, ağaçlara ya da fener direklerine tırmanmıştı.

Wen birden panikledi. Bir çatıdan ya da üst katlardan fırlatılan bir ok, bir mızrak, hatta bir taş bile Cammon'ın kafasına isabet edip onu oracıkta öldürebilirdi. Tayse onun böyle bir tehlikeye atılmasına nasıl izin vermişti? Wen çılgınca etrafına bakındı. Caddenin karşısında üç iriyarı adam bir tavernanın çatısının kıyısından aç gözlerle aşağıyı izliyordu. Tek dertleri kraliçenin eşini görmek miydi? Yoksa gizli planları mı vardı?

Adamlardan biri sokaktaki bir kadına seslendi. Kadın ereğini dizlerine kadar sıyırıp edepsizce sıırttı. Adamlar onu alkışladı.

Wen kendini aptal gibi hissetti. Her yerde katillerle karşılaşmayı bekliyordu. Bütün yabancıları tehdit olarak görüyordu.

Wen tabii ki bu düşünce tarzını Tayse'den kapmıştı. Dolayısıyla o büyük gezginin böyle bir ortamda tedbirsizlik etmesini beklemek hata olurdu. Tayse mutlaka gereken önlemleri almıştı. Cammon da sessizce kalabalığı izleyerek kendini olası bir saldırıdan koruyacaktı. Onları korumak Wen'e kalmamıştı.

Wen, Cammon'dan sorumlu değildi.

Geçit töreni ancak bir saat sonra başladı. Wen aynı çatıya tündüğü iki genç adamla kâğıt oynayarak vakit geçiriyordu. Şanslı günündeydi. Birkaç bakır para kazanmıştı. Tezahüratlar ve alkışlarla ayağa fırladılar. Wen çatının kıyısına doğru ilerledi.

Cammon geniş caddede ona uzanan ellere dokunarak yavaş-

ça yürüyordu. Tayse, Cammon'ın bir adım önünde, Justin bir adım gerisindeydi. Diğer yedi gezgin Cammon'ın etrafını kuşatmıştı ve durmadan yer değiştiriyorlardı. Wen gözlerini kıstı. İlk Janni'yi tanıdı. İlgiden memnun görünüyor ve etrafa tatlı tatlı gülümsüyordu. Hammond her zamanki gibi ciddiye. Eagon, Rett ve Larson da oradaydı. Wen diğer ikisini tanıımıyordu. Savaşta ölenlerin yerini alan yeni gezginler olmalıydılar.

Gerçi kimse onların yerini tutamazdı.

Bir araba grubu izliyordu. Ama Cammon'ın ona binmeye niyeti yoktu. Wen arabacıyı tanıımıyordu. Ama yanında tanıdık biri vardı. Kızıl saçları güneşte parlayan Bryce, ciddi bir ifade takınmaya çalışırken epey zorlanıyordu belli ki. Yerinde durmadan huzursuzca kıpırdanarak sağına soluna dönüyor ve etrafına bakınıyordu. Cammon ona kalabalık bir insan grubunun duygularını okumayı mı öğretiyordu? Yoksa Bryce kendini kraliçenin eşinin koruyucularından biri mi sanıyordu? Wen az kalsın gülecekti.

Bryce'in yanında beyaza çalan sarı saçlarını kısıp kestirmiş bir kadın vardı. Etrafı düşünceli bir ifadeyle izliyordu. Wen onu hemen tanıdı. Elleriyle ateş yakabilen mistik Senneth'ti. Tayse'in karısı. Wen arabanın içini göremiyordu. Justin'in karısı da yanlarında mıydı acaba?

Justin'in karısı. Bu iki kelimeyi içinden nasıl da rahatça söyleyivermişti. Ve ilk kez canını acıtmamışlardı. Justin'in karısı. Wen'in gönlü Justin'den ne zaman geçmişti? Jasper Paladar'ın yatağına girdiği ilk gece mi? Yeni sevdası ona eskisini unutturmuş muydu?

Ya Jasper Paladar'ı unutması ne kadar zaman alacaktı? Başka bir âşık onun yerini tutabilecek miydi?

Wen başını iki yana salladı. En iyisi, bunları vakti gelince düşünmekti. Şimdilik Forten Şehri'ndeki herkes gibi sadık askerleri tarafından korunan Cammon'ı izlemekle yetinmeliydi. Wen çatıdaki coşkulu sevgi gösterilerine katılarak alkış tuttu.

Wen'e, Cammon kumaşçının önünden geçerken doğruca ona

bakmış gibi geldi. Ama bunda bir tuhaflık yoktu. Şehirdeki herkes Cammon'la göz göze geldiğine yemin edebilirdi zira. Hatta insanların, "Kral yanımdan geçerken bana baktı," diye fısıldadığını duyabiliyordu. Ya da "Elime dokundu," diyorlardı. Hatta "Kral Cammon bana gülümsedi," diye böbürleneler bile vardı.

O akşam, bütün şehri bir heyecan fırtınası sarmıştı. Belki de kimsenin gözüne uyku girmeyecekti. Wen'in kendini capcanlı ve enerjik hissetmesinin şaşılacak bir yanı yoktu. Bütün Forten Şehri Cammon'ın büyüüne kapılmıştı.

Ertesi gün öğleden sonra Wen'i yine hafakanlar basmaya başlamıştı. Kullanmadığı kaslarına kramplar giriyordu. Bir ara sırf biraz hareket etmek için bir barda kavga çıkarmayı bile düşündü. Kiralık odasında alt kata ses gitmemesi için çıplak ayaklarla en zor hamlelerden bazılarını çalıştı. Ama yaptığı egzersizler onu kesmiyordu.

Öğleden sonra üç civarı Davey günlük raporunu vermeye geldi. Wen önceden kararlaştırdıkları gibi onunla hanın yan sokağındaki küçük tavernada buluştu. Bir içkiyi paylaştılar. "Cammon gitmeyi düşünmüyor mu?" diye homurdandı Wen. "Dört gündür burada."

"Forten Şehri'ni sevdi galiba," dedi Davey. "Serra Karryn, *Temelli burada kalsa keşke*, deyip duruyor."

Wen onu kışlada neler olup bittiğiyle ilgili sorguladı. Davey gezginlerden hayranlıkla bahsediyordu. Özellikle Tayse hepsini derinden etkilemişti. O zebellah gibi adamın aynı zamanda pire gibi çevik olması hepsini şaşırtıyordu. "Orson, Eggles ve beni hiç zorlanmadan yendi," dedi Davey.

"O bir gezgin," dedi Wen, bu her şeyi açıklarmış gibi.

"Justin'i de yabana atmamak gerek. Kapı gibi adam. Az buçuk hantal olmasını beklersin. Ama değil. Biri beş kişiyle dövüştüğünü ve hepsini öldürdüğünü anlattı. Haydut filan da değillermiş. Bildiğin, eğitilmiş askerler. Ama ben pek inanmadım doğrusu. Bir gezgin bile aynı anda beş askerle çarpışıp hepsini indiremez."

Wen bu hikâyenin doğru olduğunu biliyordu. Justin, Ellynor'a abayı yaktıktan sonra bir dizi tehlikeli maceraya atılmıştı. Ama Davey'nin bahsettiği olayda az kalsın canından oluyordu.

"Belki biraz süslemiştir," dedi. "Askerlerin bu tür şeyleri nasıl abarttığını bilirsin."

"Ama dediğim gibi, bunu kendisi anlatmadı. Birinden duydum."

Wen diğer gezginleri de sormak istiyordu. *Hammond nasıl? Savaşta kötü yaralanmıştı. Şimdi iyi mi? Ya Janni? Onu mutlu etmesini bilen bir sevgili edinmiş mi?* Bu soruları sorsa bile Davey'nin ona istediği ayrıntıları veremeyeceğini biliyordu. "Hazır gezginler buradayken fırsatı iyi değerlendir," dedi. "Onlardan birkaç numara kapmaya bak."

"Sen ne zaman döneceksin?"

Aslında gayet masum bir soruydu, ama Wen kaşlarını çatı. Muhafızlar onun Cammon'dan kaçtığını fark etmeye başlamıştı belki de. "İşimi bitirdiğimde," diye tersledi Davey'yi.

"Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Hayır. Talih'te işin başından aşkın zaten. Hadi dön artık. Orson yarın başka birini yollasın."

Davey omzunu silkip kalktı ve masaya birkaç bozukluk attıktan sonra tavernadan çıktı. Wen gözlerini kapayıp uzun uzun ovuşturdu. Bu maskaralıktan sıkılmaya başlamıştı. Ghosenhall'dan ayrıldığından beri ilk kez birilerinin yanında bu kadar uzun kalıyordu. Dolayısıyla şimdiye kadar hiç kimse gerçekte kim olduğunu merak etmemişti. Wen insanlarla mesafesini korumakta güçlük çekiyordu.

Birdenbire kafasının içinde tehlike çanları çalmaya başladı. Wen gözlerini açıp sırtını dikleştirdi. Eli otomatikman kalçasındaki bıçağına gitti. Biri onu izliyordu. Bu tür hislerinde asla yanılmazdı.

Çabucak gözleriyle etrafı taradı. İşte oradaydı. Kapıda. Iriyari biri ona bakıyordu.

Justin.

33. BÖLÜM

Wen ayağa fırladı, ama donup kaldı. Kaçacak bir yeri yoktu. Justin'le kavga edecek de değildi. Bir an karşılıklı birlerini izlediler. Sonra Justin'in geniş yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. Dudakları Wen'in adını fısıldadı ve koşup ona sımsıkı sarıldı. O kadar güçlüydü ki Wen kendini doğanın karşısındaki gibi aciz hissetti. Justin onu kucaklayıp kaldırdı ve son kez sıktıktan sonra yere indirdi.

“Biliyordum! Sen olduğunu biliyordum!” diye bağırdı. Wen'i gördüğüne o kadar mutlu olmuştu ki neden ayrıldıklarını bile unutmuş gibiydi. “Yosun denen o kadın bir hamlemi öyle bir savuşturdu ki, *Bunu Wen'den başka kimseden öğrenemez*, dedim. Hani Janni'yle hep yaptığınız şu hareket vardı ya?”

Wen bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Fortunalt muhafızlarına verdiği eğitimin gezginlerin dikkatini çekmemesi imkânsızdı. Akı o kadar meşguldü ki bunu hesaplayamamıştı. “Justin,” dedi titrek bir sesle. “Seni aptal. Beni aramaman gerektiğini anlayamadın mı?”

Justin alayla homurdanıp bir iskemle çekti. Wen yanına ilişti. Justin'i daha kapıdan girer girmez fark eden genç ve sarışın garson kız soluğu yanlarında aldı. “Bize bir sürahi bira getir,” dedi Justin. “En iyisinden.”

Sonra dikkatini yeniden Wen'e verdi. “Bizden kaçığının far-

kındayız. Tayse gitme dedi. Ama sana bu kadar yakinken yerimde duramadım. Uzun zaman oldu, Wen. Eve dönme vakti geldi.”

Ev. Wen özlemle titredi. “Yapamam, Justin,” dedi. “Artık oraya ait değilim.”

“Saçmalama! Gezinler arasında sana her zaman yer var. Herkes seni özleyiyor. İki kere Tilt’e gittim. Seni çok aradım. Janni de öyle. Sonra Rett...”

Wen bu tatlı sözler karşısında elleriyle kulaklarını kapadı. “Sus, lütfen,” diye yalvardı. “Geri dönemem. Artık bir gezgin değilim.”

Justin, Wen onu kalbinden bıçaklamış gibi şaşaladı. Yüzü dehşetle çarpıldı. Wen bir an onu ikna ettiğini düşündü. Ama Justin küllü sarı saçlarını arkaya atarak başka bir taktik denedi. “Savaş hepimizi sarstı,” diye başladı.

Ama Wen sözünü kesti. “Justin. *Kral benim yüzümden öldü.* Baryn’i yarı yolda bıraktım. Gezinlerin şerefini lekeledim. Hayatımın geri kalanında bu hatamı telafi etmeye çalışacağım. Ama başarabileceğimi sanmıyorum. Yaşadıklarımı silip atamam. Kralın ölümü ruhuma kazındı.”

Justin anlayışla başını salladı. Neyse ki Wen’in suçunu hafife almak gibi bir hataya düşmedi. “Ben de böyle hissederdim,” dedi ciddi bir sesle. “Baryn öldüğü ve ben hâlâ yaşadığım için kendimi affedemeyebilirdim.”

“Evet,” diye inledi Wen. “Vicdan azabından ölüyorum, Justin.”

“Ama aradan iki yıl geçti. Şimdiye kadar hayatının hâlâ değerli olduğunu fark etmeliydin. Belki kalbindeki yara hiç kapanmayacak. Belki bir yanın hep eksik kalacak. Ama hâlâ yaşıyorsun. Çektiğin ıstıraba rağmen, hâlâ nefes alıyorsun. Bir işe yarıyorsun ve geleceğe bakıyorsun. Kalbin hâlâ atıyor.”

Wen ona bakakaldı. Justin aklından geçenleri dosdoğru söyledi. Sözleri Wen’de şok etkisi yaratmıştı. “Bu şekilde yaşayamam,” diye fısıldadı.

“Wen, ne olursa olsun, burada kendine bir hayat kurmuşsun. Zaten yaşıyorsun.”

O sırada, güzel garson bir sürahi ve iki bardakla geri döndü. Bardakları doldururken kirpiklerinin altından Justin'i süzmeyi ihmal etmedi. Justin her zamanki gibi kadınlar üzerinde yarattığı etkiden bihaberdi. Koca krallıkta fark ettiği tek kadın, evlendiği Lirrenli kızıdı.

Hayır, aslında bu pek doğru sayılmazdı. Janni ve Wen'le de yakın ilişkiler kurmuştu. Senneth'la. Sonra mistik Kirra'yla. Genç kraliçeyle. Wen onu tanıdığından beri ilgisini çekmeye çalışıyordu. Halbuki Justin onu daima sevmişti. Ama bir sevgili değil, değer verdiği bir arkadaşı olarak.

Ve Wen şimdi bu ilgiyi elinin tersiyle itemiyordu.

Justin sarışın kıza başıyla teşekkür etti. Kız salına salına uzaklaştı. “O günü çok düşündüm,” dedi Justin birasından kocaman bir yudum aldıktan sonra. “Mmm. Nefismiş. İç hadi. Her neyse. Bence senin ölmen hiçbir şeyi değiştirmezdi. Baryn'i öldüren katil dağ gibi Tir'i indirdi. Hepimizin görüp görebileceği en iyi gezgini. Tir ölünce Baryn o taraftan savunmasız kaldı ve tek vuruşta öldü. Sen onu hiçbir şekilde kurtaramazdın. O gün ölseydin bile, Baryn'in yaşaması mümkün değildi. Yani öldüğünle kalacaktın.” Birasını yudumladı. “Onun için, iyi ki kurtuldun.”

Wen bardağını iki eliyle birden kavrayıp dudaklarına götürdü. Sert biranın tadını bile alamadı. “Baryn'in öbür tarafında duran sen olsaydın, kendini böyle mi avutacaktın?”

Justin sırtıttı. “Evet, belki. Tabii o olaydan sonra düşünme yetimi hâlâ kaybetmediysem.”

Wen yeniden konuşmadan önce dikkatle düşündü. “Üzütünden deliye dönseydin, karın sana yardım edebilirdi. Sonuçta o bir şifacı.”

“Belki,” dedi Justin yine. “Ama fiziksel yaralar konusunda daha başarılı. Kalp yaralarını en iyi Cammon iyileştirir. Acıyla baş etmek için tuhaf yöntemleri var.” Sandalyesini masaya yak-

laştırdı. “Bak ne diyeceğim? Benimle Talih’e gel ve Cammon’la konuş. Seni görünce çok sevinir.”

Wen az kalsın gülecekti. “Yapamam! Baryn, Cammon’ın karısının babasıydı. Bu yüzsüzlük olur.”

Justin güldü. “Cammon’ı tanıımıyormuşsun gibi konuşma.”

Wen yine başını iki yana salladı, ama bu kez gülüyordu. Kalbini sıkan mengene biraz gevşemişti sanki. Yıllardır ilk kez nefes alırken zorlanmıyordu. “Bana son havadisleri ver bakalım,” dedi. “Herkes nasıl? Yeni gezginlerle iyi anlaşabiliyor musun?”

“Tayse bildiğin gibi. Ama Tir’in ölümünden sonra biraz daha ciddileşti tabii. Janni... Aa! Bir dakika! Sen bilmiyorsun. Bir kızım oldu.”

Olamaz! “Justin, inanmıyorum! Baba mı oldun? Bana onu anlatsana!”

Justin neşeyle başını salladı. “Bir yaşını yeni doldurdu. Adı, Ceribel. Benden çok Ellynor’a benziyor. Ama onunla beş dakika geçirirsen benim kızım olduğunu anlarsın. Tam bir inatçı keçi. Kimseye aldırdığı yok. Bildiğini okuyor.”

“Sen eline kılıç da vermişsindir.”

Justin sırtıttı. “Vermez miyim? On beş yaşına gelmeden dört dörtlük bir savaşçı olacak. Yirmi yaşında beni bile geçecek.”

“Ah, ne harika! Başka?”

İki saat daha konuştular. Justin ortak arkadaşlarının hayatlarında neler olup bittiğini anlattı. Wen’e maceralarını sordu. Onu dikkatle dinleyip öğütler verdi. Sonunda konu bugüne geldi.

“Enteresan bir işin var,” dedi Justin. “Rayson Fortunalt’ın hiçbir akrabasının emrine girmem derdim, ama serramarra hoş bir kız. Benim bir yanlışı yüzünden Ceribel’in acı çekmesi bu hayatta en son isteyeceğim şey olurdu herhalde. Fakat Parlak Anne beni kül etsin ki Baryn’in ölümüne Karryn’in babasının neden olduğunu aklımdan çıkaramıyorum.”

“Bunu Karryn de unutamıyor. Onun için, onu daha kolay affediyorsun.”

“Eee, Forten Şehri’nde daha ne kadar kalacaksın? Ghosenhall’a ne zaman döneceksin?”

Wen ona gülümsedi. Justin’in bunu sormasına alışmıştı. Her seferinde daha az acıtıyor, ama hâlâ mümkün gelmiyordu. “Justin... Henüz Karryn’i bırakamam. On gün önce, yolda saldırıya uğradığımızı duymuşsundur...”

Justin başını salladı. “Serra Karryn de dahil, o gün orada bulunan herkesten bu hikâyeyi dinledim. Hem iyi savaşmışsınız hem de şansınız yaver gitmiş.”

“Aynen. Ama bir dahaki sefere işimizi şansa bırakmak istemiyorum. İyi olmak yetmez. Mükemmel olmalıyız.”

“Yeniden deneyeceklerini mi düşünüyorsun?”

“Her zaman yeniden denerler. Sen de biliyorsun.”

Justin başını salladı. “İyi bir ekip kurmuşsun. Orson tecrübeli bir asker. Sen gittiğinde yerine geçebilir.”

“Buradan ayrılmaya hazır değilim.”

Justin gözlerini ona dikti. “Bir daha asla bir Gezgin olmasan da, hayatın boyunca Forten Şehri’nde kalmaya karar versen de, bizden saklanmaktan vazgeçmelisin. Hiç olmazsa, ara sıra ziyarete gel. Herkes seni çok özliyor. Sen merak ediyorlar. Nasıl olduğunu bilmek istiyoruz. Hâlâ bizden biri olduğunu hatırlamanı istiyoruz.”

Wen o tanıdık panik duygusuyla titremeye başladı. “Justin, ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ghosenhall...” Başını iki yana salladı.

Justin yine öne eğildi. “Ama benimle Talih’e döneceksin değil mi? Tayse ve diğerleriyle görüşeceksin?”

Bu da Ghosenhall’a gitmek kadar korkutucuydu. Ama Wen içindeki hasrete karşı koyamıyordu. Jasper’ı yeniden görmenin heyecanı da vardı tabii. Öte yandan, Justin’den hemen ayrılmak da istemiyordu. Ama asıl içini titreten Gezginlerle, bugün olduğu insana dönüşmesinde büyük rol oynayan silah arkadaşlarıyla yeniden kenetlenme fikriydi.

“Ya bana kızgınlarsa?” diye fısıldadı. “Ya beni bağışlamazlarsa?”

Justin kocaman eliyle onun narin parmaklarını dostça sıktı. “Sen önce kendini affet,” dedi. “Ötekiler sadece senin eve dönmeyi istiyor.”

Justin sonunda Wen'i ikna etti. Bunda onsuz geri dönmeyeceğini söylemesinin payı büyüktü tabii. Wen onun inadını iyi biliyordu. Eşyalarını toplayıp odanın parasını ödedi ve ikisi Forten Şehri'nin sokaklarında yürümeye başladı. Şu mengene yine yüreğini sıkıştırmaya başlamıştı. Wen nefes almakta güçlük çekiyordu. Rett ne diyecekti? Ya Tayse? Kapıdan içeri girdiğinde onu hemen tanıyacaklar mıydı? Önce mesafeli mi davranacaklardı? Yoksa ona kaburgalarını kırarcasına sarılacaklar mıydı?

Wen belki de önce kışlaya gidip durumu askerlerine açıklamalıydı. Evet, en doğrusu bu olurdu. Hem bu arada biraz sakinleşirdi. Çantasını yatağına bırakıp kendinden emin adımlarla talim alanına gidecek, eski dostlarına gülümseyecek ve...

Wen bu planlarının hiçbirini gerçekleştiremedi. Cammon onu gezginlerle birlikte çalıllığın iç tarafında bekliyordu. Ona bakıp kollarını açarken gözleri parlıyordu. “Wen!” diye bağırdı ve ona can dostunu kucaklar gibi sarıldı. Wen diğerlerinin de etraflarını sardığını ve adını seslendiklerini duydu. “Herkes geleceğini ben haber verdim!” diye şakıdı Cammon.

İki saat boyunca ağladılar, güldüler ve yine ağladılar. Wen arkadaşlarının dostça takılmalarına bol bol maruz kaldı. *Hey, kaçak! Bir daha habersiz gitmek yok ha!* Yılları o iki saate sığdırmak kolay olmadı tabii. *Sonra Kelti aramıza katıldı. Tanısan bayılırsın. Yorulmak nedir bilmiyor ve asla pes etmiyor.* Wen dört başı mamur bir ziyafet sofrasından kalkmış gibi keyifliydi. Ama bu kez doyan midesi değil, ruhu oldu.

“Ghosenhall'a ne zaman geleceksin?” diye sordu Larson.

Aslında aralarına ne zaman döneceğini soruyordu. Wen on-

lara yakın zamanda gezginlere katılmayacağını açıkça söylemişti. Ama bazıları ona inanmayı reddediyordu. Wen bu geceden sonra, belki bir gün yeniden bir gezgin olmayı düşünebilirdi. Ama arkadaşlarının şimdilik eski hayatına dönmeyeceğini anlaması yeterliydi.

“Bilmiyorum,” dedi. “Burada hâlâ yapılacak işler var.”

“Sen gelmezsen, biz sana geliriz,” dedi Janni. “Serra Karryn bizi memnuniyetle ağırlar.”

“Muhafızlarını çalıştırmayı kabul ettiğiniz sürece sorun yok,” diye yanıtladı Wen. “Hatta ona da birkaç gezgin numarası öğretirsiniz.”

Tayse ancak kırk yılda bir bu kadar içten gülerdi. “Bizi özlediğini söylemen yeter, Wen,” dedi. “İlk fırsatta soluğu burada alırız.”

Tayse öyle ikide bir sarılabileceği türden bir adam olmadığı için, Wen kapıdan çıkarken elini koluna koymakla yetindi. Arkadaşlarıyla yeniden buluştuğu için mutluydu. Ama Talih’e döndüğüne göre, sorumlulukları onu beklerdi. Yeniden güvenlerini kazanması gereken askerler vardı.

Ve bir de yüzleşmesi gereken bir adam.

Bu gürültülü kavuşma için kışlalarını gezginlere bırakmak zorunda kalan Fortunaltlı muhafızlar kapının önünde toplanmıştı. Wen onları çabucak saydı ve altı kişinin eksik olduğunu fark etti. Dördü arazide devriye geziyor olmalıydı. İki tanesi de birkaç soyunun katıldığı akşam yemeği için evde nöbet tutmaya gitmişti. Ama en yakınları Orson, Eggles, Yosun ve Davey oradaydı. Hepsi de Wen’den bir açıklama bekliyordu.

Wen’in etrafını sardılar. Wen her biriyle göz teması kurdu. Belki de gezginlerle yeniden buluşmasının etkisiyle hâlâ fazlasıyla duygusaldı. Ya da bu insanlar çoktan kalbinde kendi yerlerini edinmişti.

“Bazılarınızın çok şaşırmadığını düşünüyorum,” dedi. “Belki

birkaçınız daha gezginler buraya gelmeden önce anladınız. Hepimizin sırları var. Benimki de buydu.”

Davey güldü. “Şimdi seni neden asla yenemediğimi anladım. Kendimi boşuna kötü hissetmişim.”

“İçin rahatlayacaksa, ben de Tayse’yi hiçbir zaman yenemedim.”

“Bundan sonra, seni nasıl çağıracağız?” diye sordu Yosun. “Adının Wen olduğunu söylediler.”

“İsterseniz Willa demeye devam edebilirsiniz. Ya da Wen. İki-sine de alışkırım.”

Egges hepsinin merak ettiği bir konuyu dile getirdi. “Ghosenhall’a ne zaman döneceksin?”

“Dönmeyeceğim,” dedi Wen. “Bir daha gezgin olmayacağım.”

“Ama Justin dedi ki...” diye başladı Davey.

Wen araya girdi. “Şu anda bir kişi eksikler. O yeri bana ayırmışlar. Ama artık kendimi saraya ait hissetmiyorum. Gün gelir belki fikrim değişir. Ama Ghosenhall’dan ayrılalı iki yıl oldu ve hâlâ böyle hissediyorum.”

“Yani kalıyorsun?” diye sordu Orson.

Wen onunla göz göze geldi. Bunu sormak için onlarca nedene olabilir. Belki de komutan olmak için Wen’in gidişini dört gözle bekliyordu. Ama Wen Orson’ın ne sesinde ne de yüzündeki ifadede bu tür bir hırsla dair en ufak bir ize rastlamadı. Ona tıpkı Justin’in ona tavernada baktığı gibi bakıyordu. Yanlış sebeplerden ötürü kötü bir seçim yapmasından endişelenen bir dost gibi.

“En azından bir süre daha kalacağım,” dedi Wen usulca. “Ne kadar diye sormayın. Ben de bilmiyorum.”

Wen akşam yemeğinin bitmesini ve Demaray Coverroe’nun arabasının Edwin Seiles’inkinden sonra bahçe kapısından çıkmasını bekledi. Sonra belki Jasper’ın Cammon, Serephette ve Karryn’le konuşacakları vardır diye biraz daha bekledi. Ve son olarak, üst katlardaki yatak odalarının ışıklarının yanmasını ve ardından ço-

ğunun sönmesini bekledi. Evde yaşayanların hiç olmazsa birkaç tanesine uyumaları için biraz daha zaman tanıdı.

Sonra sessiz adımlarla sokak kapısına yaklaştı. Orada nöbet tutan Malton'la selamlaştı. Merdiveni çıkıp koridorun aşağısına doğru süzüldü. Jasper Paladar'ın kapısının önüne geldiğinde kalbi küt küt atıyor, yanaklarına ateş basıyordu. Eşikten cılız bir ışık sızdığını gördü. Jasper mum ışığında kitap okuyor olmalıydı. Tabii kucağında kitabıyla uyuyakalmadıysa.

Wen usulca kapıyı tıklattığında içeriden sesler geldi. Kapı açıldı ve Jasper yemekte giydiği şık kıyafetiyle karşısında belirdi. Wen onun ne kadar yakışıklı ve asil göründüğünü düşünmeden edemedi. Jasper Paladar ciddi yüzü ve bilge bakışlarıyla onu süzerken, aralarındaki sınıf farkı daha da belirginleşmişti sanki. Wen iki ayrı dünyanın insanları olarak bazen ortak bir dil konuşabilmelerine hayret ediyordu.

Birden cesareti kırılmıştı. Neredeyse arkasını dönüp gidecekti.

Ama sonra Jasper'ın yüzü sıcacık bir gülümsemeyle aydınlandı. Wen'in yine gözleri doldu. Jasper onu içeri çekip kapıyı kapadı. Ama ellerini omuzlarına koyarak nadir bulunan bir metni incelercesine gözlerini yüzünde dolaştırmakla yetindi.

Wen onun hiç de şaşkın görünmediğini fark etti. Belki de döndüğünü Cammon söylemişti. Ya da Karryn muhafızlardan duyup ona haber vermişti.

“Merak ettiklerini öğrenebildin mi?” diye sordu Jasper.

“Beni yeniden aralarına kabul etmeye hazırlar.”

Jasper bir elini göğüslerinin arasına koydu. “İki yıldır buz kesen kalbin nihayet eridi mi?”

Onlara dönecek misin? diye sormamıştı. Ya da *Beni bırakacak mısın?* diye. Önce kalbinden geçenleri bilmek istemişti. Sonra belki kendi kalbinin arzularından bahsederdi. “Biraz,” dedi Wen. “Ama ıstırabımın tamamen dineceğini hiç sanmıyorum.”

“Pişmanlık böyle bir şey işte. Asla geçmez. Ama zamanla onunla yaşamayı öğrenirsin.”

“Bugün hiç kendimde değilim,” dedi Wen. “Ne hissettiğimi bulmaya çalışıyorum. Belki de mutluyum. Ama mutlu olmanın ne demek olduğunu çoktan unuttuğum için duygularımı tanımlayamıyorum.”

Jasper onu usulca kendine çekip dudaklarından öptü. “Ne tuhaf,” dedi. “Ben de titriyorum. Mutluluk denen hastalığa yakalandım galiba. Yoksa senden mi bulaştı?”

Wen gülerek onu daha ateşli bir şekilde öptü. “Olabilir. Tedavisini biliyor musun?”

Jasper onu yatağa doğru çekti. “Aklıma bir iki şey geliyor. Ama son derece radikal yöntemler. Risk almaya hazır mısınız?”

Wen yatağa yuvarlandığında, Jasper yanına uzandı. “Evet,” dedi Wen. “Ama bu tedaviyi sen de deneyeceksin.”

Jasper yeğinin iplerini çözmeye başlamıştı bile. “Hayhay. Memnuniyetle.”

34. BÖLÜM

Senneth, gezgin Wen'in nihayet ortaya çıkmasına herkes kadar sevinmişti. Ama sonsuza dek Talih'te kalıp gezginlerin Wen'le yeniden kaynaşmasını izlemek istemiyordu doğrusu.

Fortunalt'taki birinci haftalarının sonunda Tayse'e, "Eve dönme vakti gelmedi mi?" diye sordu.

Tayse sıırıttı. "Yarın buraya sık sık gelen bir kadının evinde bir davet varmış. Hani şu ufak tefek ve haddinden fazla şen şakrak hanım."

"Demaray Coverroe," dedi Senneth. "Ondan ben de hoşlanmıyorum."

"Cammon davete katılmak istiyor."

"Ay, ne olur vazgeçirelim," dedi Senneth. "Sonra Coren Bauler ve bütün On Üçüncü Ev lordları onu evlerine davet edecek. Cammon ayıp olmasın diye hepsine gidecek. Biz onu korumak için akla kararı seçeceğiz ve en az on yıl daha burada kalacağız."

"Cammon, Jasper Paladar'la konuşmak istediklerini konuştu mu?"

"Daha geldiğimiz ilk günü ne meseleleri varsa halletmişlerdir," dedi Senneth. "Cammon bütün güneyli Ev'lerden asker toplama fikrini dile getirdi. *Kraliyet askerleri de onlara destek versin ve yolları şu haydutlardan temizleyelim*, dedi. Lord Paladar konuya gayet makul yaklaştı. Nate'le Ariane'in de bu plana destek

verdiğini öğrenince itiraz edememiştir,” diye ekledi alayla. “Aksi halde belki Fortunalt’ın zayıf görünmemesi için karşı çıkardı.”

“Serramarraya fikrini sordu mu?”

“Cammon mı, Jasper mı? Cammon geldiğinden beri onu yanından ayırmıyor. Bütün resmi görüşmelere katılması için ısrar ediyor.”

“Jasper bundan rahatsız olmuyor mu?”

“Aksine,” dedi Senneth. “Bence hoşuna gidiyor. Lord Paladar bana hırslı bir adam izlenimi vermedi. Zeki ve becerikli biri. Ayrıca dürüst. Karryn’in Ev’in yönetimini devralmasını iple çeker gibi bir hali var. Dolayısıyla Karryn bu işlere ısındıkça kendini amacına biraz daha yaklaşmış gibi hissediyor.”

“Sence Cammon amacına ulaştı mı?” diye sordu Tayse.

Senneth ona hayretle baktı. Geç olmuştu ve çoktan yatağa kıvrılmıştı. Tayse nöbetten yeni dönmüştü. Üniformasını çıkarıyordu. “Ne amacı?” diye sordu.

“Bu geziye neden çıktığı hâlâ belirsiz. Gerçekten de Amalie’nin ülkede dolaşmasının güvenli olup olmadığına mı karar vermeye çalışıyor? Yoksa sınırlara asker yağmak için On İki Ev soylularının fikrini mi almak istedi? Wen’i de unutmamak gerek tabii. Belki de buraya sadece onu bulmak için geldi.”

Senneth yatakta doğrulup oturdu. “Cammon bile bu uzun ve masraflı yolculuğa yalnızca kayıp bir gezgini bulmak için çıkmazdı.”

“Neden öyle söylüyorsun? Cammon böyle konuları devlet işlerinden daha çok önemser.”

“Ama, ama... Bunca insanı beraberinde sürükledi! Dokuz gezgin ve yetmiş kraliyet askeri! Bütün o yemekler, hanlarda konaklamalar! Hepsi de kayıp bir kadını bulmak için miydi?”

Tayse yatağın kenarına oturdu. “Ortadan kaybolan *sen* olsaydın yine aynısını yapardı.”

Senneth kocasına bakakaldı. “Wen’in nerede olduğunu nasıl anladı?”

Tayse başını iki yana salladı. “Bence başından beri biliyordu. Wen gittiği günden beri. Bunca zamandır izini sürüyordu.”

“İyi de neden şimdi?”

“Wen’in bulunmak istediğini hissetmiştir.” Tayse mumu söndürüp Senneth’in yanına uzandı. “Bak, haklı çıktı.”

Senneth karanlıkta ona sokuldu. “Wen’in Ghosenhall’a dönmek istemediğini söylemedin mi?”

“Yeniden bir gezgin olmak istemiyor,” dedi Tayse. “Ama bir zamanlar bizden biri olduğunu hatırlamaya hazır. Belki elinden ancak bu kadarı gelecek. Ama Cammon bunun ona yeteceğini biliyordu.”

Senneth ertesi sabah büyük bir sevinç yaşadı. Cammon önceki akşam Amalie’yle yine şu sıradışı görüşmelerinden birini yapmıştı ve kraliçe artık eve dönmelerini istediğini açıkça dile getirmişti. Dolayısıyla Demaray Coverroe’nun partisine katılamayacaklardı. Hatta ev sahiplerine veda edip hemen yola çıkacaklardı.

Veda faslı tabii ki sakız gibi uzadı. Bütün gezginlerin Wen’e söyleyecek bir çift sözünün olması onları daha da geciktirdi. Öğlene doğru nihayet yola koyulabildiler. Her ne hikmetse Forten Şehri’nin bütün sakinleri kraliçenin eşinin gideceğini duymuştu. Genci yaşlısı, namuslusu namussuzu sokaklara dökülmüştü. Senneth güneş batmadan önce şehirden çıkamayacaklarından korkmaya başlamıştı. Neyse ki akşamüzerine doğru biraz yol alabilmişlerdi.

Gelgelelim, kuzeybatı yolunun başı hep kalabalık yerleşim bölgelerinin içinden geçiyordu. Her kavşakta onları meraklı ve coşkulu bir kalabalık karşılıyordu. Sonunda pes edip küçük bir kasaba hanında konakladıklarında, halk yine Cammon’ı görmek için oraya akın etti. Kestirmeden giderlerse Talih’le aralarında sadece bir iki saatlik mesafe vardı. Senneth koskoca günü ziyan ettiklerini düşünüp sıkıntıyla iç çekti.

“Bu gidişle Ellynor, Ghosenhall’a benden önce varacak,” dedi

Justin. “Hem de benden sonra Lirrens’de iki ay daha kalmasına rağmen!”

“Sen dönene kadar Ceribel evlenip barklanmasın da,” diye homurdandı Senneth.

Justin sırtıttı. “Cammon’la Amalie’nin birlikte çıkacakları geziyi düşünmek bile istemiyorum. En iyisi, Ellynor’la Ceribel’i de yanıma alayım.”

Senneth iç çekti. Justin haklıydı. İşin kötüsü, Senneth’in o geziden hiç kaçıışı yoktu.

Ertesi sabah Cammon’ın hanın yemek odasında bebekleri öpüp işçilerle el sıkıştığını bildiği için erken kalkmaya gerek duymadı. Ama elinde bavuluyla aşağı indiğinde Cammon’ı Justin’le konuşurken bulunca şaşırdı. Cammon’ın çocuksu yüzü endişeyle çarpılmıştı.

“Justin, Senneth, derhal Talih’e dönün,” dedi. “Sonra bize yetişirsiniz. Öteki gezginler beni korur.”

“Neden? Ne oldu?” diye sordu Senneth telaşla.

“Bize ihtiyacı var,” dedi Justin.

Senneth önce onun Karryn’i kastettiğini düşündü. Cammon serramarrayla ilgili bir şeyler geveliyordu zira. Ama sonra Justin’in kılıcını ve diğer silahlarını kuşandığını gördü.

Onlara ihtiyacı olan Wen’di.

35. BÖLÜM

Cammon'ın gelişiyle o kadar hareketli günler geçirmişlerdi ki Wen, Fortunalt soylularının en azından birkaç haftalığına dinlenmeye çekileceğini düşünmüştü. Ama yanılıyordu. Cammon'ın Ghosenhall'a doğru yola çıktığı gün Demaray Coverroe, Lindy'nin doğum günü şerefine bir eğlence tertiple-di. Wen'in anladığı kadarıyla, kraliçenin eşi için düzenlenen büyük partilerin aksine, ailenin yakın dostlarının katılacağı mütevazı bir davet olacaktı. Karryn Lindy'nin en yakın arkadaşı olarak geceyi onların evinde geçirecekti.

Bu da, Wen'in de gece Coverroe'larda kalacağı anlamına geliyordu.

Forten Şehri'nden Talih'e döndüğünden beri, Jasper Paladar'la ilk kez bir geceyi ayrı geçireceklerdi.

Wen akşamki görevde ona eşlik etmeleri için Yosun, Eggles ve Malton'ı seçti. Uyuyan kızların odasına dalmaları gerekirse, yanında bir kadının daha olması işine yarayabilirdi. Gerçi öyle bir tehlikede, kızların askerlerin karşısına gecelikle çıkmaya pek aldıracaklarını sanmıyordu.

Coverroe evinin muhafızları Fortunalt'lı askerleri artık iyi tanıyordu. Geceyi orada geçireceklerini öğrenince şaşırmadılar. "Birkaç ranzayı boşaltırız," dedi komutanları. "Nöbeti biten onlarda kestirir."

Konuklar gelmeye başladığında Wen'le Eggles, Coverroe'ların gösterişli evinin etrafında tur atıyordu. Wen gölgelerin arasından bir atlinin yaklaştığını gördü. Genç bir adam huysuz bineğinden inip dizginleri seyisin eline tutuşturdu.

Wen onu hemen tanıdı. Ryne Coravann'ın ziyareti Cammon'inkinden bile fazla uzamıştı. Bu adam evine dönmeyecek miydi?

Ryne onu fark etmeden eve girdi. Az sonra içeriden, serramanın yakışıklı yüzünü görür görmez, cıvıldamaya başlayan genç kızların sesleri geldi.

Neyse ki gece sakin geçiyordu. Wen ılık havada bahçede devriye gezerken ara sıra bir kahkaha, bazen de neşeli bir sohbetin bölük pörçük cümlelerini duyuyordu. Doğum günü kutlaması keyifli geçiyordu anlaşılan.

Wen son birkaç gecedir doğru düzgün uyumadığı için yorgundu. Dolayısıyla ilk nöbeti Eggles'la Yosun'un almasına ses çıkarmadı. Küçük kışladaki yataklar Talih'tekilerden bile daha dar ve rahatsızdı. Wen, Demaray Coverroe'nun bütün parasını lüks ve ihtişama harcayıp asıl gereksinimleri gözden kaçırmamasına pek şaşırmadı doğrusu. O tam da bu tarz bir kadındı. Ya da belki sadece kendisini ve kızını düşünüyor ve hizmetindekilerin mutluluğunu hiç önemsemiyordu.

Ama Wen geceleri açık arazide bile yatmaya alışkın olduğu için Demaray'ın muhafızlarının horultuları arasında kolayca uykuya daldı. Ayak bileğindeki bıçağı çıkarmamıştı. Yastığının altında da bir hançer vardı. Ama ikisini de kullanmasına gerek kalmadı. Gece yarısından birkaç saat sonra dinlenmiş olarak uyandı. Eliyle saçlarını düzeltti, yeleşini çekıştirdi ve nöbeti devralmaya hazırlandı.

Malton'la kapıda buluştular. Gece karanlığında eve yöneldiler. Neyse ki Wen, Coverroe'ların bahçesinin her bir karışını ezbere biliyordu. Malton'ın bir kere ayağı takıldı ve usulca küfretti. Ama başka bir engelle karşılaşmadılar.

Egges'la Yosun onları sokak kapısında bekliyordu. "Evin etrafında bir tur attık," dedi Yosun. "Sorun yok."

Wen başını salladı. "Biraz uyuyun."

Malton öfkeyle homurdandı. "Uyuyabilerseniz tabii. Döşekler taş gibi sert."

Eski asker Egges Wen'e sırttı. Şüphesiz o da bin beterlerini görmüştü. "Ne zaman buluşalım?" diye sordu.

"Hizmetkârlar üç ya da dört saate kalkar. Ama Karryn öğleden önce uyanmaz diye düşünüyorum. Beş, altı saat sonra görüşürüz."

Yosun ve Egges kışlanın yolunu tutarken Wen'le Malton çabucak görev yerlerini belirledi. Arada buluşup durum değerlendirmesi yapmayı kararlaştırarak ayrıldılar. Wen, Malton'ın sürekli esnemesinden huzursuz olmuştu. Ama verdiği raporlarda en ufak sesleri bile dikkatinden kaçırmadığını anlayınca rahatladı.

Wen gece nöbetlerini severdi. Her an bir şeyler olabilir endişesiyle tetikte beklediği o sessiz saatlerde etrafı dikkatle dinlerdi. Yıllar içinde gözleri kadar kulaklarına da güvenmeyi öğretmişti kendine. Bir de rüzgârın savurduğu kokuları ayırt etmeyi. Hatta bir keresinde, davetsiz bir misafiri nefesindeki soğan kokusunu alarak enselemişti.

Doğuda şafağın ilk beyazlığı belirlediğinde Coverroe'ların evi hareketlenmeye başladı. Mutfaktan tencere tava sesleri ve fısıltılar gelmeye başladı. Onları taze pişen ekmeğin ve nar gibi kızaran etlerin nefis kokuları izledi. Bir grup hizmetçi kız, daha güneş doğmadan başlarında kolalı başlıkları ve kollarında sepetleriyle gülüşüp konuşarak pazarın yolunu tuttu. Wen yedi kız saydı. Bahçe kapısında onlara bir de uşak katıldı. İki kız hemen genç adamın yanındaki yerlerini alıp ona göz süzmeye başladı. Wen sırttı. Dünyanın en eski hikâyesi Coverroe'ların çalışanları arasında da yeniden anlatılıyordu anlaşılan.

Bir saat sonra, birkaç uşak evden çıkıp verandayı ve patikaları süpürmeye koyuldu. Bahçıvanlar rengârenk çiçek tarhlarının

üzerine eğildi. Dört hizmetçi kız elleri kolları dolu bir şekilde alış-veriştikten döndü. Üst kat pencerelerinden biri açıldı ve bir halı silkelendi. Coverroe muhafızlarının yarısı esneyerek kışladan çıktı.

Sabah dokuz gibi Yosun'la Eggles görüldü. Aşçıdan tatlı dille kopardıkları nevaleyi Wen ve Malton'la paylaştılar. "Serra uyandı mı?" diye sordu Eggles. Wen'in hayır cevabıyla *tahmin etmiştim* der gibi başını salladı.

"Devriye gezmeye devam mı edelim, talim mi yapalım?"

"Talim yapın," dedi Wen. "Talim alanı küçük, ama bugünlük idare edersiniz."

Bir saat sonra Eggles ve Yosun hafiften terlemiş bir halde Wen'in yanına döndü. Malton biraz daha ekmek dilenmek için mutfığa gitmişti. Iriyarı bir adam olduğu için kolay kolay doymuyordu.

"Karryn hâlâ ortada yok galiba?" diye sordu Eggles.

Wen iç çekti. "Lindy'nin yanına taşınmayı planlamıyordur umarım."

Yosun esnememek için ağzını burnunu yamultuyordu. "Anında istifayı basarım. Burayı sevmiyorum. Kışla rahatsız, muhafızlar fazlasıyla laçka ve yemekler tatsız."

"Al benden de o kadar," dedi Eggles.

Wen sokak kapısının açılmasıyla başını çevirdi. Bu seferki bir uşak değildi. Ama Karryn de değildi. Demaray Coverroe peşinde kızıyla bahçe kapısına doğru yürüdü. İkisi de üzgün görünüyordu. Aslında, Lindy daha çok korkmuş gibiydi.

"Bir terslik var," dedi Wen ve koşmaya başladı. Eggles onu izlerken, Yosun Malton'ı çağırmaya gitti.

Demaray Coverroe nihayet onları fark etti ve şalına sıkıca sarınarak ondan hiç beklenmeyecek bir şey yaptı. O da Wen'le Eggles'a doğru koştu. Wen iyice telaşa kapıldı.

"Komutan, Karryn gitmiş," diye inledi Demaray. Telaştan ayakları birbirine dolanıyordu.

Wen bambaşka bir şey söylemesini bekliyordu. *Karryn has-*

ıtalandı, Karryn kayıp düştü ve sakatlandı ya da Karryn gece yarısı deli bir hizmetçinin saldırısına uğradı, gibi bir şey. Dolayısıyla önce anlayamadı. “Gitmiş mi? Nereye?”

Demaray buklelerini savurarak başını iki yana salladı. Her zamanki gibi özenli giyinmesine bakılırsa belki de yataktan kalkalı bir süre olmuştu. Ama Lindy perişan haldeydi. Dağınık saçları ince geceliğinin üzerine alencele giydiği işlemeli sabahlığın omuzlarına dökülmüştü.

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Demaray. “En ufak bir fikrim yok!”

Wen, Lindy’ye baktı. “Çabuk söyle,” dedi sertçe. “Karryn’le neler planladınız?”

Lindy’nin solgun teni ağlamaktan kızarmıştı. “Hiçbir şey! Anneme de söyledim! Gece gece nereye gitti hiç bilmiyorum!”

“Karryn’in gece gittiğinden emin misin? Bir şey gördün mü ya da duydun mu?”

Lindy ona bakakaldı. “Hayır. Be-ben... Şey diye öyle dedim. Yattığımızda saat ikiye geliyordu zaten.”

“Aynı odada mı uyudunuz?”

“Hayır. Karryn’in odası koridorun ucundaydı. Partiden sonra benim odamda biraz lafladık. Sonra gitti. Odasına uyumaya gittiğini sandım. Ama...” Yine hıçkırıklara boğuldu.

Wen tekrar Demaray’e döndü. En azından, o mantıklı konuşabilecek kadar sakin görünüyordu. “Yatağı bozulmuş mu?”

Demaray başını salladı. “Evet. En azından gecenin bir kısmını burada geçirmiş olmalı.”

Yosun’la Malton koşarak yanlarına geldiğinde Wen, Eggles’in onlara durumu özetlediğini duydu. Yosun dehşetle inlerken Malton küfrü bastı.

“Odasında kan ya da boğuşma izi var mı?” diye sordu Wen soğuk bir sesle.

Şimdi Demaray de Lindy de ona dehşetle bakıyordu. “Ne?” diye inledi Demaray. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Kaçırıldı mı diye anlamaya çalışıyorum.”

Demaray birden öfkeleni. “Bu ne cüret komutan? Ben evimde güvenmediğim hiç kimseyi çalıştırmam. Bu evde hiç kimse Karryn’e zarar vermez! Hem bütün gece bahçede devriye gezdiğinizden emim. İçeri girmeye çalışan bir yabancıyı mutlaka fark ederdiniz.”

Wen de öyle umuyordu. Ama daha önceki görevinde ölüm-cül bir hata yapmıştı. Dün gece de bir tedbirsizlik etmediğinden emin olamazdı. Öteki muhafızlar desen, henüz gezginler kadar tecrübeli değildi.

Ya Karryn ben uyurken kaçırıldıysa?

“Odasını görebilir miyim?” diye sordu sertçe.

Demaray’le birlikte eve girdiler. Karryn’in odası ikinci kattaydı. Kapı ardına kadar açıktı. Lindy panikle kapamayı unutmuştu herhalde.

“Etrafı iyice arayın,” diye emretti Wen muhafızlara. “Sıradışı bir şey fark ederseniz haber verin. Yerinden oynayan bir mobilya ya da bir kan lekesi. Kıyafetleri hâlâ burada mı?”

Odada bir genç kızın dağınıklığından başka hiçbir şeye rastlamadılar. Yorgan yatağın kenarından sarkmıştı. Yastıkta hâlâ Karryn’in başının izi vardı. Başucunda bir bardak su duruyordu. Karryn’in partide giydiğı süslü elbise dolapta asılıydı. Ama diğer kıyafetleriyle küçük valizi ortada yoktu. Gece geç saatte ya da sabah erkenden çıktığında onları yanına almış olmalıydı.

İyi de nereye gitmişti bu kız? Neden kaçmıştı?

Egges yorganı son kez silkti. Yastığın altına baktı. “Bir şey bulamadım,” dedi.

“Şu ne?” diye sordu Demaray birden. Hepsi de yastığın kılıfından düşen, yuvarlak, para gibi cisme baktı.

Wen diğerlerinden hızlı davranarak onu eline aldı. Koyu mavi, ufacak bir taşı. Ortasında beyaz bir yıldız deseni vardı. Onun için hiçbir anlamı yoktu, ama Lindy telaşla inledi.

“Ne oldu?” diye sordu Wen. “Nedir bu?”

“Coravann mührü,” dedi Demaray.

Wen donup kaldı. *Ryne Coravann dün gece buradaydı.* Wen, Ryne'ı son gördüğünde onu bir güzel azarlamıştı. Sonra da Ryne'in onu Jasper Paladar'a şikâyet edeceğinden çekinerek pişman olmuştu. Ama Ryne daha cüretkâr bir yöntemle başvurmuştu. Wen'e, Karryn'le istediğini yapabileceğini kanıtlamak için onu beraber kaçmaya ikna etmişti.

Demaray, kızına döndü. "Lindarose Coverroe!" diye tısladı öfkeyle. "Karryn, Ryne'la mı kaçtı? Ne biliyorsun, çabuk söyle!"

"Hiçbir şey," diye hıçkırdı Lindy. "Ryne, Karryn'le her zaman şaka yollu flört ediyordu. Ona, *benimle kaçmayacak mısın?* diye takılıyordu. Karryn de bunu düşünür gibi yapıyor ve gülüşüyorlardı. Sadece şakalaşıyorlardı."

"Dün gece de aralarında böyle bir konuşma geçti mi?" diye sordu Wen. Lindy Coverroe'yu omuzlarından tutup kafası kopana kadar sarsmak istiyordu. "İyi düşünün leydim! Birlikte plan yaptıklarını duydunuz mu?"

Lindy başını iki yana salladı. "Hayır. Yemekte yan yana oturuyorlardı. Durmadan gülüyorlardı, ama..."

Demaray suratını buruşturdu. "O sırada aklıma kötü bir şey gelmedi, ama şimdi düşünüyorum da, Ryne'la Karryn dün gece biraz fazla samimiydi. Fısırdasıp duruyorlardı. Yemekten sonra yanlarına gittiğimde birden sustular. Şaşırdım, çünkü ikisi de hatalarını örtbas etmeye çalışan yaramaz çocuklara benziyordu. Doğrusunu isterseniz, beni çekıştirdiklerini sandım."

"Evden nasıl çıktı?" diye sordu Egges. "Bütün gece devriye gezdik. Bahçe kapısında kimseyi görmedim. Başka bir çıkış var mı?"

"Kuzey duvarında bir kapı var, ama her zaman kilitli durur," dedi Demaray. "Karryn belki de duvarın üzerinden atladı. Aslında bayağı yüksek, ama birinin yardımıyla..." Gözlerini kısarak kızına baktı.

"Ona ben yardım etmedim!" diye bağırdı Lindy. "Benim bu işle bir ilgim yok!"

“Şu kapıya bir bakalım,” dedi Egges.

“Karryn gece kaçmadı,” diye mırıldandı Wen. Hepsi de ona baktı. “Bu sabah hizmetçilerle birlikte çıktı. Şafak doğarken grup halinde pazara gittiler.”

Yedi kişiydiler. Wen saymıştı. Ama yüzlerine dikkat etmemişti. Uşakla cilveleşen iki kızı hatırlıyordu. Ama ya diğerleri? Başlıkları ve sepetleriyle kıkırdayarak uzaklaşmışlardı. Karryn’i onların arasında görmeyi hiç beklemediği için tufaya düşmüştü. Genç serramarrayı Ryne Coravann’ın tatlı sözlerinden de, kendi toyluğundan da koruyamamıştı.

Başarısız olmuştu.

Yine.

“Bu iyi bir şey değil mi?” diye sordu Yosun. “Gün doğarken gittiyse, en fazla dört saattir ortada yok demektir. Ona yetişebiliriz.”

Wen kasvetli düşüncelerini bir kenara bıraktı. Şaşkınlıktan hâlâ uyuşmuş gibiydi. Ama karnından yükselen ateş boğazını yakmaya başlamıştı. Ryne Coravann’a çok kızgındı. Belki de Karryn’i sırf gırgırına baştan çıkarmıştı. Genç kızın onun için ne kadar ileri gidebileceğini görmek istemişti. Hatta belki Wen’e aklınca bir ders vermeye çalışıyordu. Ona söylediklerinin intikamını alıyordu. Gelgelelim Wen’in asıl kızdığı Karryn’di. Onu sevip koruyanları ne hale düşüreceğini hiç düşünmüyor muydu? Yaralı Garth’ın kendi arabasında yolculuk etmesini reklif eden bir serramarra sadık muhafızlarını nasıl böyle acımasızca atlatırdı? Wen, Karryn’den daha düşünceli davranmasını beklerdi. Doğrusu büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Karryn’in ihanetinin acısı kendi başarısızlığının üzüntüsünü ikiye katlamıştı.

Ryne Coravann’ın yakışıklı suratını yumruklarıyla darmadağın etmek istiyordu.

“Tabii ki, onlara yetişeceğiz,” dedi sakince. Ama sesindeki tını hepsinin ona hayretle bakmasına neden oldu. “Leydi Demaray, Ser Ryne’in nerede kaldığını biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi Demaray. “Stilton evinde. Limanın hemen birkaç blok yukarısında.”

Wen başını salladı. Stilton evini biliyordu. Zengin müşterilere özel konaklama hizmeti sunan yüksek ve ihtişamlı bir yapıydı. Aynı zamanda Forten Şehri’nin simgelerinden biriydi. “Derhal oraya gidiyoruz,” dedi. “Bakalım serramar kenti ne zaman terk etmiş ve giderken yanında biri var mıymış?”

Kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. “Komutan!” diye seslendi Demaray. Wen isteksizce arkasını döndü. “Karryn’den *biz* nasıl haber alacağız?”

“Eminim Lord Paladar ya da marleydi size son gelişmeleri haber verir.”

“Biz de sizinle gelsek?” diye yalvardı Lindy.

Wen ona buz gibi bir bakış fırlattı. “Olmaz.”

Lindy bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. “Ama Karryn’i çok merak ediyorum.”

“Biz de burada durmayalım,” dedi Demaray. “Talih’e gidelim.” Kızından şüphelenmekten vazgeçmiş olmalıydı ki, ona sarıldı. “Jasper’la birlikte Komutan Willa’nın güzel haberlerle geri dönmesini bekleriz. Koş, giyin hadi.”

Wen orada daha fazla oyalanmadı. Peşinde diğer üç muhafızla aşağı indi ve atını almak için ahıra koştu.

Bir serramarı öldürmenin cezası neydi acaba? Yakında bunu öğreneceğinden emindi.

36. BÖLÜM

Wen'le beraberindekiler atlarını dörtmala koşturarak Forten Şehri'nin işlek sokaklarına daldığında, kalabalık çil yavrusu gibi dağıldı. Birkaç arabacı arkalarından öfkeyle bağırdı. Stilton evinin kendi ahırını vardı. Bir seyis onları kapıda karşıladı. Wen beyaz atından aşağı atlayıp dizginleri adamın eline tutuşturdu. "Burada bekle, beş dakikaya çıkacağım," dedi.

Peşinde diğer üçüyle birlikte sert adımlarla içeri girdi. Girişteki şık giyimli adam bir muhasebe defterinin üzerine eğilmişti. Wen avcunu deftere yapıştırdığında hayretle başını kaldırdı.

"Ryne Coravann ne zaman çıktı?" diye tısladı Wen.

Adam usulca doğrulurken onu bir profesyonelin dikkatli bakışlarıyla süzdü. Dördü de kuşakları incilerle bezeli, en şık üniformalarını giymişti. Bu adam Fortunalt'ın serramarrasını kızdırmayı göze alamazdı. "Aslında henüz aramızdan ayrılmadı," dedi yumuşak bir sesle. "Onu çağırmamı ister misiniz?"

Wen nefesini tuttu. Demek hâlâ buradaydılar? Belki de yukarıda, serramarın odasında oynıyorlardı. Ama hiç olmazsa, Karryn güvendediydi. Wen rahatladığını ya da umutlandığını belli etmedi. "Hayır," dedi tehditkâr tavrını sürdürerek. "Beni odasına götür."

Resepsiyon görevlisi Wen'in arkasındaki muhafızlara göz attı. "Ama..."

"Ne diyorsam onu yap!"

Adam başını sallayıp arkasındaki duvarda asılı anahtarlığı aldı. “Bu taraftan. Sadie!” diye seslendi koridora girdiklerinde. “Yerime bakar mısın? Benim işim çıktı.”

Görevli neyse ki hızlı hareket ediyordu. Onları üçüncü kata çıkardı ve koridordaki ikinci kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Wen atılıp bileğini yakaladı. “Kapıyı aç,” diye tısladı.

“Ama...”

Wen onunla tartışmak yerine elindeki anahtarlığı alıp kilidi açtı ve kapıyı tekmeledi. Hançeri elindeydi.

Oda fazla büyük değildi. Etrafa şöyle bir göz atması Wen’e yetti. Mavi, kalın yatak örtüsünün altında yalnızca bir kişi vardı. Ryne Coravann başını yastıktan kaldırıp odaya girenlere baktı. “Kızıl ve gümüş cehennem adına, neler...”

Wen iki adımda soluğu onun yanında aldı. Onu çıplak omuzlarından tutup şiddetle sarstı. Ryne hâlâ uyku sersemiydi. Doğrulmaya ve Wen’in elinden kurtulmaya çalıştı. Ama Wen onu bırakmadı. “Karryn nerede? Söyle çabuk!”

“Ne? Willa? Burada ne işin var? Bırak beni!”

Hızla geri çekilip nihayet kendini Wen’den kurtardı. Kanlı gözleriyle ona baktı. Belki de yeni yatmıştı. Dün gece çok içtiği hemen belli oluyordu.

“Karryn kayıp,” dedi Wen. “İnsanlar senin onun yerini bildiğini düşünüyor.”

Serramarın yüzü ifadesizleşti. Dudakları hafifçe aralandı. Ama bakışlarında suçlu olduğuna dair en ufak bir iz yoktu. “Karryn kayıp mı? Ne demek bu? Dün gece Lindy’lerde kalmadı mı?”

Wen birden büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Kalbi korkudan taş kesildi. Yüce tanrılar ve tanrıçalar adına, Ryne Coravann masumdu. Karryn onunla kaçmamıştı. Hâlâ kayıptı ve bir yerlerde yapayalnızdı. “Kaldı,” dedi. “Ama Lindy bu sabah onu odasında bulamadı.”

Ryne apar topar yataktan kalktı. Wen’in sandığı gibi sadece üstü çıplak değildi. Dolayısıyla genç serramar gece yatağa fırlattı-

ğı pantolonu altına geçirirken başını çevirdi. “Karryn’in benimle kaçtığını sandın,” dedi Ryne. “Onun için buraya koştun. Tebrikler komutan. İlk kez bu kadar ağır bir hakarete uğruyorum.”

Wen lapis mührü cebinden çıkarıp ona fırlattı. “Bunu Karryn’in yatağında bulduk. Coverroe’lar dün bütün gece fısıldaştığınızı söyledi.”

Ryne refleks olarak mührü havada yakaladı. Ama sonra onu yatağa fırlattı. “Bundan Lindy’de de var. Katlin Seiles’de de. Onları gül dağıtır gibi, hanımlara benden bir hatıra olarak veriyorum. Ayrıca dün gece *Lindy’yle*, Karryn’den daha çok ilgilendiğimi düşünüyorum.”

“Lindy Coverroe şu anda annesiyle birlikte, ama Karryn ortada yok,” dedi Wen. Sesinin titremesine engel olmak için özel bir çaba sarf etmesi gerekmişti. “Sizi suçladığımı ve bu şekilde uyandırdığımı için özür dilerim. Şimdi Talih’e dönüp ailesiyle konuşmalıyım.”

Serramar alnına düşen siyah saçlarını arkaya atıp botlarını giymek için davrandı. “Bekle bir dakika. Ben de geliyorum.”

Wen arkasını dönmüştü bile. “Sizin yapabileceğiniz bir şey yok.”

Ryne bir eliyle Wen’in koluna yapışırken diğeriyle gömleğine uzandı. “Seyise söyle, atımı hazırlasın,” dedi eşikte olan biteni izleyen görevliye. Adam tabii ki bu konuşmayı başından sonuna kadar dinlemişti. Wen onun son havadisleri şehirdeki bütün tanıdıklarına yetiştireceğinden emindi.

Adam saygıyla eğilip gözden kayboldu. Wen kolunu serramardan kurtardı, ama kapıya doğru başka bir adım atmadı. Ryne gömleğinin düğmelerini aceleden yanlış ilikledi, fakat orali olmadı. Egges, Malton ve Yosun, Wen’in etrafını sardı.

“Serra Karryn kendi başına nereye gider?” diye söylendi Egges.

Wen başını iki yana salladı. Bütün vücudu yay gibi gerilmişti. Kendini o kadar çaresiz, o kadar bedbaht hissediyordu ki yanlış kararlar almaktan korkuyordu. Karryn’in tehlikede olduğundan emindi. “Belki de evden serramara sürpriz yapma niyetiyle çıktı.

Sonra haydutlar yolunu kesti ve kim olduğunu anlayınca onu alıkoydular. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor.”

“Beni duymuyor musun?” dedi Ryne arkasından. Üzerine geçirdiği palto gündüz için biraz fazla şatafatlıydı. Ama ne giydiğine bakacak hali yoktu. “Karryn’in benim yanıma gelmesi için hiçbir neden yoktu. Onunla herhangi bir plan yapmadık. Durup dururken bana kaçtığını nasıl düşünürsün?”

Yosun, Ryne’a aldırmadı. Gözlerini Wen’e dikti. “Ona inanıyor musun?”

Wen dönüp Ryne Coravann’a baktı. Genç serramar kılıcını kuşanırken duraksadı. Gözlerinde küstah bir ifade vardı. Ama en az Wen kadar endişeli görünüyordu.

“Evet,” dedi Wen. “Hazır mısınız? Gidelim.”

Wen’le yanındakiler Talih’e vardığında Demaray’le Lindy oradaydı. “Diğerlerine haber ver,” dedi Wen, Egges’a.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Egges.

Wen bunu bilebilseydi keşke. “Onu aramaya çıkacağız,” dedi. “Karryn’i bulana kadar durmak yok. Ama önce annesi ve Lord Jasper’la konuşmalıyım.”

Egges, Yosun ve Malton atları da alarak kışlanın yolunu tuttu. Wen’le Ryne eve girdi. Holün hemen bitişiğindeki büyük misafir odasında Jasper’ı, Serephette ve Coverroe’larla konuşurken buldular.

“Wen!” diye bağırdı Lord Paladar onu görür görmez. “Karryn’i bul...” Gözleri darmaduman haldeki Ryne Coravann’a kaydı ve anlayışla başını salladı. “Serramarla değilmiş öyle mi?”

“Davetten sonra görüşmediklerini söylüyor ve ona inanıyorum,” dedi Wen.

Jasper’ın yanında dikilen Serephette kanepeye çöktü. “Gümüş Leydi aşkına, nerede bu kız?”

Demaray Lindy’ye Serephette’le ilgilenmesini işaret ettikten sonra, diğerlerine yaklaştı. Kaşlarını çatarak serramara göz attı. “Komutan, emin misiniz? Yani...”

“Evet,” dedi Wen kesin bir dille. “Diğer ihtimaller üzerinde durmalıyız.”

“Karryn’in evden sabah çıktığını düşünüyormuşsun,” dedi Jasper. “Demaray öyle söylüyor.”

Wen başını salladı, ama aklı başka yerdeydi. “Hatırlamaya çalışıyorum. Karryn’e ilk rastladığımda, yani Tover Banlish onu kaçırdığında, onu kimsenin aramayacağını söylemişti. Çünkü bu olay gerçekleştiğinde olması gereken yerde değilmiş. Sonra unuttum gitti. Karryn o zaman nereye gitmişti?”

Wen pot kırdığını sonradan anladı. Demaray, Karryn’i kaçıran kişinin kim olduğunu ilk kez duyuyordu.

“Edwin’le Katlin’in evine,” diye atıldı Jasper. “Gelmeyince fikrini değiştirdiğini düşünmüşler. Ben de Karryn’i onlarda sanıyordum. Dolayısıyla kaybolduğunu saatler sonra anladım.”

“Banlish’le buluşmaya mı gitmiş?” diye sordu Ryne.

“Hayır,” dedi Jasper. “Coren Bauler’ın teknesiyle açılacakmış. Ona tek başına tekneye binmesini yasaklamıştım. Yanında benim ya da annesinin olması gerektiğini biliyordu. Ama Bauler etrafındaki bütün kızları birer ikişer davet ediyor. Sıra Karryn’e gelince hayır diyememiş.”

Wen hayretle kaşlarını kaldırdı. “Coren Bauler, Tover Banlish’in suç ortağı mıymış?”

Jasper kaş çatarken Demaray dehşetle inledi. “Ah, Jasper! Coren böyle bir şey yapar mı dersin? Doğrusu ona hiçbir zaman güvenmedim, ama...”

“Dün geceki davette yoktu,” dedi Wen.

Demaray başını iki yana salladı. “Evet. Lindy’nin doğum gününe sadece yakın arkadaşlarını çağırmak istedim. Coren yaşça onlardan bir hayli büyük. Açıkçası onu davet etmeyi uygun bulmadım.”

Wen, Jasper’a baktı. “Karryn onunla buluşmak için mi kaçtı acaba?”

“Karryn, Coren Bauler’dan hoşlanmıyor,” dedi Ryne.

“Ama vaktiyle onunla denize açılmak için evdekilere yalan söylemiş,” dedi Wen.

Demaray, Serephette’in elini tutan kızına döndü. “Lindy! Karryn’le Coren’in arasında bilmediğimiz bir şeyler mi var? Söyle çabuk!”

Lindy şaşırdı. “Coren mi? Yok canım. Katlin bize Coren’in gayrimeşru bir kızı olduğunu söyledi. Üstelik onunla hiç ilgilenmiyormuş. Karryn bunu duyduktan sonra Coren’den soğudu.”

“Katlin bunu nereden biliyormuş?” diye bağırdı Demaray. “Genç kızlara böyle şeyler mi anlatıyor?”

“Konumuz bu değil,” dedi Wen. “Coren Bauler bir şekilde Karryn’i onunla gizlice buluşması için kandırmış olabilir mi? Belki de onunla bir şeyler konuşmak istediğini söyledi.”

“En iyisi, bunu Coren’e sormak,” dedi Ryne ipek gibi bir sesle. “Ben memnuniyetle onu sorguya çekerim.”

“Evet, bence de...” diye başladı Jasper, ama devamını getiremeden kapı çalındı.

Kâhya üstü başı kir pas içindeki küçük bir erkek çocuğunu bileğinden sürükleyerek içeri soktu. “Lordum, bu serseri size bir mektup getirmiş. Adamın teki yolunu kesip eline birkaç bakır para tutuşturmuş ve bunu size ulaştırmasını söylemiş.”

Jasper katlı mektubu alıp açtı ve çabucak okudu. Wen suratının sapsarı kesildiğini fark etti. “Karryn’i fidye için kaçırmışlar,” dedi.

Demaray eliyle ağzını kapatıp boğuk bir ses çıkardı. Wen kâğıdı Jasper’ın elinden aldı. Bir genç kızın zarif el yazısıyla yazılmış satırlara göz gezdirdi:

Jasper amca,

Kim bilir benim için nasıl endişelendin! Ama dediklerini yaparsan bana zarar vermeyeceklermiş. Bu gece şehre in. Saat tam on ikide, limanın yakınındaki Beyaz Boğa tavernasında, Nomis denen adamı bul ve ona iki bin altın

ver. O zaman eve dönmeme izin verecekler. Willa'ya üzgün olduğumu söyle.

Karryn

Wen notu Jasper'a geri verdi. "Bu Karryn'in yazısı mı?"

Jasper başını salladı. Serephette'in bu yeni gelişmeyi duymasını istemez gibi birbirlerine sokulmuşlardı. "Çok şükür, hayatta," dedi Jasper. "Ama durum sandığımızdan da ciddi."

Şimdilik hayatta, diye düşündü Wen. "Coren Bauler bu tür bir suç işleyecek kadar ileri gider mi?" diye sordu.

"Borç batağında olduğunu duymuştum," dedi Demaray endişeyle. "Ama kırk yıl düşünsem..."

"Bir kaçırılma olayına suç ortaklığı edebilen biri pekâlâ adam da kaçırabilir," diye tısladı Ryne öfkeyle.

"Ryne'a katılıyorum," dedi Wen. "Coren Bauler'la konuşmalıyız."

Jasper cebe indirecek bir şeyler ararcasına etrafına bakınan küçük haberciyle göz teması kurmak için çömeldi. "Bunu sana kim verdi delikanlı?" diye sordu. Wen onun çocuğu ürkütmemek için sakın kalmaya çalıştığını görebiliyordu. "Bana onu tarif edebilir misin?"

Çocuk omzunu silkti. "Adamın biriydi işte. Kumraldı. Kah-verengi bir paltosu vardı."

"Bir soylu muydu?" diye sordu Ryne.

Oğlan başını iki yana salladı. "Hayır. Kılığı kıyafeti öyle değildi. Asiller gibi konuşmuyordu."

Jasper ayağa kalkıp ona gidebileceğini işaret etti. Kâhya oğlanı yaka paça dışarı çıkarıp kapıyı örttü. "Coren değil," dedi Jasper. "Ama uşaklarından biri olabilir tabii."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Demaray. "O kadar parayı toparlayamazsın herhalde?"

Jasper ona baktı. "Bir yolunu bulmalıyım. Karryn'in hayatı iki bin altından daha değerli."

Boş bulunup bağıarak konuşmuştu. “Ne?” diye seslendi Serephette kanepeden. “Ne dedin? Kimdi o korkunç çocuk? Karryn’den haber mi getirdi?” Marleydi titreyerek ayağa kalktı. Lindy ona destek olmak için atıldı. Wen, Serephette’in Lindy’nin kolunu morartacak kadar sıkı tuttuğunu gördü.

“Evet,” dedi Jasper. “Karryn’i fidye için kaçırmışlar. Serbest bırakmak için altın istiyorlar. Galiba onlarla uzlaşmak zorunda kalacağız. Sence ne yapalım?”

Serephette cevap vermek yerine inleyerek kanepeye yığıldı.

“Anne! Bayıldı!” diye bağırdı Lindy.

Demaray kanepeye, Jasper yardım çağırmak için kapıya koştu. Az sonra hizmetçiler odaya doluşup marleydinin başına toplandı. Jasper, Ryne’la Wen’i koridora çıkardı.

“Daha fazla vakit kaybedemeyiz,” dedi. “Hemen gidip şehirdeki bankacılarımızla görüşeceğim. O kadar nakdimiz yok. Parayı toplamak zaman alacak. Wen, aklından geçenleri biliyorum. Tavernada buluşacağım şu aşağılık herife tuzak kurmak istiyorsun, ama...”

“Bence kesinlikle bunu yapmalıyız,” dedi Wen. “Hiç olmazsa, Nomis denen adamı izleyip parayı nereye götüreceğine bakmalıyız. Karryn’i muhtemelen orada tutuyorlar.”

“Karryn’i geçenlerde size saldıranlar mı kaçırdı dersin?” diye sordu Ryne. Ara sıra suratını buruşturmasına bakılırsa dün geceki içkilerin acısı fena çıkıyordu. Yine de onlara yardım etmek için çırpınıyordu.

“Olabilir,” dedi Wen.

Jasper başını iki yana salladı. “Bana anlamsız geldi. Bize saldırdıklarında o adamlar Karryn’in canına kast etti. Şimdi onu kaçıran sadece para istiyor. Belki iki ayrı kişidir.”

“Ben maalesef onu kaçıranın Karryn’i sağ bırakmak gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum.”

Ryne’la Jasper ona dehşetle baktı. “Karryn mutlaka onun kimliğini ele verecek bir şeyler gördü, ya da duydu,” diye devam

etti Wen. “Onu bırakırsa peşine düşeceğimizi biliyor.” Jasper’ın elindeki notu işaret etti. “Karryn bunu kendisi yazdı. Onu kaçıran her kimse yeniden bir şeyler yazması gerekirse diye ona parayı alana kadar ilişmeyecek. Ama sonrasında şüpheliyim doğrusu.”

“O halde sen aynı kişi olduğunu düşünüyorsun,” diye mırıldandı Jasper.

“Bence baştan beri Karryn’in ölmesini istiyor. Ama Karryn’i yok etmeden önce ondan mümkün olduğunca faydalanmak niyetinde.”

“İyi de kim bu?” diye fısıldadı Jasper.

“Bu Ev’in mirasçısı her kimse o tabii,” dedi Ryne.

Jasper başını iki yana salladı. “Deloden Maller evlendiğinden beri Forten Şehri’ne uğramadı! Bütün bunları üç yüz kilometre uzaktan da tezgâhlayabilir tabii. Ama bu Ev’e hiçbir zaman ilgi duymaması...”

Wen, Jasper’ın ilk cümlesine takılıp kalmıştı. “Vârisin adı neydi?” *Deloden, Deloden... Ben bu adı nereden biliyorum?*

Jasper ona baktı. “Deloden Maller. Sana ondan daha önce de bahsetmiştim. Karryn ölürse, Ev ona kalacak. Neden? Onu tanıyor musun?”

Wen birden hatırladı. “Lindy Coverroe birkaç hafta önce ondan söz ediyordu. Annesi Deloden’le oğullarını ziyarete gitmeleri için ısrar ediyormuş. Daha önce hiç duymadığım bir isim olduğu için hatırımda kalmış. Lindy onlara gitmek istemiyordu.”

“Solgun Anne’nin gümüş gözü adına,” dedi Ryne. Gözleri heyecanla parlıyordu. “Şimdi anlaşıldı!”

Jasper’la Wen ona döndü. “Anlaşılan ne?” diye sordu Jasper.

Ryne parmağını Wen’in suratına doğru salladı. “Ben sana ne dedim? İki ya da üç vâris ileri bak demedim mi? Karryn’den sonraki mirasçıya ve ondan sonrakine.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Wen.

“Seninle her şeye, hatta belki iki bin altınına iddiaya gireyim ki Demaray, Lindy’yi Maller’lerin evine, kızıyla Deloden’in büyük oğlunun evliliğini kararlaştırmak için götürdü. Son-

raki vârisin kim olduğunu biliyordu. Karryn ölürse ve kızı bir Maller'le evlenirse, Lindy zamanı geldiğinde marleydi olacaktı.”

“Demaray...” diye fısıldadı Jasper.

Wen gözlerini kısmış düşünüyordu. “Evet,” diye mırıldandı. “Çok mantıklı. Coverroe’ların nakde sıkıştığını biliyorum. Evlerinin altın kapılarını gördünüz mü? Sırf onlar bile iki bin altın eder. Lindy, Karryn’e şehirdeki evi satabileceklerini anlatıyordu. Masraflara yetişemiyorlarmış. Bir yerden toplu para gelmesi onları uzunca bir süre maddi sıkıntılarından kurtaracaktı.”

“Demaray hırslı bir kadın,” dedi Ryne. “Lindy’yi bana yamamak için yapmadığını bırakmıyordu. Ama babam ablamı Coravann Kalesi’nin resmi vârisi olarak ilan edince birden aramıza mesafe koydu. Şimdi kıızıyla en ufak bir ilişkim olmasını istemiyor.”

Wen, Jasper’a döndü. “Demaray’ın serleydi olmak istediğini söylemiştin. Ama lordlar onu bu unvana layık bulmamış.”

Jasper başını salladı.

“Demaray buna aldırılmaz gibi görünüyordu,” dedi Ryne. “Ama bence içten içe etrafına dış biliyordu. Şehirdeki evine onca para dökmesinin sebebi de bir gün serleydi olacağına inanmasıydı. Ama istediği unvanı alamadı. Üstelik boğazına kadar borca batmıştı. Kaybını telafi etmesinin en kolay yolu Lindy’yi, Karryn’den sonra Talih’i yönetecek adamın oğluyla evlendirmekti. Bunun için önce Karryn’in ortadan kalkması gerekiyordu.”

“Nasıl bu kadar acımasız olabilir?” diye mırıldandı Jasper. “Kaç kez buraya geldi. Karryn’in ekmeğini yedi, suyunu içti. Kendini herkese en yakın aile dostumuz olarak tanıttı.”

“Karryn’in sahip olduklarını kıskanıyordu,” dedi Ryne. “Kendisi ve kızı için böyle bir hayat düşlüyordu. Demaray çaresiz, Jasper. Onu hafife alma.”

Jasper başını iki yana salladı. “İyi de şimdi ne yapacağız? Onunla nasıl yüzleşeceğiz?”

“Tek kelime etmeyin sakın,” dedi Wen. Ryne’ı handaki odasında tek başına uyurken bulduğundan beri ilk kez biraz

umutluydu. “Karryn’i nerede tuttuklarını biliyorum galiba. Siz Demaray’i oyalayın. Ben gidip onu kurtaracağım.”

“Nereye?” diye sordu Ryne’la Jasper koro halinde.

“Covey Park’a. Demaray’ın kırlardaki eski evine. O kadar ıssız bir yerde ki Karryn’i oraya kolayca saklamışlardır.”

“Demaray, Karryn’in bu sabah evden gizlice ayrılacağını nereden biliyordu?” diye sordu Ryne.

Wen dişlerini sıktı. “Karryn hiçbir yere gitmedi,” dedi sonra. “Demaray yanımıza koştığında hâlâ evdeydi. Karryn’in sizinle buluştuğu yalanına inanıp evi doğru düzgün aramadım. Ben muhafızlarla birlikte Stilton evine doğru yola çıktığımda Demaray, Karryn’i bir arabaya atıp Covey Park’a yolladı.” Ryne’a baktı. “Size bir özür borçluyum. Kötü niyetinize o kadar inandım ki gerçek iblisin gözlerimi kör etmesine izin verdim.”

Ryne’in yüzüne Wen’in o zamana kadar gördüğü en çekici gülümseme yayıldı. Karryn’i kandırmak gibi bir niyeti olsaydı, şu gülümsemeyle bunu kolaylıkla başarabilirdi. Ryne Coravann kan çanağına dönen gözleri, dağınık saçları ve buruşuk kıyafetleriyle bile karşı konulması zor bir erkekti. “Bu yalana babam da inanırdı,” dedi. “Seni suçlayamam.”

Wen de ona gülümsedi. Sonra yine ciddileşti. “Jasper, Demaray’i burada tutmalısın. Hiçbir şeyden kuşkulanmamalı. Ona parayı denkleştirmeye çalıştığını söyle. Ne kadar üzgün ve çaresiz olduğunu görsün. Serephette konusunda ondan yardım iste. Eve gitmesine asla izin verme. Gerçi o da olayları takip etmek için buradan ayrılmaya yanaşmayacaktır. Sabah ilk iş bunun için Talih’e koştı zaten.”

“Senle ben de Karryn’i bulmaya mı gideceğiz?” diye sordu Ryne.

“Hayır, *ben* gideceğim. Fortunalt muhafızlarıyla birlikte.” Duraksadı. “Aslında birkaçını burada bıraksam daha iyi olur. Ya Demaray Talih’e saldırmak için adam tuttuysa? Sizi savunmasız bırakamam.” Tanrılar ve tanrıçalar aşkına! Emrinde beş on asker

daha olsaydı keşke. Ve Cammon dün gitmeseydi. Yarım düzine Gezgine durumu lehlerine çevirebilirlerdi. Hatta bir iki tanesi bile fark yaratırdı.

“Ben de geliyorum,” dedi Ryne.

“Hayır! Bir de sizi düşünemem.”

“Buna gerek kalmayacak. Başımın çaresine bakabilirim.”

“Tartışmakla vakit kaybetmeyin,” dedi Jasper. “Hemen çıkın ve Karryn’i bulup bize getirin.”

“Hâlâ hayattaysa, onu sana getireceğim,” diye söz verdi Wen. Yaklaşıp ellerini kollarına koydu ve onu dudaklarından öpmek için uzandı. Jasper ona karşılık verirken endişesi yüzünden okunuyordu. “Karanlık basmadan döneriz,” dedi Wen.

“Herkesi koruduğun gibi kendini de koru,” dedi Jasper ve konuk odasına geri döndü. Wen kapı kapanmadan önce Demaray’ın sesini duydu.

“Jasper! Yeni bir haber var mı?”

Wen, Ryne’a baktı. Genç serramar muzipçe sırıtiyordu. “Şu işe bakın hele. Bir de beni yanlış ilişkiler kurmakla suçluyordun.”

“Kes sesini,” dedi Wen bal gibi tatlı bir sesle ve kapiya doğru yürüdü. “İlla geleceğim diyorsan buyur. Ama seni uyarayım. Burada oyun oynamıyoruz. Senin gibi bir hanım evladı göreceklelerinden sonra uzun süre toparlanamayabilir.”

Ryne gülerek peşine takıldı. “Hâlâ önyargılısın. Bu küçük macerada sana eşlik ettiğime şükredeceksin, komutan.”

“Belki,” dedi Wen. Ağır kapıyı itip evin önündeki basamakları inmeye başladı. “Maalesef yeterince adamım yok.”

Bahçe kapısındaki gürültüyü duyunca o tarafa baktı. İki atlı hızla yaklaşıyordu. Wen, Karryn’den bir haber alacağını umarak koştu.

Ama gelenleri görünce yüreği hop etti. Justin’le Senneth, Wen’in önünde atlarını durdurdu.

“Cammon bize ihtiyacın olduğunu söyledi,” diye seslendi Justin aşağı atlarken. “Sorun nedir?”

37. BÖLÜM

Senneth’i birkaç muhafızla birlikte Talih’te bıraktılar ve şehrin kuzeyindeki Coverroe evine doğru yola çıktılar. Wen, küçük mistik Bryce’ı da yanına almıştı. Çıkarken kışlaya uğrayıp Ginny’den bir elbise istedi.

“Bir planın var,” dedi Justin, onun Ginny’nin elbisesini eyer çantasına tıkmasını izlerken.

“Bir şeyler düşünüyorum.”

Wen şehirden çıkmak için sabırsızlanıyordu. Ama uğraması gereken son bir yer daha kalmıştı. Yanındakileri geride bırakarak, eyerde önüne oturttuğu, Bryce’la Coverroe’ların şehirdeki evinin sokağından ağır ağır geçtiler. Altın kapılar öğle güneşinde kör edici bir ışıltıyla parlıyordu.

“Serra Karryn içeride mi?” diye sordu Wen. Karryn hâlâ şehirdeyse kırlara gitmek büyük vakit kaybı olurdu.

Bryce etrafı dinler gibi başını yana eğdi. “Hayır,” dedi.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Güzel.”

Wen, Covey Park’a arabayla bir saatten uzun bir sürede gittiklerini hatırladı. Ama atla daha hızlı hareket edebilirlerdi. Yine de, Coverroe’ların eski evinin sapağına vardıklarında saat öğleden sonra ikiye geliyordu. Bahar iyiden iyiye hükmünü sürmeye

başlamıştı. Korulardaki ağaçların yaprakları daha da sıklaşmış, orman tabanını atların bileklerine kadar gelen otlar sarmıştı.

“İleride bir ev mi var?” diye sordu Justin. “Birini saklamak için daha uygun bir yer düşünemiyorum.”

Ryne şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. “Buraya gelmiştim, ama o zaman bu kadar bakımsız değildi.”

“Koruya girip dağılın,” dedi Wen. “Yoldan ya da evden görünmeyelim. Ben Bryce’la biraz daha yaklaşacağım. Karryn içerideyse geri dönüp haber verimiz.”

“Ben de geliyorum,” dedi Justin.

“Ben de,” diye atıldı Ryne.

Wen, Justin’in ne kadar inatçı olduğunu bildiği için başını salladı. Ama Ryne’a “Sen burada kal,” dedi. “Birazdan döneriz.”

Wen’le Justin atlarından inip koruda yürümeye başladı. Justin, Bryce’ı sırtına almıştı. Kızıl saçlı ufaklık onun boynuna sarılmış, etrafı merakla izliyordu. Wen de, Justin de yollarına çıkan dalları sol elleriyle aralıyordu. Sağ ellerinde hançerleri vardı.

Üç katlı, gri yapıya ulaşmaları on beş dakika sürdü. Alt katları saran sarmaşık daha da büyümüşü. Ev, Wen’in hatırladığı kadar sevimsizdi.

Ama ıssız değildi. Kapıda iki nöbetçi bekliyordu. İki tanesi de baharda renklenmiş çiçek bahçesinde dolaşıyordu.

“Bahçede en az iki kişi daha vardır,” diye fısıldadı Justin. “İki de evde. Sekiz ya da dört bahçede, dört evde olmak üzere on iki kişiler.”

Wen de aynı hesabı yapmıştı. Onlar on dört kişiydi. Bryce’ı saymıyordu tabii. Ve aralarında iki gezgin vardı.

Hayır, bir. Biri artık bir gezgin değildi. Ama eski gezginler bile sıradan askerlere taş çıkarırdı.

Justin’in sırtındaki küçük Bryce’a baktı. Dikkatle evi izliyordu. Wen tüm umutlarını ona bağlamıştı. “Serra Karryn içeride mi?” diye fısıldadı.

Bryce başını salladı. “Evet.”

Wen o kadar rahatladı ki bir an dizleri boşalarak bir ağaç gövdesine yaslandı. “Yaşıyor mu?” diye sordu Justin.

Bryce şaşırdı. “Elbette.” Sonra ekledi. “Çok öfkeli.”

Wen belli belirsiz gülümsedi. “İyi. Peki şeyi söyleyebilir misin...” Adamların ona bir şey yapıp yapmadığını soracaktı, ama Bryce’ın kafasına bu tür görüntüler sokmak istemiyordu. “Canı acıyor mu?” diye lafı değiştirdi.

Bryce kaşlarını çattı. “Bilmiyorum. Biraz korkuyor. Ama öfkesi ağır basıyor.”

“Kim öyle hissetmezdi ki?” diye homurdandı Justin.

“Evde kaç kişi var?” diye sordu Wen.

Bryce dikkatini topladı. Sonra başını iki yana salladı. “Saymıyorum. Dolanıp duruyorlar. Ama bunlar dışarıda gördüklerimiz değil.”

“Başkaları da olduğunu tahmin etmiştik,” dedi Justin. “Sağ ol evlat. İyi iş başardın.”

“Evin etrafında bir tur atalım,” dedi Wen.

Binanın kaç tane giriş çıkışı olduğunu anlamak için temkinli adımlarla ilerlediler. Wen üst katlardaki dar pencereleri hatırlıyordu. Ama evin arkasına bakma fırsatı olmamıştı. Sebze bahçesi de öndeki çiçek bahçesi kadar bakımsızdı. Her yeri ayrık otları bürümüşü. Dar mutfak kapısına birkaç taş basamakla ulaşılıyordu. Orada da iki nöbetçi bekliyordu. Öndeki arkadaşlarından daha rahat görünüyorlardı.

“Buradan giremeyiz,” dedi Justin. “Üst katlara ulaşmak da zor. Sarmaşığa tutunabiliriz, ama şu pencerelerden Bryce bile geçemez.”

“Biliyorum,” dedi Wen yeniden koruya yönelerek. “Ama bir fikrim var.”

Aslında basit bir plandı. Eve ön kapıdan girecekti.

Diğerlerine arkasını dönüp soyunmuş ve Ginny’nin elbisesini giymişti. “Onlara Demaray’ın hizmetçisi olduğumu ve beni Karryn’le ilgilenmem için buraya yolladığımı söyleyeceğim.”

“İnanmayabilirler,” dedi Egges.

Wen omzunu silkti. “Bunlar kiralık adamlar. Demaray’i iyi tanımıyorlar. Ne yapar, ne yapmaz bilmiyorlar. Hem Karryn’in burada olduğunu başka kimse bilmiyor ki. Garip karşılayabilirler, ama beni bir tehdit olarak göreceklerini sanmıyorum.”

“Üzerini arayacaklar,” dedi Justin.

Wen başını salladı. “Biliyorum.” Bütün silahlarını, hatta ayak bileğindeki bıçağı bile Yosun’a vermişti. “Şu adamlardan birkaçının hakkından çıplak ellerimle bile gelebilirim. Ama gerek kalmayacak.”

“Nasıl?” diye sordu Ryne.

Wen başıyla Yosun’u gösterdi. “O bir mistik. Küçük cisimleri hareket ettirebiliyor. İçeri girdiğimde, camdan bir işaret çakacağım ve Yosun bana bıçağımla kılıcımı gönderecek.”

Orson güldü. “Şu kahrolası mistikleri neden yanımızdan ayırmadığınızı şimdi anladım.” Yosun yalandan onun kolunu yumrukladı.

Ryne da sırtıyordu. “Rayson Fortunalt gün gelip kızının hayatını büyülerin kurtaracağını aklının ucundan geçirir miydi acaba?”

“Usta ellerde destan yazan kılıçları da unutma,” diye atıldı Justin.

“Silahlandığımda bir yolunu bulup nöbetçilerin dikkatini çekeceğim,” dedi Wen. “Belki Karryn’e çılgılık atmasını söylerim. En azından evin içindeki adamlar odasına koşacak. Ben de işlerini bitireceğim. Sonra siz geleceksiniz.”

Justin kaşlarını çatmıştı. “Sen çarpışmaya başlamadan önce en az birimizin daha içeri girmesi iyi olur. Evde dört adam var.”

Wen ona dik dik baktı. “Ben onları hallederim.”

“İzin verin, yardım edeyim,” dedi Ryne.

Hepsi de ona döndü. Fortunaltlı muhafızların serramarın onlarla bu kurtarma görevine gelmesine şaşırdığı hemen belli oluyordu. Ama Wen’e bir şey sormamışlardı.

“Bu adamların pahalı giysilerinizden ve asil kanınızdan etkile-
neceğini sanmıyorum, ser,” dedi Orson.

“Öyle bir çabam olmayacak zaten. Görünmeden eve girebi-
lirim.”

Wen nefesini tuttu. “Tabii ya!” diye inledi. “Lirren kanı taşı-
dığını unuttum.”

Justin serramarı ilgiyle süzdü. “Doğru. Ellynor’la akrabasınız.
Sizde de Lirren büyüğü var mı?”

“Biraz,” dedi Ryne. “Kimseye görünmeden içeri girmeme ye-
receğini düşünüyorum.”

Wen onu kuşkuyla süzdü. “Karryn’le bahçeye çıktığınız gün
seni izledim. Tamamen kaybolmadın.”

Ryne ona gülümsedi. “Açıklaması güç. Ama bütün hayatımı
odalara gizlice girip çıkarak geçirdim. Bugün de başarabilirim.”

“Dövüşmediğiniz sürece içeri girmeniz neye yarar?” diye sor-
du Justin.

“Dövüşmediğimi kim söyledi?”

Wen onun karşısına dikildi. “Asıl sorun şu ki profesyonel katil-
lere karşı kendini koruyabilecek misin? Çünkü bunu yapamazsan
beş dakika içinde ölürsün. Karryn’i tabii ki sana tercih ederim.
Ama onun hayatını kurtarmak için seni harcamak istemem.”

Ryne bir an konuşmadan ona baktı. “Bir gezgin değilim el-
bette,” dedi sonra. “Onlar gibi çarpışmam.”

Orson ona yaklaştı. “Buna gerek yok. Sarmaşık yüzünden alt
pencerelerden içeriyi göremiyoruz. Eve girip odalardan birinin
kepenklerini açın. Devriye gezenlerin geçip gitmesini bekledik-
ten sonra, bazılarımız oradan içeri süzülür. En azından onlara
karşılık verebilecek durumda oluruz.”

Ryne’in gözleri parladı. “Anlaştık.”

Justin etrafına bakındı. “O halde harekete geçelim.”

Wen elbiseyle ata binmenin ne kadar zor olduğunu unutmuştu.
Bunu her gün yapabilenleri takdir ediyordu doğrusu. Ginny’nin,

üzerinde fazlasıyla eğreti duran elbisesinin eteklerini çekiştirdi. Covey Park'a yaklaşırken hizmetçi rolüne bürünmeye çalıştı.

Kapıdaki kiralık askerler onu hemen fark etti. Biri destek için arkadaşlarına seslendi. Dört asker daha koşarak geldi. Dakikalar içinde altısı Wen'in beyaz atının etrafını sarmıştı. Kılıçlarını çekmiş, onu tehditkâr bakışlarla süzüyorlardı.

Ryne'in ön kapıdan girmesi için daha iyi bir fırsat olamazdı. Ama Wen o tarafa bakmaktan özellikle kaçındı. "Covey Park burası mı?" diye sordu.

"Sana ne?" diye homurdandı muhafızların en uzun boylusu. Siyah sakallı, çam yarması gibi bir adamdı. Yüzünde yara izleri vardı. *Liderleri olmalı*, diye düşündü Wen.

Bütün cesaretini toplarmış gibi yapıp adamı öfkeyle süzdü. "Leydi Demaray Coverroe buraya gelip serramarrayla ilgilenmem için bana para verdi."

Muhafızların lideri kaşlarını çatı. "Bize birini yollayacağını söylemedi."

Wen atından inerken bilerek eteğinin biraz sıyrılmasına izin verdi. Adamlar gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Wen gibi ufak tefek bir kadını tehdit olarak görmüyorlardı. "Hanım size hesap verecek değildi ya?" dedi alayla. "Ne duruyorsunuz? Biriniz beni serramarraya götürsün."

Adamlar huzursuzca kıpırdandı. Belli ki, henüz ikna olmamışlardı. Birkaçı çaktırmadan liderlerine baktı. "Üzerini arayın, dedi lider sonunda. Gruptaki gençlerden biri kaslarını sergilercesine şişinerek ve pişkin pişkin sırtarak Wen'e yaklaştı. Ellerini Wen'in vücudunda dolaştırıp Ginny'nin elbisesinin kıvrımlarını yokladı. Bilerek göğüslerini elledi ve parmaklarını bacağından yukarı doğru kaydırıldı.

"Temiz," dedi sonunda. Wen bunun üzerine suratının ortasına bir tane patlattı.

"Leydi Demaray bana sizi eğlendirmem için para ödemedi," diye tısladı.

“Ah, ne yaptın?” diye bağırdı genç adam yanağını tutarak. Ama diğerleri sırtıyordu. Liderleri bile genç muhafızın bu tokadı hak ettiğini düşünür gibiydi.

“Artık içeri girip serramarrayı görebilir miyim?” diye sordu Wen. Lider başparmağıyla kapıyı işaret etti. “Götürün.”

Askerlerden biri Wen’i içeri soktu. Wen loş koridorlarla dar merdivenleri merakla süzdü. Göz ucuyla kütüphanenin kapısının usulca kapandığını gördü. Ama ardında hiç kimse yoktu. Ryne’in fırsatı değerlendirip eve sızdığını umdu. “Burası şehirdeki ev kadar güzel değilmiş,” dedi.

“Ben orayı bilmem,” diye homurdandı yanındaki asker. Sonra mutfağa seslendi. “Jolee! Misafirimiz var!”

Wen’in geçen gelişinden hatırladığı, kısa boylu ve pasaklı kâhya evin arka tarafından çıkıp geldi. *Parlak Anne beni kül et-sin*, diye düşündü Wen. Ama Jolee’nin onu bu kılıkta hatırlaması zordu. Hatırlarsa da...

Wen’in önce askeri indirmesi gerekecekti. Kasıklarına sert bir tekme indirip kılıcını alacak ve onu etkisiz hale getirecekti. Sonra kapıdan ya da merdivenlerden gelebilecek bir tehdide karşı hızla dönecekti ve...

“Kim bu?” diye sordu Jolee. Kollarını göğsünde kavuşturup onları sinirli bakışlarla süzdü. “Size zor yemek yetiştiriyorum. Bir de fahişenizi mi doyuracağım?”

Asker sırtıttı. “Bu hatunun bizimle ilgisi yok. Leydi Demaray serramarranın hizmetini görsün diye yollamış.”

Wen, Jolee’nin buna itiraz etmesini bekledi, ama kâhya kadın başını sallamakla yetindi. “İyi bari. Beş dakikada bir küçük hanıma yemek götürüp lazımlığını boşaltmaktan kurtulurum hiç olmazsa. Leydi Demaray lütfedip geleceğinizi önceden haber verseydi bari. Hepiniz buraya doluştunuz. Ne yemeniz bitiyor ne içmeniz!”

Evdeki insanlardan birinin bir tutsak olmasına hiç de aldırır gibi bir hali yoktu. Wen kadından zaten hoşlanmamıştı. Bu da üzerine tüy dikti.

“Bir dakika,” dedi sertçe. “Kimse bana mutfak işlerine yardım edeceğimi söylemedi. Buraya yalnızca serramarrayı görmeye geldim.”

Jolee eliyle duvarın dibindeki daracık merdiveni işaret etti. “Git gör öyleyse! Yukarıda! Ama seni başkası götürsün. Benim işim başımdan aşkın.” Dönüp mutfığa girdi.

Asker Wen’i yukarı çıkarırken gülüyordu. Jolee’nin dırdırcılığı onu eğlendiriyordu anlaşılan. Wen kadının Fortunaltı muhafızlara direneceğini ve birinin onu bir vuruşta yere sereceğini umdu. Kendisi de huysuz kâhyanın suratına bir tane patlatmak isterdi doğrusu.

Yukarıda yalnızca iki muhafız vardı. Lindy’nin eski odasının önünde yere oturmuş ve kenarları aşınmış bir *cruxanno* tahtasının üzerine eğilmişlerdi. Oyunda fazla ilerlememelerine bakılırsa, Wen tahmininde yanılmamıştı. Karryn, Covey Park’a getirileli çok olmamıştı.

“Serraya hizmetçi getirdim,” dedi asker diğerlerine. “Yol açın da yanına girsin.”

Adamlardan biri yerden doğruldu. Wen’i baştan aşağı süzerken suratına pis bir sırtış yayıldı. Öbür adam oyundan başını kaldırıp Wen’e bakmaya bile tenezzül etmedi. Belli ki bir tehdidi bile algılayabilecek kapasite değildi. Ama diğeri Wen’i hafife almasına rağmen en azından onu dikkatle incelemek zahmetine katlanmıştı. Wen önce ondan kurtulmak zorunda kalacaktı. Diğerini nasıl olsa kolayca hallederdi.

“Bu güzel hanımla vaktin nasıl geçtiğini anlamayacağız,” dedi yılışık bir tavırla. “Senin adın ne hayatım?”

“Seni ilgilendirmez,” dedi tersledi Wen. “Bırakın, işimi yapıyorum.”

Adam bir anahtar çıkarıp burnunun ucunda salladı. “İstersem seni de oraya kilitleyiveririm,” dedi alayla. “Benimle iyi geçin, güzelim.”

“Olur, öyle yaparım,” dedi Wen. “Artık girebilir miyim?”

“Gir tabii. Ama çıkmana izin verecek miyim? Bunu zaman gösterecek.” Kapının kilidini açtı.

Adam Wen’in önünden içeri girdiği için görüş alanını daraltmıştı. Wen yine de çabucak etrafına bakındı. Oda tıpkı hatırladığı gibiydi. Beyaz mobilyalar, mavi ayrıntılar ve küçük pencerelere rağmen içeriği aydınlatan parlak güneş ışığı. Wen, Karryn’i daha görmeden sesini duydu. Yattığı yerden doğrulmuş gibi hışırtılar geldi.

“Ne var? Ne istiyorsunuz?” diye sordu buz gibi bir sesle. Ama Wen bu sesteki korku dolu tınıyı hemen ayırt etti.

“Leydi Demaray sana bir hizmetçi yollamış,” diye homurdandı asker. “Seni bizim yıkayacağımızdan korkmana gerek kalmadı. Ne iyiliksever bir kadın!”

“Leydi Coverroe’nun iyiliği batsın,” dedi Karryn. “Hizmetçi filan istemem. Gönderin gitsin.”

“Ama bak ne kadar cici bir hanım,” dedi asker kenara kayarak.

Wen hemen yerlere kadar eğildi. Planın en tehlikeli anlarından biriydi bu. Karryn onu tanıdığını belli eden bir davranışta bulunursa, muhafızlar bu işte bir bit yeniği olduğunu anlayacaktı. Her an kanlı bir kavgaya tutuşabilirler ve kimse bu odadan sağ çıkamayabilirdi.

38. BÖLÜM

Wen reveransını uzatarak derin bir nefes aldı ve ani bir hamle yapması gerekirse muhafıza nereden saldıracağını hesaplamaya çalıştı. “Size hizmette kusur etmeyeceğim, serra,” dedi sakince ve başını kaldırıp Karryn’e baktı.

Genç kız onu soğuk bakışlarla süzdü. “O halde Talih’e gidip amcama yerimi bildir.”

Wen bir an için Karryn’in onu gerçekten tanımadığını sandı. Ama Karryn gözlerini yüzünden ayırmıyordu ve Wen onun gözlerinde belli belirsiz bir heyecan pırıltısı gördü.

Muhafız hiçbir şeyin farkında değildi. “Kimsenin bir yere gideceği yok,” dedi. “İkiniz de uslu durun. Akşama doğru size yiyecek bir şeyler getiririm.” Kapıyı kapatıp kilitlerken gülüyordu.

Wen hemen parmağını dudaklarına götürdü. Ama Karryn deminki soğukkanlılığını daha fazla sürdüremedi. “Willa!” diye fısıldadı ve koşup boynuna sarıldı. Kızcağız yaprak gibi titriyordu. Wen onu usulca avutarak birbirine giren buklelerini okşadı.

Karryn nihayet geri çekildiğinde, “Nasıl buldun beni?” diye inledi. “Burada olduğumu nasıl tahmin ettin?”

“İşin aslını kavramamız biraz zaman aldı,” dedi Wen. “Demaray seni bulamadıklarını söyleyince önce kaçtın sandık.”

“Ah, o yılan!” diye tısladı Karryn. “Willa, beni Demaray kaçırdı! Size de kaçtığımı mı söyledi? Bunu neden yapayım?”

“Yatağında küçük bir mühür bulduk,” dedi Wen. “Coravann renklerinde.”

“Ryne’la kaçtığımı sandınız,” diye mırıldandı Karryn hayretle.

“Doğrusunu istersen büyük hayal kırıklığına uğradım,” dedi Wen. “Aklın başına geldi diye düşünüyordum.”

“Jasper’la annem ne kadar üzülmüştür, kim bilir! Willa, ben bir daha asla evden kaçmam. Artık akıllandım.”

“Ama Demaray rolünü iyi oynadı,” dedi Wen. “Bize odanı gösterdi. Etrafta boğuşma izi yoktu. Neler oldu? Sen uyurken askerler içeri mi daldı?”

“Evet, uyuyordum. Ama içeri askerler değil, Demaray girdi. Talih’ten bir haberci geldiğini ve derhal benimle görüşmek istediğini söyledi. Telaşlanıp koşa koşa aşağı indim. Haberci filan yoktu tabii. Askerler üzerime çullandığında bağırarak zamanım bile olmadı. Senin dışarıda olduğunu biliyordum. Ama ağzıma bir bez parçası tıktıkları için sesimi çıkaramadım. Ellerimi de bağladılar. Sonra beni bir yere götürdüler. Birkaç saat sonra da, bir arabaya bindirip buraya getirdiler. Kıyafetlerimi de almışlar. Yoksa geceliğimle kalacaktım. Bir ara çıldıracağımı sandım. Burada çaresizce beklemek öyle zordu ki. Beni merak ettiğinizi biliyordum. Ama yerimi asla tahmin edemezsiniz diye düşündüm.”

“Aslında daha önce anlamalıydım,” dedi Wen. “Bu konuda sana bir özür borçluyum. Evi iyice aramadan Ryne’in peşine düşmemeliydim. Ama Demaray o kadar kesin konuştu ki...”

“Bunu bana neden yaptı?” diye sordu Karryn. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Sadece tahmin yürütebiliyoruz. Lindy’yi Deloden Maller’in büyük oğluyla evlendirmeyi planlıyordu ve...”

“Lindy ondan nefret ediyor!”

“Talih’in senden sonraki vârisi Deloden. Sen öldüğünde...”

Karryn’in ifadesindeki hızlı değişim sözünü yarıda kesmesine neden oldu. Genç kızın çocuksu yüzünde ilk kez bu kadar kontrollü bir öfke görüyordu zira. “Aptal bir unvan için beni öldü-

recekti,” dedi nefretle. “Üstelik bunca zamandır arkadaşım gibi davranıyordu.”

Wen başını salladı. “Flyten’ların evinden dönerken bize saldıran adamları da Demaray’ın tuttuğunu düşünüyoruz. Oraya gideceğini biliyordu. Senden kurtulmak için yola tuzak kurdurdu.”

“Neden hâlâ hayattayım? Şimdiye kadar beni neden öldürmedi?”

“Para yüzünden. Talih’e bir fidye mektubu geldi. Demaray sosyete de kendine yer edinmek için bir sürü gereksiz harcama yaptı. Amcan fidyeyi verdikten sonra, seni sağ bırakması için bir neden kalmayacaktı.” Wen gülümsedi. “Ama endişe etme. Bak, yanındayız.”

Karryn ona merakla baktı. “Buraya kiminle geldin?”

Wen askerlerin isimlerini saydı. “Cammon başının dertte olduğunu hissedip Senneth’la Justin’i Talih’e yolladı. Yani yanımızda bir gezgin var. Ah, Ryne da bize katılmak için ısrar etti.”

Karryn az kalsın şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. “Ryne burada mı?” diye sordu. “Beni kurtarmaya mı geldi?” Sevindiğini belli etmemeye çalışıyordu, ama gözlerinin içi gülüyordu.

“Bize yardımcı olmak için Lirren büyüsünü kullanıyor,” dedi Wen. “Gerçi bize destek mi, yoksa köstek mi olacak henüz bilmiyoruz. Ama gelmekte o kadar kararlıydı ki sesimizi çıkaramadık.”

Karryn derin bir nefes aldı. “Şimdi ne yapacağız? İçeri silah sokabildin mi?”

Wen içinden güldü. “Hayır. Ama bir fikrim var.”

Karryn’e çabucak planını anlattı. Karryn küçük valizinden kırmızı bir kurdele çıkardı. “Bunu pencereden sarkıtabilirsin,” dedi. “Uzaktan kolayca görünür.”

Birlikte yüksek ve dar pencerelerin önüne gittiler. Bryce, Karryn’in hangi odada olduğunu bilememişti. Dolayısıyla Wen, Fortunalt muhafızlarına bütün üst kat pencerelerini dikkatle izlemelerini söylemişti. Demaray’ın bahçede devriye gezen muhafızları köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra

kurdeleyi aşağı sarkıttı ve hafif esintide dalgalanmasına izin verdi. Ama fazla oyalanmadı, çünkü diğer muhafızların ne zaman görüneceği belli olmazdı.

Bundan sonra, Yosun'u beklemekten başka çareleri yoktu.

Aradan on dakika geçti. Sonra Wen aşağıdan gelen ayak sesleriyle konuşmaları duydu. İki kiralık asker daha göründü. Biri bir şeyler söyledi ve diğeri güldü. Bir yandan da gözleriyle etrafı tarıyorlardı. Elleri her an kılıçlarını çekmeye hazır bekliyordu. Wen pencerede kıpırdamadan durarak geçip gitmelerini bekledi.

Askerler gözden kaybolur kaybolmaz gözlerini koruya dikti. Birbirine geçmiş dalların arasından ince, uzun bir cisim yükseldi ve havada bir yay çizerek pencereye doğru uçtu. Wen kılıcın raş duvara çarptığını görünce duruma el koymaya karar verdi. Uzanıp kabzasını kavradı ve onu içeri çekti. Yosun'un sihrinin titreşimini hissetti. Ama bu his çabucak kayboldu.

Karryn boğuk bir zafer çığlığı atıp ellerini kavuşturdu. Wen sıırttı. "Yosun'u işe almakla ne iyi etmişim."

Karryn camdan baktı. "Bir şey daha geliyor. Daha küçük. Galiba bıçağın."

Wen pencereye yaklaşan hançeri havada kaptı. Karryn'e baktı. "Hiç aklıma gelmedi, ama sen de silahlanmalısın. Onları biraz şaşırtalım."

Karryn'in gözleri parladı. "Ah, evet! Yosun bana da bir kılıç yollayabilir mi acaba?"

Wen kırmızı kurdeleyi bir kez daha camdan sarkıttı. Yosun'un fazladan silah istediklerini anlayacağını umuyordu. Bir başka devriye ekibinin daha geçmesini beklemek zorunda kaldılar. Sonra Yosun'un yedek silahı olarak yanından ayırmadığı kısa kılıç pencereye doğru uçtu. Karryn onu sevinçle Wen'in elinden aldı.

"Evet, plan ne?"

"Bizimkilere saldırmaya hazırlanmak için biraz zaman tanıyalım. Senin çığlığını duyar duymaz harekete geçmelerini söyledim. Şöyle her yerden duyulabilecek, güzel bir çığlık atabilirsin herhalde?"

Karryn hevesle başını salladı. “Demaray beni bu sabah uyardığından beri bunu yapmak istiyordum. Sesimin ne kadar yüksek çıktığına şaşıp kalacaksın.”

Wen’in içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Yaklaşan çarpışmanın sarhoşluğuna kapılmasının yanı sıra Karryn’i sapasağlam bulduğu için de fazlasıyla rahatlamıştı.

Birden tuhaf bir düşünceye kapıldı. Hayat ne güzeldi. Çevresi güvenilebileceği insanlarla çevriliydi ve savaşmaya değecek bir sebebi vardı. O bir şampiyondu. Bir savaşçı ve bir mücadeleciydi.

“Kapıdan uzak dur ve kılıcı kimseye gösterme,” diye fısıldadı Wen. “Hazır mısın? Bağır!”

Karryn, Wen’in şimdiye kadar duyduğu en tiz ve histerik çığlığı attı. Bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Dışarıdaki askerlerin ayağa fırladığını duydu. Kapıyı yumruklamaya başladılar.

“Serra! Ne oldu? Neden bağırdın?” diye seslendi biri. Karryn bu kez daha da ıstıraplı bir sesle yine çığlığı bastı. Wen anahtarın kilitte döndüğünü duydu.

Kapı ardına kadar açıldı ve iki adam içeri daldı. İkisi de kılıçlarını çekmişti. Ama bir saldırı beklemiyorlardı. Wen kılıcını savurdu. Öndeki asker göğsünü sıyıran silaha şaşkınlıkla baktı. Yarası ölümcül değildi, ama onu bir süreliğine durduracağı kesindi. Adam elini kanlı gömleğine bastırarak yere yığıldı.

Ne yazık ki adamlardan akıllı olanı hâlâ ayaktaydı. Durumu çabucak kavradı ve Wen’in üzerine atladı. Wen onu kolayca bertaraf etti. Bire bir dövüşlerde hiçbir asker eline su dökemezdi. Bir yandan da yerdeki yaralı adamı gözleyip koridoru dinliyordu.

“Karryn!” diye seslendi. “Kapıyı kapa! Hatta kilitle!”

Rakibi öfkeyle homurdanarak bir kez daha saldırdı. Adam güçlü ve çok kızgındı. Wen rahatsız elbisesinden beklenmeyecek bir çeviklikle geri sıçradığında, rakibi kılıcını sağlı sollu savurarak üzerine geldi. Wen bu hamleleri kendi kılıcıyla karşılarken sabırla adamın bir açık vermesini bekliyordu.

O sırada, aşağıda bir gürültü koptu. Birileri bağıyor, mobilyalar itiliyor ve kılıçlar çarpışıyordu. Fortunalt askerlerinin en azından bir kısmı içeri girmişti. Wen şimdilik hangi tarafın üstünlük sağladığını kestiremiyordu. Karryn yaralı askerden anahatarı alıp yatak odasının kapısını içeriden kilitledi. *Aferin sana*, diye düşündü Wen.

Ama sonra yaralı muhafızın ayağa kalkmaya çalıştığını görüp içinden küfretti. Adamın gömleği kan içinde kalmasına rağmen, kılıcı tutan eli sağlamdı. O tamamen kendine gelmeden arkadaşının işini bitirmeliydi.

Yeni bir coşkuyla saldırdı. Arka arkaya hamleler yaparak muhafızı omzundan, kolundan ve karnından yaraladı. Ama adam hızlıydı. Her seferinde geri sıçrayarak Wen'in onu ciddi şekilde yaralamasına fırsat vermiyordu. Açıkçası Wen'in umduğundan daha çetin ceviz çıkmıştı. Wen eski bir gezgindi. Tabii ki, teknikleri karşılaştırılmazdı. Ama üzerinde bir elbise olması büyük dezavantajdı.

Rakibi kılıcını kaldırdı ve tam indireceği sırada ikinci muhafız ayağa kalktı. Kılıç inerken, Wen yan döndü ve silahın keskin kenarının sol omzuna saplanıp aşağı kaydığını hissetti. Sol kolunun kasları yırtıldı. Rakibi bu hamle için harcadığı çabanın sersemliğini üzerinden atamamıştı. Wen vakit kaybetmeden kılıcını kalbine sapladı. Adam can acısıyla bağırdı. Sonra öksürek yere yığıldı.

Wen öteki tehlikeyi bertaraf etmek için döndü. Ama yaralı muhafız yerde yüzüstü inliyordu. Karryn elinde kanlı kılıçla tepesinde dikiliyordu. Elbisesine kanlar sıçramıştı.

"Serra!" diye bağırdı Wen. "Çok etkilendim doğrusu."

Karryn ona baktı. Yüzü heyecan ve dehşetle çarpılmıştı. "Peşinden geliyordu. Onu durdurmak istedim."

"Başarmışsın."

Karryn yerde kıvranan askere baktı. "Ö-ölecek mi?"

"Belki," dedi Wen. "Oturup yarasını saracak halimiz yok."

Karryn başını salladı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan

kapı yumruklanmaya başladı. “Wen! Serra!” diye bağırdı Justin. “Orada mısınız? Evi ele geçirdik!”

“Buradayız! İyiyiz!” diye seslendi Wen. “Bekleyin, kapıyı açıyoruz!”

Karryn kapıya koşup anahtarı kilide soktu. Az sonra Justin’le Orson içeri daldı. Ryne da peşlerindeydi. Justin her ihtimale karşı odaya göz attı. Hani olur da yaralı bir düşman onlara saldırmaya kalkar ya da Wen’i yalan söylemeye mecbur bırakmışlardır diye. Ama Ryne cesetlerin üzerinden atlayıp Karryn’e sarıldı. Wen genç kızın onun kollarında eriyip gözyaşlarına boğulduğunu gördü.

Justin kılıcını kınına sokmasa da rahatlamıştı. “Neler oldu?” diye sordu Wen.

“Her şey planladığımız gibi gitti,” dedi Orson. “Sen adamlarla konuşurken serramar gizlice eve girdi. Kütüphanenin pencerelerini açtı ve dördümüz içeri sızdık. Diğerleri devriye gezen askerleri halletti. Sonrası doğru anı beklemeye kaldı. Serra Karryn,” dedi ona dönerek, “sahneye çıkacak kadar yeteneklisiniz. O ne çılgıktı öyle! Gerçeği bilmesek sizi boğazladıklarını sanırdık.”

Karryn başını Ryne’in omzundan kaldırıp ona buğulu gözlerle baktı ve usulca gülümsedi. “Beni duyduğunuzdan emin olmak istedim. Bizimkilerden ölen ya da yaralanan var mı?”

“Hiç kaybımız yok,” dedi Justin. “Egges’la Yosun hafif yaralandı.”

Orson, Justin’e hayranlıkla baktı. “Will’a’nın iyi dövüştüğünü sanıyordum, ama sen başka bir şeysin dostum. Asla düşmanın olmak istemem.”

Justin bu iltifat karşısında fazla şişinmemeye çalıştı. “Beni yenebilen gezginler var,” demekle yetindi.

“Evdeki durum ne?” diye sordu Wen. “Düşmanın kaç ölü, kaç yaralı?”

“Dört ölü, dört yaralı var,” dedi Justin ve yerdeki askerleri gösterdi. “Bir de şu ikisi.” Wen’e sulanan adam ölmüştü. Aptal

arkadaşıysa yaralıydı. İnsan kaderin neler göstereceğini asla tahmin edemiyordu. “Bir de kadın var. Olaydaki rolü ne, bilmiyorum. Ama Malton her ihtimale karşı ellerini bağladı.”

“İyi yapmış,” dedi Wen. “Başımıza dert olabilirdi.”

Orson yaklaşp Wen’in yarasına baktı. “İyi görünmüyor,” dedi. “Kıpırdama da sarayım şunu. Ama elbisenin kolunu yırtmamız gerekecek.”

“Yola çıkmadan önce kendi kıyafetlerimi giyeceğim zaten,” dedi Wen. “Ginny’nin de bir daha bunu giymek isteyeceğinden şüpheliyim. Ona başka bir elbise alırım.”

Wen kolu sarıldığında üzerini değışti. Bu arada, alt katı da toparlamışlardı. Yosun’la Eggles ufak tefek sıyrıklarına aldırmadan, Karryn’in yanına koştu. Orson onunla konuşana dek Wen’in yüzü gülüyordu.

“Hayatta kalanları ne yapacağız?” diye sordu tecrübeli asker.

“Forten Şehri’ne götüreceğiz,” dedi Wen. “Lord Jasper onlarla ne yapacağına karar verir. En azından, Demaray aleyhine tanıklık ederler.”

Justin kaşlarını çatı. “Bir serramarranın canına kastedenler kraliyet ailesinin önünde hesap vermeli.”

“Jasper onu Amalie’ye teslim eder,” dedi Wen. “Ama önce onları sorgulanabilecekleri bir yere götürmeliyiz.”

Karryn çevresini saran muhafızların arkasındaki arabayı işaret etti. “Beni buraya getirdikleri araba. Onları buna bindirelim.”

“Ne ironik,” dedi Ryne.

Wen etrafına bakındı. “Ayrılalım,” dedi. “Birkaç kişi yaralıların başında kalsın. Onlara şehre kadar eşlik etsinler. Ama ben daha fazla bekleyemeyeceğim. Karryn’i bir an önce evine götürmek istiyorum. Annesiyle amcası endişeden deliye dönmüştür.”

“Ben dört, beş adamla burada kalırım,” diye önerdi Orson. “Sen Cal, Malton, Eggles ve Yosun’u al. Ser ve serrayı da tabii.”

“Güzel,” dedi Justin. “Hazırlanın. Yola çıkıyoruz.”

Dönüş yolculuğu daha rahat ve neşeli bir hava içinde geçiyordu. Hepsi de birbirleriyle başlarından geçenleri paylaşıyordu. Demaray Coverroe'nun hapsi boylaması herkesin ortak dileği idi. Wen üstü başı kan içinde kalan Ryne'in, Karryn'in yanından bir an olsun ayrılmadığını fark etmişti. Karryn ara sıra ona mahcupça gülümseyip sonra yine uzaklara dalıyordu.

Wen iki gencin flört etmesine artık karşı değildi. Gerçi Ryne'in onun rızasını almayı umursayacağını sanmıyordu. Ama Karryn üzerinde etkisi olduğunu biliyordu.

Forten Şehri'nin sınırlarına yaklaştıklarında, Justin atını Wen'inkine yaklaştırdı. "İyi iş başardın," dedi. "Kendinle gurur duymalısın."

Wen ona gülümsedi. "Duyuyorum. Ama senin katkını yadsıyamam."

Justin başını iki yana salladı. "Bu işin altından bensiz de kalkabilirdiniz. Belki bir iki adamını kaybederdin. Ama yine siz galip gelirdiniz. Askerlerini iyi eğitmişsin. Hepsine gözü kapalı güvenirim."

Wen'in gözleri parladı. "Hepsiyle gurur duyuyorum," dedi usulca. "Karryn'le de gurur duyuyorum. Bir daha kimseye karşı böyle hissetmem sanıyordum."

"Öyleyse yerini bulmuşsun," dedi Justin.

Atı yürümeye devam etse de Wen'e bir an zaman durmuş gibi geldi. Bir ay, bir ay daha derken, Talih'in onun için bir yuvaya dönüşebileceğini hiç düşünmemişti. Jasper Paladar'ın yatağına girerken bile ondan ne zaman ayrılacağını hesaplıyordu. Gün gelip Talih'te kalmayı isteyebileceği aklının ucundan geçmemişti.

Justin ona anlayışla gülümsedi. "Bütün mesele kendini ait hissetmekle ilgili," dedi. "Bazen kime ait olduğunu fark edince şaşırıyorsun."

Wen buna nasıl bir cevap vereceğini bilmediği için sustu. Forten Şehri'nin kaldırım taşlı sokaklarında ağır ağır ilerlediler. Arada biri Karryn'i tanıyıp ona sesleniyor ya da el sallıyordu. Karryn onları selamlamakla yetindi. Hiç durmadan yola devam ettiler.

Bir sokağın köşesindeki kırık dökük el arabalarıyla yere saçılan malların etrafından dolaşırken, Wen “Yüce tanrılar adına,” diye mırıldandı. “Şu kızı sağ salim evine götüreyim, bir daha dışarı adımını atamaz.”

Sonunda işlek caddelerden çıkıp Talih’e açılan daha sessiz sokaklara girdiler. Son köşeyi dönerken muhafızlardan birkaçı sevinçle bağırdı.

Ve alev alev yanan çalılıklarla karşılaştılar.

39. BÖLÜM

Malton haykırarak atıyla ileri atıldı. Ama Justin onu durdurmak için elini kaldırdı. “Bekle,” dedi sertçe. “Sadece büyü ateşi olabilir.”

Wen ona yan yan baktı. “Senneth gücünü kaybetti sanıyordum.”

“Günbegün eski formuna kavuşuyor.”

Wen, Cal’e yaklaşmasını işaret etti. Bryce onun atındaydı. “Alevler gerçek mi?” diye sordu çocuğa.

Hiçbiri ateş duvarına yaklaşamıyordu. Sıcağa dayanmaları mümkün değildi. Alevlerin kızıl dilleri rüzgârı tadar gibi fırlayıp geri çekiliyordu. Ama Bryce yangına dokunmak istercesine eyerde öne uzandı.

“Büyü ateşi,” dedi huşuyla. “Hayatımda böyle bir şey görmedim.”

Wen tekrar Justin’e baktı. “Yine de bunun içinden geçemeyiz.”

“Hayır, ama malikâne Senneth’in kontrolünde. Senneth!” diye bağırdı. “Biz geldik! Serramarra yanımızda! İzin ver, geçelim!”

Ateş anında söndü. Sık dallardan ince bir duman yükseldi. Kapının önünde bir kül yığınıyla karşılaştılar. Wen ilerlemelerini işaret etti ve hep birlikte araziye girdiler.

“Serra!” diye bağırdı Davey. Ginny’yle altı muhafız Karryn’in atının etrafını sardı. Karryn gülerek atından indi ve onlara sarıl-

dı. Sonra eteklerini topladığı gibi eve daldı. Serephette'le Jasper kollarını açmış onu bekliyordu. Karryn'i ilk kucaklayan olmak için itişip duruyorlardı.

Senneth, Fortunalt'lı muhafızlarla birlikteydi. Üzerinde bini-ci kıyafeti vardı ve gülümsüyordu. "Kurtarma görevini başarıyla tamamlamışsınız," diye karşıladı Justin'i. Wen de atından indi ve üçü diğerlerinden biraz uzaklaştı.

"Bütün yük Wen'in omuzlarındaydı," dedi Justin. "Ben sadece fazladan bir kılıçtım." Hâlâ dumanları tüten çalılıkları işaret etti. Wen, Senneth'in alevlerinden ayrılmak istemediği izlenimine kapıldı. Çalılıklar eskisinden de daha yeşildi ve en ufak bir zarar görmemişlerdi. "Saldırıya mı uğradınız?" diye sordu Justin. "Neden ateş yaktın?"

"Yalnızca önlem amaçlı," dedi Senneth. "Demaray bir noktada ondan şüphelendiğimizi anlayıp kaçmaya kalkıştı. Muhafızların şiddet uygulamasına gerek kalmasın diye gözünü böyle korkutayım istedim. Elimi savurdum ve çalılar birden yanmaya başladı. İlk anda ben de Demaray kadar şaşırdım, ama ondan daha çabuk toparlandım."

"Demaray şimdi nerede?" diye sordu Wen.

"Jasper onu üst kattaki yatak odalarından birine kilitledi. Amie kapıda nöbet tutuyor. Garth da penceresinin altında bekliyor. Bu arada, onları nöbet yerlerine ben yerleştirmedim. İkisi de *Wen'in* böyle isteyeceğini söyledi."

Wen sıırıttı. "Aferin onlara."

Justin yine çalıları gösterdi. "Demaray yakalandıktan sonra ateşi neden söndürmedin?"

"Belki Demaray destek kuvvetleri ayarlamıştır diye. Talih'i en kolay bu şekilde koruyabileceğimi düşündüm."

Justin ona güldü. "Bence hoşuna gitti. Kendini iyi hissettin."

"Eh," dedi Senneth. "Belki biraz."

"Serephette ne âlemde?" diye sordu Wen.

"Başta bir buhran geçireceğini sandım. Durmadan ağlıyordu.

Teselli etmek mümkün değildi. Sonra Karryn'i, Demaray'ın kaçırdığını anlayınca sakinleşti. Çenesini kaldırıp sırtını dikleştirdi ve Amalie'ye mektup yazmak için kütüphaneye gitti. Sanırım bazı lord ve leydilere de yazıp Demaray'ın yaptıklarını anlattı. Siz gelene kadar bunlarla oyalanması iyi oldu. Hiç olmazsa öfkesini kontrol edebildi." Başını iki yana salladı. "Şu Serephette gerçekten tuhaf bir kadın."

Wen iç çekti. "Öyle. Ama nedense ondan hoşlanıyorum."

Justin alayla homurdandı. "Korunmaya muhtaç ve kalbi kırık insanları seviyorsun da ondan."

Wen onun koluna bir yumruk atıp tekrar Senneth'a döndü. "Ya Lindy?"

"Güzel soru," dedi Senneth. "Annesine suç ortaklığı etti mi? On yedi yaşındaki halimden çok daha iyi rol yapmıyorsa, hayır. Olanları öğrendiğinde..."

"Annesi kaçtığında ve çalılar alev aldığında mı?" diye sordu Justin kibarca.

"Evet. Kızcağız şok oldu. Bir iskemleye yığılıp kaldı. *Bu doğru olamaz*, diye mırıldanıp duruyordu. Bir bahane üretmedi. Kendisini ya da annesini korumaya çalışmadı. Orada öylece oturdu ve sonra ağlamaya başladı. Serephette kütüphanedeydi. Jasper ona çay getirdi. Ne konuştuklarını duyamadım. Ama suçlu olup olmadığını nasıl anlarız bilmiyorum. Bu işte bir kusuru yoksa bile, hayatı mahvoldu."

"Onu Ghosenhall'a gönderip Cammon'la yüzleştirebiliriz," diye önerdi Justin.

"Justin, Ghosenhall'a gidebilirse tabii," dedi Senneth sıkıntıyla. Wen bir şey anlamadı, ama Justin güldü.

"Bryce'a soralım," dedi Wen usulca. "Cammon kadar iyi mi bilmiyorum, ama insanların kalplerini okuyabiliyor." Bryce'ın, Lindy'nin suçsuz olduğunu söylemesini istiyordu. Ve bunun tek nedeni Karryn değildi. Wen, Lindy'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ama gencecik bir kızın hırslarının kurbanı olmadığını

umuyordu. İnsanın ancak uzun ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayat yaşadıktan sonra bu tür komplolar düzenleyebileceğine inanmak istiyordu.

Justin etrafına bakındı. “Burada işimiz kaldı mı?”

“Demaray’le kiralık katillerini Ghosenhall’a gönderme işini ayarlamalıyız,” dedi Wen. “Ama ikiniz bu göreve talip olursanız...”

“Hayır,” dedi Senneth hemen.

“O zaman buradaki işiniz bitti. Gitmeden önce Karryn’e veda edebilirsiniz tabii.”

Justin saçlarını karıştırmak için elini uzattı. Wen tam zamanında geri sıçrayıp ona öfkeyle baktı. “Daha seninle vedalaşacağız,” dedi Justin. “Yine.”

Senneth, Wen’e gülümsedi. “Gerçekten vedalaşacak mıyız? Ghosenhall’a gelmeyeceğinden emin misin?”

Wen dumanları tüten çalılıklara, birbirleriyle konuşup şakalaşan muhafızlara ve tarihe tanıklık eden, ihtişamlı binaya baktı. İçinde tuhaf bir burukluk vardı. Aslında mutluydu, ama bir yandan da burada sevdiği her şeyin elinden kayıp gitmesinden korkuyordu.

“Eminim,” dedi usulca. “Benim yerim burası.”

Gece yarısına doğru, ev sessizleştğinde Wen, Jasper’ın odasına gitti.

Senneth’la Justin herkese veda edip Cammon’a hikâyeyi baştan sona anlatacaklarına söz verdikten sonra Talih’ten ayrılmıştı. Wen’le muhafızları Jasper’ın çalışma odasına doluşup ona rapor vermişti. Lord Paladar onlara içtenlikle teşekkür etmişti. Karryn yorgun olmadığını söylemesine rağmen, annesi tarafından zorla yatırılmıştı. Ryne Coravann yıkanmak ve üzerini değiştirmek için hana gitmiş, ama bir saat sonra geri gelmişti. Forten Şehri ziyaretinin geri kalanı boyunca Talih’te kalmak istiyordu. Herkes bu fikri beğenmişti.

Lindy Coverroe kendini ona ayrılan odaya kilitlemişti. Bryce

on dakika kadar koridorda dolaştıktan sonra Wen'le Serephette'in yanına gelmişti.

“Bir keresinde Forten Şehri'nde kaybolmuştum,” dedi. “Nereye gideceğimi ve kime güveneceğimi bilmiyordum. Lindy de böyle hissediyor. Hani miden bulanır, ama kusamazsın. Ya da başın o kadar kötü ağrır ki hiç geçmeyeceğini sanırsın.”

Wen, Serephette'e baktı. Marleydinin gururlu yüzü ve azametli duruşunda en ufak bir yumuşama belirtisi göremedi. “Lindy'nin annesinin planlarından haberdar olduğuna inanmıyorum,” dedi.

Serephette sırtını dikleştirdi. “Elbette yoktu. Hepimiz gibi o da Demaray'ın kurbanı oldu. Bundan sonra onunla ben ilgileneceğim. Ona annelik edeceğim. Karryn'le kardeş olacaklar.” Elini Bryce'in omzuna koydu ve birlikte uzaklaştılar.

Wen onların arkasından bakarken bir kişinin daha sorumluluğunu aldığını düşünmeden edemedi.

Ona güvenenlerin sayısı her geçen gün biraz daha artıyordu.

Jasper'ın kapısını çalmadan önce bir an duraksadı. Daha dün buradaydı, ama bir günde çok şey değişmişti. Sadece dünyalarında değil, Wen'in kalbinde de. Jasper bu değişime sevinecek miydi? Wen tahmin yürütmekten bile çekiniyordu.

Öte yandan, arkasını dönüp gitmeyi de beceremiyordu.

Jasper onu görür görmez kollarına aldı. Wen yüzünü göğsüne gömdü ve Jasper ona o kadar sıkı sarıldı ki bir an soluğu kesildi. Wen yanağını onun ipek gömleğine bastırarak ve kokusunu içine çekerek orada saatlerce kalabilirdi. Ama iç çekerek başını kaldırdı. Jasper'la konuşması gerekiyordu.

Jasper dudaklarına bir öpücük kondurup ona gülümsedi. “Ne gündü ama! Önce çok korktuk, sonra sevinçten havalara uçtuk! İyi ki geleceği önceden kestiremiyoruz. Yoksa hayatım boyunca bugün olacıklardan korkardım.”

“Benim bütün hayatım bunun gibi günler için hazırlanarak geçiyor,” dedi Wen. “Yine de böyle bir günün gelip çatmasından

ölesiye çekiniyorum. Yüce tanrılara şükürler olsun ki Karryn iyi.”

Jasper elini uzatıp yüzüne düşen saçları arkaya attı. “Kendini suçlamadığını umuyorum.”

“Sabah nerelerde hata yaptığımı fark ettiğimde kendime biraz kızdım açıkçası. Ama eğittiğim muhafızların nasıl savaştığını görünce koltuklarım kabardı. Yani mutluyum.”

Jasper onu yine öptü. “Öyleyse gel, bu beklenmedik duygunun sonuçlarını tartışalım.”

Wen’i yatak yerine altın işlemeli mavi divana götürdü. Kucak kucağa oturdular.

“Gerçekten de acayip bir gündü,” dedi Wen burnunu onunkine sürterek. Çok geçmeden parmakları kenetlendi. “Önce bir felaket oldu. Sonra bir dostun ihanetiyle sarsıldık. Ve canımızı dişimize takıp Karryn’i kurtardık. Bence bunu daha haftalarca konuşacağız. Demaray, Ghosenhall’a gitmek zorunda. Ama malına mülküne ne olacak bilmiyorum. Lindy’ye ne olacak? Serephette onu evlatlık alacağını söyledi. Lindy için en doğrusu bu mu, bilmiyorum. Bir de Ryne Coravann meselesi var. Ondan hoşlanmadığımı söyleyemem, ama güvenilir biri olmadığını düşünüyordum. Ama bugün onu görmeliydin. Karryn için elinden geleni yaptı. Aralarında kuvvetli bir bağ var bence. Karryn’le evlenmek isterse, itiraz etmezsiniz umarım?”

Jasper onu öpüp alnını Wen’inkine dayadı. “Ryne Coravann’ı bu Ev’e memnuniyetle kabul ederim,” dedi. “Ama şimdi bunların hiçbiri önemli değil. Ben seni merak ediyorum, Willawendiss. Serramarrayı aklın, sadakatin ve yeteneklerin sayesinde ölümün pençesinden çekip aldın. Kendine güvenin yerine geldi. Kalbim sızlasa da, senin için mutluyum. Şimdi söyle, Ghosenhall’a ne zaman döneceksin?”

Wen onun gözlerinin içine baktı. Hiçbir zaman cilveli bir kadın olmamıştı. Merak ettiğini dosdoğru sormuş, içinden geçeni açıkça dile getirmişti. Ama bu konuya temkinli yaklaşmak zorundaydı. “Sen ne zaman dönmemi istersin?” diye sordu.

Jasper onun parmaklarını okşadı. “Biliyorsun, beş yıl daha Karryn’in yanında kalmaya mecburum,” dedi. “Karryn yirmi birine bastığında ya da evlendiğinde, kendi evime dönerim diye düşünüyordum. Ama başkentte iyi kütüphaneler ve ünlü âlimler var. Evimi satıp şehirde küçük bir yer satın alabilirim. Orada mutlu olabileceğimi düşünüyorum. Ara sıra beni ziyaret edersen daha da mutlu olurum elbette.”

Wen sırtını dikleştirdi. Bunu hiç beklemiyordu doğrusu. “Beş yıl sonra peşimden Ghosenhall’a gelebileceğini mi söylüyorsun?”

Wen heyecandan elini çektiği için Jasper uzanıp onu yeniden tuttu. “Seninle geleceği hiç düşünmediğimizi biliyorum,” dedi usulca. “Buna kısa sürecek bir macera gözüyle baktık. Ama ben gün gelip de senden sıkılabileceğimi hayal dahi edemiyorum. Ne düşündüğünü ya da ne yaptığını merak etmediğimi tasavvur edemiyorum. Farklı hayatlarımızı nasıl bir ortak paydada buluşturabileceğimizi düşünüp durdum. Ve Ghosenhall’a taşınmamın bir takım sorunlarımızı çözeceğine karar verdim.”

Wen’in başı o kadar çok dönüyordu ki, bugünkü çarpışmada oradan bir darbe alıp almadığını hatırlamaya çalıştı. “Burada beş yıl kalacağım ve sonra yeniden bir gezgin olacağım,” dedi. “Öyle mi?”

“Hayır,” diye atıldı Jasper. “Bir an önce arkadaşlarının yanına dönmek istediğinin farkındayım. Ama belki ikimiz de biraz fedakârlık yapabiliriz. Sen burada bir ya da iki yıl kalmayı kabul edersin. Ben de sonraki üç yılın yarısını Ghosenhall’da, yarısını burada geçiririm. Kolay olmayacağının farkındayım. İkimiz de yorgun düşeceğiz. Ama seni hayatımda biraz daha tutabilmek için yapmayacağım şey yok.”

“Biraz daha derken?” diye sordu Wen. “Jasper, benimle açık konuş.”

“Beni hayatında istediğin sürece,” dedi Jasper. “Senden yaşlı olduğumu biliyorum. Hayran olduğun o adamlara hiç benzemiyorum. Gezgincilere ya da askerlere. Ama hiçbirinin seni benim kadar sevebileceğini sanmıyorum, Wen.”

Wen başını iki yana salladı. “Asıl ben senin hayatında biraz daha kalabilmek için yalvarmalıyım. Sen Fortunaltı bir soylusun. Bense isimsiz bir asker.”

“Bu doğru değil, Willawendiss,” dedi Jasper gülümseyerek. “Aksine, pek güzel bir ismin var.”

Wen kaşlarını çattı. “Neyi kastettiğimi biliyorsun. Senin gibi soylular günlerini soylu ve eğitilmiş hanımlarla geçirmeli.”

“Ben öyle bir kadınla evlendim ve onu çok sevdim. Ama şimdi seninleyim ve seni seviyorum. Farklı olman bir şeyi değiştirmiyor.”

“Ya kızın ilişkimizi onaylamazsa?”

“Ah, onun ne kadar açıkfikirli olduğunu bilmiyorsun. Çok okuduğu için dünyadaki farklı hayatları tanıyor. Seni seveceğinden eminim.”

Wen yine başını iki yana salladı. “Ben hiç emin değilim. Hem diğer soyluları unutuyorsun. Muhafızınla aşk yaşadığını duyduklarında seni dışlayacaklar.”

“Elimizde Demaray gibi bir örnek var. O da bir soylu, ama yaptıklarını herkes öğrenecek. Hem Fortunalt halkı bu Ev’deki skandallara alışkın. Karryn’in babaannesinin kâhyayla kaçtığını sana anlatmıştım. Bir On Üçüncü Ev lorduyla bir muhafız alayı komutanının aşkı bunun kadar ses getirmeyecektir.” Uzanıp Wen’i dudaklarından öptü. “Eee, ne düşünüyorsun, sevgili Wen? Seni bir ya da iki yıl burada kalmaya ikna edebilir miyim? İstersen yine eskisi gibi her ay pazarlık yapalım. Ama aklına estiğinde çekip gitme ihtimalinin gerilimine daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Wen kollarını onun boynuna dolayıp yüzünü omzuna gömdü. “Ben de sana Ghosenhall’a dönmeyeceğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum,” dedi gülerek. “Beni yatağına yakında gideceğimi bildiği için aldı, diyordum. Talih’i yuvam olarak gördüğümü söylediğimde belki bundan hoşlanmazsın diye çekiniyordum.”

Jasper geri çekilip onu omuzlarından tuttu. “Sahi mi? Burada kalmaya mı karar verdin? Neden? Gezinler seni seve seve aralarına kabul edecekti.”

Wen eliyle belli belirsiz bir jest yaptı. Jasper omuzlarını öyle bir sıkıyordu ki, elinden bu kadarı geldi. “Talih’e sırt çeviremezdim,” dedi. “Burası benim bir parçam haline geldi. Sen, Karryn, muhafızlar, hatta Serephette ve şimdi de Lindy. Hepiniz benim sorumluluğumdasınız. Gitseydim yine kaybolacaktım. Belki de bunca zamandır kendime bir yuva arıyordum.”

Jasper onu ümitle ve belki biraz da kararsızlıkla süzüyordu. “Burayı yuvan gibi hissetmende benim de payım vardır umarım? Ben senin peşinden her yere gelirim. Ya sen?”

“Evet,” dedi Wen. “Ama ben bir yere gitmiyorum. Senin de buradan ayrılmak istediğini sanmıyorum. Henüz farkında olmayabilirsin, fakat sen de buraya benim kadar bağılısın. Peşimden Ghosenhall’a gelseydin bile, kalbin burada kalacaktı. İkimiz de yersiz yurtsuz kalacaktık.”

Jasper gülümsedi. “Tıpkı Talih’in çalılıkları gibi. Onlar yerlerinde mutlu. Yaprakları yemyeşil ve çiçekleri mis kokulu. Ama başka bir yere taşındıklarında sararıp solmaya mahkumlar.”

Wen gülerek ona uzandı. “Evet, aynen öyle.”

Jasper onu kendine çekip saçlarına doğru fısıldadı.

Bir dilenci gibi, aşımı paylaşacak kimsem olmadan yaşamaya alışmıştım.

Ve tanrıların bitip tükenmeyen gazabına.

Sen kaderin hangi cilvesiyle çıktın yoluma?

Hiç ummadığım anda, bir kurtarıcı gibi.

“Ne demek istediğini hiç anlamadım,” dedi Wen. “Sadece seni sevdiğimi ve seni bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.”

“Şiir de bunu anlatıyordu zaten.”

Wen’in günleri bundan sonra savaşlar kadar şiirlerle de renklenecekti. Kılıçlar kadar sonelerle de. Hâlâ halletmeleri gereken bir sürü tatsız mesele vardı. Birlikte nasıl yaşayacaklarından, bunu

kimlere söyleyeceklerine dek. Ama Wen zamanla tüm sorunların çözüleceğine inanıyordu. Şimdilik kendini bu âna, bu müthiş mutluluğun kollarına bırakacaktı. Şimdilik hayatının bu basit ve somut cisme bürünmesi yeterliydi. Belirsiz geleceğine bir erkeğin değişmez silueti yön verecekti. Telaşlı ve kafiyesiz günleri onun sesiyle anlam kazanacaktı.

GÜVENECEK HİÇBİR ŞEYİN KALMADIĞINDA, KADERİN ÇİZDİĞİ YOLA GÜVEN.

Gillengaria'daki barış, Gezgin Wen için bir devrin kapandığı anlamına geliyordu. Kralını korumayı başaramadığı için büyük bir suçluluk duyan Wen, kraliyet şehriden kaçmış ve artık hiç değer vermediği kendi hayatını, başkalarınınkini korumaya adanmıştı.

Ta ki yolu, istemediği bir evliliğe zorlanmak üzere kaçırılmış soylu bir genç kızla kesişene kadar. Bu kız, hayatını kaybeden krala karşı ayaklanan Ev'lerden biri olan Talih'in vârisiydi. Wen'in planı, geçmiş ve ailesi ne gösterirse gösterecek bu genç kıza kurtarıp yoluna devam etmektir. Ama kader onun için çok daha farklı bir yol çizmek üzereydi. Wen, Talih'in duvarları ardında yeni bir hayat şansı bulacak ve geçmişin hayaletleriyle yüzleşecekti.

"Olağanüstü... Diane Duane'i hatırlatan seviyede lirik bir zarafet ve samimiyet...
Harika bir fantastik seri."

—Publishers Weekly

—ON İKİ EV SERİSİ—

Artemis Severler @artemisokup artemisyayınları

